

A. gr. b.

1590

A. G. B. 1590

~~1035 m~~

Glycas.

<36605219650016

<36605219650016

Bayer. Staatsbibliothek

JOANNIS GLYCAE,

PATRIARCHÆ CPOLITANI,

OPUS

DE VERA SYNTAXEOS RATIONE,

SUPPLEMENTUM WALZIANI CORPORIS RHETORUM
GRÆCORUM.

TRIBUS E CODICIBUS MONACENSIBUS

EDIDIT ATQUE RECENSUIT,

PROLEGOMENA, VARIAS LECTIONES, EMENDATIONES,
EXPLICATIONES ET INDICES

ADJECIT

ALBERTUS JAHNIUS,

BERNAS HELVETIUS.

BERNÆ.

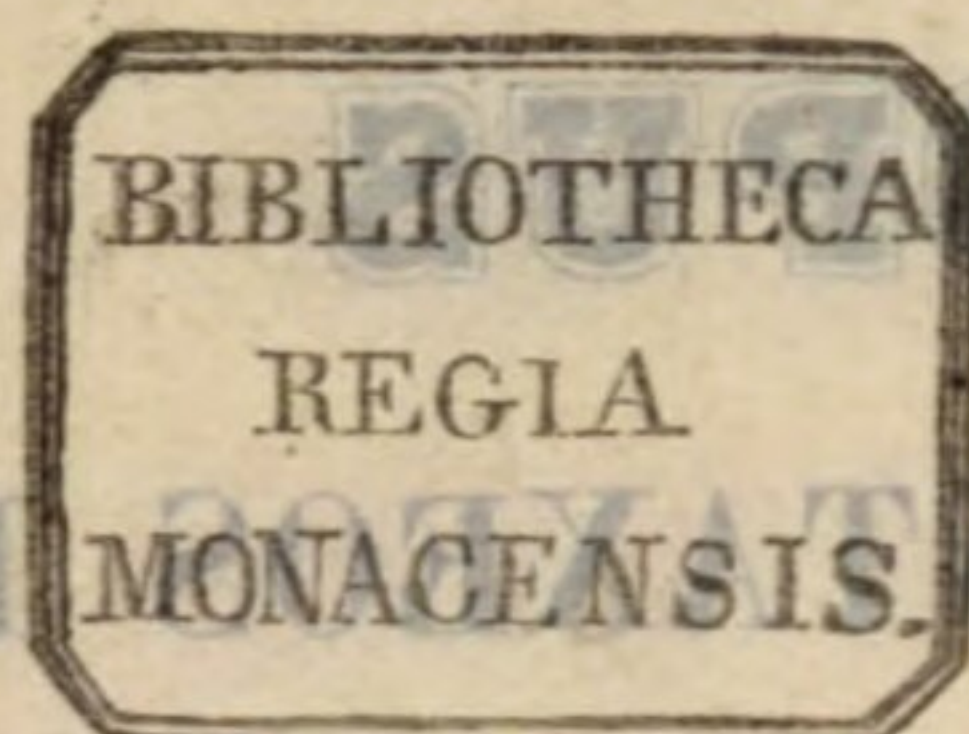
IMPENSIS C. A. JENNII, PATRIS.

—
MDCCCXLIX.

237.D.

JOHANNIS GLYCE

PATRIARCHAE CIPOLLITANI

DE VERA SYNTAXI RATIONE

SUPPLEMENTUM WALZIANI CORPORIS RHETORUM
GREGORUM

TRIBUS E CODICIBUS MONACENSIBUS

EDIDIT ATQUE RECESSIT

PROLEGOMENA, VARIAS LECTIONES, EMENDATIONES,
EXPLICATIONES ET INDICES

ADJECIT

ALBERTUS JANNUS

BERNAS HELVETIUS

BERNA

IMPENSIS C. A. JANNI, PATRIS

MDCCLXIX

Das vorliegende Werk wurde vor circa zehn Jahren gedruckt, konnte aber damals in Folge eines Procezzes, der erst jetzt zum Entscheid gekommen, nicht ausgegeben werden.

Dieser Umstand hat indessen natürlicherweise keinen Einfluss auf den Werth des Buches*), und gibt sich der Verleger der Hoffnung hin, dasselbe werde, trotz dieser unangenehmen Verzögerung, wohlwollend aufgenommen werden.

*) Vergleiche Zeitschrift für die Alterthumswissenschaft von 1845, Nr. 59, p. 465—472, und Heidelberger Jahrbücher von 1840, p. 792 f. Einige wenige Exemplare waren früher in's Ausland gekommen.

Bern, im März 1849.

C. A. Jenni, Vater.

Das vorliegende Werk wurde vor circa zehn Jahren gedruckt, konnte aber damals in Folge eines Proceßes, der erst jetzt zum Entscheid gekommen, nicht ausgegeben werden.

Dieser Umstand hat indessen natürlicherweise keinen Einfluss auf den Werth des Buches*), und gibt sich der Verleger der Hoffnung hin, dasselbe werde, trotz dieser unangenehmen Verzögerung, wohlwollend aufgenommen werden.

*) Vergleichende Zeitschrift für die Alterthumswissenschaft von 1845, Nr. 59, p. 465—472, und Heidelberger Jahrbücher von 1846, p. 792 f. Einige wenige Exemplare waren früher in's Ausland gekommen.

Herrn, im März 1850.

C. A. Jerni, Vater.

AMICO CANDIDISSIMO,
JO. GEORG. KRABINGERO,

**CODICUM GRÆCORUM
BIBLIOTHECÆ REGIÆ MONACENSIS**

PROMO,

D.

EDITOR.

AMICO CARISSIMO,

JO. GEORG. KRABINGERO,

BIBLIOTHECAE REGIAE MONACENSIS
CODICUM GRÆCORUM

PROMO,

D.

INDITOR.

PROLEGOMENA.

— Nil dixerunt iudicando, qui nuperos quosdam anecdoton editores supercilioso fronte despiciendos et inique vellendos existimarunt, quod aut ieiuna ieiunorum magistrorum commentariola protraxissent nec hac litterarum luce satis digna, aut ea in medium attulissent, quae nimirum per particulas quasdam dispersa pridem exstitissent apud alios grammaticos.

F. RITSCHL. Prolegomm. ad Thom.
M. p. LXXVI.

Priusquam te, lector benevole, ad hoc a me primo editum Joannis Glycae de Vera Syntaxeos Ratione opusculum admit-
tam, meo quodam jure a te postulo, ut paullo uberius edoceri te patiaris primum de auctoris vita deque scriptis eius variis, deinde hoc ipso de libro deque dote eius et externa et interna, denique de fontibus atque ratione critica et exegetica editionis huius principis.

Ac vitam quidem Joannis Glycae variaque eius scripta ita enarrabo, ut quae a viris doctis hoc de argumento partim ex rerum Byzantinarum scriptoribus, partim ex notitia codicum manuscriptorum relata reperi, in unum omnia congeram, hisque meas quasdam annotatiunculas adspergam. Fundamenti instar haec sint, quae habet Appendix ad G. Cavii Historiam Literariam Scriptorum Ecclesiasticorum (Basil. 1744. fol.) pag. 21, col. a.:

«*Joannes Glycys* ¹⁾, patria Byzantinus ²⁾, logotheta dromi ³⁾ ac demum patriarcha C. Pol., floruit imperante Andronico avo anno 1346 ⁴⁾. Vir erat optimis disciplinis imbutus ⁵⁾, praecipue

autem eloquentia ac praeclara loquendi dulcedine conspicuus, Atticismi ae purioris sermonis cultor, degenerem et paene barbaram sui aevi loquelam castigare et polire sollicitus ⁶⁾; in ista dicendi arte Niceph. Gregoram discipulum habuit ⁷⁾. Niphone patriarcha ob sacrilegium aliaque flagitia exauctorato, in eius sedem sufficitur Joannes, annoque 1516 thronum patriarchalem capessit, uxore in monasterium secedente ⁸⁾. Anno 1520, morbis fractus et laborum pertaesus, relicto patriarchatu, in Cyriotissae coenobium se contulit, eo nomine imprimis a Niceph. Gregora laudatus, quod, vir minime avarus, non magnam opum vim corraserat, sed exiguam pecuniae summam sibi conservans, eam in monasterii usus impendit ⁹⁾: testamentum brevi post condidit, non diu superfuturus ¹⁰⁾. Scripsit *Historiam* sive *Narrationem* luculentam *legationis suae* [*in insulam Cyprum et*] *in Armeniam*, quam non mediocribus laudibus extollit Niceph. Greg. Hist. Rom. lib. 6. p. 155 [ed. Hier. Wolf., lib. 6, 8, 2. p. 119, D. 120, A. ed. Boivin.]. Eam autem interiisse verisimile est. *Testamentum* eius, miram animi pietatem spirans, habetur apud eundem ibid. lib. 8. p. 202 [ed. Wolf., lib. 8, 2, 2. p. 178, A — 179, D. ed. Boivin. ¹¹⁾]. Tractatum *de vanitate vitae* velut editum memorat Cl. Cangius Ind. Auct. ad Gloss. Graec. [p. 51. extr.], quo vero anno et tempore non refert ¹²⁾.» — Haec hactenus ex Appendice Cavean; operis l. c., ubi quod praeterea *opera quaedam grammatica* in Bibl. Regiae codicibus nonnullis reperiri dicuntur: hoc quale sit, accuratius te docebit Harlesii annotatio ad Fabric. Bibl. Gr. T. VI. p. 544, unde discas, in bibl. reg. non plura comparere Jo. Glycae opuscula grammatica, sed pluribus in codd. unum *de Vera Syntaxeos Ratione* ¹³⁾.

Hoc igitur opusculum propter ipsius et interiorem et exteriorem praestantiam ego quasi tabulam quandam pretiosam eripiendum duxi ex miserrimo illo naufragio veteris graecae eruditionis, ereptum edidi atque in hominum eruditorum notitiam prodire jussi. Sive enim respicis ad rationem atque doctrinam grammaticam, universamque, quae in eo elucet, eru-

ditionem, sive scribendi genus attendis, quo Glycas, id est infimae Graecitatis scriptor, usus est; ea huius opusculi est praestantia, quae ne hac quidem, in qua hodie versamur, literarum luce indigna ullo censenda sit modo. — Et rationem quidem grammaticam in explicanda interiore syntaxeos graecae natura Glycas propagavit eam, quam, diu ante a philosophis, praesertim stoicis, inchoatam, ne ii quidem omnes, qui nostra memoria de argumento eodem scripserunt, assecuti sunt, perficere autem et perpurgare hodie conantur viri ingenio pariter et doctrina excellentes. Nimirum ille, relictis hominum scholasticorum traditione, ipsius naturae vestigia, analogia duce, secutus ¹⁴⁾, et exorsus ab intimis in humana natura sermonis fontibus ¹⁵⁾, eiusque per vitam humanam diffusos rivulos sectatus, integram quidem de syntaxi doctrinam non pertractavit, sed eius capita tantum potiora, quae sunt de casuum natura eorumque vel simplice vel duplici cum verbis conjunctione ^{16 a)}, de soloecismo, qui proprie dicitur ¹⁶⁾, deque participiorum structura soluta ¹⁷⁾, delibatis nonnullis ex doctrina de pleonasmō et ellipsi. Haec vero omnia suo Marte ¹⁸⁾ ac praeclara explicuit diligentia, egregio item acumine ¹⁹⁾; quo factum, primum quidem ut, licet parcior exemplorum et in deligendis securior, cumque aliis Grammaticis et veteribus et recentioribus hoc nomine vix comparandus, innumeris tamen locis sua disputatione lucem afferat ²⁰⁾, eosque facile vincat, in quorum sylva grammatica vix aliqua ratio comparet, deinde ut, quod illi propositum fuit, integritatem graecae orationis ²¹⁾ a barbarie tum pervagata felicissime vindicaverit, denique ut nemini dubium reliquerit, quin, si, quod eum non fecisse dolendum est, totam syntaxin libro suo complexus esset, omnia pari ratione id est egregie administrasset. Atque ut statim agnoscas hominem non scholasticum, sed optimis artibus penitus imbutum: aurea et philosopho christiano prorsus digna est illa nostri in exordio disputatio de divino in humana natura sermonis fonte ²²⁾, deque oratione contemplationis instrumento ²³⁾: egregia item sunt, quae idem disputat de linguae graecae depravatione temporis

successu facta, deque socordia, qua ratio ei insita paulatim
 obscuretur atque ruinam trahat ²⁴⁾; nec non totum opus tan-
 quam gemmis distinctum est sententiis, quae ex intima philo-
 sophia petitae ²⁵⁾ et ad solvendos nodos grammaticos subinde
 adhibitae sunt quam felicissime ²⁶⁾. Ut verbo dicam: gramma-
 ticum de syntaxi philosophantem per totum opus audire tibi
 videaris. Praeterea rhetorices peritissimum fuisse Glycam prae-
 cipue ex posteriore libri parte apparet, qua ille grammaticen
 cum arte rhetorica cumque censura technica ²⁷⁾ tam sapienter
 tantoque cum iudicio conjunxit, ut hoc eius opus *Supplemen-
 tum Walziani Corporis Rhetorum Graecorum* optimo jure in-
 scripsisse nobis videamur. — Porro scribendi genere Glycas
 usus est eiusmodi, quod exspectaveris ab eo quem descripsimus
 grammatico, purum atque politum, neque tamen ideo prorsus
 liberum a communi illius aetatis vitio: nam quum in compo-
 sitione verborum et in ipsa syntaxi Glycas veteres illos et quos
 ipse vocat *σεμνοτέρους* scriptores ²⁸⁾ strenue neque infeliciter,
 ut illa aetate, aemuletur, tamen hoc eius scriptum senescentis
 aevi vestigia prodit tum garrulitate quadam in loquendi formu-
 lis nonnullis ad nauseam usque repetitis ²⁹⁾, tum volubilitate
 illa, quae Graeculis pro copia fuit. Sed vel sic aurea est Glycae
 oratio et eloquentia nomine minime indigna, si cum loquentia
 aequalis Theodori Metochitae comparetur, qui aetatis suae more,
 id est plurimis verbis, paucissimis rebus disputat, unoque spi-
 ritu, quasi torrente, longissimas easdemque frigidissimas perio-
 dos contorquet. Jam in verborum delectu a barbarie et sordi-
 bus aetatis suae Glycas adeo purum se praestitit, ut ex vo-
 cabulis quibusdam aut importuna imitatione innovatis ³⁰⁾,
 aut insolenter confictis ³¹⁾, aut denique nimis saepe usurpa-
 tis ³²⁾ facile agnoscas posterioris aetatis scriptorem, eundem
 senescente vel potius jam moriente lingua graeca usum vix
 credas. — Neque vero illud hoc loco silentio est praetereundum,
 grammaticae disputationis tenorem eo suaviter exhilarari, quod
 Glycas Georgium filium, cuius usui hunc suum laborem desti-
 naverat ³³⁾, haud raro allocutus est; qua ille in re tum amo-

ris paterni affectum jucundissime expressit, tum lepores dialogorum platoniorum ³⁴⁾ formulasque loquendi eorundem proprias ³⁵⁾ suo scripto admiscere studuit. — Denique sophistarum pigmentis atque flosculis verbisque translatis Noster non temere et insano studio, ut mos aetatis illius ferebat, sed sobrie, prudenter et apte usus est ³⁶⁾.

Venimus ad subsidia critica, quibus in edendo Glycae libro usi sumus; sunt autem haec:

A. Cod. Mon. 433. chartac. Saec. XVI. in fol., constans foliis 86. Glycae liber continetur fol. 1—54, b. et inscribitur *τοῦ πατριάρχου κυρίου ἰωάννου τοῦ γλυκέως περὶ ὁρθότητος συντάξεως*: clausula sic habet: *τέλος εἴληφε τὸ παρὸν βιβλίον διὰ ἐξόδου* ³⁷⁾ *καὶ ἀναλώματος τοῦ εὐπαρύφου* ³⁸⁾ *καὶ διογενοῦς* ³⁹⁾ *κυρίου σεβερινουῦ ἐν παταβίῳ τῆς μεγίστης ἀβσονίας, ἐν ἔτει α φ ξ ς ὀκτωβρίῳ δευτέρῳ*. Vid. Hardt. Catalog. Codicum MSS. Gr. Biblioth. Reg. Bavar. T. II. p. 95.

B. Cod. Mon. 404. chartac. saec. XVI. in fol., constans foliis 597. Glycae liber continetur fol. 534, a. — 565, a. et inscriptus est: *Τοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωαννου (sic) Γλυκέος (sic) περὶ ὁρθότητος συντάξεως*. Vid. Hardt. T. I. p. 538 et 546.

C. Cod. Mon. 529. bombyc. Saec. XIV. in 4. foll. 256. olim Augustanus, insignitus p. 64. nr. 78, male, imo, quod attinet Georgii Lacapeni artem grammaticae⁴⁰⁾, pessime conservatus. Glycae liber mutilus inest a fol. 70, a. — 83, b. ubi desinit verbis *ἀλλὰ μὴ σφόδρα δὴ* (ed. Bernens. p. 50, 20). Sic autem inscribitur: *τοῦ σοφωτάτου ἀρχιεπισκόπου κωνσταντινουπόλεως, καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου ἰωάννου τοῦ γλυκέος (sic) περὶ ὁρθότητος συντάξεως*. Ex hoc Cod. fol. 400—407, a. Godofr. Hermannus de Emend. Rat. Graec. Gramm. p. 502—548. edidit Aelii Herodiani Fragmentum de dictionibus vitiosis et p. 549 — 552 Fragmentum Lexici Graeci (fol. 87, b — 99, b). Vid. Hardt. T. V. p. 548 et 520. — Horum codicum ex primo ego, ante hos duo annos Monachii commoratus, integrum Glycae librum quam diligentissime descripsi: duo reliquos codd. Krabingerus meus suo more, id est officiosissime et accuratissime

meos in usus cum eodem contulit. — Primariis hisce subsidiis ista accesserunt secundaria :

D. Cod. Vat. 895, unde Imm. Bekker Anecd. Graec. T. III, p. 1077—1080, eam libri partem descripsit ⁴¹⁾, quae nostra in editione pag. 4, 12. οἶμαι τολῶνν — pag. 8, 11, 12. — προσκληθήσονται reperitur. Glycae liber integer, ut videtur, codici inest fol. 51—66. et inscribitur : τοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωάννου τοῦ Γλυκέος περὶ ὁρθότητος συντάξεως.

E. Cod. Guelferbyt. e Gudianis 20, unde quae Ritschl. Prolegomm. ad Thom. Mag. p. 139 sq. in medium attulit, paucis immutatis depromta sunt ex Nostri opusculo pag. 4, 28. ἡ τῶν ἀνθρώπων κοινωνία — p. 4, 52. — συναλλαγματική, pag. 5, 18. θεωροῦνται — p. 5, 21. — πράττεται, et pag. 5, 28. πτώσεις — p. 5, 54. — τοῦ πτώσις εἶναι.

Usus autem ita sum istis subsidiis ⁴²⁾, ut codicem A fundamenti loco ponerem, neque ab eo discederem, nisi ubi res ipsa eum mendosum esse ostenderet atque emendationem flagitaret; in emendandi autem et corrigendi ⁴³⁾ negotio egregie adjutum me vidi reliquorum codd. mss. auxilio; pauci sunt loci, quibus mea usus conjectura contextui codicis A manum medicam admovi, paucissimi, quibus emendationem in contextum intuli. Cunctam vero scripturae discrepantiam in Variis Lectionibus summa cum religione enotavi; sive enim codicem A genuinam lectionem aut saltem eam, in qua acquiesci posse videretur, habere intellexi, quicquid varietatis mendosae aut sublestae fidei reliquis in codd. apparebat ⁴⁴⁾, id omne cum pulvisculo annotavi; sive aliquid emendationis ex uno et altero codice vel ex reliquis omnibus ad corrigendum A adhibitum fuit, mendosam huius lectionem ubique apposui; sicubi denique codicum mss. auxilio in locis aperte mendosis destitutum me intellexi, lectioni a me propositae, aut, quod perpauca locis factum jam diximus, in textum illatae, mendosam codicum lectionem semper in Varr. LL. ad latus posui ⁴⁵⁾. — Ceterum intervallis contextum ipse dispescui, latioribus, ubi novam disputa-

tionis seriem Glycas orditur, brevioribus, ubi corollaria tantum dissertationi longiori annectit.

Porro in variis lectionibus enumerandis id spectavi, non solum ut philologi de fontibus deque fide et auctoritate textus a me editi penitus edocerentur, sed ut sterile istud negotium singulas lectiones varias adpendendi, quoad eius fieri posset, jucundum et utile redderem. Itaque primum quidem librariorum errores, sive ex palaeographia sive ex pronunciandi ratione repetendos, unde orti essent, docere conatus sum, et sicubi vel in Glycae libro vel in aliorum auctorum scriptis similiter a librariis peccatum videbam, primo quoque loco geminas illas mendas notavi, multis multorum scriptorum adpersis emendationibus ⁴⁶⁾: deinde quicquid in varr. lectt. eiusmodi esse intellexi, ut aut contra loquendi usum, aut saltem contra Glycae proprietatem peccet, id omne exemplis ad eam rem comparatis refutare studui: tum, ubi de recipienda aut respuenda lectione dubitatio supererat, rem dijudicandam proposui; porro loci a Glyca allati unde deprompti essent, diligenter ostendi ⁴⁷⁾: denique annotationes mere exegeticas per saturam adjeci, quibus tum ἀπαξ λεγόμενα notantur, tum formulae loquendi minus tritae, praesertim posterioris aetatis scriptoribus usitatae, illustrantur, tum vero etiam sententiae philosophae, e platonica potissimum philosophia sumtae, ad fontes revocantur ⁴⁸⁾.

Sic ortae sunt annotationes, quas cur *Varias Lectiones, Emendationes et Explicationes* inscripserim, plane nunc intelligetur. Totum hunc primum Anecdotorum fasciculum concludi volui quatuor Indicibus; primo auctores a Glyca laudatos consignavi; secundo enotavi verba et locutiones graecas ab eo illustratas, argumentaque, de quibus idem disputat, grammatica; tertio indicavi, quae ex genere critico atque exegetico a me in annotatione et in notis ad Prolegomena allata sunt; quartus scriptores a me emendatos aut saltem tentatos complectitur.

Atque haec erant, quae te, Lector Benevole, edoctum volebam; quo facto te jam dimittam ad cognoscendum istud Anecdotorum Graecorum specimen, unde qui hauriri potest fructus,

eum ut inde capias quam uberrimum, et tuo et meo nomine cupio. Ceterum si hunc meum laborem a peritis censoribus bene exceptum videro, Anecdota Graeca edere pergam atque in hoc eruditae Germaniae angulo, licet multis circumdatus huius studii impedimentis, bonis literis porro publice prodesse conabor; nam privatim quidem

*Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
Μούσαις συγκαταμιννὺς,
Ἡδίσταν συζυγίαν.*

Scribebam Bernae die brevissimo anni MDCCCXXXVIII.

NOTÆ.

1) Ἰωάννης ὁ Γλυκὺς s. ὁ Γλυκὺς Ἰωάννης ubique audit Graecis, qui genitivum subinde male scribunt Ἰωάννου τοῦ Γλυκέως. Viri docti, qui eius nomen latina lingua commemorarunt, discrepant in nominibus Jo. *Glycys*, Jo. *Glycis*, Jo. *Glyceus*, Jo. *Glycas*. Horum primum, etsi ad graecum Ἰωάννης ὁ Γλυκὺς proxime accedit, tamen ideo respuendum est, quod latinam declinationem vix patitur, secundum etsi hoc nomine ferri potest, graecam tamen vocem male mutilat, tertium pessime exsculptum ex genitivo τοῦ Γλυκέως, quartum eo se commendat, quod et latine declinari potest, neque a graeco abhorret, siquidem cognomen Γλυκὺς idem est ac Γλυκᾶς, quo Byzantini alias usi reperiuntur ea ratione grammatica, de qua vid. David. Συνοπικ. Παραλλ. p. 17. Lobeck ad Phryn. p. 434 sq.

2) Taceri eius patriam recte narrat Allat. Diatr. de Georg. ed. Par. p. 327. ubi Joannem Siceliotam non alium a Jo. Glyca fuisse docere conatur: quam conjecturam refutavit Walz. Praef. ad Rhett. Graec. Vol. VI. pag. X.

3) Vid. Nicephor. Gregor. Lib. VI, 8, 1. p. 119. B, ubi de hoc munere conf. Cang. annot. ap. Boivin. p. 732, VII, 11, 1. p. 166. E. Valde juvenem hoc munere ornatum fuisse, ex eius testamento discimus VIII, 2, 1. p. 173. E. Aequalis et in munere collega fuit Theodor. Metochita; vid. Niceph. Greg. Lib. VI. l. c. Etiam in inscriptione codicis Florentini infra annot. 13 commemoranda Noster λογοθέτης τοῦ δρόμου vocatur.

4) Vid. Niceph. Greg. Lib. VII, 11, 1. p. 166. E. 167. A. B.

5) Vid. Niceph. Greg. Lib. VI, 8, 1. p. 119. B. C. VII, 11, 1. p. 167. A. et Ephraemius Monachus ab Allatio l. c. et ap. Walz. l. c. p. V. laudatus.

6) Vid. Niceph. Greg. Lib. VII, 11, 1. p. 167. C.

7) Vid. Niceph. Greg. l. c. Habuit Glycas etiam alios huius studii discipulos. Conf. librum de Syntaxi p. 19, 31 sq. 20, 24 sq. 43, 35 sq. 46, 14 sq. 57, 21. Primo horum locorum Nicephorum Gregoram a Glyca significari, veri haud est dissimile: amplexus autem est Glycas Nicephorum, hoc ipso teste l. c. et Lib. VIII, 2, 1. p. 173. A, eo caritatis affectu, qui expressus est verbis p. 20, 7 sq. εἰς τὴν υἱέων μοῖραν-τοῖς τρόποις μοι λε-

λόγισται, ubi verba τοῖς τρόποις indolem et animi facultates declarant, quibus excolendis Glycas patrem se eius, quem demonstrat, discipuli, discipulum autem filium suum factum esse significat: qua de metaphora conf. Boissonad. ad Aene. Gaz. p. 169.

⁸⁾ Vid. Niceph. Greg. locis supra annot. ⁴⁾ excitatis. Ad Lib. VII, 11, 1. p. 166. E. Cangius Phranzam I, 9. conferri jussit.

⁹⁾ Vid. Niceph. Greg. Lib. VIII, 2, 1. p. 177. C (ubi Cangius Phranzam I, 9. rursus contulit) D. E. p. 178. A.

¹⁰⁾ Vid. Niceph. Greg. L. VIII, 2, 1. p. 178. A. sq.

¹¹⁾ Recte vero Boivinus Nott. p. 767: «Gregoras non Testamentum ipsum Patriarchae, sed Testamenti prooemium profert, cuius sese auctorem manifesto prodit [p. 178. A].» Idem V. D. ibid.: «Exstant in codice Regio 3229 opuscula duo, eiusdem fere et argumenti et stili, quorum primum inscribitur τοῦ πατριάρχου κυροῦ Ἰωάννου τοῦ Γλυκέος ἡ παραίτησις τοῦ πατριαρχείου [invito autem animo Glycas patriarchae solium conscendit: cf. Niceph. Greg. 7, 11, 1. p. 167, B; 8, 2, 2. p. 179, A], alterum τοῦ αὐτοῦ πατριάρχου ὑπομνηστικὸν εἰς τὸν βασιλέα τὸν ἅγιον [i. e. Michaellem Palaeologum].» Huc pertinent a Harlesio annotata ad Bibl. Fabric. T. XI. p. 520: «Duo haec opuscula sunt Paris. in bibl. publ. (sec. catal. MSS. bibl. reg. vol. 2. p. 522.) in cod. MMDLXXII. nr. 3 et 4. In eod. cod. sunt praeterea nr. 2. eiusd. Jo Glycis — *pro Andronico imperatore precatio*. In eiusdem bibliothecae cod. MCCX. adservatur Jo. Glycei s. Glycis *homiliae e variis patrum aliorumque auctorum scriptis collectae* —. Ibid. in cod. MMXXII. nr. 12. reperiuntur anonymi, fortasse Joannis Glycis (suspicante auctore catal. citati vol. 2. p. 433.), epistolae ad Gabram, ad praefectum canialeo, ad imperatorem, ad Chatziam, ad Cleidam, ad Logothetam, ad anonymos plures. Atque Florentiae in bibl. Laurent. cod. XXIV. plut. 57. disertis verbis ei adscribuntur duae epistolae, τοῦ πατριάρχου κυροῦ Ἰωάννου τοῦ Γλυκέος, nr. 18. epistola ad imperatorem (scil. Mich. Palaeologum) inc. Ἐμοὶ τὸν βίον ἀνύσαι γέγονε etc. ac nr. 19. epistola ad Logothetam aerarii: init. Οὐκ, ὦ σοφώτατε, σὺ μετὰ τῆς ἀληθείας. Vid. Bandin. cat. codd. gr. Laur. II. p. 369.»

¹²⁾ Neque librum Fabricius vidit, ipso teste Bibl. Gr. T. X. p. 472=T. XI. p. 520. ubi insuper refertur, Jo. Glycae *Synodicon, ne recipiatur ad iudicium excommunicatus*, citari a Nic. Comneno Praenot. Mystag. p. 285. Versus politicos graecobarbaros ex Jo. Glyca de vanitate vitae Cangius attulit v. Διόχνην p. 313. v. Μήτην p. 929. et saepe al.

¹³⁾ Fabricii verba, ad quae pertinet Harlesii disputatio, haec sunt l. c. = T. VII. p. 45. ed. I: «Joannis Glycis sive Glycae

aut *Glycae*, patriarchae, grammatica MS. in bibl. reg. Paris. et in codice XIV seculi Florentiae in bibl. monasterii B. Mariae.» Ad haec Harlesius: «Jo. Glycis De orationis constructione in codd. bibl. publ. *Parisinae* MMDLXII. (in quo eiusdem Jo. Glycis alia alius argumenti opuscc. reperiuntur) MMDLXIII. MMCLXIV. (*tractatus de grammatica* dicitur in catal. codd. Paris. II. p. 523.) MMDCCXX (in quo cod. secundum auctorem catal. II. p. 544. minus plene vocatur *tractatus de syntaxi*). — *Florentiae* in bibl. Medic. col. 7. nr. 49. plut. LV — vid. *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 268. — In cod. CCCXC *Veneto* Marc. Jo. Glycae (sic) de syntaxi, et in cod. CCCCLXXXVII. sine auctoris nomine.» — Haec Harlesius, qui l. c. et T. XI. p. 520 etiam codd. mss. bibl. Augustanae et Monacensis attigit, de quibus nos infra. Ne quis autem *tractatum* illum *de grammatica*, qui e cod. MMDLXIV in catal. codd. Pariss. II. p. 523 perhibetur, ab opere de syntaxi vel potius de vera syntaxeos ratione diversum esse opinetur: ille liber, teste Ludov. Sinnero in literis ad me datis, sic est inscriptus: *περὶ ὀρθοτάτης συντάξεως τοῦ Γλυκέως*, in quibus ut facile quisque videt *ὀρθοτάτης* pro *ὀρθότητος* temere a librario scriptum esse, ita nemo jam non intelliget, aliud Glycae opus grammaticum praeter ipsam de syntaxi dissertationem in bibl. reg. Parisina non exstare, neque dubium esse, quin nulla sit, quam ibi reperiri dixit *Grammaticam* MS. Fabricius l. c. et T. X. p. 472 = T. XI. p. 520. Quod vero idem V. D. priore loco eandem illam *Grammaticam* MS. inesse dixit in cod. XIV seculi Florentiae in bibl. monasterii B. Mariae: istud Glycae opus grammaticum a syntaxi diversum sit, necne, *αὐτοπτῶν* esto iudicium. Bandinus quidem quum l. c. Glycae *Grammaticam* MS. in bibl. reg. Paris. Cod. MMDLXII reperiri coll. Catal. T. II. p. 522. temere dixisset, eandem «in cod. XIV sec. Florentiae in bibl. monasterii B. Mariae» exstare narravit: sed quemadmodum in cod. reg. MMDLXII. Glycae opus grammaticum praeter istud a nobis editum non reperitur, ita suspicor, Bandinum in verbis allatis Fabricium bona fide secutum esse, neque exploratum habuisse, sitne *Grammatica* illa MS. in cod. monasterii B. Mariae opus diversum ab ista de syntaxi disputatione, cuius ipse e cod. Medic. l. c. notitiam prodidit. Ceterum Glycae liber hoc in cod. sic inscribitur: *Τοῦ σοφωτάτου λογοθέτου τοῦ δρόμου κυροῦ* (sic) *Ἰωάννου τοῦ Γλυκέως, τοῦ γεγονότος ὕστερον πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, λόγος περὶ ὀρθότητος συντάξεως* (in quibus *κυροῦ* i. q. *κυρίου*: vid. *Cang. Gloss.* v. *Κυρός* p. 766 sq. *Borremans. Vesper. Gorinchem.* p. 7 sq. *Barth. Advss.* p. 1393. *Cellar. ad Zosim.* p. 83, *Ritschl. Prolegomm. ad Thom. M.* p. XI, sq. CXVII.) In summo marg. adnotatum est: *ποιήσατο*

δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν, Κύριον (vid. Cang. v. *Kyris* p. 766.) Γεώργιον.

¹⁴⁾ Cum Glycas ipse non tam παράδοσιν se quam φύσιν sequi prae se ferat p. 4, 12 sqq. 33, 27 sqq. 34, 2 sq. (ubi *πειρα* i. q. *ἐμπειρία*, de qua vid. Lersch. *Die Sprachphilos. d. Alten* p. 6. p. 79.) p. 37, 33 sq. (quibus locis *παράδοσις*, i. e. *doctrina grammatica antiquitus tradita*, repetendum a *παραδοῦναι* i. e. *tradere, praecipere* v. c. ap. Glyc. p. 2, 19. 38, 32), tum idem tota eius demonstrat disputatio, in qua φύσεως observatio ubique regnat.—Ante omnia vid. p. 4, 12—27. in quibus verba lin. 16, 17. *φυσικῇ τινι προῆχθαι ἀκολουθία* melius intelliges, si memineris, *προάγειν* interdum id significare quod est *procreare* (vid. p. 2, 13. 18, 4. 41, 23, 27, ubi *εἰς γένεσιν προάγειν καὶ γεννᾶν*: subst. *προαγωγή generatio* p. 3, 16. 6, 33. et conf. de *προάγειν* uti de cognato *παράγειν* p. 2, 32. Voemel. ad Nicol. Methon. c. Procl. p. 47 sq.), et si de verbis *φυσικῇ ἀκολουθία* contuleris p. 6, 13. *τῇ φύσει ἀκολουθῶς* (de voc. rariore *ἀκολουθῶς* cf. p. 2, 19. Wyttenb. Ind. Plutarch. h. v.) p. 14, 18. (ubi de voc. *αἰτία* i. e. *λόγος* conf. p. 41, 12. 44, 1, 22. 35, 8: add. *αἰτιολογία* p. 30, 7.) 43, 30. *ἀκολουθία τοῦ κανόνος*, p. 49, 1. Porro vid. p. 6, 13—23. p. 8, 21 sqq. in quibus lin. 23. *κατὰ λόγον τὸν προσήκ.* pariter ac simplex *κατὰ λόγον* p. 9, 3. 40, 22. al. ei respondet quod alias apud Glyc. est *ἀνάλογον* i. e. *ἀναλόγως* (cf. p. 13, 33. 14, 8, 26. 29, 3 et vid. de advb. *ἀνάλογον*, quod VV. DD. male dirimere solent, Creuzer. ad Plotin. Ann. p. 229. b. Lehrs. l. c. p. 6.): adde p. 19, 11, 12—ὁ παρὰ τῆς φύσεως καὶ τοῦ εἰκότος λόγος μαρτυρεῖ (de eo quod est τὸ εἶκος cf. p. 13, 33 sq. 19, 26.; vid. Wyttenbach. ad Plat. Phaed. p. 243 extr. Winkelm. ad Plat. Euthyd. p. 97. et cf. *εοικέναι*, *rationi consentaneum esse*, p. 11, 33; adde quod verbis τοῦ εἰκότος p. 19, 12. statim post respondet *εὐπρεπές*, de quo Wyttenb. l. c.). — Atque huc etiam illud, et vel maxime, pertinet, quod Glycas instituto sapientissimo sermonis τύπους et ὅρους ubique inculcat et in luce ponere studet. De τύποις vid. pag. 4, 7 (ubi *τύπος* cum *κανών*, ut saepe alias, conjunctum). 11, 34. 12, 2. 14, 34. 16, 26 (ubi cum *τύπος* conjunctum *τρόπος* de quo vid. Goeller. ad Demetr. p. 143, Kiessling. ad Jambl. Protr. p. 22). 18, 3. 20, 13. 21, 31. 26, 33 (ubi formula *εἰς τὸν τύπον ὑπάγειν*, quacum cf. *ὑπὸ τὸν κανόνα ἄγειν* p. 33, 24. *τῇ συντάξει ὑποτείνειν* p. 26, 32). 27, 11. 30, 9. 32, 4, 17. 33, 27 (ubi *ἀνατρέχειν* eodem significatu positum, ac pag. 1, 20. et ap. Procl. in Alcib. I. p. 259. ed. Creuz.). 34, 1 (ubi de verbo *ἐπινοεῖν* cf. p. 3, 20. Hermann. ad Lucian. Q. H. S. p. 203.), 7 (ubi *τύπος* cum *φύσις* compositum pariter ut p. 34, 14, 13), 35. 33, 28. 34, 11. 38, 24 (quo loco de verbo

ὑποφέρεισθαι cf. Schaefer. ad Dionys. de C. V. p. 208, Krabing.
 ad Synes. Calv. Enc. p. 85. Symbol. ad Philostr. V. S. p.
 25 sq. 107, b. 120: add. Procl. in Alcib. I. p. 54. supr. ed.
 Creuz., Zosim. ap. Suid. v. Σκύδαι, ubi loco vulg. ἐπεφέρειτο
 repone ὑπεφέρειτο), et conf. de voc. τύπος Ast. ad Plat. Rem-
 publ. p. 473. Stallb. ad Plat. Phileb. p. 202. ad Cratyl. p. 397,
 A. Creuzer. ad Plotin. Annot. p. 4. b. praesertim Trendelen-
 burg. ad Elemm. Log. Aristot. p. 56. et qui de usu vocis in
 argumento grammatico monuit Lehrs. *Ueber die Sprachphilos.
 der Alten* p. 5. qui quod vocc. τύπος et ὁρδότης in gram-
 maticorum doctrina cognato significato esse docet: Glycas hoc
 ipso sensu opus suum περὶ ὁρδότητος συντάξεως inscripsit,
 eademque potestas vocis ὁρδότης p. 4, 1, 16, 18. 30, 19. 33,
 9. (ubi cum verbis πρὸς τὸν καν. ὁρδότητα conf. p. 16, 14. 37,
 29.) 35, 31. 38, 3, 22, 23, conjunctae cum voc. τύπος in for-
 mula οἱ τῆς ὁρδότητος τύποι p. 33, 27. 34, 35. — De sermonis
 ὅροις, quos Glycas nuncupat, vid. pag. 33, 31 (ubi ὅροι πεπη-
 γότες, de quo Valckenar. ad Eurip. Phoen. vs. 923. Jacobs. ad
 Philostr. Imag. p. 724. qui ipsam formulam πεπηγότες ὅροι
 attigit: quod autem ap. Glycam ὅροις ἐστηκέναι, idem ap. Plotin.
 p. 489 (7) A. ὅρω πεπηχθαι καὶ σιάσει, quocum confer Arno-
 bianum C. G. lib. 1. cap. 27. quod — una — definitione
 figamus). 34, 5 (ubi ad ἐμμεῖναι ex ὅρων repete ὅροις: de for-
 mula ἐμμένειν τινὶ simm., manere in aliqua re, conf. Staveren.
 ad Cornel. Nep. 17, 2, 4. et Indice v. Manere, Krebs. Obs.
 in N. F. e Josepho p. 321, Leo ad Plat. Crit. ed. 2. p. 47;
 add. Gregor. Nyss. de Anima p. 211. B. 235. B. Cyrill. Alex.
 ap. Mai. Nov. Coll. 8, 2. p. 27. Zosim. 6, 10. init. Suid. vv. Τοὺς
 Κόσα λόγους, Stob. Ecl. II. p. 106. inf. ubi adj. ἐμμενητικός,
 p. 140. supr. ubi adjj. verbb. ἐμμενετός et ἐμμενετέος). 38, 9
 (ubi οἱ ἐν τῇ ψυχῇ ὅροι sermonis leges, animo a natura infixi,
 intelliguntur), 18. — Eodem pertinet frequenter a Glyca facta
 mentio τόπου i. e. sedis, quae singulis sermonis elementis a
 natura constituta sit. Vid. p. 8, 22. 20, 26. 44, 10. 46, 23
 (ubi cum τόπος conjunctum πρεσβεῖον, de quo Suid. v., Val-
 ckenar. ad Eurip. Phoen. vs. 44: add. Themist. Or. 34. p. 445,
 14. ed. Dindorf., Nemes. de N. H. p. 32. ed. Matth., Basil.
 M. I. p. 8, A. p. 13, C.). 34, 18. 35, 22, 23: unde quae σό-
 λικα sunt, eidem ἄτοπα vocantur p. 35, 22. 40, 10 (ubi ἄτο-
 πον oppositum habet προσῆκον τῷ κανόνι). 42, 5. 44, 11, 12, 29.
 47, 31. 48, 16. 52, 35. 53, 23 (ubi cum συναίσθαν. conf. p. 34,
 22), 33, 34. 34, 21, 23 (ubi συστέλλεσθαι pariter ut p. 55, 25.
 i. q. αἰσχύνεσθαι). 55, 25, 26. — Ceterum vel ex istis jam satis
 intelligitur, Nostrum ei rationi totum se mancipasse, quae ἀνα-
 λογίαν (vid. Lehrs. l. c. p. 6 sq.) in explicanda sermonis natura

spectandam censet. Huc enim pertinet, quod ad φύσιν et λόγον omnia revocat (vid. Lehrs. l. c. p. 4 sq.), quod ὁρδότητα ubique sectatur (vid. Lehrs. p. 5. p. 8 sq.), quod παράδοσιν et ἐμπειρίαν naturae observationi causarumque investigationi posthabendam statuit (vid. Lehrs. p. 5 sq.), quod τύπους et ὅρους ubique inculcat (vid. Lehrs. loco supra citato, ubi de τύποις diximus), nec non eodem refertur voc. τέχνη p. 49, 5. 50, 9 (verborum μὴ σὺν λόγῳ μηδὲ τέχνῃ contraria sunt σὺν λόγῳ et τεχνικῇ τινι μεθόδῳ p. 50, 21, 22). 55, 2, 4, 11, 18 (vid. Lehrs. p. 6. 77—86), et quod vocc. ἔθος, συνήθεια, ὁμιλία simm. frequenter τῷ λόγῳ sive τῇ ἀναλογίᾳ opposita reperiuntur (vid. p. 50, 20 sq. 55, 19 sq. 56, 4 sq. al. et conf. Lehrs. p. 7 sq. p. 84).—Sed quid multa, quum Glycas grammatices rationem ἀναλογικὴν se sequi ipse luculento testimonio palam fecerit, p. 4, 2—10. Quo loco etsi analogiae expressa mentio non sit facta, quid tamen aliud lin. 8—10. verba ἔπεσθαι et ὁρδοῦσθαι significant, quam *analogia esse et analogiae convenienter corrigi*. De ἔπεσθαι q. d. ἀνάλογον εἶναι vid. p. 4, 14, 25. 6, 21, 18, 5. 26, 31. 31, 16. et conf. geminum ἀκολουθεῖν et compos. p. 13, 19. 14, 21. 16, 15. 26, 5, 8. 50, 12 (ubi φύσει παρακολουθεῖν i. q. φύσει ἔπεσθαι p. 4, 14). Denique de usu verbi ὁρδοῦν, qui l. c. apparet, cf. p. 29, 53, 34. πρὸς ὁρδότητα μεδέλκειν τοῦ κανόνος, p. 30, 6, 7. ἡ ἐπὶ τὸν κανόνα ὁρδοῦσα αἰτιολογία, p. 49, 5, 4. πρὸς τὸ ὁρδὸν συνάγειν. —

¹⁵⁾ Ante omnia cf. ipsum prooemium p. 1, 1—6. ubi sermo quasi quidam τῶν βουλευμάτων ἐρμηνεὺς vocatur, qua de sententia vid. Krabing. ad Greg. Nyss. de Anima p. 190. cuius copiis haec accedant: Philo *Quod Det. Pot. Ins.* p. 216. ed. Mang. γέγηθε (ὁ λόγος) —, ὅταν — ἴδῃ — τὸν νοῦν τοῦ δηλουμένου πράγματος ἄκρως. Τότε γὰρ περιδραξάμενος ἄριστος ἐρμηνεὺς γίνεται: Id. *ibid.* μὴ γάρ ποτε φανύλου λόγος ἐρμηνεὺς γένοιτο δογμάτων δειῶν: Philostr. V. A. 8, p. 335. ὅθεν (de capite loquitur) εὐχαί τε ἀναφαίνονται καὶ σοφίας ἐρμηνεὺς λόγος: Lactant. de Ira Dei cap. 14. «sermonem solus accepit ac linguam, cogitationis interpretem.» Ceterum de voc. βουλευμάτων ap. Glyc. in βουλευμάτων commutando ne cogites, conf. p. 10, 16, 17. et translati usus exempla p. 55, 27. τὸ βούλημα (τοῦ λόγου). 45, 25 sq. τὸ βούλημα τῆς διηγήσεως; adde βούλησις p. 6, 15. 21, 12. 33, 31. 45, 20, 29. 50, 4. 58, 17, quorum locorum plerisque vocabulum itidem ad res translatum est et *propositum* significat. Primaria notio utriusque vocis, qua de hominibus usurpatur, est *consilii*. Vid. Ast. Lex. Plat. T. 1. p. 358 sq., Krüger. ad Dionys. Hal. Historr. Ind. p. 457. Kiessling. Ind. ad Jamblich. Adh. ad Phil. p. 382. Βούλημα, hoc positum significatu, saepe in βούλευμα temere fuit commutatum. Vid.

quos laudavit Stallb. ad Plat. Phileb. p. 403. — Porro conf. Glyc. p. 2, 19–33. in quibus quae ille de fontibus humani sermonis ex intima hominis natura repetendis profert, ea tanquam christianae rationi accommodata opponit Paganorum de eodem argumento sententiis, humilibus, ut ait, et hominis praestantia indignis. Vid. p. 1, 7 — p. 2, 17. quo de loco sigillatim nonnulla disputabimus. — Ac primum quidem tenendum est, p. 1, 7. *Ἑλλήνων* nomine, pariter ut p. 2, 18. 3, 1., *Paganos* notari. Conf. Damasc. ap. Suid. v. *Σεβηριανός* et Suid. v. *Σάκας*. Zosim. Histt 3, 20. p. 536. ed. Cellar. cuius comparanda annotatio. Adde Glyc. p. 39, 26, et cf. *Ἕλληνα*, *ἑλληνικός*, *paganus* p. 39, 29. 40, 17. 18, 19. 33, 3, 4: vid. Heyler ad Julian. Epp. p. 360 sq. — Lin. 9. *ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις*] in rebus gravissimis; nota insolentem usum voc. *ἀναγκαῖος*. — Lin. 11, *ἐκ γῆς-αὐτοῦς ἀναδιδόασιν*] i. e. *ἐκ γῆς αὐτοῦς ἀναδοθῆναι λέγουσι*. Similis brachylogia pag. 2, 33. ubi *ἀποτάττομεν* i. q. *ἀποταχθῆναι λέγομεν*. De hoc genere vid. Creuzer. ad Plotin. Ann. p. 240, b. 264, b. 311, b. Conr. Orell. ad Sallust. Philos. p. 131. 136. *Ἀναδιδόναι* pp. usitatum de terrae proventibus: vid. Victor. ad Aristot. Rhet. p. 468, 28 sqq. ed. Basil., Engelhardt. ad Plat. Menex. p. 237, E. qui locus propter argumenti affinitatem cum nostro necessario comparandus est. De forma *διδόασιν* cf. p. 2, 19 et vid. Phrynich. cum Lobeckio p. 244 sq. — Lin. 12. *ὥσπερ — διαφέροντα*] Contrariam in sententiam Plato Timae. p. 90, A. hominem nuncupat *φντὸν οὐκ ἔγγειον ἀλλ' οὐράνιον*. — Lin. 13. *εἰ δ'οὖν, ἀλλ'—*] Frequens ap. Nostrum usus particularum *εἰ —, ἀλλὰ —* conjunctim positarum, qua ille in re nunc *καὶ* vel *δὲ* vocī *εἰ*, *οὖν* vel *γε* vocī *ἀλλὰ* adjicit, nunc iisdem nudis utitur. Vid. p. 10, 32–33. 12, 2–4. 19, 10, 11. 20, 8, 9. 26, 23–28. 27, 14–15. 38, 9–11. 37, 23–24. 39, 3–4. et conf. Krabing. ad Synes. C. E. p. 143. 149. 261, a. Jacobs. ad Ael. H. A. p. 36 inf. ubi structurae *εἰ —, ἀλλ' οὖν* — exempla allata; idem V. D. de *ἀλλ' οὖν* sigillatim docuit ad Socrat. IX, 31. Nostro loco *οὖν*, verbis *εἰ δὲ* adjunctum, voculam *δὲ* confirmat, ut graeca *εἰ δ'οὖν* latinis *sin autem, sin vero* respondeant, quae itidem *ἐλλειπτικῶς* haud raro usurpantur, verbo ex antegressis repetendo. Frequens usus ellipticus formulae *εἰ δ'οὖν* ap. Greg. Naz. Vid. Toll. ad Insign. It. Ital. p. 8. qui tamen temere statuit, *εἰ δ'οὖν* idem esse ac *εἰ δ'οὐ*. Tu illud teneas, quod supra diximus: *οὖν* voculâ *δὲ* confirmari. Conf. de formulae *δ'οὖν* vario usu ap. Nostrum p. 11, 26. 18, 13. 22, 32. 34, 24. 42, 23. 48, 6 (ubi comparanda annotatio). 49. 53. 50, 24. 33, 27. et vid. Reisig. Enarr. Oed. Col. vs. 1439. Hermann. ad Luc. Q. H. S. p. 234 sq. Sintenis. ad Plut. Them. p. 166. Jacobs. ad Ael. H. A. p. 174 inf. 333

supr. Jacob. ad Lucian. Alex. p. 40. — Lin. 13, 14. ἀσήμοις
 χρωμένους ταῖς φωναῖς] Ἀσημος vox pp. dicitur de metallo non
 signato (vid. Casaubonn. p. 98 sq.), metaphorice de voce non
 articulata. Vid. Horrei Obs. Critt. p. 259 sq. Wyttenb. ad
 Plut. de S. N. V. p. 102. ed. peculiar. Siebelis. ad Hellenic.
 p. 51 sq. (ubi de loco Diodori Sic. disputat, qui cum hoc nostro
 ante omnes comparandus), Jacobs. ad Ael. H. A. p. 20. 163.
 Idem valet de ἀσήμαντος p. 2, 2. quod ex Plutarcho eadem
 notione positum enotavit Wyttenb. Ind. h. v. — Lin. 14. ἀν-
 ἐγραψαν] Historicos hac voce Glycas potissimum notat; horum
 enim proprium id quod est ἀναγράφειν. Vid. Hermann. ad
 Luc. Q. H. S. p. 252. — Lin. 15. τῷ τῆς προφορᾶς] i. e. τῷ
 τοῦ προφορικοῦ λόγου, orationis i. e. eius rationis, quae ore
 profertur. De stoica distributione λόγου in ἐνδιάδειον et προ-
 φορικὸν omnia notissima. Videsis Wyttenb. Bibl. Crit. P. 6,
 p. 107 sq. P. 12, p. 56 sq. ad Plut. Mor. p. 42, A. ann. p.
 378 sq. Willet. ad Galen. Adh. ad Art. p. 60 sq. a quibus
 neglectus Nemes. de N. H. cap. 14. p. 208 sq. ed. Matthaei.
 Ὁ ἐν προφορᾷ λόγος ap. Plotin. I, 2. p. 15. F. ubi Creuz. Ann.
 p. 9, b. qui itidem conferendus varr. ll. T. I. pag. 28, col. 1.
 De voc. προφορά, pronuntiatio, cf. Glyc. p. 1, 18. 2, 18. 49, 6.
 Procl. in Alcib. I. ed. Creuz. p. 259 supr. et vid. Ernest. L.
 T. h. v. p. 209. — P. 2, 3, 4. τὰ κατὰ φύσιν τῶν κατ' ἐπιτή-
 δευσιν-πρῶτα-εἶναι] πρῶτα i. q. πρότερα. Vid. Moer. Att. p.
 290. ed. Koch., Nans. Not. in Nonn. Paraphr. Ev. Joann. p. 8,
 Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 228, Jacobs. ad Ael. H. A. p.
 290 post med. p. 241 inf. — Lin. 5. ῥοῖζους-καὶ φλοίσβους]
 De voc. ῥοῖζος vid. Hermann. ad Luc. Q. H. S. p. 297 sq.
 Jacobs. ad Ael. H. A. p. 201. qui de usu vocis ad sonum
 non articulatum translatae docuerunt. De voc. φλοίσβος, quod
 undarum proprium, conf. Schol. Iliad. ε, 522. 469. κ, 416.
 Etym. M. p. 796, 52. Suid. h. v. Tangit autem Glycas h. l.
 Epicuri sententiam de orationis origine. Vid. Lehrs. Die
 Sprachphilos. der Alten p. 39 sq. praesertim p. 41. — Lin. 7.
 στοιχεῖα τάττουσιν ἐπὶ ταῖς φωναῖς] Haec ad Stoicos pertinent.
 Vid. Lehrs. libro laud. p. 46. et conf. de usu vocis στοιχεῖον
 grammatico (ap. Glyc. p. 17, 19, 24, 26.) Grammatic. ap. Ritschl.
 Prolegomm. ad Thom. M. p. CXLI. Vales. Nott. in Maussac.
 ad Harpocr. Nott. p. 411 sq. ed. Lips., Menag. ad Diog. L. 7,
 56. ubi Diog. L. de hac ipsa Stoicorum sententia refert. —
 Lin. 8. τραχυνόμενα] Vid. Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 137.
 309. — Lin. 9. κατὰ συνδήκην] Quod h. l. κατὰ συνδήκην et
 lin. 15. συνδήκη, idem in eodem argumento alias dicitur θέσει
 opp. φύσει. De formula θέσει in hac doctrina cf. Lehrs. l. l.
 p. 4. p. 28 inf. p. 39 inf. p. 43 inf. p. 46 med. et inf. Add.

Procl. in Alc. I. p. 22. p. 259 et cf. utroque loco Creuz. De gemino usu locutionis κατὰ συνθήκην vid. Lehrs. l. c. p. 38. (ubi de Aristotelis doctrina, statim post a Glyca notata, disse-ritur) p. 44. — Lin. 10. ἀπομένην-τῆς τῶν πραγμάτων φύσεως] Cf. lin. 13 sq. οὐδαμῶς τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων ἀντιλαμβανόμενα. Composito ἐφάπτεσθαι in eadem re Proclus est usus Comm. in Alcib. I. p. 22. ὁ ἐν τῷ Κρατύλῳ Σωκράτης τὰ μὲν ἐπὶ τῶν αἰδίων εἶναι φησιν ὀνόματα τῆς τῶν πραγμάτων φύσεως μᾶλλον ἐφαπτόμενα. — Lin. 11, 12. καδὰ δὴ καὶ Πλάτων—βούλεται] Λατνίξει iste usus verbi βούλεσθαι: conf. Apul. de Hab. D. Plat. lib. 2, p. 179. ed. Bip. T. 2. «(abstinentiam) vult esse servatricem convenientiae eorum, quae natura recta pravaque sunt»: Arnob. C. G. 1, 34. «sint, ut vultis, unum (Jupiter et Deus) —»: Minuc. Fel. Octav. cap. 26. «(Plato daemones) vult — esse substantiam inter mortalem immortalemque —». — Ceterum de hac Platonis sententia praeter Stallb. in Annot. ad h. l. laudatum videndus est Lehrs. l. c. p. 29—36, praesertim p. 35. Haud magnopere discrepat Pythagorae sententia, de qua vid. idem V. D. p. 35—29, praecipue p. 27. 28 inf. sq. — Lin. 14, 15. τὸ τυχὸν μέρος τῆς φωνῆς] q. d. *Die erste beste Nuance der Stimme*. Verbum τυχεῖν in usu est tum de rebus quae delectu carent, tum de hominibus de vulgo; quo sensu ὁ τυχὼν homo nullius auctoritatis aut iudicii usurpatur. Vide Heusing. ad Plut. de Educat. p. 87. Uster. ad Plut. Consol. ad Apollon. p. 55, me in Symbolis ad Philostr. V. S. p. 8. p. 115. Add. Procl. Schol. in Cratyl. p. 7. οὐκ ἄρα, φησὶ Πυθαγόρας, τοῦ τυχόντος ἐστὶ τὸ ὀνομασθαι τυχεῖν i. e. *hominis sapientissimi*, in quibus τοῦ τυχόντος male pro neutro habuit Lehrs. l. c. p. 31. Ceterum idem V. D. eandem Democriti quoque fuisse sententiam docuit p. 12—14, doctrinamque, quam h. l. Glycas notat, Aristotelicam p. 36—39. illustravit.

¹⁶⁾ Conf. μονομερῶς συντάττεσθαι pag. 11, 4, 6. 22, 34, 35, μοναχῶς συντάττεσθαι pag. 24, 31. 28, 3, μονοειδῆς σύνταξις pag. 25, 2: διττῶς συντάττεσθαι p. 11, 9, 10. 16, 7. 22, 29, 35. 25, 24, 25. al. διχῇ συντάττεσθαι p. 26, 24. διττὴν δέχεσθαι σύνταξιν p. 11, 17, 18. 28, 4, al. ἐπαμφοτερίζεν p. 22, 32. quod quidem verbum h. l. valet *duplici casu poni*, p. 11, 3. *duplici sensu usurpari*. Vid. de hoc verbo Ruhn. ad Tim. Lex. p. 108. a. coll. Winkelm. ad Plat. Euthyd. p. 123. a.

¹⁷⁾ Vid. p. 35, 15 — p. 37, 27. In ista disputatione p. 35, 15, 16. ὁ πρόχειρος τοῦ σολοικισμοῦ τρόπος dicitur qui *omnibus in promptu est, omnium in ore versatur*. Suid. πρόχειρον· τὸ καθημαξενμένον, τὸ πᾶσι γνώριμον. Vid. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 1, B. animm. p. 68 sq. et cf. Glyc. p. 20, 33.

37, 23, 24. ubi πρόχειρος eodem significatu in eadem re usurpatum, αὕτη σοι ἢ τοῦ προχείρου μάλιστα καὶ πρὸ ὁδοῦ τοῖς γράφουσι σολοικισμοῦ διάγνωσις (i. e. *dijudicatio*: vid. Interpp. Thom. M. p. 211, Sallier. et Piers. ad Moer. p. 125 sq. Lobbeck. ad Phryn. p. 763), in quibus ὁ πρὸ ὁδοῦ σολοικισμὸς *soloecismus*, qui maxime evagatur, intelligendus est (vid. Piers. ad Moer. p. 383), quum formula πρὸ ὁδοῦ vulgo translate usurpetur de rebus, quae successum parant (vid. A. Dounae ad Demosth. de Pac. p. 128. ed. Beck., Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 28. Sinner. ad Lucian. Gall. p. 2). De soloecismi definitione varia vid. Menag. ad Diog. L. lib. 7, 59. Ernest. L. T. p. 309 qui etiam usum verborum σόλοικος, σολοικίζειν, σολοικισμὸς ad alia, quam ad orationem, translatorum attigit, quam in rem, uti de origine horum vocc., conferendus Hemsterh. Anecd. P. I. p. 41 sqq. De censura *soloecismi* ap. grammaticos vett. add. Bernhard. Syntax. p. 43.

¹⁸⁾ Usitata sunt Glycae in hoc argumento vocc. ἀπολύω (p. 50, 23. 51, 7, 20. 55, 5), ἀπόλυτος (p. 45, 7. 50, 15. 52, 9, 10. 53, 30: vid. Herm. ad Lucian. Q. H. S. p. 524, add. Plotin. 754 (20) A.): διακόπτω (p. 48, 28. 50, 5, 15, 18: vid. Krabing. ad Greg. Nyss. de Anima p. 213. add. Anonym. ap. Suid. v. παράδεισος, Cyrill. Alex. ap. Mai Nov. Coll. 8, 2. p. 63, et cf. de ἀδιάκοπος Creuz. ad Porphy. Vit. Plot. p. CI, a.), διακοπή (p. 51, 3. 52, 18, 20, 29, 31. 55, 18. ubi conf. διάστασις): ἀπαρτάω (p. 51, 25: vid. A. Dounae. ad Demosth. de Pace p. 216 sq. ed. Beck. Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 454. Creuz. ad Plotin. Ann. p. 380. a.), ἀπάρτησις (p. 50, 32. ubi ἀπάρτησις *sejunctionem* significat, notione non annotata in Lexicis): ἀποσυνάπτω (p. 55, 6.): eodem pertinet usus verbi μεταπίπτειν de scriptoribus iis, qui huiusmodi διακοπήν utuntur (p. 48, 15, 28. 50, 16, 20: de verbo cf. Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 54. Ast. ad Plat. Legg. p. 483); add. μεταβαίνειν p. 48, 13. 50, 34, 35., μετάβασις p. 48, 21, 32, 35. 51, 19.

¹⁹⁾ Suam auctoritatem Noster perpetuo interponit, interdum magna cum confidentia, quo pertinent multae, quibus utitur, loquendi formulae. V. c. conf. κατ' ἐμὲ p. 44, 6. 49, 6, (de quo cf. Heyler. ad Julian. Epp. p. 195: geminum κατὰ γε τὴν ἐμήν, de quo Koen. ad Greg. Cor. p. 31. ed. Schaef., Daves. Misc. p. 482. ed. Burges., Creuz. ad Plotin. Ann. p. 106. a.): οἶμαι et ὥς οἶμαι, reliquae orationi interposita, p. 5, 10. 28, 2, 3. 33, 23. 43, 28. 46, 13. 48, 15. 54, 23. 55, 16, 32. 57, 9, 15, 33. al. (sunt autem istae formulae eorum, qui cum urbanitate quadam aliquid affirmant: de οἶμαι vid. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 597, Jacob. ad Lucian. Tox. p. 81, qui latina comparavit, Heyler. ad Julian. Epp. p. 471, qui de particula *expletiva*

temere cogitavit, denique cf. Creuzer. Ann. ad Plot. p. 343,b): eodem pertinere videntur illa ad taedium repetita, ὅπερ ἔφην (quod etiam in Juliano notavit Heyler. ad Epp. p. 219) vel ἔφραμεν, ὥς-vel ὥςπερ ἔφην, -ἔφραμεν, ὥς-vel ὥςπερ εἶπον, -εἶπομεν, all. simm. quae formulae, etsi per se minime improbandae sint (apte enim posteriora prius disputatis ratione mathematica annectunt), tamen a Glyca justò saepius usurpatae sunt, et ob id ipsum eius orationi speciem ostentatae auctoritatis conciliant. Fortasse tamen Glycas creberrimo harum locutionum usu familiare quoddam et dialogorum proprium loquendi genus exprimere conatus est: nam ap. Platonem quidem hoc ex genere formulae, ὅπερ vel ὥς λέγω simm. all., etsi non nimis saepe, tamen haud ita raro reliquo interpositae reperiuntur sermoni. Vid. H. Stephan. Annot. in Platon. p. 10 (ad Apolog. p. 21, A), Stallb. ad Apolog. l. c., ad Phaedon. p. 75, C, ad Gorg. p. 465. C., ad Polit. X. p. 395. C.

¹⁹⁾ Non temere a Glyca factum, quod in declaranda disputationis suae ratione iis usus est verbis formulisque loquendi, quibus summa in disserendo diligentia significari solet. V. c. conf. ipsum ἀκριβεια p. 1, 19 (ubi pariter ut p. 1, 8. voc. ἀκριβεια cum articulo eo positum significatu, quem attigit Krüg. Ind. ad Dionys. Hal. Historr. p. 443 h. v.), ἀκριβοῦν p. 26, 22 (quo de verbo Krüg. l. c. h. v. Jacobs. ad Aelian. H. A. p. 566: composita ἀπ-ἐξακριβοῦν attigit Herm. ad Luc. Q. H. S. p. 309), ἐπ' ἀληθείας καὶ ἀκριβῶς σκοπεῖν p. 30, 25, πρὸς λόγον τε καὶ πρὸς ἀκριβειαν σκοπεῖν p. 31, 13, ἐσκεμμένως θεωρεῖν p. 37, 32 (conf. Suid. περιεσκεμμένος· ἡκριβωμένος), ἐξετάζειν p. 26, 19. 32, 32 (conf. p. 58, 29. ὁρῶς ὁρᾶν καὶ ἐξητασμένως, cuius geminum καλῶς ὁρᾶν p. 32, 17, i. e. sano iudicio uti: vid. Doederl. ad Soph. Oed. Colon. vs. 74. 1720.), γυμνάζειν (vid. Annot. p. 18, 5.), ἀνακαθαίρειν (vid. Annot. p. 43, 32, 33.), διαρδοῦν p. 34, 29. 35, 3: dicitur autem διαρδοῦν tum de rebus corporeis, quae instrumentis et arte componuntur (conf. Plat. Symp. 191. A. et vid. Foes. Oecon. Hipp. h. v. Kuster. ad Suid. v. Ἀβρογάστης, Jacobs. ad Ael. H. A. p. 345. Vermischte Schriften T. 5. p. 495 sq. Creuzer ad Porphy. V. Plot. p. CXVIII. a. b.) tum tralate vario modo, etiam de cogitatione et oratione, qua quidpiam accurate explicatur (vid. Siebelis. ad Hellen. p. 52. Jacobs. l. c. et ad Philostr. Imagg. p. 381. 669, Ast. ad Nicomach. Introd. Arithm. p. 203, Hermann. ad Lucian. Q. H. S. p. 287, Creuzer. l. c., Francisc. Bieseus in libro, qui inscribitur: *Die Philosophie des Aristot.* Vol. I. p. 459. annot. 2. Add. Macar. Aegypt. Hom. VIII. p. 113. ed. Prit. ubi διαρδοῦναι i. q. φρασθῆναι ap. eund. Hom. VIII. p. 107: Stob. Ecl. Eth. p. 64. ed. Heer.: ap.

eund. ibid. p. 134. compositum *προσδιαρροῦν*: *ἐπιδιαρροῦν* habet Procl. Inst. Theol. p. 268. ed. Creuz.). Adde *πραγματεύω* pag. 38, 32. *σοῦ-χάριν τοῦ φιλικίου ταῦτα πεπραγματεύονται*, quod verbum notandum, nam alias eodem sensu medium *πραγματεύεσθαι* usitatum est, nimirum de accurata alicuius argumenti, praesertim historici, tractatione: vid. Victor. ad Aristot. Rhet. p. 10, 13 sq. ed. Basil., qui de voc. *πραγματεία* itidem conferendus ibid. p. 18, 6 sq., Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 14. Trendelenb. ad Log. Arist. p. 101. Porro confer formulas loquendi non minus apte a Glyca de rebus a se disputatis usurpatas, *ἀποδοῦναι τι* p. 35, 5, *ἀποδοῦναι τὸν λόγον τινὸς* p. 38, 32 sq. (ubi in verbis *χρὴ ἀποδοθῆναι, καὶ ἀποδοθήσεται* structuram attende, similem Philostrateae V. A. lib. 6. p. 252. *ἔχέτω οὕτως-καὶ σπουδῆς ἀπώμεθα*), *ἀποδοῦναι λόγον περὶ τινος* p. 18, 25, *ἀποδοῦναι τὴν τῆς ἀπορίας λύσιν* p. 21, 7 sq. quibus locis pariter atque p. 19, 22. 31, 7. *ἀποδοῦναι* valet *penitus explicare* et quasi *repraesentare* (vide Wyttenbach. ad Julian. Or. 1. ed. Schaef. p. 210, Heyler. ad Julian. Epp. p. 223. et me ad Gregor. Nyss. de Anima p. 221: add. Plotin. 6, 1. p. 367 (cap. 2) C. Jo. Philop. ap. Suid. vv. *φυσικὸς λόγος*: simplex *δοῦναι docendi* significatū positum p. 54, 35, de quo conf. Creuzer. Annot. ad Plot. p. 6. a, 14. a., Symbol. ad Philostr. V. S. p. 136). Eodem jure idem suam disputationem *μέθοδον* vocat p. 20, 14. 37, 24 (quibus locis *μέθοδος* declarat eam disputandi rationem, quam nos *wissenschaftliche Behandlung* s. *Untersuchung* vocamus; priore autem loco *εἰς τὴν μέθοδον τρέχειν* i. q. *rationi institutae accommodari*, q. d. *sich der Behandlung fügen*: idem *ἐπὶ τὸν κανόνα τρέχειν* p. 43, 28., contraria *ἐκτρέχειν τὸν καν.*, *ἐκφεύγειν τ. κ.* simm. p. 28, 12. 28, 28 sq. 29, 35), seque *βάσανον τὴν διὰ τοῦ λόγου exercere* dicit p. 30, 3 (eo significatu vocis *βάσανος*, de quo Interpp. ad Thom. M. p. 143) denique *λυτικὸν* se ubique praedicat: conf. p. 20, 23. 22, 1. 28, 9 (ubi *προσίστασθαι* i. q. *ἐνίστασθαι* p. 26, 23. 31, 12, quo de verbo uti de subst. *ἐνστασις* vid. Victor. ad Aristot. Rhet. p. 600, 15. ed. Basil., Krabing. ad Gregor. Nyss. de Anima p. 242. Winkelm. ad Plut. Erot. p. 243. Trendelenburg. ad Elem. Log. Aristot. p. 90: de gemino *προσίστασθαι*, quod p. 31, 15. cum *διαφέρεσθαι* conjunctum, vid. Gatak. ad M. Anton. 6, 46.) p. 33, 10, ubi compositum *ἐπίλυσις*, p. 39, 24. 42, 21. 46, 13. 57, 22 (quorum locorum postremis *ἀπορία* et *ἀπορεῖν* cum voc. *λύσις* ex adverso conjuncta grammaticorum et philosophorum more: conf. Proclus locis a Creuzero Indice ad Init. Theol. Plat. p. 347. b. 376. a. notatis: et compara insuper de Grammaticis *λυτικοῖς*, eorum-

que adversariis ἐνστατικοῖς Wouwer. Polymath. p. 74 sq. ed. Froben. 1604).

²⁰⁾ Hoc ipse Glycas pulcre intellexit. Vid. p. 22, 23—27. ἀρκείτω-ἐντεύξη: p. 38, 20—22. τὰ αὐτὰ-ἔρχεται: p. 37, 9—14. σὺ δὲ-παρελήφθησαν, in quibus τὰ ἐπὶ μέρους *singula exempla* intellige dicta eo usu loquendi, quo ap. Glycam ἐπὶ-μέρους i. q. est *per singula*, *sigillatim* significat p. 4, 3 (ubi tamen f. l. τὰ ἐπὶ μέρους oppos. τῷ πλήθει), p. 11, 13. 16, 4. 18, 32 al. De τὸ-τὰ ἐπὶ μέρους cf. p. 13, 26, 34. 19, 3 al. — Lin. 10. τηρῶν] Conf. p. 22, 27. σὺ δὲ τοῖς λοιποῖς παρατηρῶν (nimm. αὐτὰ) ἐντεύξη. — Lin. 11. ταῦτα ἐπὶ γλώττης περιφέρουσιν] Quod h. l. ἐπὶ γλ. περιφέρειν, idem interdum simplex περιφέρειν: Gregor. Nyss. c. Macedon. ap. A. Mai. Nov. Coll. 8. p. 18. οἶδα καὶ Μανιχαίους τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ περιφέροντας. — Lin. 12. φυλαττόντων-τὴν ἀκρίβειαν] φυλάττειν h. l. i. q. σώζειν: vid. Creuz. Annot. ad Plot. p. 26, b. — Denique vid. p. 37, 13—23. praesertim lin. 21—23. τῶν μὲν-ἀναφερομένων, in quibus ἐν μέρει lin. 22 valet i. q. *sigillatim*: conf. p. 26, 27. Contra ἐν τῷ μέρει p. 44, 30 est i. q. *vicissim*. Vid. Hermann. ad Luc. Q. H. S. p. 7 sqq. qui etiam formulam ἐπὶ μέρους, de qua nos supra, et κατὰ μέρος, quo Glycas p. 29, 27, 28 usus est, attigit p. 9. — Lin. 22. ἀδρόαν-τὴν λύσιν] i. e. explicationem eam, quae non singula enarrat, sed normam exponit universalem, ad quam singula cuncta exigi possint. Ἀδρόον oppositum ei quod est κατὰ μέρος ap. Plat. Theaet. p. 182, A. ap. Plotin. p. 336, D. ubi cod. Vat., uti alias semper, ἀδρόον habet, quae scriptura etiam ap. Plat. Timae. p. 64, C, D. p. 63, A. in cod. Paris. 1807 ap. Stallb. p. 472 reperitur. — Lin. 23. ἐπὶ τὸ καὶ ὡμῖλ. ἔδος ἀναφερομένων] Ἀναφέρεσθαι-, ἀνάγεσθαι εἰς-ἐπὶ τι, sicuti simplex φέρεσθαι-, ἄγεσθαι εἰς-ἐπὶ τι, in usu fuerunt de rebus singularibus, quae ad genus quoddam tanquam ad fontem sive reapse sive ratione referuntur. Vid. Glyc. p. 8, 3. 9, 21, 28, 29. 13, 20. 29, 29, 30. 31, 27, 28. 32, 24, 25. et conf. p. 40, 13, 14. ἡ ἐπὶ τὸν κανόνα ἀναφορά. Hoc usu loquendi scriptores physiognomici, praeunte Aristotele, singulas notas physiognomicas ad χαρακτηῖρα quendam tanquam ad communem fontem ἀναφέρεσθαι dicunt: et qui genus suum ab aliquo repetunt, γένος ἀναφέρειν-ἀνάγειν εἰς τινα vel simpliciter ἀναφέρειν-εσθαι, ἀνάγειν-εσθαι εἰς τινα dicuntur: cf. Damasc. ap. Suid. v. Σεβηριανός-εἰς ῥωμαίους ἀναγόμενος προγόνους, et vid. Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 392. Bast. Praef. ad Append. Ep. Crit. p. VII. meque in Symbol. ad Philostr. V. S. p. 1: nec non ἀναφέρειν εἰς-πρὸς τι-τινα in usu est de eo quod Latinis dicitur *ad aliquid-aliquem*, tanquam originem, *referri*: vid. Jacobs. ad Philostr. Imagg. l. c. et p. 674: denique confer

formulam ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν τινὸς εἰς τι, v. c. ap. Damasc. ap. Suid. v. Σεβηριανός· medio articulo. — Τὸ καδωμιλημένον ἔδος, h. l. Glycae idem est, quod alias simplex ἢ ὁμιλία, τὸ ἔδος, ἢ συνήθεια, ἢ κοινότης, τὸ κοινόν. Cf. Ernest. L. T. v. καδωμιλημένον, τό, pag. 163.

²¹⁾ Conf. τὸ ἐλληνίζειν p. 21, 20. Vid. Procl. in Plat. Alcib. I. p. 258 sq. Olympiodor. in Plat. Alc. I. p. 93 sq. ibique Creuzer. Add. Pierson. Praefat. ad Moer. Attic. ed. Koch. p. XXII sq., Laurent. Lehrs. libro, qui inscribitur: *Die Sprachphilosophie der Allen* p. 8 sq.

²²⁾ Vid. p. 1, 1—3. ἡ τοῦ λόγου χρῆσις-ἐνεκα, quorum fons primarius ap. Plat. Timae. p. 47, C. φωνῆς τε δὴ καὶ ἀκοῆς πέρι πάλιν ὁ αὐτὸς λόγος, — παρὰ θεῶν δεδορῆσθαι, unde non minus, quam Basil. in Annot. nobis laudatus, Philo hausit De Somn. T. I. ed. Mang. p. 636. ἀνθρώπῳ λόγος (i. e. oratio), δώρημα κάλλιστον, ἐδόθη παρὰ θεοῦ. Porro conf. Glyc. p. 2, 18—33. Ἕλληνες-δικαιοῦντες, quorum de singulis h. l. breviter disputabimus. — Lin. 20. in verbis καὶ ψυχῆς καὶ λόγου χάριν, voc. χάριν, id quod ex verbis φρονεῖν et δοξάζειν apparet, more inaudito neque alias Glycae usitato id significat, quod est πέρι haud aliter ac ἐνεκα, cuius potestatem alias ap. Glyc. habet, interdum eadem potestate positum reperitur. — Lin. 21 sq. ὅποσα εἰς τὴν φύσιν ἦκει] i. e. quaecumque ad naturam *persinent-spectant*. Vid. de hoc ἦκειν verbi usu Jacobs. ad Philostr. Imm. p. 193. — Lin. 22. τέλεια] Ut hoc obiter addam: et τέλειος et τέλεος Nostro usitatum. Τέλειος p. 2, 24, 23, 29. 21, 6: τέλεος p. 3, 18. 3, 16. 22, 4, 34, 34. 33, 6 (ubi advb.). 36, 23 (ubi advb.). 37, 13, 17, 27. Posterior scriptura Platoni usitata. Vid. quos laudavit Sinner. ad Greg. Naz. Or. Fun. in Caesar. p. 22. — Lin. 23. λέγεται καὶ νομίζεται] Sic Latini verba *putare* et *appellare* conjungere solent: (Cic. de Rep. I, 17. p. 74. Moser. «agros — et aedificia — qui bona nec putare nec appellare soleat») et similiter Graeci εἶναι et νομίζεσθαι (cf. Glyc. p. 39, 3, 6. et vid. Krabing. ad Synes. C. E. p. 173), εἶναι et λέγεσθαι s. λαλεῖσθαι-ὀνομάζεσθαι (cf. Glyc. p. 33, 18, 19. et vid. Krabing. l. c. et ad Greg. Nyss. de An. p. 248). — Lin. 24, 23. τελείαν ἐπὶ τελείῳ —] Similis anaphora in voc. τέλεος ap. Plat. Tim. p. 32, D. 34, B. — τέλεον ἐκ τελέων σωμάτων σῶμα ἐποίησε, et huius exemplo ap. Greg. Nyss. in Maii Coll. Nov. 8, 2. p. 8. δεῖ-εἶναι τέλεον ἐκ τοῦ τελείου πατρὸς τὸν υἱόν. — Lin. 23 sq. λαλητὸν μὲν οὖν ζῶον κτλ.] Ad cascā Hebraeorum sapientiam in illustranda humani sermonis origine etiam ex recc. nonnulli confugerunt, in his clar. Herderus et de Maistre (Vesperr. Petropolitt. T. 1. p. 117 sq. vers. german.): Ceterum in Jobi loco, a nobis Annot. ad h. l. pag. 61 inf.

notato, Glycas Alexandrinam recensionem LXX Interpretum secutus est: ἢ σὺ λαβὼν γῆν πηλὸν, ἐπλασας ζῶον, καὶ λαλητὸν αὐτὸ (vulg. αὐτὸν) ἔδου ἐπὶ γῆς; cuius sententiae in verbis Hebraeis nec vola nec vestigium apparet. — Lin. 33. ἀποτάττομεν] i. e. ἀποταχθῆναι λέγομεν, haud aliter ac pag. 1, 11. ἀναδιδόασι i. q. ἀναδοθῆναι λέγουσι; vide ad illum locum supra annotata Annot. p. XV. — Lin. 33. τὸ θεοσεβ. --- καὶ δικαιοῦντας] De verbo δικαιοῦν, censere, cf. Glyc. p. 2, 4, 4, 6, 8: vid. Blomf. Gloss. ad Aeschyl. Agam. vs. 384. Krüger. Ind. ad Dionys. Hal. Hal. Historr. h. v. p. 463. Rechenberg. ad Athenag. de Resurr. p. 114 sq. Ceterum hominem, quippe Dei imaginem, ceteris animalibus imperare antiquitus celebrata est sententia. Vid. de Maistre libro laudato p. 227 sq. p. 272. — P. 3, 1, 2. τὰ-τῶν Ἑλλήνων ἐστέον χαίρειν] De formula χαίρειν ἑᾶν-κελεύειν, simm., vid. Hemsterhus. Anecd. P. 1. p. 36 sq. 83. Schaef. Melett. p. 34. Ast. Lex. Plat. T. 3, p. 331. Lorentz. Addend. ad Jacobs. Ann. in Ael. H. A. p. 664. — Lin. 4. ἐνταῦθα] in hac re. Vide mea ad Gregor. Nyss. de Anima ed. Krabing. p. 203 et adde de simili usu voc. ἐκεῖ Winkelmann. ad Plat. Euthyd. p. 118. Sic apud Plotin, p. 81, B. ἐκεῖ-ἐνταῦθα respondent praegressis: ἐπὶ τῶν σωμάτων-ἐπὶ τῆς ψυχῆς. — Ibid. περισώζομένου] Cf. p. 19, 26. 33, 28, 29, quorum locorum priore pariter ut h. l. τὸ εἰκὸς περισώζεσθαι i. e. disputando saluum teneri dicitur. Omnino σώζειν, διασώζειν, περισώζειν in usu fuerunt de iis, qui aliquid ratione dialectica ab adversariorum rationibus tutum praestant. Vide Krabing. et me ad Greg. Nyss. de An. p. 339. ubi Platonem τὸν εἰκότα λόγον διασώζειν, Greg. Nyss. τὸ εἰκὸς διασώζειν similiter dixisse videbis. Simplicis σώζω sic usurpati exemplum ap. Greg. Nyss. de An. p. 229, B. Vid. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 73, A. ann. p. 332. — Lin. 3. ἀτέχνως] Cf. p. 3, 16, ubi lin. 17. oppos. ἐντέχνως. De hoc Lobeck. ad Phryn. p. 344 sq., de illo Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 263. ed. Lugd. Valckenar. ad Ammon. p. 28 sq. ed. Schaef. — Lin. 3, 6. οὐδὲ τῶν πρὸς σοφίαν-ἀφορμῶν-ἀπελείφθημεν] De voc. ἀφορμῇ quae ad hunc locum pertineant diximus ad Greg. Nyss. de Anima ed. Krab. p. 163. Add. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 74. et Melett. p. 81. 119. Sintenis. ad Plut. Themist. p. 146. Απολειφθῆναι c. genit. h. l. i. q. destitui aliqua re. Videsis Ast. Lex. Plat. T. 1. p. 243. Sed p. 39, 3. τῆς βουλήσεως ἀπολειφθῆναι i. q. propositum non assequi et ab eo quasi a tergo relinqui. Cf. Hermann. ad Lucian. Q. H. S. p. 279 sq. — Lin. 7. ὠδίνων ὑπ' αὐτοῦ] De translato usu ὠδίνειν verbi vid. Ast. Lex. Plat. T. 3, p. 377. Creuz. ad Olympiodor. in Alcib. I. p. 7. Wyttenbach. Ind. Plut. h. v. Statim post in verbis τὴν θείαν ταύτην

ὠδῖνα τῆς σοφίας, ὠδῖς non, uti fit vulgo, dolorem parturientis, sed concretum, quod barbare dicitur, i. e. *foetum* significat. Vid. Wernsdorf. ad Himer. Eclog. 10, 3. p. 176, qui etiam usum metaphoricum vocis ad *animi foetum* translatae attigit, Blomfield. ad Aeschyl. Agam. vs. 1391 Gloss., Jacobs. ad Ael. H. A. p. 427. — Lin. 8. πρὸς φῶς ἤνεγκεν] nim. *ipsius ope sermonis*. Philo: Quod Det. Pot. Insid. p. 213, ed. Mang. ἐπειδὴν — ὁ νοῦς ἐξαναστὰς πρὸς τι τῶν οἰκείων ὁρμὴν λάβη, ἢ κινηθεὶς ἐνδοθεν ἐξ ἑαυτοῦ, ἢ δεξάμενος ἀπὸ τῶν ἐκτὸς τύπους διαφέροντας, κυοφορεῖ τε καὶ ὠδίνει τὰ νοήματα καὶ βουλόμενος ἀποτεκεῖν ἀδυνατεῖ, μέχρις ἂν ἡ διὰ γλώττης καὶ τῶν ἄλλων φωνητηρίων ὀργάνων ἡχὴ δεξαμένη, μαλακῶς τρόπον εἰς φῶς προαγάγῃ τὰ νοήματα. Φωνὴ δὲ τηλαυγεστάτη νοημάτων ἐστὶν αὕτη. Καθάπερ γὰρ τὰ ἀποκείμενα ἐν σκότῳ κέκρυπται, ἕως ἂν ἐπιλάμψαν φῶς αὐτὰ δείξῃ τὸν αὐτὸν τρόπον τὰ ἐνδυμήματα ἐν ἀοράτῳ χωρίῳ, διανοία, ταμιεύεται, μέχρις ἂν οἷα φῶς ἐναυγάσασα ἡ φωνὴ πάντα ἐκκαλύψῃ.

23) Vid. p. 3, 9—23. ἐντεῦθεν νοῦς μὲν-ἐφ' ἑαυτὴν γενόμενος, cuius loci de singulis ut primum dicamus, ante omnia tenendum est, lin. 18. τὰ τελεώτερα intelligi *res divinas* (vid. Annot. ad p. 57, 27.), atque lin. 23. ἄλλων, quippe reliquae orationi minime accommodatum, in αὐτῶν commutandum videri. — Lin. 9. verba ἐντεῦθεν νοῦς μὲν ὑπὸ θεοῦ, ἄνθρωπος δὲ ὑπὸ τοῦ νοῦ τρωθεὶς—sic sunt interpretanda: Hinc mens Dei, homo mentis amore *percussus* —. Nimirum Graecis omnia, quae desiderii, cupidinis, amoris affectus in quopiam excitant, *τιρώσκειν*, qui autem illos affectus animo suscipit, *τιρώσκεσθαι* dicuntur, haud aliter ac Amor ipse, quia illos affectus excitat, telis suis homines sauciare fingitur. Menander ap. Plutarch. Fragm. XXV. p. 363. T. V. ed. Wytténb. de amore: — καιρός ἐστὶν ἡ νόσος ψυχῆς ὁ πληγεὶς εἴσω δὴ τιρώσκεται. in quibus εἴσω δὴ a VV. DD. frustra sollicitatum fuit. Est enim haec illorum verborum sententia: qui autem semel amore vulneratus est, is letali vulnere laborat; nam quum εἴσω πλήττεσθαι pp. dicantur, qui non in cute, sed letali plaga percutiuntur (conf. Aeschyl. Agam. vs. 1343), Menander hanc formulam ad eos aptissime traduxit, qui amoris affectum intimis sensibus suscipiunt. Sed haec obiter. Porro conf. Asclepiad. epigr. 23. Anal. Brunk. T. I. p. 213: τρωθεὶς τῆς δολίης Ἑλένης πόδῳ: Lucian. Nigrin. c. 38, ubi Luciani amicus post auditum ex eo Nigrini sermonem, conceptum inde philosophiae desiderium ita exprimit, ut dicat, τέτρωμαι, cui Lucianus, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν-ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν i. e. oportet nos ab eo, qui hoc desiderii vulnus sermonibus suis inflixit, hoc petere, ut ei medeatur, quo sensu eidem Luciano Nigr. c. 37. ἐνθεοὶ et τραυματῖαι dicuntur, qui divino

et philosopho amore saucii sunt: Aristacnet. 1, 8. καὶ τὴν ἐαυ-
 τῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι (Cupidines) μητέρα: Basil. M. T. 2. p. 544.
 B. αὐτὸς μὲν οὐ τέτρωται, ἔτρωσε δὲ πολλάκις, T. 3. p. 589. A.
 ὅσους ὁ οὐράνιος ἔρως πρὸς τὴν τοῦ καλοῦ κατανόησιν ἔτρωσεν,
 p. 643. B. τὸ τρωδὲν ἐπιθυμία τε καὶ ἡδονὴ καὶ πάθει: Greg.
 Naz. Or. 20. p. 328. C. ἐπ' ἀλλήλοις ἐτρώθημεν i. e. mutuo
 amore percussi fuimus: Gregor. Thaumaturg. Laudat. Origenis
 in Orig. Opp. ed. Ruae. T. IV. P. 2. p. 64. D. ὁ πρὸς τὸν
 ἄνδρα τόνδε-ἔρως, ᾧ μάλιστα τετρωμένος πάντων τῶν δοκούντων
 ἡμῖν προσήκειν πραγμάτων ἢ μαθημάτων - ἀμελεῖν ἐπειδόμεν:
 Eman. Palaeol. Or. 5. p. 273 ed. Leunclav. τῶν ἀρετῇ καὶ λόγῳ
 καδωπλισμένων οὐδ' ἂν οὐδένα τρώσειε τὸ ἐκείνης (nim. τῆς ἐπι-
 θυμίας) ὅπως οὖν βέλος: Theodulus Scholast. epist. 19ma ex iis
 quas Boivinicus Nicephoro Greg. praefixit, νῦν-οἷς ἔσταλκας, ἔτρω-
 σας, ὁμοῦ μὲν ἐμέ τε καὶ σαντὸν συνάγων ἐντεῦθεν, καὶ, ἴν'
 οὕτως εἴπω, συμπλάττων καὶ ἐν ἄμφω τιθεῖς. Adjectivi ἄτρωτος
 eodem significato translato usurpati haec accipe exempla: Her-
 mias in Plat. Phaedr. ed. Ast. p. 72. post med. ἄτρωτος ὑπὸ
 τοῦ αἰσθητοῦ καὶ τοῦ ἐν σαρκὶ κάλλους: Liban. T. 1. p. 350. A.
 Basil. M. T. 3. p. 643. B. Adverbio ἄτρωτα, *haud intactus*
amore, usus est Strato Epigr. 7. Ceterum eadem metaphora
 Latini, praesertim poetae, vehementer amantes *animo saucios*,
corda percussos usurpant, eodemque sensu verbis *sauciare*, *per-*
cutere etiam alias lubenter utuntur (vid. Passerat. ad Propert.
 1, 1, 13. p. 138. b.) — Lin. 10. πρὸς σοφίαν βλέψας καὶ τοῦ
 κάλλους αὐτῆς ἀγασθεῖς] Formula βλέπειν πρὸς τι studium ali-
 cuius rei declaratur: vid. Schol. Liban. in meis ad Philostr.
 V. S. Symboll. p. 12 sq. Quod Glycas sapientiae pulcritudinem
 tribuit: in eo sese γνησίως πλατωνίζοντα praebet. Vid. Plat.
 Symp. p. 204, B. ἔστι — δὴ τῶν καλλίστων ἢ σοφία, et confer.
 haec itidem πλατωνίζοντα: Sap. Salom. 8, 2. ταύτην (nim. τὴν
 σοφίαν) ἐφίλησα - καὶ ἐραστῆς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς: Philo
 T. I. p. 339. Mang. dictum laudans Socratis, eum vocat καδά-
 περ ἐκπρεπεστάτης γυναικὸς τῷ σοφίας ἐπιμανέντα κάλλει. — Lin.
 10, 11. ὁδηγῶ τῷ δαύματι - χρώμ.] Vide Heusdium in Annot.
 ad h. l. a nobis laudatum, quem miror neglectum a Hermannō
System der plat. Philos. Vol. 1. p. 275. — Lin. 11 sq. τέχνην τινὰ
 πρὸς τε τὴν κατάληψιν καὶ τὴν μετουσίαν τῆς τῶν ὄντων γνώσεως
 εὐρεῖν ἐσκέψατο] Γνώσις h. l. objective, ut vulgo dicunt, acci-
 piendum. Nam κατάληψις ipsum h. l. i. q. *cognitio*. Cf. p. 18,
 7, 8, 12. ubi γνώσις et κατάληψις juxta posita. Quum autem
 p. 15, 8, 15, 20, 21. cognitionem exteriorē s. auditum signi-
 ficet, locis citatis interiorē cogitationem s. intellectum decla-
 rat eo usu loquendi, de quo vid. Goerenz. ad Cic. Acad. 2, 10.
 p. 49. Krabing. ad Greg. Nyss. de Anima p. 180. Schaef. ad

Dionys. de C. V. p. 9. Primarius in hanc rem locus ap. Galen. *περὶ ἀριστ. διδασκ.* p. 132. ed. Kayser. (post Philostr. V. S.) Add. Stob. Ecl. 2. p. 128. Heer., Clem. Alex. locis a Sylburgio Ind. v. *κατάληψις* annotatis, Porphy. ap. Stob. Ecl. 1. p. 782. Quod autem ap. Nostrum *κατάληψις τῆς τῶν ὄντων γνώσεως* idem *κατάληψις τῶν ὄντων* ap. Clem. Al. Strom. I. p. 647. Pott. Utrobique τὰ ὄντα intellige, quae alias Platoni et Platoniciis plenius vocantur τὰ ὄντως ὄντα: vid. Segar. ad Clem. Al. Q. D. S. p. 162 sq. — Lin. 13, 14. ὀργάνω-χρησόμενος] Ὀργανον quid pp. dicatur, vide ap. Trendelenb. Elemm. Log. Aristot. p. 38. Ὀργανον κρεῖττον h. l. intellige *divinum* quoddam instrumentum, eo usu loquendi, quo οἱ κρεῖττονες dii, daemones, hominesque δαιμόνιοι nuncupantur, et quo τὸ κρεῖττον numen divinum atque animae pars diviniore vocari solet. — De locutione ὀργάνω χρῆσθαι ad varias res traducta vid. Krabing. ad Synes. de Provid. p. 153 sq. Add. Marin. V. P. p. 28. ed. Fabric. τῇ φιλοτιμίᾳ τοῦ νέου ὀργάνω χρώμενος. — Lin. 13. πλοκὴν ἔντεχνον] Πλοκὴ h. l. i. q. ἐπιπλοκὴ lin. 21. Vox ἔντεχνος restituenda ap. Suid. vv. Ἀρίσταρχος τεγεάτης, ubi loco vulgati πυρὸς συντέχνου μυρίας ἐπιγονὰς reponere πυρὸς ἔντεχνου, nisi tu mavis παντέχνου coll. Aesch. Prom. vs. 7. Adverbium ἐντέχνως p. 3, 17. — Lin. 16, 17. τῆς-αὐτοῦ-συνδήκης καὶ τοῦ εἰρμού προνοεῖται] Συνδήκη h. l. ut p. 1, 17. 34, 12. 37, 16. i. q. σύνδεσις p. 2, 6 sq. Vid. Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 2 sq. et conf. συντίδημι componere p. 2, 1. 4, 22. 37, 3. Contra p. 2, 9, 13. συνδήκη i. q. pactum, σύνδημα. Vid. Thom. M. p. 823. Voc. εἰρμός plurali numero de sermonis vinculis dicitur p. 35, 1, 2. — Lin. 18. τῶν τελεωτέρων ἐφικνεῖσθαι] Ἐφικνεῖσθαι h. l. mente attingere: p. 13, 9. verbum id significat, quod est auditu percipere. Videsis Heyler. ad Julian. Epp. p. 266. — Lin. 22. διὰ τῆς ἀπὸ τούτων εὐαρμόστου δηλώσεως] Voc. εὐάρμοστος Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 95. attigit, substant. εὐαρμοστία Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 320. Adjectivo εὐάρμοστος respondet advb. εὐπρεπῶς in eodem argumento p. 4, 21. 3, 22. — Lin. 22, 23. ἐπὶ τὴν τῶν ἄλλων ἐπιστήμην ῥᾶον-ἐφάνη γενόμενος] Quod nos loco vulgati τῶν ἄλλ. ἐπ. reponi voluimus τῶν αὐτῶν ἐπ., unice accommodatum antegressae Glycae orationi, plane respondet verbis lin. 12. τῆς τῶν ὄντων γνώσεως et lin. 17, 18. ὥστ' ἔχειν-τῶν τελεωτέρων ἐφικνεῖσθαι. Adde p. 3, 13 sq. ubi ἡ τῶν τελεωτέρων γνώσις et ἐπιστήμη prorsus respondet ei, quam Glycas nostra ex emendatione dixit τὴν τῶν αὐτῶν ἐπιστήμην. Γενέσθαι ἐπὶ c. acc. h. l. translate dicitur de eo quod est in alicuius rei communionem venire, quum γενέσθαι ἐπὶ τινι pp. dicantur qui aliquam rem eundo assecuti sunt (v. c. cf. Plat. Symp. p. 174, D.). Φαίνεσθαι ap. Nostrum cum partic. vel

adject. saepius periphrasi inservit in iis rebus, quae certo quodam modo aperte se habent. Cf. p. 2, 16 sq. 29, 4 sq. 37, 30. 33, 4 sq. al. Hunc usum verbi φαίνεσθαι illustrarunt Horreus Obs. Critt. p. 470. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 239. Krabing. ad Synes. C. E. p. 99. et ego in Symbol. ad Philostr. V. S. p. 29 et Addend. p. 121; ac diu est, quod eundem attigit Victor. ad Aristot. Eth. Nicom. 9, 2. p. 339 inf. Eadem potestate φαίνεσθαι etiam cum infinitivo conjunctum a Nostro p. 41, 23. 43, 6. qua ille in re veteres non secutus est, si quidem Wolf. l. c. recte docuit, φαίνεσθαι cum infin. compositum semper apud illos id significare, quod est *videri*. Est tamen ubi etiam δοκεῖν c. inf. de iis rebus urbane dicitur, quae certo apparent; quem loquendi usum in Aristotele optime observavit Steuch. Eugub. de Perenni Philos. lib. 4. p. 223 ed. Basil. Ac simplex φαίνεσθαι id quod est *apparere* significat ap. Glyc. p. 6, 23. 33, 8. 38, 31. 49, 3. 57, 17. Ceterum verbo φαίνεσθαι cum infin. conjuncto ap. Nostrum p. 48, 24 sq. respondet ἐμφανῶς εὐρίσκεισθαι. — Jam cum universa loci a nobis laudati sententia ista sunt comparanda: Synes. Dio. p. 23 (T. I. Dionis Chrys. ex ed. Reisk.) τοιοῦτον-τὸ ἐν λόγοις κάλλος οὐ βαδύνεται πρὸς ὕλην, οὐδὲ ἐμβαπτίζει τὸν νοῦν ταῖς ἐσχάταις δυνάμεσιν, ἀλλὰ δίδωσιν ἀνανεῦσαι δι' ἐλαχίστου καὶ εἰς τὴν οὐσίαν ἀναδραμεῖν: Psellus epistolâ ad Xiphilinum, Cod. Monac. 93. fol. 399, a. τὸ νοητὸν κάλλος ἐκεῖνοι (οἱ ἔξω φιλόσοφοι) ἀπὸ τοῦ τῆδε κάλλους ἀνάπτουσι ταῖς ψυχαῖς. ἐπεὶ γὰρ μὴ ἐστὶν ἐκεῖνο ὁρατὸν ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ γνωστὸν, ἀπὸ τῶν εἰκασμάτων τὸ πρωτότυπον ἡμῖν εἰκονίζουσιν. εἰ τοίνυν δεῖ σὺν ἐπιστήμῃ πρὸς ἐκεῖνο ἀνιέναι, τοῦ μὲν ἐν σώματι κάλλους καταφρονήσωμεν, ὥς ἀπηχέματος τελευταίου καὶ τῇ ὕλῃ προσεγγίζοντος, ἐπιτηδεύματα δὲ καλὰ καὶ πράξεις καλαὶ καὶ λόγοι καλοὶ ἀναγέτωσαν ἡμῖς εἰς τὸ πρῶτον καλὸν (cf. Plat. Symp. 210. C. D.), καὶ μὲν ἐκεῖνου γενναιότερον ἀντιλάβοιμεν, ὥστε μὴ μεταστρέφεισθαι, ρείτωσαν τὰλλα ἡμῖν καὶ ὑποχωρεῖτωσαν, εἰ δὲ ἡ ἐπίκτητος φύσις ἀνδέλκοι, ἐκ τοῦ σχεδὸν ἡμᾶς ὁ λόγος καταβάντας ὑποδεχέσθω καὶ πάλιν τῷ ἑαυτοῦ κάλλει πρὸς ἀνάμνησιν ἐκεῖνου τὴν ψυχὴν κεντριζέτω. Fons horum omnium ap. Plat. Symp. l. c. et Timae. p. 47. C. D.

²⁴⁾ Vid. p. 3. 29 — 4, 2, ἥδη σοι-καταστοχασαμένων (in quibus p. 3, 30. ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ i. q. τῷ τοῦ χρόνου μήκει p. 38, 20; simplex τῷ χρόνῳ in eadem sententia p. 30, 3; sed de formula ὁ μακρὸς χρόνος cf. Aeschyl. Prom. vs. 448, Suid. vv. Σίβυλλα χαλδαῖα, Cyrill. Scythopol. in Coteler. Monn. Eccl. Gr. III. p. 220; geminum ὁ πολὺς χρόνος, quod in formula ἐν τῷ πολλῷ χρόνῳ ap. Xiphilin. Epit. Dion. Cass. p. 1092. ed. Reimar, temere sollicitavit Reisk. Animm. T. 1. P. 2. p. 143.

— Lin. 30, 31. πολλῆς ἐπιγενομένης π. τὰ τ. πλάνης καὶ συγχ.] Cf. p. 30, 3 sq. πολλῆς — ἐπιγενομένης τῆς περὶ ταῦτα ἐκτροπῆς καὶ παραχρήσεως: sic tempus ἐπιγενέσθαι i. e. *accedere* dicitur p. 33, 16. — Lin. 32. ὥς ἔοικε] Non dubitat Glycas, sed urbane affirmat more Attico. Vid. Timae. L. V. Pl. p. 281 ibique Ruhnck. et cf. Glyc. p. 44, 26. 48, 23. Idem valet de ἴσως lin. 34. et p. 13, 17, 23. 28, 2. 34, 8, 12. al. Vid. Locell. ad Xen. Ephes. p. 188. Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 269. Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 161. ed. Lugd. Bat. Heyler. ad Julian. Epp. p. 245. — Lin. 32. τὴν παλαιὰν περὶ ταῦτα νομοθεσίαν] Cf. p. 34, 3. Huc pertinet metaphora p. 38, 28. αἱ κύρβεις τῆς ὀρθότητος ἐν τῇ φύσει πάλαι τυπωθεῖσαι. — Lin. 33. τῷ περὶ ἑαυτοὺς δαῖρῳ] Cf. p. 33, 33. et p. 47. 33 sq. ubi in comparatione, qua istud argumentum sigillatim illustratur, verbum δαῖρῳ reperiatur. — Lin. 34. ὑπὸ λήθης] Cf. p. 33, 33. ὑπὸ δαῖρῳ τε καὶ γενναιότητος, quibuscum cf. Plat. Symp. p. 192. A. Philostr. V. A. 7. p. 291. αἱ ὑπὸ ῥώμης τε καὶ θράσους ἐμελέτησαν: add. p. 48, 3. — Lin. 35. ἔστιν ἐν οἷς] Cf. p. 12, 13. 23, 9. 29, 13. 33, 16. 44, 23, 25, 31 sq. al. Vid. Ast. ad Plat. Legg. p. 101. — Pag. 4, 1. οὐ πᾶν τοι] Cf. p. 42, 4 sq. et μάλα τοι p. 47, 34. Quibus locis omnibus ne quis τοι in τι ad veterum scriptorum normam loquendi commutandum esse opinetur [cf. πᾶν τι, οὐ πᾶν τι: Jacobs. ad Ael. H. A. p. 360. Creuz. ad Porphy. V. P. p. CXIII; σφόδρα τι: Schaef. ad Greg. Cor. p. 92], teneri oportet, recentiores errore in libris mss. pervagato, de quo Valck. ad Eurip. Phoen. vs. 435, τοι cum τι innumeris locis et in locutionibus quibusdam perpetuo confudisse. — Lin. 2. πρὸς τὸ ἀκριβές] Cf. κατὰ τὸ ἀκριβές p. 32, 9. 41, 4 sq. ubi τοῦ λόγου additum, ἐς τὸ ἀκριβές p. 48, 24 sq. Τὸ ἀκριβές istis locis i. q. ἡ ἀκρίβεια. — Lin. 4, 2. τῆς ὀρθότητος καταστοχασαμένων] De verbo στοχάζεσθαι videsis Rudolph. ad Ocell. Lucan. p. 72 sq. Sintenis. ad Plutarch. Pericl. p. 62. Composito καταστοχ. Proclum Comm. in Alcib. I. saepius esse usum, Creuzerus docuit Ind. Init. Philos. Plat. p. 373 h. v.). Porro vid. pag. 30, 3 sq. (ubi ἐκτροπή immutatio in peius: cf. ἐκτρέπειν p. 33, 15, 18 et vid. Krüg. Ind. ad Dionys. Hal. Historiogr. p. 473. b. Wyttenb. Ind. Plut. hh. vv.) et pag. 33, 12—26 (Lin. 12 de postposito οὕτω vid. Baehr. ad Plut. V. Philop. p. 48 sq. — Ibid. δέχεσθαι — ἀξιούντες] Cf. p. 6, 32. et vid. de verbo ἀξιόω Buttm. Ind. IV. Dialogg. Plat. h. v. Jacobs. ad Lucian. Tox. p. 87. Interpp. Greg. Cor. p. 155 sqq. — Lin. 13. ὥς-ἄρα] Vid. Sintenis. ad Plut. Themist. p. 30, et cf. p. 34, 11. 42, 3. 56, 35, 58, 17. — Lin. 14. βεβαιοῖ] Vid. Lennep. ad Phalar. Epp. p. 135, 1. — Lin. 15. αὐτόθεν] i. e. *per se*. Vid. Ast. Lex. Plat. Vol. I. p. 311. et cf. Glyc. p. 3, 4, 5, 11. 30, 1. — Lin. 17. ὑφ'

αὐτῶν ἔρῶται] De praepos. ὑπὸ cum verbis neutris conjuncta cf. p. 26, 12 sq. 40, 27. ubi ὑπὸ cum passivae notionis verbo πάσχειν compositum. Vid. Leonard. Uster. ad Plut. Consol. ad Apollon. p. 119. — Lin. 18. ἐπιτιθέμενος] Ἐπιτίθεσθαι i. q. ἐπιβούλως συγγίνεσθαι in eodem argumento p. 38, 6 sq. De verbo ἐπιτίθεσθαι, insidiari, vid. Lennep. ad Phalar. Epp. p. 313, 1 sq. — Lin. 18 sq. λύνειν-πέφυκε] Πεφυκέναι cum infin. conjunctum, ut p. 38, 6 sq., respondet formulae φύσιν ἔχειν cum inf. copulatae p. 9, 4 sq. 38. 4 sq. ubi φύσιν ante ἔχειν typhotheta pessime omisit, 46, 34 sq. 31, 21 sq. 33, 23 sq. Est etiam ubi φύσιν ἔχειν c. infin. solute positum reperitur apud alios scriptores. De utraque ratione vid. Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 143 et Ind. p. 167. b. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 448. Krabbing. ad Synes. de Provid. p. 220 et ad Gregor. Nyss. de Anima p. 210. Φύσιν ἔχειν, consentaneum esse, per se positum attigit Ast. ad Plat. Legg. p. 410. Formulae φύσιν ἔχειν c. infin. compositae ap. Nostrum respondet λόγον ἔχειν ἐκ φύσεως eadem ratione constructum p. 48, 29 sq. Ceterum πεφυκέναι infinitivo alius verbi adjunctum illustrarunt Heusing. ad Plut. de Educ. p. 113. Maltby. ad Morell. Thes. p. 1038. Stahr. Aristotell. T. 2. p. 226. Maetzner. ad Lycurg. in Leocr. p. 196. — Lin. 18 sq. ἐδράζειν] Delectatus Noster est poetica voce ἐδράζειν: cf. p. 36, 13. 46, 30, 31. 31, 23. 32, 8. — Lin. 19 sq. ἡ περὶ τοὺς-συστήσα-τέχνη] Huic usui verbi συνιστάναι, de quo conferas Kapp. Ind. ad Aristot. de Mundo h. v., alter respondet, quo συστήσαι artem eius auctores dicuntur. V. c. cf. Plat. Symp. p. 186. E.). Denique v. pag. 33, 29—33, p. 34, 4—17, p. 37, 33 sqq.

²⁵⁾ V. c. conf. p. 3, 2—13. κοινωνικὸν-διέξοδον, in quibus lin. 2 sq. verbis κοινωνικὸν-τὸν ἄνθρωπον respicitur ad p. 1, 2 sq. φιλόκοινον-ζῶον ὃ ἄνθρωπος καὶ ἀγελαστικὸν —, ubi voc. φιλόκοινος, a Theodoro Metoch. Misc. p. 436 med. eadem notione usurpatum, nostro κοινωνικὸν respondet. De usu vocis κοινωνικός in declaranda hominis primaria virtute vid. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 43, D. ann. p. 372 sq. Add. Philo Alex. ap. Mai. Nov. Coll. 7. p. 7. p. 108. a. τὸν-ἄνθρωπον ἡ φύσις κατεσκεύασεν οὐχ ὥς τὰ μονητικὰ (l. ω) θηρία, ἀλλ' ὥς τὰ ἀγελαῖα καὶ σύννομα κοινωνικώτατον, ἵνα μὴ ἑαυτῷ μόνῳ ζῇ (Plat. Ep. IX. p. 358. A.) ἀλλὰ καὶ πατρὶ καὶ ἀδελφοῖς καὶ γυναικὶ καὶ τέκνοις καὶ τοῖς ἄλλοις συγγενέσι, καὶ πατρίδι καὶ ὁμοφύλοις καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις: Basil. M. T. 1. p. 336. E. 2. p. 16. C, p. 340. C. Maxim. Tyr. Diss. 33, 7. p. 419. ed. Davis. 2. Eodem pertinet Aristotelicum φύσει πολιτικὸν ἄνθρωπος de Mor. 1, 3. p. 7, C. Polit. 1, 2. p. 223. D. Hist. Anim. 1, 1. p. 386, A, quod in suum usum Stoici converterunt; vid. Stob. com-

pendio ethices stoicae Ecl. 2. p. 402. Heeren. et adde ex veteribus haurientem Basil. M. T. 1. p. 357. A. πολιτικὸν ζῶον καὶ συναγελαστικὸν ὁ ἄνθρωπος, quo loco attende ad compos. συναγελαστικός: simplex ἀγελαστικός, quod nos in Annot. ad p. 1, 3 attigimus, in eodem argumento habet Maxim. Tyr. Diss. 21, 7. p. 255. — Lin. 3 sq. τοῖς-ἐγγιστα-τῷ προσήκειν οὖσιν] Q. d. τοῖς ἐγγιστα s. ἐγγυτάτω γένους, eo usu loquendi, quem illustravit Segar. ad Clem. Alex. Q. D. S. p. 240 et cui respondet, quo οἱ πόρρω γένους statim post lin. 3 sq. dicitur. Adverbio ἐγγιστα Noster etiam p. 47, 34 utitur. Est autem simplex προσήκειν h. l. i. q. alias dicitur προσήκειν ἐκ γένους s. γένει (vid. Piers. ad Moer. Att. p. 164): προσήκειν, cognatum esse, non abhorrere, cum dat. compositum p. 13, 2. 40, 11 al.: sed p. 5, 11, 12. 39, 4. al. προσήκειν c. dat. i. q. πρόκειται, quo significatu etiam advb. προσηκόντως ap. Glyc. reperitur. De varia significatione et constructione verbi vid. Blomf. ad Aeschyl. Choeph. vs. 167. Gloss. — Lin. 6. συνάπτειν ἔγνω] Τιγνώσκειν h. l. discernere; vid. Heyler. ad Julian. Epp. p. 176. — Lin. 7. ἐνδεής] Eodem modo ἐντιθέναι usurpatum a Hesiodo Op. et D. vss. 61. 67. — Lin. 8. εὐδοκίμησιν] De substantivis huius familiae vid. Lobeck. ad Phryn. p. 352. Habet voc. εὐδοκίμησις etiam Themist. Or. 29. p. 347, C. — Ibid. ἐν τῇ φύσει τὸ ἐνδεές φυτεύσας] De hac humanae naturae indigentia divinitus docuit Greg. Nyss. de Anima p. 223, B. 242, B. — Lin. 10, 11, 12, 13. μὴ δυναμένης-διέξοδον] De αὐταρχείᾳ divinae naturae vid. Procl. et Olympiodor. locis a Creuzero Ind. ad Init. Philos. Plat. h. v. p. 330 annotatis. Respexisse autem Noster videtur ad mundi, quippe divini animalis, αὐτάρκειαν: vid. Plat. Timae p. 33, E. et cf. Creuzer. ad Plotin. Animm. p. 409, a sq. De advb. αὐτοτελῶς cf. p. 2, 24. et vide qui adj. αὐτοτελής illustrarunt Valck. Diatr. Eurip. p. 41, B. Schaeff. ad Dionys. de C. V. p. 111. Jacob. ad Lucian. Tox. p. 143, quorum primus locos ad nostrum egregie accommodatos attulit: add. Orph. Argon. vs. 426. Procl. in Alcib. I. p. 66. ed. Creuz. *Temporis infinitum circuitum* Glycas τὴν τοῦ αἰῶνος ἄπειρον διέξοδον vocat eo usu voc. διέξοδος, de quo cf. Rudolph. ad Ocell. Luc. p. 88. Ast ad Plat. Epinom. p. 390. et Lex. Plat. T. 1. p. 326. Creuzer. ad Plot. Animm. p. 118. a. 193. a. Add. Basil. M. T. 1, p. 3. E. ἡ τοῦ χρόνου διέξοδος-ἐπειγομένη αἰὲ καὶ παραρρέουσα, καὶ μηδαμοῦ πανομένη τοῦ δρόμου. Eadem formula ἡ τοῦ χρόνου διέξοδος Plotinus est usus p. 333, F. Alia significatio vocabuli διέξοδος infra p. 8, 13. ἡ τοῦ λόγου-διέξοδος, de quibus conf. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 138, D, Ast. Lex. Plat. l. c. ubi *expositionis* s. *explicationis* significatum illustratur. Ceterum de *temporis* significatu, qui nostro

loco voci αἰὼν inest, vid. Vales. ad Euseb. Laud. Const. cap. 6. p. 428 ed. Heinich.

²⁶⁾ V. c. cf. p. 14, 9 sq. ibique annott., p. 47, 10 sq. praesertim lin. 17—23. δύναται-πάσχοντι, in quibus quod lin. 21, mens in homine τὸ κῦρος ἔχειν dicitur (de voc. κῦρος cf. Ast. ad Plat. Legg. p. 191 et Lex. Plat. T. 2. p. 226. Pauly. ad Lucian. Anach. p. 47): eadem ratione philosophi, praesertim platonici, mentem τὸ κυριώτατον vocant. Vid. Menag. ad Diog. L. lib. 7, 139. et Acta Soc. Graec. Lips. T. 1. p. 339. Apud Maxim. Tyr. Diss. 17, 9. p. 202. pro κουφοτάτῳ fortasse legendum κυριωτάτῳ, quamquam illud habet, quò defendi possit. Gemistus Pletho Cod. Mon. 237. fol. 273, a. ἡμῶν αὐτῶν τῆς οὐσίας τὸ κυριώτατον-θεραπεύοντες: fol. 283, a. deos τὸ κρεῖττον ἡμῶν καὶ κυριώτατον ἀνέχειν καὶ κοσμεῖν dicit: 284, a. τὸ κυριώτατον ἡμῶν rursus de mente humana. — Lin. 22. τὸ συναμφοότερον intellige hominem ex anima et corpore commixtum. Eodem significatu interdum plenius dicunt τὸ συναμφοότερον ζῶον, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων ζῶον, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων συνεσθηκὸς ζῶον simm. Archyt. ap. Stob. Serm. I. p. 14, v. 46. ὁ δ' ἄνθρωπος οὐχ ἅ ψυχὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα· τὸ γὰρ ἐξ ἀμφοτέρων ζῶον καὶ τὸ ἐκ τοιούτων ἄνθρωπος: Plotin. p. 391, B. τοῦ συναμφοτέρου τούτου ζώου — p. 391, C. τὸ ζῶον τὸ συναμφοότερον, et al. de quibus nihil in Moseri Indice annotatum: Cyrill. Alex. ap. A. Mai. Nov. Coll. 8, 2. p. 100. τὸ-ἐξ ἀμφοτέρων συνεσθηκὸς ζῶον-ἄνθρωπον-προσαγορεύομεν. De simplici τὸ συναμφοότερον, τὸ συνάμφω cf. Plato Symp. p. 209, B. Timae. p. 87, E. ταῦτόν δὲ διανοητέον καὶ περὶ τοῦ συναμφοτέρου, ζῶον ὃ καλοῦμεν — ubi tamen cod. F. ap. Bekk. ζώου, nimirum deleta post συναμφ. ὑποστιγμῇ, quae lectio allatis Plotini locis egregie commendatur: porro conf. Plotin. p. 637. D. γεγενήμεθα τὸ συνάμφω, p. 142, D. loco in Annott. ad Nostri verba p. 47, 12. allato: Justin. Martyr. p. 410, C. παρέπονται τῷ συναμφοτέρῳ, ψυχῇ λέγω καὶ σώματι: Athenag. de Resurr. p. 60, D. τῆς τροφῆς καὶ τῆς διαδοχῆς ἐπὶ τὸ συναμφοότερον φερομένης — λέγω δὲ (f. l. δὲ) συναμφοότερον τὸν ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ἄνθρωπον —: Id. ibid. κατὰ τοῦ συναμφοτέρου φέρει-τὴν-δίκην ἡ-κρίσις: Eustath. quum ad Iliad. α, vs. 4. pronomēn αὐτὸς nunc de anima nunc de corpore usurpari docuisset, ita pergit — ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ συναμφοτέρου, ἦτοι τοῦ συνδέτου ἀνθρώπου: Nemes. de N. H. p. 37 ed. Matth. Πλάτων-οὐ δοκεῖ λέγειν τὸν ἄνθρωπον εἶναι τὸ συναμφοότερον, ψυχὴν καὶ σῶμα. Vid. Creuzer. ad Plotin. Animm. p. 29, a. 380, b. 386, b. Insuper cum Nostri verbis τῷ συναμφοτέρῳ, ὡς-πάσχοντι, conferas ista ap. Suid. v. ψυχή· -τὰ τῆς ψυχῆς πάντα παθήματα τοῦ συναμφοτέρου ἐστὶ, καὶ οὐκ ἴδια τῆς

ψυχῆς. — Atque hoc loco illud silentio non est praetereundum, quod Noster in illustranda genitivi natura et structura iis verbis formulisque loquendi abusus est, quae a Platone in Timaeo ad illustrandam vim ac naturam materiae primitivae traducta fuerunt. Conf. igitur ἔδρα p. 36, 26. cum Timae. p. 32, B: p. 37, 3. χώρα πρὸς ὑποδοχὴν = ὑποδοχή, Timae. p. 49, A. 31, A. de quo vid. Creuzer. ad Plot. Animm. p. 161, b. 182, b: simplex χώρα ap. Plat. eundem significatum habet p. 32, A. ubi vid. Stallb., p. 32, D: p. 37, 7. μήτηρ = Timae. p. 31, A. coll. p. 30. D. ubi Stallb.; priore loco ap. Plat. μήτηρ cum ὑποδοχὴ conjunctum; huic ap. Nostrum p. 36, 26. respondet voc. δοχεῖον, de quo conf. Krabing. ad Greg. Nyss. de Anima p. 277: adde δέχεσθαι, ὑποδέχεσθαι p. 47, 29 sq. 32. 47, 8, 10. 31, 23 = Timae. p. 30, B. E. p. 31, A.

27) Sic, ut hoc utar, egregium est nostri iudicium de Philostrato p. 33, 13. ubi sophista ἀπειροκαλίας accusatur, quo de vitio, Graecis tum in moribus tum in oratione maxime invisio, cf. Casaubon. ad Theophr. Char. ed. 2. p. 246, Hermann. ad Lucian. Q. H. S. p. 169 sq. et qui de usu vocis ἀπειροκαλία rhetorico docuit Krüger. ad Dionys. Hal. Historiogr. Ind. p. 449.

28) Vid. p. 48, 9. παρ' ἐνίοις τῶν πρεσβυτέρων τε καὶ σεμνοτέρων —: p. 33, 17. παρὰ τῶν ἀρχαίων καὶ σεμνῶν —: pertinet autem istis locis voc. σεμνός ad orationis gravitatem pariter atque p. 36, 13, 14. οἱ τῶν σεμνοτέρων λόγων ἡγεμόνες καὶ δημιουργοί — (in quibus voc. ἡγεμών sic positum, uti ap. Plat. Pol. X. p. 393, D. 600, A. Lys. p. 214. A., nimirum de auctore et doctore; vid. Lennep. ad Phalarid. Epp. p. 309, 2.) p. 48, 10 sq. τοῦ σεμνοῦ καθυφριέντων —: p. 49, 9. τῆς σεμνοτέρας διαλέξεως: p. 49, 10. τὸ κοινὸν τῆς ὀμιλίας τῷ τοῦ μέτρου ὄγκῳ καὶ τῷ δι' αὐτοῦ σεμνῷ ἐξάραντες (quo loco vocc. ὄγκος et ἐξάιρω itidem ad gravitatem spectant: vid. Ernest. Lex. Techn. Rh. Gr. v. ἐξάιρω, p. 112, et de voc. ὄγκος Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 16. C. ann. p. 183, et ad p. 79. B. ann. p. 378. Goeller. ad Demetr. de Eloc. p. 113.): p. 49, 13. tragici dialogis ἐνδεαστικῶς et ὑπερσέμνως usi dicuntur (ὑπερσέμνως Lexicis adde: ἐνδεαστικῶς, de quo cf. Boeckh. ad Plat. Leg. p. 164 sq., h. l. idem valet ac ἐνδουσιαστικῶς, eo usu rhetorico de quo Hermann. ad Luc. Q. H. S. p. 277): adde p. 48, 11. 49, 17, 18. τῷ σεμνῷ καὶ ἐμβριδεῖ τὸ χάριεν καὶ σύνηδες κινῶντες — (in quibus τὸ σεμνὸν eodem positum significatu atque τὸ ἐμβριδές, de quo Ernest. L. T. h. v. p. 103: utriusque contrarium τὸ χάριεν, de quo idem V. D. p. 380, atque τὸ σύνηδες, cuius geminum τὸ κοινὸν p. 49, 10. 37, 3: conf. p. 33, 21, ubi κοινότης et συνήθεια conjuncta, et vid. Ernest. L. T. v. κοινός p. 183). Usitatum autem vocabulum σεμνός de omni

gravitate tum hominum, tum rerum (vid. Winkelmann. ad Plat. Euthyd. p. 136), praesertim de *orationis gravitate*: vid. Ernest. L. T. v. *σεμνότης* p. 506. et add. Jo. Chrysost. de Sacerd. 4, 6. *τὴν Θουκυδίδου σεμνότητα*, Theophyl. Bulg. Episc. Epp. 20, p. 52. ed. Meurs. ὁ σεμνὸς Θουκυδίδης.

²⁹⁾ V. c. conf. quae de formulis, ὡς ἔφην, ὅπερ ἔφην, simm. supra p. XVIII sq. docuimus.

³⁰⁾ V. c. conf. annott. ad pag. 15, 7. 29, 8. Priore loco Glycam Aristophanica voce ἀπεριμερίμως usum esse, minus mirabitur, qui cognitum habuerit, id quod nuper Bernhardus in Hist. Litt. Graec. scite notavit, Graeculos Aristophanico loquendi genere impense delectatos fuisse; cuius rei lubet h. l. δείγματα quaedam proferre: cf. Nicephor. Gregoras, Opp. inedd. Cod. Monac. 10. fol. 27. σὺ-ἐπεὶ καὶ οὐρανίων ἡψω μαθημάτων ἤδη, καὶ τὰς αἰθερίους τῶν ἀστέρων λήξεις διέρχῃ τῷ νῶ φροντίστης τὰ μετέωρα πάδη γιγνόμενος, ὑπεροπτικῶς ἔχειν σε χρὴ τῶν γήινων: Theophyl. Bulg. Episc. epist. 27. p. 47. ed. Meurs. qui conferendus: Idem et Gregor. Palamas ap. Hemsterhus. Nott. ad Lucian Diall. Sell. p. 120 sq. ed. 1708.

³¹⁾ Conf. v. c. statim p. 1, 10 sq. χαμερπῇ τινα-καὶ γήινα φρονήσαντες. Eodem usu loquendi ad res humiles translatum reperitur Homericum χάμαι ἐρχόμενος; vid. Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 589. — Pag. 2, 22. ὁπόσα-τῆς ἐπὶ τῷδε τῷ παντὶ ἀριστοτεχνίας ἔχεται, ubi vid. annott. in Varr. LL. — Pag. 22, 24. οὐ-δόσει τὸ τοιοῦτον ἔοικε, ἀλλὰ δράσει, quod vocabulum Etym. M. p. 287. annotavit. — P. 33, 1 sq. ἐξεδέξατο ὁ ἐρμηνεύς τὸ γρίφως ἔχον οὕτω· de γρίφου nomine omnia notissima; vid. Etym. M. p. 241, 31 sqq. Moer. Att. p. 110 ibiq. Interpp. Wouwer. Polym. cap. 10. Wyttenb. ad Plut. Mor. Anim. p. 912 sq.; fuit autem in usu non solum ὁ γρίφος, sed etiam τὸ γρίφον; vid. Etym. M. p. 241, 36 coll. Sylburgio, Anecdott. Villos. P. 2. p. 172. not. 2). Adjectivum γρίφος cum ποίκιλον et κομψὸν conjunctum habet Nicol. Methon. c. Procl. ed. Voemel. p. 2. Adverbio γρίφως qui usus sit, ego praeter Glycam novi neminem. -- P. 35, 4. περὶ τῆς τῶν μελῶν σοι διαρτίας καὶ ἀρμοστίας τὸν λόγον ποιησόμεθα· de voc. διαρτία=διάρτισις vid. Schneid. h. v. et Append.; idem V. D. compositum εὐαρμοστία in Lexico annotavit, non item simplex ἀρμοστία. — P. 59, 2. ἐξώρως· ex Philostrato Schneider. in Append. annotavit. — Alia ex hoc genere in Annott. passim attulimus.

³²⁾ Huc imprimis pertinet perfrequens atque interdum insolens usus καὶ copulae; exempla in Annott. passim notavimus, ac plura de universo huius voculae abusu ap. Glycam

h. l. disputaturi essemus, nisi istas Prolegomenorum ἐπεξηγήσεις vel sic satis amplas esse videremus.

³³⁾ Vide inscriptionem codicis Florentini supra annot. ¹³⁾ allatam et conf. p. 3, 24—29, 30. in quibus *lin.* 24. verba καὶ σὺ respiciunt ad alios, qui se eadem de re a Glyca edoceri velle ostenderant (conf. annot. ⁷⁾): *ibid.* praepositio κατὰ eo posita usu, quem illustrarunt Bernhard. Syntax. p. 241, Winer. Gramm. N. F. p. 153. ed. 3, Fuss. annott. ad L. Lyd. de Magistr. p. 11 sq.; exempla ap. Glyc. p. 3, 10. 48, 31: *lin.* 23. ὁ ἐγγράμματος λόγος i. q. ὁ ἐν γράμμασι λόγος p. 4, 13 sq. *lin.* 23. ad verba τῆς οὕτω καλουμένης συντ. conf. Bast. Ep. Crit. ed. lat. p. 36 sq. et Append. p. 7 sq., Jacobs. ad Ael. H. A. p. 366, Symboll. ad Philostr. V. S. p. 1: *lin.* 26, 27. de constructione verborum ἀπήτησας ἡμᾶς... πονηθῆναι cf. p. 43, 33 sq. et vid. Jacobs. ad Ael. H. A. p. 309: *lin.* 27. de voc. κανών vid. Hermann. ad Lucian. Q. H. S. p. 40 et 358 sq. ubi etiam de usu vocis grammatico, cuius ap. Glyc. plurima exempla, nonnihil dictum est; de formula προσάγειν τι τῷ κανόνι vid. idem V. D. l. c. p. 40 sq. et conf. Glyc. p. 20, 13: *lin.* 28. de περιποιεῖσθαι conf. Kuster. de V. Med. ed. Woll. p. 37, Schleusn. L. N. F. II. p. 320: *lin.* 28, 29. cum verbis τὴν περὶ αὐτῶν ὁρδότητα conf. p. 1, 8, 9—10. 4, 16. 30, 21. τὴν περὶ αὐτῶν ἀλήθειαν, p. 39, 33. τὸ περὶ τούτου, p. 37, 29. τὸν περὶ τούτων λόγον, p. 38, 1. τῶν περὶ αὐτῆς et vid. Bernhard. Synt. p. 262; similis periphrasis p. 3, 14, 13. p. 30, 3, 6. τῆς περὶ ταῦτα ἐκτροπῆς, p. 48, 33, 34. τῇ περὶ ταῦτα ἐξουσία, al. de quibus conf. Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 23: *lin.* 29. τὸ κατ' αὐτοὺς *pro modulo nostro*: *lin.* 29, 30. in verbis ἤδη σοι — ἀποπληροῦμεν τὴν βούλησιν locutionem attende illustratam ab Astio annott. ad Plat. Protag. p. 119, et conf. ἐκπιμπλάναι τὰς ἐπιθυμίας simm. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 96. atque lat. *explere*, quod attigit Valcken. ad Eur. Hipp. p. 307, 2, d: add. v. c. Apulei. Flor. p. 129. T. 2. ed. Bip.: «nec his artibus animi expletum —»

³⁴⁾ V. c. cf. p. 37, 13. ᾧ φιλότης (vid. ann. ad h. l., coll. Plat. Phaedr. p. 144, A.): p. 43, 34, 33. ᾧ καλὴ νιὲ — (vid. ann. ad h. l.): p. 3, 24, ᾧ φίλτατε (conf. Plat. Crat. 434, E. Symp. 173, D.)

³⁵⁾ V. c. conf. p. 33, 30. εἰ δὲ βούλει — (de quo vid. Jacob. ad Lucian. Toxar. p. 126 sq. Heyler. ad Julian. Epp. p. 419): p. 34, 33 sq. εἰκὸς ἂν εἴη... μὴ ἀποκαμεῖν (conf. Plat. Pol. IV. p. 443, B. — οὐ γὰρ ἀποκάμνειν, Protag. p. 333, B. — μὴ ἀποκάμωμεν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ διασκεψώμεθα): p. 23, 34. ἴδε οὖν, ὅτι — (conf. Plato locis ab Astio Lex. Plat. I. p. 602 sq. allatis, et vide insuper de scriptura attica ἴδε Schol. Plat.

p. 413. ed. Bekk., Moer. Att. p. 193. ibique Piers., de vulgari ἴδε Koen, ad Greg. Cor. p. 286 sq.): p. 34, 24 sq. σὺ δ' οὖν-ὥς μάλιστα τὸν νοῦν προσέξεις (conf. Plat. Symp. p. 210. E. πειρῶ δέ μοι-τὸν νοῦν προσέχειν ὥς οἶόν τε μάλιστα locisque ab Astio L. P. III. p. 198 allatis, et vid. insuper de locutione τὸν νοῦν προσέχειν Wurm. Comm. in Dinarch. p. 197). Eodem pertinent formulae loquendi a Glyca saepissime reliquae orationi interpositae, ὅπερ ἔφην simm., de quibus supra diximus; quamquam istiusmodi locutiones omni sermoni familiari non minus quam dialogis platonice propriae sunt, pariter atque μοί et σοί, quorum perfrequens usus ap. Glycam: conf. p. 11, 4. 18, 3. 20, 14, 22. 21, 33. 27, 34. 28, 10. (σοῦ τε χάριν καὶ τοῦδέ μοι τοῦ συγγράμματος: vid. Stallb. ad Plat. Pol. IV. p. 431. B. Bernhard. Syntax. p. 89 sq.) 33, 9. 37, 23. 42, 9. 43, 26, 34 (ubi ἴσθι μοι, de quo conf. Hermann. ad Luc. Q. H. S. p. 115. Heyler. ad Julian. Epp. p. 492). 47, 27. 37, 8 (ubi εἴρηται adjectum est, quod reticetur p. 27, 34. 47, 27). 37, 22. al.

³⁶⁾ Praeter ea quae nos de hoc genere in Annot. passim monuimus cf. haec ex suppellectile sophistica deprompta: — p. 4, 2 sq. ποταμοῦ τινος εἴ τινες ὀχετοὶ ἐξυβρίσουσιν] Ἐξυβρίζειν proprie dicuntur homines *ferocientes* (vid. Interpp. Thom. Mag. p. 720. Moer. p. 294 sq. et conf. Philo ap. Mai. Nov. Coll. 7. p. 101, b. Themist. Or. 1, p. 4, C. 4, p. 37, A. 15, p. 186, B. Nemes. de N. H. ed. Matth. p. 37. inf.) deinde idem pariter ut simplex ὑβρίζειν (de quo Petav. ad Synes. p. 14.) etiam ad res transfertur, quae *modum excedunt*: vid. Themist. Or. 32, p. 360, B. Ad Nostri locum maxime accommodata sunt ista Thomae Mag. l. c. Καὶ πλημμελεῖν καὶ ἐξυβρίζειν ἐρεῖς. λαμβάνεται δὲ τὸ ἐξυβρίζειν καὶ ἐπὶ πλημυροῦντος ποταμοῦ καὶ τὰ γειτονοῦντα παρασύροντος, quae a Piersono l. c. temere sollicita, neque satis bene defensa fuere a Ritschlio p. 273. Add. Aeschyl. Prometh. vs. 716. ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμόν οὐ ψευδώνυμον. — pag. 17, 28 sq. εἰδῶλον ἐκεῖθεν-ἀποματτομένας] Quod h. l. εἰδῶλον, idem supra lin. 23. ἵνδαλμα, quo de voc. vid. Heyler. ad Julian. Epp. p. 496. Creuzer. ad Porph. Vit. Plot. p. 88, a., ad Plot. Ann. p. 20, b., Boisson. ad Eunap. p. 294. Sed cum ἀποματ. conf. p. 37, 3. ἀναμάττεσθαι in verbis πολλὰ — ὁ τεχνικῶς συντεθειμένος λόγος ἀνεμάξατο. De vario usu translato verborum ἀναμάττεσθαι, ἀπομάττ., ἐκμάττ., ἐναπομ. vide Spanh. ad Callim. Hy. in Del. vs. 14. Hemsterhus. Anecd. P. I. p. 29. 201 sq. Toup. Addend. in Theocrit. p. 389 sq. ed. Heindorf. Wyttenbach. ad Plut. Mor. p. 373. A., Krüger. ad Dionys. Hal. Historiogr. p. 48. Schaef. ad Dionys. Hal. de C. V. p. 378. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 443. 787. Creuz. ad Procl. in Alcib. I. p. 300. me in

Basilio Plotinizante p. 31 inf. -- pag. 34, 26 sq. ἐγγυητῇ μοι τῷ πατρὶ τοῦ λόγου χρώμενος] De flosculo platonico, quo sophistae eorumque ap. recc. sectatores mirum in modum delectati reperiuntur, cf. Ast. ad Plat. Phaedr. p. 257, B. Ann. p. 499. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 392 sq. et ad Ael. H. A. p. 4. Add. Procop. Gaz. epist. 90. ex iis quas A. Maius edidit: ὃ βίος οἱ λόγοι, πῶς οὐ τιμήσει τοὺς τῶν λόγων πατέρας ἰδών; Andr. Cretens. Laudatt. ed. Combefis. p. 157. A. δότω λόγον ἡμῖν ὁ τοῦ λόγου πατήρ. Cognatus cum isto alius est usus loquendi metaphoricus, sophistis non minus frequentatus, nimirum ille quo orationes, scriptiones al. παῖδες nuncupantur: cuius quidem usus auctor Plato itidem exstitit Symp. p. 209, C, sq. et Phaedr. p. 261, A, ubi Phaedrus καλλίπαις hoc sensu vocis παῖς vocatur. Vid. Ast. ad h. l. Ann. p. 323 sq. et Jacobs. ad Ael. H. A. l. c. Add. Aen. Gaz. ep. 55. ap. A. Mai. οἱ ἔμοι παῖδες, οὕτως γὰρ ἐκάλεῖς τοὺς λόγους. Atque huc pertinet jocus σοφιστικὸς, quo Glycas in libri clausula usus est p. 39, 4 sq. ubi quae a se disputata sint, filio παρὰ τῶν πατέρων ἀδελφὰ habenda esse dicit, i. e. fratris loco ducenda et fratris instar cara, quia a patre profecta sint auctore, Τίεσι enim ad filium Georgium refertur (de dativi forma attica vid. Lob. ad Phryn. p. 69), seque ipsum voce πατέρων Glycas significat, tanquam patrem et libri et filii (est enim utrobique pluralis, qui barbaro nomine majestaticus dicitur): ἀδελφὸν autem Graecis id quod est προσῆκον et φίλιον usurpari, res est notissima. Videsis VV. DD. ad Greg. Cor. p. 369. Ast. Lex. Plat. Vol. I. p. 50. qui tamen meram similitudinis notionem, quae voci ἀδελφὸς saepe inest, ab ea quam diximus non satis accurate sejunxerunt. — Porro confer pag. 35, 9, 10. τῶν καλλίστων-ὥραῖσμάτων ἀπικῶν] De vocc. ὥραῖζεσθαι, ὥραῖσμός cett. vid. Ernest. Lex. Techn. Rh. Gr. p. 390. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 11. Krabing. ad Synes. C. E. p. 135. quemque is laudavit Piers. ad Moer. Att. p. 70 sq. = p. 76 sq. ed. Koch. — pag. 45, 24. τὰ προοίμια τῆς μάχης κατὰ τῶν στοιχείων ἐνδεικνύμενον] Sophistis maxime usitata vox προοίμιον, plurali fere numero translata ad omnem rei cuiuspiam quasi *praelusionem*. Vid. Lennep. ad Phalar. Epp. p. 141, 2. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 349 et ad Del. Epigr. IX, 35, 4. Hemsterhus. Anecd. P. I. p. 111 sq. — p. 47, 31 sq. ᾧ — τὴν ἀνάληψιν δηρᾶται] I. e. quae — vitii emendationem (de ἀναλαμβάνειν *corrigere* vid. Toup. ad Longin. Fragm. 6, 2. p. 329 Weisk.) consecantur: cf. statim post p. 48, 2. τὸ δαυμάζεσθαι δηρώμενοι, et vid. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 48, A. Ann. p. 409. — p. 48, 34 sq. τῷ καθαρῷ τὴν καινότητα κινῶν] Cf. p. 49, 17, 18: eadem potestate translata παραμιγνύναι p. 49, 13 positum,

quocum confer ἐγκαταμιγνύναι, a nobis illustratum Symbol. ad Phil. V. S. p. 14 sq. p. 90 p. 118. — p. 49, 6 sq. ἐκ ταύτης-πλεῖστα ἐν τοῖς λόγοις ἐτυπώθησαν] Cf. p. 49, 16. 50, 13. 55, 15. 56, 4. 58, 28. et vide de vario usu translato voc. τυποῦν et composs. Ast. ad Plat. Legg. p. 151. Wyt. ad Plut. Mor. p. 3. E. Ann. p. 83 sq. Jacobs. ad Philostr. Imm. p. 495 sq. et ad Callistr. Imm. p. 697. — p. 49, 17 sq. ἴν' ἐντεῦθεν-ἐπαγωγότερον τὸ μέτρον ἀπεργάζονται] Voc. ἐπαγωγός, quod sophistis in deliciis fuit, illustrarunt Lennep. ad Phalar. Epp. p. 207, 1. Jacob. ad Lucian. Tox. p. 66. De simplici ἀγωγός Krebs. ad Plut. de A. P. p. 115. Winkel. ad Plut. Erot. p. 216. Ast. Lex. Plat. Vol. I. p. 26. — Quod statim post lin. 20 sq. apud Glyc. sequitur, πρὸς τὸ-πολιτικώτερον τοὺς λόγ. διατ.] horum iste est sensus: in scribendis sermonibus vitae communis urbanitatem magis spectantes; quorum contrarium ἐνδεαστικᾶς καὶ ὑπερσέμνως τοῖς διαλόγοις χρῆσθαι lin. 15 sq. De formula διαδέσθαι λόγον vid. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 379. A. Πολιτικὸν rhetoribus atque sophistis dicitur, quod urbanitatem spirat. Vid. Ruhn. ad Longin. 34, 2. p. 413 Weisk. — p. 49, 25 sq. τῆς συγγραφῆς τὰ πρῶτα φέρονται] De formulis τὰ πρῶτα s. τὰ πρωτεῖα-τὰ δευτερεῖα cct. φέρεσθαι s. φέρειν vid. Lenn. ad Phalar. Epp. p. 160, 1. Boisson. ann. ad Comm. Epigraph. p. 452 sq. ad Aen. Gaz. p. 424. et conf. Glyc. p. 55, 4 sq. τῶν ἐλληνικῶν ναμάτων-τὰ πρῶτα μετασχών: ceterum de voc. συγγραφὴ i. e. *historiae compositio*, uti de συγγραφεῖς i. e. *historici* lin. 21. obiter vid. Casaub. ad Sueton. de Gramm. p. 732, b, C. ed. Genev. 1611., Rudolph. ad Ocell. Luc. p. 59. Baguet. ad Dion. Chrys. Or. VIII. p. 44 sq. Thucydidem, a Glyca laudatum, συγγραφέα usurpari, res est notissima: videsis Krabing. ad Greg. Nyss. de Anima pag. 192. — p. 49, 27 sq. Οὗτοι-τοῖς ἔδεσιν-ἀκραιφνέστερον ἐχρήσαντο] Vox ἀκραιφνής, quam in Thucydide Dionys. Hal. περὶ τῶν Θουκυδ. ιδιωμ. p. 223. ed. Krüg. tanquam γλωσσηματικὴν notavit, rhetoribus et sophistis in deliciis fuit. Vid. Krüg. ad Dion. Hal. l. c., Heyler. ad Julian. Epp. p. 516. Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 437. 453. Add. Stob. Ecl. I. p. 616. Themist. Or. 32, p. 359, C. quibus locis vox proprio significato posita: translati usus exempla haec addam: Them. Or. 31. p. 354, B. Jamblich. Adhort. ad Philos. ed. Kiessl. p. 36 inf. Himer. Ecl. 32, 12. p. 304. Nilus Opp. ed. Suares. p. 253. ποῦ τοῖς ἐκείνων (τοὺς κοσμικοὺς dicit) τὰ ἡμέτερα ἴσα, οἷς οὐδὲν ὥχλει (l. ἐνοχλεῖ) σωματικῆς φαντασίας ἐνδύμιον, ἀκραιφνῆς δέ τις πόδος τῶν δειῶν μεταρσίους αὐτοὺς αἴρων αἰεὶ, ἀμνημονεῖν ἔπειθε τῶν ἐν τῇ γῇ νομιζομένων λαμπρῶν; Add. Wyttenb. Ind. Plut. h. v. et cf. Heyler. l. c. Adverbium ἀκραιφνῶς habes ap. Clem. Alex.

Strom. I. p. 416. Pott. et ap. Nicephor. Patr. CPol. loco a me allato in Symboll. ad Philostr. V. S. p. 157. — p. 57, 11 sq. τοῦ ἔδους τὰ τοιαῦτα-ἐξήρτηνται] De translato usu verbi ἀρτάω et composss. ἐξαρτάω, ἀπαρτάω, ἀναρτάω activo vel passivo perfecto et nunc cum praeposs. ἐκ, ἀπὸ al. nunc nude positorum de rebus, quas quispiam ex aliqua re suspendit, vel quae suspensae ab aliqua re sunt, vid. Valckenar. Diatr. de Aristob. p. 68. Sintenis. ad Plut. Themist. p. 18. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. p. 310 et ad Plot. Ann. p. 380, a. Alio ex genere est ἐξαρτᾶσθαι τινα de quo dixi Symboll. ad Philostr. V. S. p. 16. p. 118. — p. 56, 16. δεῖγμά τι τοῦ ἔδους] Vid. Schaeef. ad Dionys. de C. V. p. 273. Wurm. Comm. in Dinarch. p. 184 sq. Jacobs. ad Ael. H. A. p. 431. — p. 58, 8 sqq. τῶν ἐν τῇ ψυχῇ-ὄρων ἐκτριβὴν τε καὶ ῥοήν ὑπὸ λήθης ἔδειτο] Vid. de translato significato voc. ἐκτριβεῖν Lennep. ad Phalar. Epp. p. 48, 2, Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 13, A. ann. p. 142, Porson. Advss. p. 209 ed. Angl., Grauert. ad Aristid. Leptin. p. 110. Krabing. ad Synes. de Provid. p. 164. Add. Sap. Salom. 11, 19. 12, 9. Exemplum substantivi ἐκτριβὴ ap. Scholiast. Sophocl. (Oed. Tyr. vs. 246.) in Faehs. Syll. p. 198. Ceterum, quod obiter sit dictum, ὑπὸ λήθης non tam ad ῥοήν quam ad ἐκτριβὴν pertinet, cuiusmodi de structura (ἐκτριβὴ ὑπὸ λήθης) Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 261, ed. Lugd. Bat. — p. 58, 26 sq. ὁ σχηματισμὸς παράσημος καὶ ιδιότροπος κεχάρακται] De usu vocis παράσημος translato, etiam de rhetorico, vid. Ernest. L. Technol. Rh. Gr. p. 307. Schneid. et Goell. ad Demetr. de Eloc. p. 143. Blomf. ad Aeschyl. Agam. Gloss. vs. 754. Creuzer. ad Porphyry. V. P. p. CIX, b. De voc. ιδιότροπος cf. Wyttenb. Ind. Plut. h. v. et vid. Ernest. L. T. p. 159. v. ιδιοτροπία. A formula παράσημόν τι χαράξαι non longe dissidet simplex παραχαράξαι τι p. 34, 6. quod attigit Lennep. ad Phalar. Epp. p. 312, 2. — Longiori annotationi finem imponam, si prius docuero, Nostrum Aristidem T. III. p. 173. ed. Cant. respexisse videri p. 33, 13—17: ὁ χρόνος — γίνεται. Haec enim ille, -οἱ δὲ λόγοι τῷ χρόνῳ συμπροβαίνουνσι, καὶ τοὺς γε βελτίστους αὐτῶν οὐδὲν οὕτως ὥς χρόνος δείκνυσιν, ὥπερ τὸν δίκαιον ἄνδρα ἔφη Σοφοκλῆς μόνῳ τῷ χρόνῳ φαίνεσθαι· τὸ τῆς προσδήκης ἀφαιρῶ, ὅτι κτλ. quorum postrema Canterus interpretando sic pervertit: *ut omittam, quod est maius*, —. Tu haec sic accipe dicta: *sed omittamus illud quod temporis successu incrementa capiunt*, quoniam etc. Προσδήκη incrementum, accessio: conf. Glyc. l. c., Theodor. Mopsv. ap. Mai. Nov. Coll. 6, 1. p. 304. Greg. Nyss. ibid. 8, 2. p. 11. 13 post med. p. 14 supr. et saepius pagg. sqq. Add. Schol. Sophocl. Oed. Tyr. vs. 38. ap. Elmsl. p. 4, apud Faehs. p. 189. Ceterum tempus omnia

examinare (cf. ap. Glyc. τῇ διὰ μακροῦ δοκιμασίᾳ, quo de voc. Ast. ad Plat. Leg. p. 286 sq.) sententia est veteribus celebrata: vid. Jacobs. ad Del. Epigr. VII, 93. Reinders. et Wyttenb. ad Plat. Symp. p. 56. quorum postremus Sophoclis locum Oed. Tyr. 614, ab Aristide laudatum, ex Juliani Ep. 21. temere attulit.

³⁷⁾ Id est *impensis*. Vid. Cang. Glossar. v. Ἐξοδος p. 404 sq.

³⁸⁾ I. e. *divitis*. Vid. Suid. h. v., Bergl. ad Alciph. III, 42. p. 132. ed. Wagner.

³⁹⁾ Digna Graeculo adulatio: sed vili apud illos pretio sunt praeconia ista, δαυμάσιος, δεῖος, δεσπέσιος, διογενῆς simm. Vid. Symboll. ad Philostr. V. S. p. 37. p. 134.

⁴⁰⁾ Huius Artis Grammaticae specimen habes in Annotatione ad Glyc. p. 49, 24, 25.

⁴¹⁾ Notandum hoc loco illud est, quod in cod. Vat. ea libri parte quam Bekkerus edidit, formulae ἀναφορικαί, a nobis supra ann. ¹⁹⁾ notatae, subinde neglectae sunt, (omissa autem sunt ista p. 5, 3. ὡς ἔφημεν, p. 5, 17, 18. ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, p. 5, 22. ὅπερ ἔφη) quamquam fuit, cum suspicarer, Bekkerum ipsum hoc sibi sumsisse, ut istam Glycae garrulitatem compesceret.

⁴²⁾ «Wenn ein Schriftsteller des Alterthums zum ersten Male herausgegeben wird, so muss man wünschen, dass die Handschrift, woraus man ihn herausgiebt, genau in dem Abdrucke dargestellt werde: giebt man ihn aus mehreren heraus, so lege man eine Handschrift zum Grunde, und zeige die Abweichungen der übrigen an. — — Damit soll aber keinem, der ein Werk zum ersten Male herausgiebt, benommen sein, ihn nach seiner Ansicht schon zu verbessern. Er thue dies aber in den Anmerkungen —.» K. L. Struv. Programme de fragmentis Dionysii Hal. ab A. Maio repertis et editis, Regiom. 1828. 8°. p. 16.

⁴³⁾ *Corrigendi* negotium maxime in orthographia refingenda versabatur, qua in re, quantum id quidem per codicum mss. auctoritatem licuit, praeclarum illud secutus sum Lobeckii iudicium ad Phryn. p. 199.: «idque in universum tenendum est, quae seorsim dixerint veteres, ea pleraque recentiores in unum conflasse, et, ut quisque studiosissime orationem a similitudine vulgaris et quotidiani sermonis avocare quaesierit, ita saepissime vocabulorum conjunctorum compagem solvisse atque in artus suos distinxisse.» In oratione interpungenda et in ponendis accentibus meo pede mihi standum esse existimavi.

⁴⁴⁾ Totam variarum lectionem sylvam iterum percurrenti nunc demum se offert hactenus neglecta scripturae varietas, quam e fuga retractam hic adponam: nimirum pag. 19, 23.

in verbis ἐπὶ πᾶσαν ἐξικνούμενος τὴν χρεῖαν] in cod. A. ἐξικνούμενος in ξικνούμενος depravatum reperitur usitata Graecis recc. ratione voces ab ἐξ incipientes pronunciandi. Vid. Cang. Glossar. Graecobarb. fere integrā literā Ξ, sigillatim vocc. Ξάνα (i. e. ἐξανα—in composs.) et Ξαπέρνειν. Ceterum de verbo ἐξικνεῖσθαι add. Glyc. p. 9, 32. ἔχεις-τὸν τύπον ἐπὶ πάντα ἱκανῶς τὰ εἰρημένα ἐξικνούμενον, quo loco pariter ut p. 19, 23. ἐξικνεῖσθαι dicitur quod est ἀρκεῖν: pag. 13, 19, 20. ἡ τῆς ἀκοῆς δύναμις-εἰς τὴν ὅλην ἐξικέσθαι δύναιτο κατάληψιν, verbum ad auditum, qui aliquo pertingit, translatum est, haud aliter ac aliis locis ad auditum (vid. Jacobs. ad Philostr. Imm. p. 288) et ad intellectum (v. c. conf. Greg. Nyss. cont. Maced. ap. Mai. Nov. Coll. 8, 2. p. 21. εἰς ὅσον ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐξικνεῖται ὕψος καὶ μέγεθος νοημάτων): proprie enim ἐξικνεῖσθαι dicitur de jaculis, quae aliquo pertingunt. Vid. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 347. E.

⁴⁵⁾ In describenda varietate codicum BC semper ipsius Krabingeri verbis usus sum: uno et altero loco, ubi de scripturis ab eo annotatis aliquid dubitationis suberat, viri amicissimi nomen adscripsi.

⁴⁶⁾ Liceat hoc loco nonnulla ex hoc genere adjicere. Pag. 68. lin. 1. ante Παιδιαῖς haec adde: Eodem mendo laborat dialogus, qui Ξενέδημος inscribitur, a Cramero Anecd. T. 3. editus p. 204. in verbis lin. 13, 16. Τοῦτ' ἐκεῖνο, Μούσαιε, τὸν ἵππον ἄγεις εἰς τὸ παιδίον. leg. πεδίον, quam in emendationem Cramerum non incidisse, sanequam mirandum est. Tu de notissimo proverbio conferas Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 183. D. — Quod ap. Glyc. p. 19, 32, 33. φιλοῦντων in φιλολογούντων vel in φιλοσοφούντων commutari voluimus ann. p. 73: patebit id quidem cuivis, cur in φιλοῦντων non acquiesci posse statuamus; quod autem huius loco reponendum suasimus, φιλολογ. aut φιλοσ., utrumque et loco accommodatum est, et facillime in φιλοῦντων depravari potuit. Quemadmodum enim φιλόσοφος et φίλος, φιλοσοφεῖν et φιλεῖν, φιλοσοφία et φιλία saepissime confusa reperiuntur (vid. Isac. Casaub. ad Diog. L. annott. p. 73. ed. H. Steph. 1593, Orell. ad Opuscul. Sentt. Gr. T. I. p. 446. ann. 24, Ruhnken. ad Hom. Hymn. in Cer. vs. 429, Creuzer. ad Procl. in Alcib. l. p. 228 inf., praesertim Bast. Comm. Pal. p. 848), eodem modo φιλολογεῖν in φιλεῖν facillime abire potuit, haud aliter ac voc. διάλογος in διάλος depravatum est in loco, quem ex Cod. Mon. 113. ad pag. 33, 1. attulimus: nimirum librarii in vocc. φιλόσοφος, φιλόλογος indeque profectis syllabas ο σοφ, ο λογ nonnisi lineola superscripta significare solent (v. c. conf. ista Rhakendytæ ex cod. Monac. 78. fol. 6. b. φιλοσοφία ἐστὶ μελέτη θανάτου, δηλονότι τοῦ προαιρετικοῦ· οὐδὲ

γὰρ βούλεται ὁ φίλος περὶ τῆς ἀναιρέσεως αὐτοῦ μελετᾶν: id. ibid. fol. 15, b. οἱ κυνικοὶ ζῶντες ἀδιαφόρως δίκην κυνῶν, τὰ τε δόγματα τῆς φιλίας φρουροῦντες —) quae ubi neglecta fuit, id quod facillime fiebat, illorum vocabulorum crebra confusio in summa librariorum stupiditate non potuit non exoriri. Inest ex hoc genere menda ap. Plat. Symp. p. 183. A. in verbis vexatissimis: φιλοσοφίας τὰ μέγιστα καρποῖτ' ἂν ὄνειδος. Nimirum φιλοσοφίας ex genuino φιλίας ortum, quod et accommodatissimum est Pausaniae disputationi, et haud parum commendatur Juliani loco Orat. VIII. p. 243. D. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐκ τῆς σῆς φιλίας τὸ ὄνειδος ἐκαρπώσάμην, quae quin ex Platonis loco, sic, uti eum refingi iussimus, scripto, expressa sint, nemo dubitabit, qui quanto studio Julianus flosculos Platonicos sectatus sit, cognitum habuerit. Ceterum, sive φιλολογούντων sive φιλοσοφ. ap. Glyc. scripseris, perinde erit: est enim posterioris aetatis scriptoribus promiscuus usus vocc. φιλολογεῖν et φιλοσοφεῖν, φιλόλογος et φιλόσοφος, unde etiam crebra eorundem confusio. V. c. ap. Greg. Cor. p. 1. ed. Schaef. loco vulg. φιλολογώτατε cod. Bern. 579. in quo Prooemii pars prior excerpta, φιλοσοφώτατε scriptum habet.

47) Ingenue h. l. fatebor, me, haud sane magnopere ei rei intentum, non reperisse sedem locorum quorundam, quos Glycas ratione vix excusanda e LXX Interpp. versione, uti videtur, in exemplis attulit. Sunt autem isti: pag. 15, 17. ἀκούω λόγον κυρίου: p. 20, 31. ἐκράτησας τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς μου καὶ ἐν τῇ βουλῇ σου ὠδήγησάς με (in quibus, quod obiter sit dictum, χεῖρ i. q. δύναμις; vid. Albert. Obs. in N. F. p. 229. J. Merrick. Annotations on the Psalms, p. 185. et conf. de cognato usu voc. βραχίων, Sap. Sal. 5, 16. al. Markland. ad Eurip. Suppl. vs. 478) p. 46, 23 sq. κύριε, παράγοντός σου ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς.

48) De universo, quod ego sequor, annotandi genere id hoc loco semel dictum semper accipi volo ab iis, qui, quae praefandi et excusandi causa ab aliis dicta sunt, omnino audienda censent (sunt enim censores, qui ex praejudicata opinione de libris eorumque auctoribus statuere, quam eorundem de se suisque scriptis sententias prius audire malunt): «Malle me cum Ruhnkeniis et Wyttenbachiis tanquam ineptum *phra-seologum* perstringi, quam iis placere, qui heroum illorum merita quovis pretio elevare student, quaeque alii, illorum Batavorum vestigia secuti, magno labore eruditorum in usum con-gesserunt, *amoenitatum philologicarum* nomine deridere non dubitant.» Quae ut intelligas quo pertineant, vide Ephemm. Litt. Halens. 1839, nr. 46, pag. 364, ubi cum alia nova de

Ruhnkenio et Wyttenbachio edoceamur, tum illud quoque discimus, Wyttenbachii ingenium clumbe et effoctum esse factum propter perversam et inanem viri in studiis philologicis rationem. Atque ibidem *amoenitatum philologicarum* nomine notantur, quae ego in *annott. exegett.* in *Basilio* meo *Plotinizante* attuli. Nimirum gustui censoris Halensis minime approbasse videor, quae ab aliis VV. DD. non sine laude excepta fuere *). Quae ibidem (p. 363 sq.) de universo studiorum meorum genere, mearum *Symbolarum in Philostrati Vitas Sophistarum* modulo adhibito, pronuntiantur, ea mirabor si, qui scripsit, etiamsi suam sententiam de Ruhnkeniana studiorum ratione non mutabit, tamen omnia in posterum censebit ea prudentia et aequitate scripta esse, qua uti par erat virum eruditionis laude florentissimum erga juvenem obscurum et Musarum castra timido pede ingredientem. Nam primum quidem cum me non esse, qui, quod ille insinuat (pag. 363, supr.), rimandis et illustrandis citerioris Graecitatis monumentis summam antiquitatis studiorum contineri existimem, inque phraseologicis divitiis, Wyttenbachio auctore, cumulandis bonas horas et ingeniolum, ut vir ille fingit (pag. 364 inf.), perdam, mox, opinor, ipse discet ex *Dissertatione* mea *Platonica*. Deinde erat sane, quod V. D., quae ego in *Symbol. ad Philostr. V. S.* ex ineditis Graeculorum scriptis ὡς ἐν παρόδῳ protuli cumque viris eruditis candide communicavi, tanquam κερήλια a me φορτικῶς ostentata esse maximamque partem in *Anecdotis* a me integra editum iri fingeret (pag. 363.); qua in re cum viri erga me meumque *Anecdotorum* opus plane singularis appareat benevolentia, tum eandem magis etiam in illo agnosco, quod Jo. Glycae librum περὶ ὁρθότητος συντάξεως, quem unum ego me in *Anecdotis* editurum promiseram, «opusculum aureolum!» a me vocari dixit (pag. 363 inf.), nempe ut illud simulque cum illo *Anecdota* mea, etiam antequam ederentur, viris eruditis majorem in modum commendaret **). Jam illud quam est hu-

*) Vide *Zeitschrift für die Alterthumswissenschaft*, 1838. Nr. 77. pag. 627. sq. *Münchener gelehrte Anzeigen*, 1839. Nr. 3, 4. pag. 31 sq. 38—40. *Heidelberger Jahrbücher*, 1839. Nr. 11, pag. 161 sq. *Allgem. Repertorium für die theol. Litterat. von Rheinwald*, 1839. pag. 59.

**) Simili favore προπεμπτικῶς erga me uti, haud dedecori sibi duxit censor quidam Goetting. Vid. Praefat. ad Basil. Plotin. p. 9—. Ceterum est sane Jo. Glycas multis nominibus praeferendus sui aevi scriptoribus, a Bernhardio laudatis: *Grundriss der griech. Litt.* p. 500, ubi Glycae nomen minime comparet, cum Theodorus Metochita, illi eloquentiae nomine minime aequiparandus, laude sua non frustratus sit. Sed nimirum hactenus nonnisi ex truncato opere περὶ ὁρθότητος συντάξεως (in Bekkeri *Anecdott.*) de Glyca judicari poterat!

manum, quod, cum ego ipse Praefatione ad Symbol. pag. VI industriae meae specimina me prolaturum dixissem et uberius annotationum generis veniam rogassem (pag. VIII), ipse, commemorata illa luxuriae deprecatione (pag. 363 supr.), tamen omnia bona mea cupide me effutire studuisse, potissimum ex copiolis a me in Indicem et in Addenda conjectis iis persuadere conatur (pag. 363 med.), qui legere nolunt aut non possunt, quae ipse Praefat. pag. VII inf. et pag. 114 inf. annotavi, quique bene norunt, indicem illum cum toto opusculo dimidio minorem *) futurum fuisse, si litterae minusculae typographo in promptu fuissent. «Et quae est illa humanitas, ut Wyttenbachius Bibl. Crit. P. II pag. 73 sq. **) ait, eos reprehendere, qui bona sua cum aliis communicent?» Possem, si hoc nunc agerem, multa alia specimina benevolentiae proferre, qua vir ille erga me usus est, quo etiam illud pertinet, quod leves in emendando Philostrato conatus commemorare maluit (pag. 366 supr.), quam mentionem facere emendationum (vid. p. 367 med.), quibus, *phraseologiae* ***) scilicet ope repertis, Philoni Jud., Clementi Alexandrino, Synesio, aliis profuisse me puto. Sed *ἄλγος δούρος*! Immorari enim notandis notis illis censoriis non juvat et lectores candidi atque eruditi facile ipsi, meo opus-

*) Totam istam censuram critici Halensis dimidio minorem non esse, est sane quod mireris, si, quam parum opusculo ab eo ad iudicium vocato utilitatis insit, ipsi disserenti credas; quamquam negari nequit, eadem illa censura in tironis opusculum laudes quoque a veterano conferri, quae si cum reliqua censura comparentur, invito censori extortae, aut ab eodem sui oblito enunciatae fuisse censendae sint (p. 364 supr., infr. p. 366 sq.)

**) Add. Wolf. Praefat. ad Herodian. p. VIII.

***) *Phraseologicum*, quod censor Halens. nuncupat, studium non solum ea commoda habere, quae ipse ei inesse confitetur (p. 364 inf.), sed uberrimum certissimarum emendationum fontem esse, Ruhnkenii praeceptis et exemplo dudum edocti sunt, qui ab aliis se edoceri patiuntur. Adde, quod illo studio in interiore notitia historiae litterarum graecarum proficimus. Universe enim de scriptoribus classicis valent, quae de Pindaro sigillatim monuit censor Dilucidat. Pindarr. Tafelii in: Allg. Schulzeit. 1833, P. 2, nr. 66, p. 523: „Konnte die Belesenheit des Verfassers (in posterioris aetatis poetis) bisweilen etwas mässiger ihre Gaben spenden, so gewährt sie auf der andern Seite den Vortheil, dass man aus den reichen Nachweisungen und Zusammenstellungen ersieht, in welch hohem Ansehen die *Pindarische Muse* noch in den späten Zeiten der griech. Litteratur stand, und wie mannichfaltig ihre Producte, bald mit mehr bald mit weniger Glück, nachgeahmt oder wenigstens berücksichtigt worden.“ Equidem, ut de me aliquid addam, nunquam ea reperissem, quae in *Basilio M. Plotinizante* patefeci, neque scripturus essem *Examen plagiariorum et compilatorum graecorum*, nisi accuratus essem *phraseologus*, studioque *phraseologico* magnam vim inesse intellexissem ad rivulos eruditionis graecae senescentis ad fontes revocandos.

culo cum censura illa comparato, quid rei sit, reperient *). Sed haec omnia cum ita se habeant, miror, qui factum sit, ut, quam criticus ipse mihi tribuere noluit aequitatem, ea erga me minus usum esse queratur Kayserum meum, quod inventa mea non ea, qua par fuerit, liberalitate in usum lectorum converterit (vide Ephemm. Hal. Nr. 43. p. 344 inf. et Nr. 46 p. 366 med.)

*) Quid? quod ex ipsa censura certis quibusdam signis intelligi potest, quomodo eius auctor in me animatus sit; nam quod in copiis mss., a me in Symbol. ad partes vocatis, ab eo inesse dicitur „der in Bern befindliche Apparat für den jetzt, wie jeder weiss, verfälschten Text des *Simplicius de Coelo*“ (p. 363 inf.); quis non perspicit, aut prorsus supervacanea esse ista „wie jeder weiss“ aut in me ita conjecta, quasi ego rem inauditam me narrasse censuerim neque vero Peyroni de depravato Simplicio opusculum dudum ipse legerim? Et quod p. 365 inf. sq. legimus „Nur für die Kritik sind einige brauchbare Beiträge geliefert“ quis non videt, ista ab eo scripta esse, quem poenitebat, libello meo eas se laudes tribuisse, quas post alios ipse quoque ei tribuit p. 364 supr. p. 364 inf.?

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΓΑΤΚΕΩΣ
ΠΕΡΙ

ΟΡΘΟΤΗΤΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1215 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
U.S.A.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1215 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
U.S.A.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1215 EAST 58TH STREET

CHICAGO, ILL. 60637

(Fol. 1. a.) Ἡ τοῦ λόγου χρῆσις εὔρηται μὲν ἢ μᾶλλον
τοῖς ἀνθρώποις δέδοται παρὰ θεοῦ τῆς ἀναγκαίας κοινωνίας
ἐνεκα· φιλόκοινον γὰρ ζῶον ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀγελαστικὸν κατὰ
Πλάτωνα. Ἐδέησε τοίνυν αὐτοῖς λόγου, ἵνα δι' αὐτοῦ τὰ μετ'
5 ἀλλήλων ποιῶνται κοινωνήματα, οἷονεῖ τινὶ τῶν βουλευμάτων
ἐρμηνεῖ, τῷ λόγῳ χρῶμενοι.

Ἑλλήνων μὲν οὖν οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα μάλιστα σχολάσαντες καὶ
τὴν περὶ λόγους ἀρχὴν τε καὶ ἀκρίβειαν ἐπιζητήσαντες ἄλλα τε
πλεῖστα ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις ὁμοῦ τοῖς σοφωτέροις ἑαυτῶν
10 ἐσφάλησαν, καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν ἀνθρώπων χαμερπῇ τινὰ ὥς
ἀληθῶς καὶ γήϊνα φρονήσαντες, ἐκ γῆς τε αὐτοὺς ἀναδιδόασιν, καὶ
ὥσπερ τινὰ φυτὰ τῇ κινήσει μόνη διαφέροντα, ἀφώνους αὐτοὺς
ἀναφυῆναι, εἰ δ' οὖν, ἀλλ' ἀσήμεοις παντάπασιν χρωμένους ταῖς
φωναῖς ἀνέγραψαν, ᾧ τετίμηνται μάλιστα λόγῳ παρὰ θεοῦ, τῷ
15 πλείστῳ τούτου μέρει τῷ τῆς προφορᾶς ζημιοῦν νομίζοντες αὐτοὺς
αὐτίκα τὸν δημιουργόν. Ἐντεῦθεν καὶ ὁψέ ποτε πρὸς ζήτησιν αὐ-
τοὺς τοῦ λόγου καὶ συνδήκην συνελθεῖν οἴονται, τῆς χρήσεως μόλις
πρὸς τὸν κατὰ προφορὰν τοῦτον λόγον ὑπ' ἀνάγκης δῆθεν κινήσά-
σης αὐτούς. Καὶ τοίνυν πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀκρίβειαν καὶ εὔρεσιν,
20 ὥς ἔφημεν, ἀνατρέχειν περὶ αὐτοῦ βουλόμενοι καὶ δηλοῦν, ὅθεν τε

καὶ ὅπως συντεθεῖς ὁ λόγος ἤρξατο καὶ εἰς τὴν χρῆσιν εὐρεται, ἐξ
 ἀσημάντων τινῶν φωνῶν τὰς πρώτας σημασίας παρειλῆφθαι λέ-
 γουσι, τὰ κατὰ φύσιν τῶν κατ' ἐπιτήδευσιν (Fol. 1. b.) καὶ τέχ-
 νην πρώτα δικαιοῦντες εἶναι, οὐκ ἀλόγως τοῦτό γε τιθέμενοι, καὶ
 // ῥοίλους τινὰς καὶ φλοίσβους καὶ ἄλλα ὁμοιότροπα τὸ πρῶτον ἔ-
 ἀφορμὰς εἰς τὸ σημαίνειν τι τοὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν τοῦ λόγου σύν-
 θεσιν λαμβάνειν λέγουσι, καὶ στοιχεῖα τάττουσιν ἐπὶ ταῖς φωναῖς
 κατὰ τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν τραχυνόμενά τε καὶ λειούμενα.
 Καὶ οὕτω δὴ τὴν ἅπασαν τοῦ λόγου χρῆσιν κατὰ συνδήκην μὲν,
 ἀπομένην δὲ τῆς τῶν πραγμάτων φύσεως προβῆναι τε καὶ συντε- 10
 θεῖναι παρὰ τῶν πρώτων εὐρετῶν τοῦ λόγου φάσκουσι, καδὰ δὴ
 καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ὀρθότητος τῶν ὀνομάτων βούλεται. Οἱ δὲ
 συνδήκη μόνῃ τὰ ὀνόματα προῆχθαι λέγουσιν, οὐδαμῶς τῆς φύ-
 σεως τῶν πραγμάτων ἀντιλαμβανόμενα, ἀλλὰ τὸ τυχὸν μέρος
 τῆς φωνῆς ἐπὶ τῷ τυχόντι πράγματι προσάγοντα καὶ, ὥς ἐκείνοις 15
 ἔδοξεν, ἁρμόττοντα, ὥσπερ μάλιστα δοκοῦν καὶ Ἀριστοτέλει
 φαίνεται.

Ἕλληνες μὲν οὖν οὕτω περὶ λόγου καὶ τῆς προφορᾶς φρονεῖν
 παραδιδόασιν· τοῖς δ' ὀρθῶς ἡμῖν τὰ θεῖα, ἀκολουθῶς δὲ καὶ
 τὰλλα καὶ ψυχῆς καὶ λόγου χάριν φρονοῦσι καὶ δοξάζουσιν, ὥς- 20
 περ δὴ καὶ τὰλλα πάντα παρὰ τοῦ δημιουργοῦ, ὅποσα εἰς τὴν
 φύσιν ἦκει καὶ τῆς ἐπὶ τῷδε τῷ παντὶ ἀριστοτεχνίας ἔχεται, τέλεια
 παρῆχθαι καὶ λέγεται καὶ νομίζεται, οὕτω δὴ καὶ τὴν τοῦ λόγου
 φύσιν αὐτοτελῶς δεδόσθαι παρ' αὐτοῦ δοξάζεται, τελείαν ἐπὶ τε-
 λείῳ τῷ καλλίστῳ τούτῳ τῶν ἀνθρώπων δημιουργήματι. Αἰλητὸν 25
 μὲν οὖν ζῶον ἢ τοῦ Ἰωβ σοφία τὸν ἄνθρωπον τίθεται, ἀκουστι-
 κὸν δηλαδή, ἀλλ' ἐντεῦθεν καὶ φωνητικὸν ἅμα τιθεῖσα, ὥς τῆς
 ἀκοῆς ἐπὶ παραδοχῇ τοῦ λόγου ἀλλὰ μὴ εἰκῇ προουποτεθείσης.
 Ἀμα τοίνυν τῷ ἐπὶ τοῖς πᾶσι τελείῳ καὶ τὸ κατὰ τὸν λόγον αὐτῷ
 τέλειον ἡμεῖς, ὥς εἴρηται, προσαρμόττομεν, εἰκότως ἐπὶ τῷ πρώτῳ 30
 δὴ τῷ λόγῳ τιθέντες τὸ εὐλογον· (Fol. 2. a.) οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ
 // καὶ παρ' αὐτοῦ δὴ τοῦ ἀνθρώπου τοῖς τε ζώοις καὶ τοῖς ἄλλοις
 κλήσεις καὶ ὀνόματα ἀποτάττομεν, τὸ θεοσεβέστατον τῶν ζώων
 ἄρχειν τε καὶ βασιλεύειν κατὰ τὸ εἶκος τῶν ἄλλων φρονοῦντες
 δικαιοῦντες.

Τὰ μὲν οὖν τῶν Ἑλλήνων, ὅποι ποτ' ἄρ' ἔχει, ἐατέον χαί-
 ρειν· μέλει γὰρ ἡμῖν τούτων οὐδέν, τοῦ εἰκότος μετὰ δὴ τοῦ εὐσε-
 βοῦς ἐνταῦθα περισωζομένου. Τοῦ δ' οὖν λόγου ἀτέχνως ἐν ἡμῖν
 τὸ πρῶτον δοθέντος, τῆς χρείας μόνης ἐπὶ τῇ τοῦ ζώου σωτηρίᾳ
 5 τοῦ δημιουργοῦ φροντίσαντος, οὐδὲ τῶν πρὸς σοφίαν καὶ τέχνην
 ἀφορμῶν παντάπασιν ἐς ὕστερον ἀπελείφθημεν, ἀλλ' ὁ νοῦς
 αὐτὰς ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ λαβὼν καὶ ὠδίνων ὑπ' αὐτοῦ, κατὰ
 καιρὸν τὴν θείαν ταύτην ὠδῖνα τῆς σοφίας πρὸς φῶς ἤνεγκεν.
 Ἐντεῦθεν νοῦς μὲν ὑπὸ Θεοῦ, ἄνθρωπος δὲ ὑπὸ τοῦ νοῦ τρωθεὶς
 10 καὶ πρὸς σοφίαν βλέψας καὶ τοῦ κάλλους αὐτῆς ἀγασθεὶς, ὁδηγῶ
 τῷ θάρματι πρὸς ταύτην χρώμενος, ἔτι καὶ τέχνην τινὰ πρὸς τε
 τὴν κατάληψιν καὶ τὴν μετουσίαν τῆς τῶν ὄντων γνώσεως εὗρεῖν
 ἐσκέψατο, ὁργάνῳ κρείττονι περὶ τὴν τούτων ζήτησιν αὐτῇ χρη-
 σόμενος. Εὗρίσκετο τοίνυν τὴν περὶ τοὺς λόγους πρῶτον ποικι-
 15 λαν ταύτην καὶ πλοκὴν ἔντεχνον, καὶ τοῦ ὁρδοῦ, ὡς ἦν μάλιστα,
 καὶ τῆς κατὰ φύσιν προαγωγῆς αὐτοῦ καὶ συνδήκης καὶ τοῦ
 εἰρμοῦ προνοεῖται, τοῦ τε κάλλους καὶ τῆς χρείας ἔνεκα, ὥστ'
 ἔχειν αὐτάρκως δι' αὐτοῦ καὶ τῶν τελεωτέρων ἐφικνεῖσθαι. Καὶ
 δῆτα διαίρεσιν τὸ πρῶτον ὀνομάτων τε καὶ ῥημάτων καὶ τῶν
 20 ἄλλων μερῶν κατὰ τρόπον ἐπινοήσας, καὶ διὰ τούτων καὶ τῆς
 τούτων πρεπούσης ἐπιπλοκῆς τὴν περὶ ταῦτα τέχνην κατασκευά-
 σας, εἶτα διὰ τῆς ἀπὸ τούτων εὐαρμόστου δηλώσεως ἐπὶ τὴν τῶν
 ἄλλων ἐπιστήμην ῥᾶον, ὡς ἐνῆν, ἐφάνη γενόμενος.

Ἐπειδὴ τοίνυν καὶ σὺ, ὦ φίλτατε, περὶ τῆς κατὰ τὸν
 25 ἐγγράμματον τοῦτον λόγον συναφῆς καὶ κοινωνίας καὶ τῆς οὕτω
 καλουμένης (Fol. 2. b.) συντάξεως ἀπήτησας ἡμᾶς σύντομόν σοι
 τινὰ πονηθῆναι παρ' ἡμῶν ἔκδεσιν καὶ κάνονα, ᾧ προσάγων
 σαυτὸν οὐ τὰ πλεῖστα πλανηδήσῃ, ἀλλ' ὡς ἔξεστι περιποιήσῃ τὴν
 περὶ αὐτῶν ὁρδότητα· ἥδη σοι τὸ καθ' αὐτοὺς ἀποπληροῦμεν τὴν
 30 βούλησιν, καὶ ταῦτα ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ πολλῆς ἐπιγενομένης περὶ
 τὰ τοιαῦτα πλάνης καὶ συγχύσεως, καὶ τῶν μὲν ἐκόντων ὑπερβάν-
 των ἐν τισιν, ὡς ἔοικε, τὴν παλαιὰν περὶ ταῦτα νομοθεσίαν καὶ
 τῷ περὶ ἑαυτοὺς θάρρει καινοτομησάντων καὶ χρησαμένων τῇ
 συντάξει ἔστιν ὅποι πρὸς τὸ δοκοῦν, τῶν δὲ ἴσως καὶ ὑπὸ λήθης
 35 τῶν παλαιῶν τύπων ἔστιν ἐν οἷς τῇ παλαιᾷ θέσει παραχρησαμέ-

νων, καὶ τῆς ὀρθότητος οὐ πάνυ τοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς καταστο-
 χασαμένων. Οὐ μὴν ἀλλ' ὥσπερ, οἶμαι, ποταμοῦ τινὸς εἵτινες
 ὄχετοὶ ἐξυβρίσουσι, ῥᾶον ἂν τις τὰ τε ἵχνη τῆς πάλαι ὁρῶν ὁδοῦ
 καὶ τὸ πλεῖστον ἐκεῖ τοῦ ῥείθρου φερόμενον, ἐκεῖθεν εἶναι καὶ
 τοὺς πλανηθέντας ὄχετοὺς συννοήσῃ καὶ τῷ πλήθει ἐπὶ μέρους ὅ
 ἔπεσθαι δικαιώσῃ, εἴτις περὶ τούτων ἔσται διαφορά· οὕτως ἄρα
 καὶ περὶ τῶν ἐν τούτοις τύπων καὶ κανόνων πᾶς τις, οἶμαι, γί-
 νεσθαι δικαιώσῃ, τοῖς πλείοσι καὶ πλείονι τῷ λόγῳ χρωμένοις
 τὰ σὺν ἐλάττονι τῷ λόγῳ ἢ καὶ παντάπασιν ἀδήλῳ ἔπεσθαι
 μάλιστα καὶ ὀρθοῦσθαι. Ἡμεῖς μὲν οὖν περὶ τούτων ἐπιχει- 10
 ροῦμεν ἤδη, εἴη δὲ καὶ τι πρὸς τὴν σὴν ζήτησιν ἡμῖν ἀνυσθῆναι.

Οἶμαι τοίνυν, δοκοῦν δὲ τοῦτο καὶ πᾶσιν οἶμαι τοῖς ὀρθῶς
 λογίζεσθαι βουλομένοις, ὥς οἱ κατὰ φύσιν λόγοι καὶ ταύτῃ μᾶλ-
 λον ἐπόμενοι, οὗτοι καὶ τῆς ἀληθείας μᾶλλον καὶ τοῦ προσήκοντος
 εἰς ὅσον ἔξεστιν ἐπιτυχάνουσι, καὶ εἴτις τὸν ἐν γράμμασι τοῦτον 15
 λόγον καὶ τὴν περὶ αὐτὸν ὀρθότητα ἐπὶ τῇ συντάξει φυσικῇ τινι
 προῆχθαι ἀκολουθίᾳ καὶ τάξει δύναιτο ἐπιδεῖξαι, αὐτὸ τοῦτ' εἶναι
 τὴν ὡς ἀληθῶς ὀρθότητα ἐπὶ τούτοις. Ἐπειδὴ τοίνυν σύνταξις
 ἐν λόγῳ οὐδὲν (Fol. 3. a.) ἄλλο ἢ ῥημάτων καὶ ὀνομάτων ἐστὶν
 εἰς ταῦτ' συνδρομὴ καὶ πρὸς ἕτερα τοιαῦτα ἐπὶ δηλώσει πράγ- 20
 ματος συνέχεια καὶ κοινωνία, ὃ δὴ λόγος ἐστὶν εὐπρεπῶς καὶ
 ὥς ἐνι μάλιστα κατὰ φύσιν καὶ τέχνην συντεθειμένος, εἰ δεί-
 ξομεν τὴν τοῦ λόγου ταύτην σύνταξιν καὶ συναφὴν ἐπομένην
 τῇ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων κοινωνίᾳ, τῇ πρώτῃ δη-
 λονότι καὶ κατὰ φύσιν καὶ ἐξ ἀρχῆς· ὀρθῶς ἂν οἶμαι ἔχειν 25
 πάντη, καὶ τὸν λόγον τῆς συντάξεως εἶναι τοῦτον, ᾧ χρησά-
 μενοι καὶ οἱ πάλαι περὶ αὐτῆς ἐγένοντο.

Ἔστι τοίνυν ἡ τῶν ἀνθρώπων κοινωνία, περὶ ἧς ἐδέησεν,
 ὥς ἔφημεν, αὐτοῖς καὶ τοῦ λόγου, ἐξ ἀρχῆς διπλῇ τις, ἡ μὲν
 φυσικὴ, καθ' ἣν καὶ τὰ γένη καὶ οἱ ἐντεῦθεν ὠκειωμένοι πρὸς 30
 ἀλλήλους συνάπτονται καὶ σχετικῶς ἐπὶ τὸ κοινωνεῖν ἔρχονται,
 ἡ δὲ πρακτικὴ καὶ μεταδοτικὴ καὶ ὥσπερ ἐλ συναλλαγματικὴ· ἡ
 γὰρ γένους οἰκειότητι καὶ κοινωνίᾳ εἰς ταῦτ' τινὲς ἔρχονται καὶ
 κοινωνοῦσιν ἀλλήλοις ἀναγκαίως, ἡ χρείας τινὸς ἕνεκα καὶ τοῦ
 διδόναι καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων, ὧν εἰς χρεῖαν ἤκουσι· καὶ 35

ἔστιν αὕτη δευτέρα τις κοινωνία καὶ ἐξωτερικὴ, οὐδέν τι ἦττον
 ἀναγκαία καὶ αὕτη τοῖς ἀνθρώποις οὖσα· κοινωνικόν γὰρ ζῶον
 κτίσας ὁ δημιουργὸς, ὡς ἔφημεν, τὸν ἄνθρωπον, τοῖς μὲν συν-
 απτομένοις γένει καὶ ἔγγιστα ἐντεῦθεν τῷ προσήκειν οὖσιν αὐτό-
 5 δεν ἥδει τὴν οἰκειότητα καὶ κοινωνίαν οὖσαν, τοὺς δὲ πόρρω
 γένους συνάπτειν ἔγνω τρόπον ἕτερον, καὶ οἰκειοῦν ταῖς παρ'
 ἀλλήλων κοινωνίαις τε καὶ χρεῖαις, ἐνδεῖς ἐκάστῳ ἄλλην ἄλλῳ
 εὐδοκίμησιν καὶ ἐνδειαν, καὶ ὅλως ἐν τῇ φύσει τὸ προσδεῆς φυ-
 τεύσας, ἢν', ὅπερ ἔφην, ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως εἰς ἀνάγκην κοι-
 10 νωνίας ἔρχοιντο, μὴ δυναμένης, οἶμαι, τῆς κατὰ τὸ ζῶον φύσεως
 τὸ αὐτάρκες αὐτόθεν σχεῖν, ὡς ταῖς αἰδέοις μάλιστα προσῆκον
 φύσεσιν, αὐτοτελῶς ἐχούσαις πρὸς τὴν τοῦ αἰῶνος ἀπειρον 11332v
 διέξοδον. Διτῆς γοῦν, ὅπερ ἔφην, τῆς κοινωνίας οὕτω τοῖς
 ἀνθρώποις οὖσης, (Fol. 3. b.) περὶ ταύτης δὴ τῆς κοινωνίας
 15 καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους τῶν ἀνθρώπων ὁμιλίας καὶ ἔτι περὶ τῆς
 τῶν τελεωτέρων γνώσεως καὶ ἐπιστήμης ὁ λόγος ἀτέχνως μὲν
 τὸ πρῶτον, εἶτα καὶ ἐντέχνως εὗρηται καὶ δέδοται, ὡς ἀνωτέρω
 εἵπομεν. Θεωροῦνται δὲ περὶ τὴν διπλὴν ταύτην κοινωνίαν
 πρόσωπα τὰ κοινωνοῦντα, πράγματα περὶ ὧν συμπράττουσι καὶ
 20 κοινωνοῦσι, καὶ τρίτον ἐπὶ τοῖς δυσὶν αἰτίαι, δι' ἧς ἕκαστα
 πράττεται· καὶ περὶ τούτων, ὥςπερ ἔφημεν, ὁ λόγος δηλοῦν καὶ
 διαλέγεσθαι καὶ, ὅπερ ἔφην, σαφῶς καὶ εὐπρεπῶς τὴν αὐτοῦ
 πληροῦν χρῆσιν βούλεται. Ἔστι μέντοι καὶ αὐτὸς ὁ λόγος ῥή-
 μασι καὶ ὀνόμασιν, ὡς εἴρηται, συντεθειμένος· ταῦτα γὰρ καὶ
 25 περὶ αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ κοινωνίαν καὶ συνέχειαν θεωροῦνται,
 παραπληρώμασί τισι προσχρώμενα. Ποικίλλονται δὲ καὶ ταῦτα
 ταῖς καλουμέναις πτώσεσι καὶ τοῖς προσώποις ἐπ' εὐρείᾳ τῇ
 χρήσει καὶ καθαρᾷ τῇ δηλώσει τῶν ὑποκειμένων. Πτώσεις μὲν
 οὖν ἐγένοντο περὶ τὰ ὀνόματα πέντε ἐξ ἀνάγκης, ἥ τε καλου-
 30 μένη ὀρδὴ καὶ εὐδεῖα, ἕως ἂν δηλαδὴ μὴ πρὸς ἑτέραν συμ-
 πίπτοι καὶ συνάπτοιτο· οὐ γὰρ πτώσις οὖσα εὐδεῖα καὶ ὀρδὴ
 λέγοιτο· καὶ ἔτι ἡ γενικὴ καὶ ἡ δοτικὴ, καὶ πρὸς τούτοις ἡ
 αἰτιατικὴ καὶ ἡ κλητικὴ, ἐλάχιστον καὶ αὐτὴ δὴ ἡ κλητικὴ μετ-
 έχουσα τοῦ πτώσις εἶναι, ὡς μὴ μεθ' ἑτέρας δηλαδὴ συναπτο-
 35 μένη, εἰ μὴ ἄρα δὴ μετὰ τῆς γενικῆς καὶ αὕτη κατὰ τὸ πα-

3342 // λαιὸν τῆς κλήσεως ἔδος, ὥς παρὰ τῷ ποιητῇ μάλιστα, εὔρη-
 ται, τοῖς οἰκέλοις ἐπὶ δηλώσει πλείονι τῶν παιρικῶν προστεθέντων
 ὀνομάτων, οἷον· ὧ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ μοιρηγενὲς Ὀλβιό-
 δαιμον· Αἴαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν·
 3342 // διογενὲς Λαερτιάδῃ πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ· ἐνταῦθα δ'
 γὰρ τὰ πατρωνυμικὰ εἰς γενικὴν ἀναλυόμενα τῇ κλητικῇ συν-
 ἄπτονται· διὸ καὶ ἡ αὐτὴ ἐστὶ σχεδὸν ἡ κλητικὴ τῇ πρώτῃ καὶ
 ὀρθῇ. Δήλωσις μὲν οὖν ἐκάστου τῶν πραγμάτων μονομερῶς
 4 ἐστὶ διὰ τῆς ὀρθῆς· ὑπὸ (Fol. 4 a.) ταύτης γὰρ πάντα κατ' εὐδὴν
 δηλοῦνται καὶ σημαίνονται, οἷον ἄνθρωπος, βοῦς, λίθος, 10
 τὰ ἄλλα. Ὡσαύτως καὶ διὰ τῆς κλητικῆς ἕκαστα δηλοῦνται μὲν,
 πλὴν, ὥς ἔφημεν, κατὰ κλήσιν καὶ οὐ κατὰ σημασίαν μόνην·
 οὐ γὰρ βουλόμεθα διὰ τῆς κλητικῆς μάλιστα σημαίνειν τι,
 ἀλλὰ καλεῖν. Ἐν μέντοι τῷ συνάπτεσθαι τὰ τε ὀνόματα καὶ
 πράγματα καὶ διὰ λόγου πράξιν τινὰ ἢ βούλησιν δηλοῦσθαι 15
 ἀπὸ τῆς εὐθείας καὶ τὰς ἐτέρας, ὥς εἶπεῖν, πτώσεις συμβέβηκε
 γενέσθαι, ὥς κατωτέρω σαφέστερον ὑποτεθήσεται.

Βουλόμεθα τοίνυν ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὥςπερ ὑπεδέμεθα,
 τὴν τοῦ λόγου σύνταξιν καὶ κοινωνίαν καὶ ὅλως τὴν συνέχειαν
 τῇ τῶν ἀνθρώπων ἥπερ ἔφημεν ἀρχῇθεν κοινωνίᾳ καὶ τῶν ἐν αὐτῇ 20
 προσώπων συμβαίνουσαν καὶ ἐπομένην κατὰ φύσιν ἐπιδείξαι,
 ὅπως τε ὄνομα ὀνόματι συνήφθη καὶ ἐπὶ τούτοις ῥήματα, καὶ
 ὅπως πρόσωπον πρόσωπῳ φυσικῶς τε ἅμα καὶ ἔτι γε μὴν,
 ὅπερ ἔφην, συναλλαγματικῶς, ὥς ἐντεῦθεν τὴν τοῦ λόγου εὐρε-
 σιν φανῆναι, ὥς τῇ φύσει ἀκολουθῶς ἐξ ἀρχῆς προέβη. 25

3344 // Ἀνάγκη τοίνυν εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς ταύτην κοινωνίαν τρία τὸ
 ελάχιστον πρόσωπα ὥς ἐπὶ τῷ κοινωνῆσαι συνελθεῖν, ὧν τὸ ἐν τῷ
 μὲν ἐνὶ κοινωνήσει φυσικῶς, τῷ δ' ἐτέρῳ μεταδοτικῶς καὶ κατὰ
 χρῆσιν. Ὑποκείσθω δὲ καὶ τὸ παράδειγμα ὥς ἐπὶ Δημοσθένει
 τῷ ῥήτορι, καὶ ἔστω ὃς ἀκρότης γέγονε τοῦ περὶ ῥητορείαν λό- 30
 γου, οὗτος δὲ καὶ τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ παραδείγματος ἡμῖν
 δημιουργῶν· καὶ ἀξιώσομεν, ὥς αὐτοῦ πρώτου κοινωνοῦντος
 3344 // φυσικῶς τε καὶ πραγματικῶς, τὴν προαγωγὴν καὶ γένεσιν τοῦ
 λόγου ἐπιδείξαι· βούλησις δ' ἡμῖν γενέσθω, διὰ τῶν ὀνομάτων
 τε καὶ ῥημάτων καὶ ἀπλῶς τοῦ λόγου αὐτὸ δηλῶσαι τοῦτο, 35

τίνος τε ἦν πατὴρ ὁ Δημοσθένης, καὶ τίνι τῶν ἐπιτηδείων ἢ
 καὶ τῶν οἰκείων ἄλλως συμπράττων ἐκοινώνησε, καὶ δι' ἣντινα
 ἐπὶ τὸ (Fol. 4.b.) κοινωνεῖν προήχθη τὴν αἰτίαν. Λέγομεν τοί-
 νυν, ὥς ὁ Δημοσθένης Δημοσθένους ἦν υἱός. Εἰ οὖν ἔμεινε τὸ
 5 ὄνομα ὥς ἐπὶ τῆς εὐθείας εἶχεν, οὐκ ἂν τὸν πατέρα εἶχομεν δη-
 λοῦν· τὸ γὰρ Δημοσθένης ἦτοι ἢ εὐθεῖα ταῦτό τοις πᾶσιν ἀπαρα-
 ποιήτως ὄν, οὐκ ἂν εἶχεν ἕτερον δηλοῦν, ἦτοι τὸν πατέρα, ἀλλ'
 ἢ ὅπερ καὶ τὸ πρῶτον, ἦτοι τὸν υἱόν. Ἐδέησε τοίνυν τοῖς εὐρεταῖς
 τοῦ λόγου καὶ δημιουργοῖς (διὰ γὰρ τοῦ τεχνικοῦ λόγου τὴν δῆ-
 10 λωσιν καὶ κοινωνίαν ὑποκείσθω γίνεσθαι) περὶ τὴν εὐθείαν ἐξαλ-
 λαγῆς τινός, ἵνα δι' αὐτῆς καὶ τὸν πατέρα ἔχοιεν δηλοῦν. Γέγονε
 τοίνυν ἐπὶ τῷ τέλει ἡ διαφορὰ, καὶ οὕτω δὴ γενομένης τῆς ἐξαλ-
 λαγῆς, ὁ Δημοσθένης ἐδηλώθη ὅτι Δημοσθένους ἦν πατὴρ, καὶ
 ἡ πτώσις γενικὴ ἐκλήθη, ὥς γένος οὔσα δηλοῦσα τὸν πατέρα.
 15 Πάλιν ἐδέησε δηλῶσαι, ὥς καὶ ἑτέρῳ μεταδοτικῶς ὁ Δημοσθέ-
 νης καὶ πραγματικῶς συνέπραξε· καὶ ἔστω ὁμωνύμῳ τινὶ ἐπιτη-
 δείῳ ἴσως ἢ συγγενεῖ συνηγορίαν ἐπὶ δίκης ποιῶν· κωλύει γὰρ
 οὐδὲν καὶ ἕτερα παρεμφαίνεσθαι πρόσωπα, οἷον τὰ τῶν δικασ-
 τικῶν τῶν κοινωνούντων ὁμῶς ὄντων τριῶν. Ἐδέησε τοίνυν καὶ
 20 ἐπὶ τῇ δηλώσει τοῦ συγγενοῦς ἑτέρας τινός τῇ πτώσει ἐξαλλαγῆς·
 ἢ γὰρ εὐθεῖα καὶ ἡ γενικὴ ἑτέρων ἐγένοντο δηλωτικά· καὶ ἔσχε
 καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ πτώσις ἑτέραν τὴν ἐξαλλαγὴν, ταύτην δὴ ἦν
 ἔσχε, καὶ ἐδηλώθη, ὥς ὁ Δημοσθένης συναγορεύει Δημοσθένει
 συγγενεῖ. Λοιπὸν οὖν ἐστὶν ἐπὶ τῇ κοινωνίᾳ ταύτῃ καὶ συμ-
 25 πράξει δηλῶσαι καὶ εἰπεῖν καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐπὶ τὸ συναγο-
 ρεύειν ὥρμησεν ὁ Δημοσθένης· ἔστι δὲ αἰτία αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ
 συγγενὴς καὶ ἡ συγγένεια. Εἰ οὖν δηλοῦν ἐδέλομεν, ὥς (Fol. 5. a.)
 διὰ τὸν συγγενῆ προήχθη ἐπὶ τὸ συναγορεύειν, πῶς τὸν συγ-
 γενῆ δηλώσομεν, ὀνόματι δηλοῦν ἐδέλοντες; Πάντως ἐξαλλαγῆς
 30 τινὸς κἀνταῦθα δεῖ. Εὐρῆται οὖν καὶ τέτακται ἡ τῆς αἰτιατι-
 κῆς ἐξαλλαγὴ, καὶ παραλλάττοντες λέγομεν, ὥς διὰ τὸν συγγενῆ
 Δημοσθένη καὶ τὴν οἰκειότητα ὁ Δημοσθένης συνηγόρευσεν.
 Οὕτως οὖν ἐξ ἀνάγκης τὰ ὀνόματα συνήφθη τοῖς ὀνόμασι καὶ
 τοῖς ῥήμασι, καὶ τὰ πρόσωπα δὴ τοῖς προσώποις, καὶ ἡ κοινω-
 35 νία ἀμφοτέρων καὶ ὁ περὶ αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν λόγος ἔτε-

λέσθη, ὥς ὁ Δημοσθένης Δημοσθένους ὢν υἱὸς Δημοσθένει
 συνηγόρευσε τῷ συγγενεῖ, δι' αὐτὸν δὴ τὸν Δημοσθένη καὶ τὴν
 οἰκειότητα ἐπὶ τὴν συνηγορίαν καταστὰς, καὶ δοὺς αὐτῷ τὴν
 χάριν ταύτην τῆς συνηγορίας· δόσις γάρ τις καὶ ἐνταῦθα ἡ συνη-
 γορία, καὶ ὥς εἰς γένος ἐπ' αὐτὴν ἀνάγεται τὴν δόσιν. 5

Εὗρηται οὖν τῶν τριῶν τούτων πτώσεων ἐξ ἀνάγκης οὕτω πως
 ἡ γένεσις, ἀπὸ τῆς εὐθείας ἀρξαμένων, μονομερῶς τὰ πράγματα,
 ὥς ἔφημεν, δηλούσης, περστωθεῖσων δὲ εἰς τὴν κλητικὴν· τῶν γὰρ
 εἰς τὴν κοινωνίαν πτώσεων ἀναγκαίως εὗρημένων, ἔδει προσειλη-
 φθαι καὶ τὴν κλητικὴν, δι' ἧς ἐπὶ τὴν κοινωνίαν ταύτην καὶ τὰς 10
 χρήσεις καὶ ὅλως ἐπὶ τὸ συνελθεῖν ὁμοῦ ὑπ' ἀλλήλων προσκληθῆ-
 σονται. Οὔτε δὲ πλείονας τῶν πέντε πτώσεων ἐνεχώρει παρὰ τῶν
 δημιουργῶν καὶ εὗρετῶν γενέσθαι, τῶν φωνηέντων ἅπαξ, τῶν τε
 ἀπλῶν καὶ τῶν διφθόγγων, εἰς τὰς ἐξαλλαγὰς τῶν πτώσεων ἀνα-
 λωθέντων ἐν τε τοῖς ἐνικοῖς προσώποις δηλαδὴ καὶ ἅμα τοῖς λοι- 15
 ποῖς, οὔτε τῷ λόγῳ πλείονός τινος πτώσεως ἐνέδει εἰς τὴν καδό-
 λου δήλωσιν τῆς κοινωνίας καὶ τὴν χρῆσιν· ἀλλ' αὐτάρκως διὰ
 τούτων ἡ τοῦ λόγου πᾶσα ὁμιλία καὶ διέξοδος, ἥ τε ἀπέχνης
 καὶ κοινῶς, καὶ ἡ διὰ τῆς τέχνης ποικιλθεῖσα τε καὶ κοσμηθεῖσα,
 ἐκτετέλεστο. 20

Ἔσχε μέντοι τῶν πτώσεων ἐκάστη (Fol. 5. b.) ἰδίαν τὴν δή-
 λωσιν καὶ σημασίαν καὶ τόπον ἐπὶ τῇ συντάξει τε καὶ συνεχείᾳ
 τοῦ καδόλου λόγου· ὥς γὰρ ἰδιὸν τι σημαίνουσα καὶ ἰδίαν
 ἔσχεν ἐκάστη σύνταξιν, κατὰ φύσιν γε μὴν καὶ οἰκείως ἔχουσιν
 καὶ κατὰ λόγον τὸν προσήκοντα, οἷον ἡ γενικὴ, ὥς ἔφημεν, 25
 ἐπὶ τοῦ γένους τέτακται καὶ μέρος τι συνῆψε πρὸς τὸ ὅλον. Ἐν-
 τεῦθεν καὶ ὅσα καδ' ὁμοιότητα συνάπτονται καὶ οὕτως ἔχουσιν
 ὥς τὸ γένος πρὸς τὰ ὑπ' αὐτὸ, εἰ καὶ μὴ γένη ἀκριβῶς εἶσιν
 ἀλλ', ὥσπερ εἵπομεν, ὅλον τε καὶ μέρος ἢ ἀπλῶς ὥς τὰ λεγό-
 μενα κτητικά, καὶ αὐτὰ καδ' ὁμοιότητα τοῦ γένους γενικῇ συν- 30
 ἄπτονται· ὥσπερ γὰρ λέγομεν· ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος ἐστὶν
 υἱὸς, οὕτω λέγομεν, ὅτι καὶ ἡ χεὶρ τοῦ σώματος ἐστὶν ἢ
 τῆς χειρὸς ὁ δάκτυλος, καὶ ἐπὶ τῶν κτητικῶν δὴ τούτων ὥς-
 αὐτως· ὁ ἀγρὸς τοῦ δεῖνος ἐστὶ, καὶ ἡ οἰκία τοῦ δεῖνος.
 Ταῦτα μέντοι πάντα ὥσπερ γενικῇ συνάπτονται, καὶ διὰ γενικῆς 35

ἀπομερίζονται καὶ τέμνονται καὶ παρ' ἄλλων μερικῶς μετέχον-
 ται, ὥστε ὅτε τις βούλεται εἰπεῖν, ὥς τοῦ ὅλου μερικῶς μετέχει
 καὶ μέρος ἐξ αὐτοῦ λαμβάνει, φυσικῶς καὶ κατὰ λόγον γενικῇ
 συντάξει· ὥ γὰρ τρόπῳ πᾶν συνάπτεται, φύσιν ἔχει πάντως τῷ
 5 αὐτῷ καὶ λύεσθαι. Διὰ τοῦτο λέγομεν, ὅτι· μέτεστι μοι τοῦ
 ἀγροῦ ἢ τοῦ οἴκου, μέρος δηλονότι καὶ αὐτὸς τοῦ ὅλου κέκτη-
 μαι, καὶ ἔστιν ἡ γενικὴ μερικὴν ἀπὸ ὅλου τινὸς μετουσίαν καὶ
 μετάληψιν δηλοῦσα. Καὶ οὕτω διὰ πάντων εὐρήσεις αὐτῆς τὴν ση-
 μασίαν καὶ τὴν σύνταξιν τοῦ ὅλου μὲν γενικῶς καὶ περιληπτικῶς
 10 ἐφραπτομένην, μέρος δέ τι ἐξ αὐτῆς δηλοῦσαν ἀποτεμένεσθαι· τὰ
 παραδείγματα δὲ κατωτέρω ἐκτεθέντα σαφέστερον ὃ λέγομεν *1 3762*
 ποιήσει· εἴ τι γὰρ καὶ δοκεῖ προσίστασθαι, τούτου σοι τὴν λύσιν
 παρεξόμεθα. — Τὸ δὲ νῦν λέγομεν ὡσαύτως καὶ περὶ τῆς δοτικῆς,
 ὅτι περ καὶ αὐτὴ ἰδίαν ἔχει σημασίαν, καὶ ὅσα τῆς αὐτῆς εἰσι
 15 δηλώσεως καὶ σημασίας, (Fol. 6. a.) ἐπὶ τὴν αὐτὴν εἰκότως σύν-
 ταξιν ἐκφέρονται· σημαίνει γὰρ ἡ δοτικὴ, περὶ τὴν ἐξωτερικὴν,
 ὥς ἔφημεν, οὕσα κοινωνίαν, δόσιν τινὰ ἢ χάριν, ἢ ὅλως τι
 ἕνεκά τινος γινόμενον, ἢ ἀπλῶς σύμπραξιν τινα καὶ κοινωνίαν.
 Καὶ διὰ τοῦτο δὴ καὶ δοτικὴ ὠνόμασται, ὥς περὶ δόσιν τε καὶ
 20 λῆψιν τὸ πλεῖστον οὔσης τῆς ἐξωτερικῆς ταύτης κοινωνίας, ἢ
 τοιοῦτόν τι οἶον εἰς δόσιν αὖ καὶ κοινωνίαν ἀναφέρεσθαι.
 ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς δόσεως καὶ οὐκ ἀπὸ τῆς λήψεως,
 ἐπειδὴ προηγεῖται πανταχοῦ τῆς λήψεως ἢ δόσις· τοῦ δεδομένου
 γὰρ πράγματος ἢ λήψις, καὶ διότι πρὸς τοῦ κρείττονός ἐστι
 25 τὸ δίδόναι ἢ περ τὸ λαμβάνειν. Σημαίνει δὲ οὐ μόνον τὰ πρὸς
 χάριν τινὰ ἢ καὶ κατ' ἡδονὴν γινόμενα ἢ δοτικὴ, ὥς αὐτὸ τὸ
 χαρίζομαι καὶ τὸ δωροῦμαι καὶ τὰ ὅμοια, ἀλλὰ καὶ τὰ
 ἐναντία· καὶ ταῦτα γὰρ ὥς δόσις τις ἀβούλητος εἰς δοτικὴν
 ἀνάγονται, οἶον τὸ ὀργίζομαι, τὸ ἀπειλῶ, τὸ χαλεπαίνω,
 30 τὰ τοιαῦτα. Καὶ διὰ τοῦτο δὴ καὶ ταῦτα καὶ τὰ ὅμοια δοτικῇ
 συντάπτονται. — Ἐχεις τοίνυν καὶ τὴν τῆς δοτικῆς σημασίαν
 ἰδίαν, καὶ τὸν τύπον ἐπὶ πάντα ἱκανῶς τὰ εἰρημένα ἐξικνούμε-
 νον. Λείπεται δὲ καὶ περὶ τῆς αἰτιατικῆς ἥντινα ἰδίως ἔχει
 σημασίαν εἰπεῖν, καὶ ὅπως τὰ τῆς αὐτῆς ὄντα σημασίας καὶ
 35 τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἐδέξαντο. Ἴδιον τοίνυν τῆς αἰτιατικῆς ἐστίν

ὁλόκληρόν τι πράγμα καὶ ἀκέραιον δηλοῦν· ἢ γὰρ πρόσωπον
 εἰς τὴν αἰτίαν ἄγεται, ἢ πράγμα τι καὶ πρόσωπον ἢ φίλου ἢ
 ἐχθροῦ· αἰτιώμεθα γὰρ ἢ φίλον καὶ οἰκεῖον ἀγαθοῦ τινος, ἢ
 ἐχθρόν κακοῦ, ὥς ἐπὶ τοῦ ῥηθέντος παραδείγματος λέγομεν,
 ὅτι διὰ τὸν Δημοσθένη καὶ τὴν αὐτοῦ δεινότητα ὁ συγγενὴς
 ἀφείται τῆς δίκης, μέλλων ἀποδνήσκειν διὰ τοὺς συκοφάντας·
 ἐνταῦθα γὰρ τοῦ μὲν σωθῆναι τὸν Δημοσθένην αἰτιώμεθα, τοῦ
 δὲ ἀποδνήσκειν, εἰ συνέβαινε, τοὺς συκοφάντας. Εἰσὶ γοῦν τὰ εἰς
 αἰτίαν ἀγόμενα πράγματα ὁλόκληρα· (Fol. 6. b.) πρόσωπα γάρ·
 οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πράγμα τι ἢ πράξιν εἴτις ἄγει εἰς αἰτίαν, 10
 ὁλοκλήρως αὐτὴν ἐπιφέρει, καὶ ὅλη τῇ αἰτίᾳ καὶ τῷ πράγματι
 σπεύδει τὸν ὑπαίτιον περιβαλεῖν· οὐ γὰρ δήπου τίς τινι αἰτίαν
 ἐπιφέρει, ἔπειτα ὥσπερ ἐξεπλήτηδες τῆς αἰτίας φέρεται, ὁ σπεύ-
 δει, τοῦτο αὖτις ἀναιρῶν, ὥς τῆς αἰτίας ἐκὼν καθυφαίρει· ἀλλ'
 ὁ βούλεται πῶς ὁ αἰτιώμενος, τοῦτ' ἐστὶ, καθ' ὅσον ἔνεστι, τὴν 15
 αἰτίαν ὀλικήν, ὥς ἔφην, καὶ ἰσχυρὰν ποιεῖν, ὥς ἱκανῶς τὸ βού-
 λημα δι' αὐτῆς συστήσῃ, καὶ ἀνύσῃ περὶ ὧν σπουδάζει τε καὶ
 αἰτιάται. Δηλοῖ δὲ ἢ πῶσις τὴν αἰτίαν, οὐ μόνον δὲ διὰ τῆς
 προθέσεως, οἷον· διὰ σὲ ἔπαθον· τὴν πλείστην γὰρ καὶ αἰ
 προθέσεις ἔχουσι τὴν δύναμιν, καὶ ἐμφανέστερον τὰ ὑποκείμενα 20
 δηλοῦσιν, ὥς ἐν ἑτέροις καὶ περὶ αὐτῶν σοι δηλωθήσεται· ἀλλὰ
 καὶ τῆς προθέσεως χωρὶς αὐτῇ χρώμεθα καθαρώς καὶ δι' ἐαυ-
 τῆς τὸ αἷτιον δηλούσῃ μόνης, οἷον· σὴν χάριν ἐποίησα τὰ,
 καὶ· Πάτροκλον πρόφασιν, καὶ ἐπὶ τούτων· ταῦτ' ἄρα
 καὶ γέγονε τὸ, καὶ· τί δὴ ποτε; ἀντὶ τοῦ διὰ πόλιν αἰ- 25
 τίαν; Αὕτη οὖν ἐστίν, ὥς ἔφημεν, ἢ τῆς αἰτιατικῆς ἰδίᾳ σή-
 μανσις, ὁλόκληρόν τι καὶ ἀκέραιον ἢ πρόσωπον ἢ πράγμα εἰς
 τὴν αἰτίαν ἐπιφέρειν. Ἐντεῦθεν οὖν ἐκράτησεν ἐν τῇ συντάξει
 μὴ μόνον ἐπὶ τῆς αἰτίας ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἐνθα δήλω-
 σις ἐστὶν οὐ μερικοῦ τινος ἀλλ' ἀκεραίου πράγματος καὶ ὅλου, 30
 ταύτῃ χρῆσθαι τῇ τῆς αἰτίας πῶσι καὶ συντάξει· καὶ μερικὸν
 γὰρ πράγμα εἴτις διὰ τῆς αἰτιατικῆς ἐδελήσειε δηλῶσαι, ἀλλ'
 οὖν αὐτὸ, ὅ τί ποτέ ἐστι καὶ ὅσον, ὁλόκληρον δηλοῖ, ὥσπερ καὶ
 διὰ τῆς γενικῆς, ὥς σαφέστερον κατωτέρω δείξομεν, εἰ καὶ ὅλον
 τι δόξειεν ἐν τισι δηλοῦν, ἀλλὰ μέρους ἐξ αὐτοῦ μετάληψιν 35

σημαίνει, (Fol. 7. a.) ὅλον δὲ οὐδαμῶς. Παραδείγματα δὲ τῆς αἰτιατικῆς πλεῖστα, τὸ σημαινόμενον αὐτοῖς δηλοῦντα, οἷον αἰτῶ, λαμβάνω, κτῶμαι, ἔχω, πάντα τὰ τοιαῦτα.

Αὕτη σοι ἐπὶ τῶν μονομερῶς συνταπτομένων εὔρηται τῶν
 5 πτώσεων ἢ σημασία. Δήλη δὲ ἐκάστης πτώσεως ἢ σημασία καὶ ἡ σύνταξις οὐ μόνον διὰ τῶν μονομερῶς συνταπτομένων τουτωνὶ ῥημάτων, ὥς καὶ τὰ παραδείγματα ἐτέθη, γίνεται, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐμφανεστερον ἔστιν ἰδεῖν, ὥς κατὰ τὴν σημασίαν καὶ ἡ σύνταξις ἐκάστης γίνεται, καὶ διὰ τῶν διττῶς συνταπτο-
 10 μένων ἐν τῷ λόγῳ ῥημάτων· ταῦτα γὰρ πρὸς ὅπερ ὅν ληφθεῖη σημαινόμενον τῶν πτώσεων, πρὸς τοῦτο καὶ συντάσσεται.

Γίνονται οὖν συμπλοκαὶ καὶ συζυγίαι τῆς συντάξεως τρεῖς· τὰ μὲν γὰρ γενικῇ συντάσσεται καὶ αἰτιατικῇ, τὰ δὲ δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ, τὰ δὲ, εἴπερ ἐνεχώρει, γενικῇ ὥφειλε καὶ δοτικῇ· νῦν
 15 δὲ ῥήματα συνταπτόμενα ὁμοῦ ταῖς δυσὶ ταύταις πτώσεσιν οὐχ εὔρηται τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὴν εἰς τοῦμπροσθεν ῥηθησομένην σοι αἰτίαν. Ἐν πᾶσι τοίνυν τοῖς τοιούτοις ῥήμασι, τοῖς διττὴν δεχομένους δηλονότι σύνταξιν, εὐρήσεις καὶ ἐπὶ μέρους διὰ τῶν παραδειγμάτων ὅπερ εἵπομεν, ὅτι τῶν ῥημάτων ἕκαστον, πρὸς
 20 ἣν τῶν πτώσεων σημασίαν εἴληται, πρὸς ταύτην καὶ τὴν σύνταξιν ἐδέξατο.

Ἴδωμεν οὖν πρῶτον περὶ τῶν γενικῇ συνταπτομένων καὶ αἰτιατικῇ, καὶ ἐπὶ τούτων θεωρήσωμεν τὸν ὑποτεθέντα περὶ τῶν πτώσεων κανόνα τῆς συντάξεως. Εὔρηνται τοίνυν τὸ κρατῶ,
 25 τὸ ἀκούω, τὸ αἰσθάνομαι γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ πολλαχοῦ καὶ ἐν πολλοῖς συνταπτόμενα, καὶ πλεῖστα μὲν ἄλλα, ἀρκεῖτω δ' οὖν καὶ ταῦτα. Λέγομεν οὖν (Fol. 7. b.), ὅτι· κρατεῖ τις τὸ δόρυ τῇ χειρὶ ἢ τὸ βιβλίον ἕτερος ἢ ἄλλος ἄλλο. Λεγέσθω γὰρ ὧδε τὸ κρατεῖν ὥς ἐπὶ παραδείγματος, οὐ πλειστάκις ἐν τῇ χρήσει
 30 εὐρισκόμενον. Ὡσαύτως λέγομεν, ὅτι· ἐκράτησεν ὁ στρατηγὸς τῶν πολεμίων ἢ ὁ πύκτης τῶν ἀνταγωνιστῶν ἢ ὁ παλαιστής τῶν ἀντιπάλων. Ὅτε μὲν οὖν αὐτὸ τὸ δόρυ ὥς ὅλον τι λέγομεν κρατεῖν ἢ τὸ βιβλίον, αἰτιατικῇ κατὰ τὸν τῆς αἰτιατικῆς τύπον, τῆς τὸ ὅλον σημαινούσης, τὸ κρατεῖν
 35 συντάσσεται· ὅτε δὲ οὐ τὸ ὅλον, ἀλλὰ τὴν μερικὴν ἔαικε δηλοῦν

// 337V

τὸ ῥῆμα σημασίαν, συντάττομεν αὐδὶς γενικῇ κατὰ τὸν εἰρημέ-
 νον περὶ ταύτης τύπον. Εἰ γὰρ καὶ πλήθους ἔοικε κρατεῖν ὁ
 στρατηγὸς καὶ περιεκτικῶς καὶ ὀλικῶς τῶν πολεμίων περιγί-
 νεσθαι, ἀλλ' ἐξωτερικὴ ἐστὶν ἡ λῆψις καὶ ἡ κατοχὴ, καὶ διὰ
 τοῦ ὑποπεσεῖν μόνον τὰ φρονήματα τῶν πολεμίων· πολλάκις γὰρ 5
 καὶ μόνον αὐτῶν πόρρωθεν ὀφθέντων καὶ μὴδ' εἰς χεῖρας συν-
 ελδόντων ἔτι τῶν εἰς τὴν παράταξιν, οἱ ἕτεροι ἢ τὴν δεινότητα
 τοῦ στρατηγοῦ ἢ τὴν τόλμαν τῶν ἀντιταπτομένων ἢ πλήθος ἢ
 ἄλλο τι πτοηθέντες ὑπετάγησαν ἰσοπαλεῖς ἢ ἐγγύς που ἴσως ὄν-
 τες, εἰ ἐς αὐτὴν τὴν μάχην ὥρμησαν, ὥστε πολλοὺς ἂν ἴδοις 10
 πρὸς μὲν τὴν πρώτην ὁρμὴν τῆς μάχης ὑποκύψαντας καὶ κρα-
 τηθῆναι δόξαντας, εἶτα μετ' ὀλίγον ἀναλαβόντας φρόνημα καὶ
 τῶν ἐχθρῶν καταφρονήσαντας καὶ, ὅ φησιν ὁ Θουκυδίδης,
 οὐ φρονήματι μόνον ἐς αὐτοὺς ἐλδόντας ἀλλὰ καὶ καταφρονή-
 ματι, ἔστι δ' ὅτε καὶ μετ' ἐαυτῶν τὴν νίκην σχόντας. Τὸ γοῦν 15
 οὕτω πως κρατῆσαι ἢ τῶν πολεμίων ἢ τῶν ἄλλων ἀνταγωνιστῶν
 ἐπὶ μέρους ἐστὶ καὶ ἐπ' ἑλάττον κρατῆσαι, οὐ τῇ χειρὶ τὸ ξίφος
 ἔχοντος καὶ πραγματικῶς κρατοῦντος ἢ τοῦ πέδαις τὸν ληστὴν
 κρατήσαντος. Διὰ (Fol. 8. a.) τοῦτο καὶ ὥς μέρους σημασίαν
 τῇ ἀληθείᾳ φέρον ἐνταῦθα τὸ κρατεῖν γενικῇ συντέτακται. Κατὰ 20
 τὸν αὐτὸν δὲ τοῦτον τρόπον καὶ τὸ ἄρχειν καὶ δεσπόζειν
 καὶ ἡγεμονεύειν καὶ τὰ τοιαῦτα ἅπαντα περιεκτικὰ δοκοῦντα,
 ὅμως γενικῇ συντάττονται, ὥς μερικὴν ἔχοντα τῆς κτήσεως καὶ
 κατοχῆς τὴν δήλωσιν, εἰκότως καὶ ἅμα ἀναγκαίως· πᾶσα γὰρ
 λῆψις τε καὶ κτήσις ἢ μέρους ἐστὶν ἢ ὅλου· ἢ γὰρ ὅλον τι λαμ- 25
 βάνομεν καὶ κτώμεθα ἢ μέρος· τέτακται δὲ ἐπὶ μὲν τῶν τοῦ μέρους,
 ὥς πολλάκις ἔφημεν, ἡ γενικὴ, ἐπὶ τοῦ ὅλου δὲ ἡ αἰτιατικὴ. Τού-
 του δὲ ὄντος ἐξ ἀνάγκης καὶ οὐκ ἄλλως ἐγχωροῦντος, ὥς περ δέ-
 δεικται, εἰ μὴ μερικὴ ὥς ἐξωτερικὴ ἢ ἐπὶ τοῦ δεσπόζειν τε καὶ
 ἄρχειν καὶ ὅλως τῶν τοιούτων κατοχὴ καὶ λῆψις καὶ περιδραξίς 30
 ἐστὶν, αἰτιατικῇ πάντως συνιαχθήσεται. Τοῦτο δὲ οὐχ εὔρηται
 ἐπ' οὐδενὸς τῶν εἰρημένων ἢ καὶ τῶν ὁμοίων αὐτοῖς ῥημάτων,
 ἀλλ' ἢ ἐπ' αὐτοῦ μόνου τοῦ κρατεῖν, ὥς διπλὴν δυναμένου δέ-
 χεσθαι καὶ αὐτοῦ τὴν σημασίαν· εὔρηται γὰρ παρὰ τῷ Θου-
 κυδίδῃ καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει καὶ παρ' ἑτέροις οὕτω 35

συνκαπτόμενον, οἷον· ἐκράτησαν τοὺς πολεμίους οἱ ἀντι-
 τεταγμένοι, ἀντὶ τοῦ κατὰ κράτος εἶλον, ὥστε ἐφ' ὧν μόνη
 ἡ γενικὴ λαμβάνεται, ὥσπερ ἐστὶν ἐπὶ τοῦ ἄρχειν καὶ δεσπό-
 ζειν καὶ τῶν ἄλλων τῶν ὁμοίων, μερική ἐστὶν ἐπὶ τούτων καὶ
 5 ἡ σημασία. Πλὴν ὅρα καὶ ὅπως καδ' ὁδὸν καὶ κατὰ λόγον
 τῆς γενικῆς πρόεισιν ἡ σύνταξις, ἀπὸ τοῦ μέρους ἐπὶ τὸ ἔλατ-
 τον καὶ τὸ ἐλάχιστον, εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ τὸ μὴ κτῆσιν ἔχον ἀλλ'
 ἐπὶ τὴν ζήτησιν τοῦ κτήσασθαι πόρρωθεν ἐρχόμενον, οἷον λέ-
 γομεν· μέτεστί μοι καὶ μεταλαμβάνω καὶ μετέχω τοῦ
 10 πράγματος καὶ δεσπόζω ἢ ἄρχω ἢ ἡγεμονεύω· καὶ δη-
 λοῦμεν (Fol. 8. b.) διὰ τούτων μερικὴν τοῦ πράγματος τὴν λη-
 φιν ἢ τὴν κτῆσιν ἢ τὴν κατοχὴν· πάλιν λέγομεν, ὅτι· ἀπτο- 1128 ✓
 μαι ἢ ψαύω τοῦ πράγματος· τοῦτο ἔτι ἐπ' ἔλαττόν ἐστι με-
 τέχειν· ἐπαφὴν γὰρ μόνην καὶ οὐ κατοχὴν καὶ μετουσίαν
 15 πράγματος δηλοῖ. Ἔτι πόρρωτέρω τούτων τὸ ἐφίεμαι, τὸ
 ἐπιδυμῶ, τὰ ὅμοια, οὐδ' ἐπαφὴν δηλοῦντα ἀλλὰ πόρρωθεν
 ὥς ἐπὶ τοῦτο σπεύδοντα, ἴσως τοῦ ἐπιδυμοῦντος οὐδ' εἰς πεί-
 ραν ὅλως ἥξοντος, οὐ μόνον νῦν μακρὰν ἐστώτος. Τούτοις
 ἠκολούθησε καὶ τὰ μὴδ' ἔφρουν τοῦ πράγματος δηλοῦντα,
 20 ἀλλ' εἰς παντελῇ τὴν στέρησιν φερόμενα, οἷον τὸ ἀφρίστα-
 μαι, τὸ ἀπέχω· ταῦτα γὰρ γενικῇ συντέτακται, καὶ διὰ
 τὸ συνηρηθῆσαι μὲν τούτοις στερητικὴν οὖσαν τὴν πρόδεσιν.
 Πλὴν σὺ μὴ τοῦτο σκόπει· οὐ γὰρ κωλύει τι τὸ τῆς προδέσεως
 ὥς πρὸς τὸν λόγον· ἀλλ' ὅρα, ὅπερ ἔφημεν, ὥς καὶ μέχρι τῆς
 25 στέρησεως ἡ γενικὴ προέρχεται, οὐ μέντοι ἴσως ἔξω λόγου,
 ἀλλ' ἐπείπερ ἐξ ἀρχῆς διὰ τῆς γενικῆς τὸ ἐπὶ μέρους ἐδηλώθη,
 ἐντεῦθεν ἡδὴ καὶ τὸ ἐπ' ἔλαττον καὶ ἔτι τὸ ἐπ' ἐλάχιστον καὶ
 ὅλως τὸ κατ' ὀλίγον ἐπὶ τὴν στέρησιν ἐρχόμενον γενικῇ ὁμοίως
 συνετάχθη, καὶ τοῦτο αὖθις ἀναγκαίως· οὔτε γὰρ πτώσεις ἦν
 30 εὐρεῖν τῶν εἰρημένων πλείονας, ὥς ἄνωθεν ἐδείξαμεν, τοῦ παν-
 τὸς δι' αὐτῶν περατουμένου λόγου, οὔτε τὰς ὑφέσεις αὖ κατα-
 μετρεῖν καὶ πτώσεσιν ἰδίαις τὸ αἰετ' ἐπ' ἔλαττον δηλοῦν· ἀλλ'
 ἤρκεσεν ἡ γενικὴ ἀναλογώτερον ἔχουσα παρὰ τὰς ἄλλας πρὸς
 τὴν στέρησιν, οὐ μόνον τὰ ἐπὶ μέρους τε καὶ τὰ ἐπ' ἔλαττον,
 35 ὥς εἴρηται, δηλοῦν, ἀλλ' ὥς αἰετ' ἐπὶ τὴν στέρησιν διὰ τῆς ὑφέ-

σεως προβαίνουσα καθ' ὁδὸν καὶ μέχρι τῆς στέρησεως αὐτῆς
 προβῆναι, ἅτε δὴ καὶ πρῶην διὰ τῆς ὑφέσεως, ὥς εἵπομεν,
 λεληδόντως ἅμα καὶ στέρησιν δηλοῦσα. Καὶ διὰ τοῦτο, εἰ καὶ
 (Fol. 9. a.) δόξει ἴσως πλέον τι τοῦ δέοντος ἐπὶ τὴν γενικὴν τὰ
 33921 ῥήματα ἡμᾶς βιάζεσθαι, ὅμως ἐντεῦθεν, οἶμαι, κατὰ λόγον καὶ 5
 αὐτὸ δὴ τὸ στεροῦμαι ὅλως καὶ στερίσκομαι γενικῇ συντέ-
 τακται, τοῦτο μὲν καὶ διὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, ὥς μὴδ' ἐγχω-
 ροῦν ἑτέρως, μὴδὲ δι' ἑτέρας πτώσεως ἀναλογώτερον συντάτ-
 τεσθαι, τοῦτο δὲ καὶ κατὰ λόγον ἴσως ἕτερον, ὅτι ἔοικε παν-
 ταχοῦ τὰ ἐναντία διὰ τῶν αὐτῶν γινώσκεσθαι, ὥς μιᾶς αὐτῶν 10
 οὔσης, ὥσπερ λέγεται, τῆς γνώσεως, καὶ τοῦτο αὖ, ὥς ὁμοίως
 ἀντιστρόφως οὔσης αὐτῶν καὶ τῆς ὑπάρξεως, καὶ ἐξ ἀλλήλων
 γίνεται ἑκάτερα. Ἐπειδὴ γοῦν τὸ τυγχάνω καὶ τὸ ἀπολαύω
 γενικῇ συντάπτονται, εἰκότως ἂν καὶ τὸ ἀτενκτῶ καὶ τὸ στε-
 ροῦμαι, τὰ ἐκείνων ἐναντία, γενικῇ συντάπτοιτο κατὰ τὸν 15
 ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις λόγον, μιᾶς τε καὶ ὁμοίας οὔσης, ὥσπερ
 ἔφημεν, αὐτῶν τῆς γνώσεως. Εἰς ταύτην τὴν αἰτίαν τῆς στε-
 ρήσεως καὶ τὴν ἀκολουθίαν καὶ τὸ ἡττῶμαι ἔρχεται, ἐλάτ-
 τωσιν καὶ ὑπόπτωσιν τινα καὶ στέρησιν ἰσότητος δηλοῦν ἅμα
 δὲ καὶ ὥς ἐναντίως ἔχον τοῦ κρατεῖν, εἰς γενικὴν καὶ κατὰ 20
 τοῦτο φέρεται. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον ἠκολούθησε τῷ τῆς
 στέρησεως ῥήματι καὶ ταῦτα, εἰ καὶ πόρρω πη δοκεῖ ἐκπίπ-
 τειν, τὸ χωρίζομαι, τὸ τέμνομαι, τὸ ὑστερίζω, καὶ ἀπ-
 λῶς τὰ ὅμοια· στέρησιν γάρ πως καὶ αὐτὰ σημαίνοντα καὶ
 ἀπουσίαν, διὰ τὸ ἐλλιπὲς γενικῇ συντέτακται, ἅμα καὶ ὥς μὴ 25
 δυνάμενα καὶ ταῦτα ἀναλογώτερον ἑτέρα πτώσει συντετάχθαι.
 Ἐτι δὲ λέγομεν καὶ τοῦτο, ὅτι, ἐπειδὴ τὰ καταφατικῶς λεγό-
 μενα, στέρησιν δὲ ὅμως ὑπεμφαίνοντα ἐν τῇ σημασίᾳ ῥήματα,
 οἷον τὸ ἀμελῶ [(στέρησιν γὰρ δηλοῖ τοῦ ἐναντίου ἦτοι τοῦ
 ἐπιμελοῦμαι), ὥσαύτως καὶ τὰ εἰρημένα, τὸ τέμνομαι, τὸ 30
 χωρίζομαι, καὶ ὅσα ἕτερα τοιαῦτα μερικῶς δηλοῖ τὴν στέ-
 ρησιν, γενικῇ (Fol. 9. b.) συντάπτονται, εἰκότως ἂν τις εἴποι,
 ὅτι καὶ αὐτὸ δὴ τὸ στερεῶ ἢ στεροῦμαι, ὥς γένους ἔχον
 τύπον πρὸς αὐτὰ καὶ τὴν στέρησιν ὁλικῶς καὶ καθαρῶς ἅμα
 449 ✓ καὶ αὐτῇ δὴ τῇ φωνῇ δηλοῦν, ἀναγκαιῶς διὰ τῶν ἐν τοῖς με- 35

ρικοῖς κερμάτων τῆς στερήσεως συγκεφαλαιωθέν καὶ ὁμοῦ τὰ
 μερικὰ συνάψαν καὶ διὰ τοῦτο μειζόνως γενικῇ προσῆκον,
 γενικῇ καὶ ἀπεδόθη. — Ἀλλὰ ταῦτα μὲν μακρότερον ἴσως
 ἀπετείνουμεν· ἐπανιτέον δὲ αὖτις ἐφ' ὅπερ ἄνωθεν ἐλέγομεν.
 5 Ἔστι τοίνυν, ὥσπερ ἔφημεν, καὶ τὸ ἀκούω γενικῇ καὶ αἰτια-
 τικῇ συνταπτόμενον, καὶ τοῦτο μέντοι πρὸς τὴν σημασίαν τὴν
 τῶν πτώσεων· ὅτε μὲν γὰρ ἀπλῶς καὶ ἀπεριμερίμνως καὶ ὥς
 τῆς ἀκουστικῆς ἕκαστος ἔχει καταλήψεως (οὐδεὶς δὲ πάντως
 πάντων ἐφικνεῖται, μηδενὸς αὐτὸν ἐκφεύγοντος), τότε, ὥς μὴ
 10 πάντων ἀσφαλῶς ἐπιλαμβανομένου τοῦ ἀκούοντος, γενικῇ τὸ
 ῥῆμα συνετάχθη, μερικὴν πῶς τὴν ἀντίληψιν τῆς γενικῆς δη-
 λούσης· ὅτε δὲ ὥς ὀφειλὴν τις ἔχων καὶ ἀνάγκην ἢ καὶ βού-
 λησιν ἰδίαν ἀνελλιπῶς καὶ ἀσφαλῶς τοῦ λόγου ἀκροῶσθαι καὶ
 ἀντέχεσθαι, οὕτω καὶ ἀκούει, τότε, ὥς ὀλικῆς οὔσης τῆς τοῦ
 15 λόγου καταλήψεως, εἰς αἰτιατικὴν ἢ σύνταξιν ἐτάχθη, ὥς εὔρη-
 ται μὲν τοῦτο καὶ ἐν ἄλλοις, ἔχει δὲ μάλιστα κακεῖνο τὸ
 εἰς παράδειγμα τοῖς ἄλλοις εἰρημένον, τὸ ἀκούω δηλονότι
 λόγον κυρίου· εἰ γὰρ τις καὶ ἐρεῖν ἴσως ἔχει, ὥς τάχα
 ἂν οὐδ' ἐνταῦθα ἢ τῆς ἀκοῆς δύναμις καὶ φύσις εἰς τὴν ὅλην
 20 ἐξικέσθαι δύναιτο κατάληψιν, ἀλλὰ τὸ τῆς ὀφειλῆς ἢ τὸ τῆς
 βουλήσεως εἰς τὸ πᾶν τῆς καταλήψεως ἐπεῖγον καὶ ἀσφαλῶς
 καὶ ὀλικῶς ἀκούειν ἀναγκάζον, πρὸς τὴν τοῦ ὅλου σημασίαν
 καὶ τὴν σύνταξιν ἀπέδωκεν. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλά-
 τῶνι τὸ διακοῦσαι τὸν λόγον αἰτιατικῇ συντέτακται, ὥς
 25 τοῦ διακοῦσαι τὸ μεχρὶ τέλους καὶ ὀλικῶς ἀκοῦσαι δυνα-
 μένου, καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ,
 οὐ μὲν ἀλλὰ (Fol. 10. a.) καὶ τούτοις· καὶ δὴ πειράσομαι
 λέγειν, δεηθεὶς ὑμῶν, ὧς Ἀθηναίων, τοσοῦτον· ἐπει-
 δ' ἂν ἅπαντα ἀκούσητε, κρίνατε· ἐνταῦθα γὰρ ὥς περὶ 4 340 γ
 30 ὅλων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ῥηθησομένων δεόμενος ἀκοῦσαι, τῇ αἰτια-
 τικῇ ἐχρήσατο. Εἰ δὲ ἐρεῖ τις, ὥς περὶ πραγμάτων τὸ ἀκοῦ-
 σαι λέγει καὶ διὰ τοῦτο κέχρηται τῇ αἰτιατικῇ· πρὸς τῷ μὴ
 εἶναι ἀληθές, ὥς καὶ ἐξ ἄλλων πλείστων δῆλον, ἔτι καὶ τοῦτο
 ὑπὲρ τοῦ λόγου ὃν φάμεν εὑρίσκεται· εἰ γὰρ ἥνίκα τὸ ἀκούω
 35 μὴ ὥς ἐπὶ τοῦ λόγου φέροιτο, ἀλλὰ μεταπίπτον ὥς ἐπὶ πραγ-

μάτων ἀναμφιβόλως αἰτιατικῇ συντάσσεται, εὐδὴλον, ὅτι διὰ τὸ
 ὅλον ἐμφανῶς σημαίνειν ἐπὶ τούτων εἰς αἰτιατικὴν μετείληπται,
 καὶ δῆλον, ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ λόγου, ὅτε μετὰ γενικῆς συντάσσεται,
 τὴν ἐπὶ μέρους ἔχει δῆλωσιν. Ἐντεῦθεν δὲ αὖθις ἀναφαίνεται,
 ὥς καὶ ὅτε μετὰ αἰτιατικῆς ἐπὶ τοῦ λόγου τάσσεται, τὴν τοῦ 5
 ὅλου φέρει σημασίαν, ὥς καὶ ἐπ' αὐτῶν δὴ τῶν πραγμάτων
 πεφώραται. Τὸ δὲ εἰπὼν, διττῶς καὶ τοῦτο συνταπτόμενον,
 ἐμφανεστέρον τὴν σύνταξιν παρέστησεν, ἅμα καὶ τῷ ἀντι-
 στοιχῶ τὴν σημασίαν χαριέντως παραλλάξαν· ὅτε μὲν γὰρ τὸ
 ψαύω καὶ τὸ ἄπτομαι δηλοῖ, ὥς ἐπαφὴν μόνον σημαῖνον 10
 καὶ μερικὴν τινα ἀντίληψιν, γενικῇ συντάσσεται, ὅτε δὲ τὸ ἀκονῶ
 σημαίνει, ὥς ἰσχυροτέρως ἐφαπτόμενον, καὶ ὀλικῶς, εἰ βούλοιτό
 τις, περιγίνεσθαι, μὴ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ δαπανᾶν δυνάμενον
 καὶ ἀναλίσκειν, τότε τῷ ἰσχυρῷ καὶ ὀλικῷ τῆς πρὸς τὸν σίδη-
 ρον δυνάμεως ἢ πτώσις ἠκολούθησε καὶ πρὸς τὴν αἰτιατικὴν 15
 εἰκότως ἀπεδόθη, χαριεντισαμένων, ὥςπερ ἔφην, καὶ τῶν
 ἐξ ἀρχῆς τοῦ ῥήματος τὴν σύνταξιν δεμένων, καὶ τῇ μὲν
 ἐπαφῇ τοῦ ῥήματος καὶ τῇ ἐπ' ἄκρον ἀντιλήψει τὸ ἐπ' ὀλί-
 γον κοινωνεῖν δυνάμενον καὶ ἀπλατὲς στοιχεῖον προσαρμοσα-
 μένων, δι' αὐτοῦ τὸ ἄμυδρον καὶ τὸ βραχὺ τῆς μετουσίας 20
 καὶ, ἐξ αὐτοῦ τοῦ ῥήματος εἰπεῖν, τὸ (Fol. 10. b.) τῆς ἐπα-
 φῆς ἀκροδιγῆς ἐδέλοντες σημαίνειν, εἴτι καὶ τοιοῦτον χρὴ λέ-
 γειν, τῇ δὲ τῆς δηγάνης σφοδροτέρα ἀντιλήψει καὶ τομῇ, καὶ
 τῇ διὰ μακροῦ κατεργασίᾳ τὴν τοῦ στοιχείου πάλιν μακρό-
 τητα προσαρμοσάντων, οὐ μόνον δὲ τῇ σημασίᾳ, ἀλλὰ καὶ 25
 τῷ τύπῳ καὶ τῷ τρόπῳ τῶν στοιχείων ἐμφανεστέραν τὴν αἰ-
 τίαν τῆς συντάξεως ποιησαμένων. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὸ ἔχω,
 αἰτιατικῇ καδ' ἐαυτὸ προδήλως συνταπτόμενον, διὰ τοῦ ἐπιρ-
 ῥήματος μερικὴν λαμβάνον σημασίαν, πρὸς γενικὴν καὶ τοῦτο
 συνετάχθη· τὸ γὰρ ὑγιῶς ἢ πονήρως ἔχω τοῦ σώματος 30
 ἢ ἐφετικῶς ἔχω τοῦ πράγματος ἢ ἄλλως πως, μερικὴν
 ποιεῖ τὴν τοῦ ἔχω σημασίαν, ὥστε πολλῶν τῶν τρόπων
 ὄντων καδ' οὓς ἂν τις ἔχοι διακείμενος εἰς τὴν διάδεσιν τοῦ
 σώματος, ὅταν διὰ τοῦ ἐπιρρῆματος ἓνα τῶν πολλῶν δηλώσῃ
 τρόπων, οἷον τὸ ἀνωμάλως ἢ τὸ θερμῶς ἢ τὸ ψυχρινῶς, 35

τότε μερικὴν δηλοῖ καὶ μονομερῆ τὴν ἔξιν, καὶ διὰ τοῦτο τότε
 καὶ τὸ ἔχω ῥῆμα, καίτοιγε ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ὅλον τι ἀπαν-
 ταχοῦ δηλοῦν, ὥς μερικὴν ἔχον διὰ τοῦ ἐπιρῥήματος τὴν ση-
 μασίαν, γενικῇ καὶ τοῦτο ἀπεδόθη. Τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον
 5 τῆς συντάξεως καὶ τὸ εὖ εἰδὼς τόξων παρὰ τῷ ποιητῇ,
 καὶ τὸ εὖ ἤκει ὁ νέος τῆς μαθήσεως. Οὐ μὲν ἀλλὰ
 καὶ ὅσα μετὰ τοῦ εὖ ἢ τοῦ ἐναντίου θαυμαστικά ἢ ἀποτρο-
 πὴν ἔχοντα κακοῦ ἢ καὶ θρήνου τινὸς καὶ οἰμωγῆς δηλωτικὰ
 γενικῇ συντάσσονται, καὶ ταῦτα τῇ τοῦ μέρους ὁμοιότητι καὶ
 10 τῷ δηλοῦν τὸν τρόπον οἷος ὁ τῆς διαδέσεως τῇ γενικῇ προσήρ-
 μοσαν· καὶ ἀπλῶς καθολικῷ τῷ λόγῳ σοι ἀποφαινόμεθα, ὥς
 ὅσα γενικῇ συνάπτονται καὶ πρὸς ἄλληλα ὅπωςδήποτε συμπλέ-
 κονται, οἷον τὰ συγκριτικὰ τῶν ὀνομάτων, τὰ πρὸς τι, τὰ
 κατ' ὑπεροχὴν ἢ πλήθους ἢ τινος ὅλως προτιμήσεως ἀλλήλων
 15 διαφέροντα, ὥς ἰδιόν τι τῶν τοῦ γένους ἐμφανῶς ἢ ἀμυδρῶς
 ἐπιφερόμενα, γενικῇ συνάπτονται, ἄνευ τῶν (Fol. 11. a.) μετὰ
 προδέσεως ἢ καὶ κατ' ἔλλειψιν προδέσεως συνταπτομένων, ὥς
 τὸ περιφρονῶ σου καὶ καταγινώσκω σου, καὶ πολλῶν
 ἡμερῶν ἐς ἄστυ οὐκ ἐπιδεδήμηκας, καὶ ἔγωγε ἐξή-
 20 τουν καὶ ἐθαύμαζον τῆς εἰς ἄγρὸν ἐπὶ τοσοῦτον
 βραδύτητος. Μᾶλλον μὲν οὖν καὶ αὐτὴν τὴν τῶν προδέ-
 σεων δύναμιν, ἣν ἐν ταῖς συντάξεσιν εἰσὶν ἐπιφερόμεναι, τῷ
 μετέχειν καὶ αὐτὰς ὁμοιότητός τινος καὶ ἰνδάλματά τινα καὶ
 κέρματα τῶν εἰρημένων ἐν ταῖς πτώσεσι συντάξεων ἀποφέ-
 25 ρεσθαι, συμβαίνει δέχεσθαι καὶ λαμβάνειν εἰς τὴν σύνταξιν,
 ὥς τὰς μὲν πρὸς γενικὴν, τὰς δὲ πρὸς δοτικὴν, τὰς δὲ πρὸς
 αἰτιατικὴν καὶ τὰ τούτων σημαινόμενα ἀμυδρῶς ἐπικλινούσας
 καὶ εἰδῶλα ἐκεῖθιν τῆς συντάξεως καὶ σημασίας ἀπομαπτο-
 μένας, κατὰ δὴ ὑπεμφαίνει καὶ τὰ εἰρημένα ῥήματα διὰ τῶν
 30 προδέσεων· τὸ γὰρ περιφρονῶ σου περιττῶς ἐστὶ καὶ μεί-
 ζόνως καὶ ὑπεροχικῶς φρονῶ σου· ἴδιον δὲ τὸ ὑπεροχικὸν
 τοῦ γένους πρὸς τὰ ὑπ' αὐτό· ὡσαύτως καὶ τὸ καταγινώ-
 σκω σου τὸ λίαν περιγίνομαί σου τῇ γνώσει διὰ τῆς προδέ-
 σεως δηλοῖ· τὸ δὲ σφόδρα τῆς ὑπεροχῆς φραῦλον ποιεῖ δοκεῖν
 35 τὸ ὑπερεχόμενον. Ἀλλὰ περὶ τούτων, ὥςπερ ἔφην, ἐν ἑτέροις

σαφέστερεν καὶ ἀκριβέστερόν σοι δηλωθήσεται· πλὴν οὕτω παν-
 ταχόθεν δῆλον γίνεται, ὥς ἡ σύνταξις τῇ σημασίᾳ τῶν ῥημά-
 των ἔπεται καὶ πρὸς τὸν τύπον, ὃν αἱ πτώσεις ἐπὶ ταῖς σημα-
 σίαις τὸ ἐξ ἀρχῆς ἀπέλαβον, προάγεται. Πλεονασμοῦ δὲ
 χάριν καὶ πλαυτέρας ἀποδείξεως γυμναζέσθω σοι καὶ διὰ τοῦ
 αἰσθάνομαι, καὶ παριστάσθω οὕτως ἔχουσα ἡ σύνταξις· ὅτε
 μὲν γὰρ καὶ τοῦτο μερικὴν καὶ ἀμυδρὰν δηλοῖ τὴν γνῶσιν
 καὶ κατάληψιν τοῦ πράγματος, διὰ τῆς γενικῆς συντάσσεται,
 οἷον αὖτις λέγομεν, ὅτι· *Δερμοτέρας τῆς διαδέσεως αἰ-*
σθάνομαι τοῦ σώματος, οὕτω (Fol. 11. b.) τοῦ πυρετοῦ 10
κρατήσαντος, μηδὲ τῆς διαδέσεως καθαρῶς πρὸς τὸ δερμὸν
μεταβαλούσης· ὅτε δὲ τὴν ἀπλῶς γνῶσιν καὶ ἐντελῆ κατάληψιν
τὸ αἰσθάνομαι δηλοῖ, τότε τῇ αἰτιατικῇ καὶ αὐτὸ συντάσσε-
ται. Τούτου μὲν τὰ παραδείγματα καὶ παρ' ἑτέροις, πολλὰ
δὲ καὶ παρὰ Πλάτῳ, τὸ δ' οὖν ἐμφανέστατον ἐν οἷς ἐν τῷ 15
Τιμαίῳ φησὶν· ἐπειδὴ ἦσθετο ὁ θεός. Ἔτι γε μὴν καὶ
ἐπὶ τοῦ μεμνησθαι παρὰ τῷ αὐτῷ δῆλη γίνεται ἡ σύνταξις·
ἐν γὰρ τῷ αὐτῷ Τιμαίῳ τοῦ Σωκράτους λέγοντος· ἄρ' οὖν
μέμνησθε ὅσα τε καὶ περὶ ὧν ἐπέταξα ὑμῖν εἰπεῖν,
οἱ μετέχοντες τοῦ διαλόγου ἔφασαν· τὰ μὲν μεμνήμεθα, 20
ὅσα δὲ μὴ, σὺ παρὼν ὑπομνήσεις· τῆς γὰρ ἐρωτήσεως,
εἰ ἀσφαλῶς κατέχουσι καὶ μέμνηνται ἃ ἑναγχος παρ' ἐπει-
νου ἤκουσαν δηλούσης διὰ τῆς αἰτιατικῆς, αὖτις διὰ τῆς αἰ-
τιατικῆς τὴν ἀπόκρισιν καὶ τὸν νοῦν τῆς ἐρωτήσεως ἐδήλωσαν
εἰπόντες· τὰ μὲν μεμνήμεθα, ὅσα δὲ μὴ, σὺ παρὼν 25
ὑπομνήσεις. Ἰκανὰ καὶ ταῦτα, οἶμαι, περὶ τῶν γενικῆς, ὥς
εἵπομεν, συνταπτομένων καὶ αἰτιατικῆς· τοῦ γὰρ δὴ μεμνη-
σθαι ἐπὶ τῆς γενικῆς οὐδὲ χρῆσις ἂν εἴη σοι παραδειγμα-
των, μυρίων πανταχοῦ προφαινομένων. Πάντως δὲ ἐπεὶ τὸ
ὀλικῶς μεμνησθαι εὖρηται, ὥς εἵπομεν, προδήλως συνταπ- 30
μενον αἰτιατικῇ, πρόδηλον ἐντεῦθεν, ὥς καὶ ἐφ' ὧν ἡ γενικὴ,
ἡ ἐπὶ μέρους μνήμη τέτακται. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο δῆλον,
ἀλλ' ὥς καὶ τὸ ἐναντίον τούτου τὸ ἐπιλελῆσθαι, τὴν σιέρη-
σιν αὐτοῦ δηλοῦν, γενικῇ ὁμοίως συνετάχθη διὰ τοὺς ἀνωτέρω
περὶ τούτου ἀποδεδομένους λόγους· ἅμα δὲ δῆλον κατὰ τὸ 35

εἰκὸς, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν στερητικῶν ῥημάτων, ἐπεὶ εὗρηται καὶ
 ταῦτα γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συνταπτόμενα, ἡ μὲν αἰτιατικὴ τὸ
 ὅλον τῆς στερήσεως δηλώσει, ἡ δὲ γενικὴ τὸ ἐπὶ μέρους, ὡς 13412
 καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαρκτικῶν εὗρηται ῥημάτων, οἷον λέγομεν·
 5 ἀφείλου με τὰ χρήματα, καὶ δηλοῦμεν στέρησιν ὁλό-
 (Fol. 12. a.) κληρον· λέγομεν καὶ, ὅτι· ἐστέρησάς με τῶν
 χρημάτων ἢ τὰ χρήματα. Δῆλον οὖν, ὡς καὶ ἐνταῦθα ἡ
 μὲν αἰτιατικὴ τὸ ὅλον σημαίνει, ἡ δὲ γενικὴ τὸ μέρος τῆς
 στερήσεως, καὶ μὴ τισιν ἀρέσκει διὰ τὸ μὴ ἐμφανῶς τὴν δῆ-
 10 λωσιν τοῦ μέρους ἐνταυθοῖ σημαίνεσθαι· εἰ γὰρ καὶ μὴ ἐμ-
 φαίνοντο, ὡς καὶ ἐπὶ τινων ὑπαρκτικῶν, ἀλλ' ὅγε δὴ παρὰ
 τῆς φύσεως καὶ τοῦ εἰκότος λόγος μαρτυρεῖ. Ὡς γὰρ ἐπὶ τῶν
 ὑπαρκτικῶν οὐκ ἦν ἀρμότιον φύσει οὐδὲ εὐπρεπὲς οὐδὲ τέχ-
 νης ἴδιον, ἀδιαφόρως καὶ ἀλόγως κατὰ διττὴν τὰ ῥήματα
 15 σύνταξιν ἐκφέρεσθαι· οὔτε γὰρ φύσις, οὔτε τέχνη τὸ μὴ κατὰ
 λόγον καὶ τὸ ἀδιόριστον ἔοικε προσίεσθαι· καὶ διὰ τοῦτο τὸ
 ὅλον καὶ τὸ μέρος διαφόρως ἔχοντα, καὶ διαφόρως καὶ ἰδίως
 ἐσημαίνοντο· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν στερητικῶν ἀνάγκη, ἰδίαν
 ἔχειν τὸ ὅλον σημασίαν καὶ ἰδίας αὖ τὸ μέρος· εἰ γὰρ μὴ
 20 τοῦτο, χωλὸς καὶ ἀτελής ὁ λόγος εὐρεθήσεται, ὡς διὰ τῶν
 αὐτῶν τὰ φύσει ἕτερα δηλῶν καὶ μὴ ἔχων ἱκανῶς, ὥστ'
 ἰδίως ἀμφοτέρων τὴν δῆλωσιν ἀποδιδόναι, τοῦ ὅλου δηλονότι
 καὶ τοῦ μέρους, μηδ' ἐπὶ πᾶσαν ἐξικνούμενος τὴν χρείαν, ὡς
 ἐπὶ τῶν ὑπαρκτικῶν ἐδήλωσεν αὐτάρκως, ὅπερ, οἶμαι, ἀπο-
 25 πον περὶ τοῦ λόγου ἔνδειαν δηλώσεως ὑποτίθεται, καὶ ταῦτα
 δυναμένου τοῦ εἰκότος τῷ λόγῳ κάνταῦθα περισώζεσθαι.
 Διὰ ταῦτα σὺ καὶ ἐπὶ τῶν στερητικῶν μορίων τὴν δῆλωσιν
 τοῦ ὅλου καὶ τοῦ μέρους διὰ τῶν ἐπὶ τούτοις πτώσεων σημαί-
 νεσθαι γινώσκων, ἐμοὶ καὶ τῷ κἀνονι πειδόμενος, κάνταῦθα
 30 τῆς ἀληθείας οὐδαμῇ καὶ τῆς ὀρθότητος διαμαρτήσῃ. Ἀλλὰ
 τὰ μὲν περὶ τούτων ταύτη, καὶ πέπεισμαι, ὡς ἱκανῶς. — Περὶ
 μέντοι τῆς γενικῆς καὶ τῆς κατ' αὐτὴν συντάξεως τῶν φιλοῦν-
 των τις ἔναγχός μοι προσελθὼν, ἅμα μὲν τῶν περὶ ταῦτα 13414
 σπουδαίων καὶ φιλομαθῶν εἰς τὰ μάλιστα τις ὢν, ἅμα δὲ
 35 (Fol. 12. b.) καὶ τῶν ἐλλογίμων ἄλλως καὶ διὰ τοῦτό μοι

κεχαρισμένων, τὸ μετέχειν ὅπως τῇ γενικῇ παρὰ τοῖς ἄλλοις
 τῶν ἀρχαίων συνταπτόμενον, αἰτιατικῇ παρὰ τῷ κωμικῷ Ἀρι-
 στοφάνει εὔρηται, ἐμμελῶς ἀποπειρώμενος ἡρώτα· καὶ γὰρ
 τότε μὲν πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν ἐρώτησιν σχολὴν τῆς ὥρας οὐ δι-
 δούσης, οὐδ' ὅτι οὖν ἀπεκρινάμην· νῦν μέντοι διὰ σοῦ λοιπὸν 5
 καὶ τοῦ γράμματος πρὸς αὐτὸν ἀποκεκρίσθω· ἄμφω τε γὰρ
 ἐμοὶ πεφίλησθον, καὶ εἰς τὴν νιέων μοῖραν σὺ μὲν τῇ φύσει,
 ὁ δὲ τοῖς τρόποις μοι λελόγισται, ὥςδ' ὑμῶν ἐνταῦθα, εἰ καὶ
 σμικρόν τι τὸ χαρίσασθαι, ἀλλ' οὖν ἐπίσης φροντιστέον. Ἔστι
 τοίνυν τὸ παρὰ Ἀριστοφάνει εὐρισκόμενον ἐν οἷς ὁ θεράπων 10
 τοῖς ἀμοιβαίοις πρὸς Ἑρμῆν φησι, τὰ γὰρ ἄλλα παρὰ τῶν
 ἐπῶν ἐκλέξῃ· οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί.
 Τοῦτο μέντοι τῷ κανόνι προσαγόμενον, ὃν ὑπέδεμεν ἐπὶ τῆς
 γενικῆς, καὶ μάλα σοι ῥαδίως καὶ εὐπόρως ἐς τὴν μέθοδον
 δραμεῖται καὶ τῷ τύπῳ ἁρμοσθήσεται· καὶ ἐνταῦθα γὰρ ἡ τοῦ 15
 ὅλου σημασία πρὸς τὴν αἰτιατικὴν τὸ ῥῆμα ἔτρεψεν· ἐν τῷ
 γὰρ εἰπεῖν, τὰς ἴσας ἐμοὶ ὅτι οὐ μετεῖχες, τοῦτ' εὐφυνῶς
 ὁ ποιητὴς εἰ καὶ μὴ ἐμφανῶς ἐδήλωσεν, ὅτι· πολλὰς ἐμοῦ
 τὰς πληγὰς ἐμφαίνοντος, σύ γε οὐ τὰς ἴσας οὐδὲ τὰς
 ὅλας εἵληφας. Ὡς οὖν διὰ τῆς ἰσότητος τὸν ὅλον ἀριθμὸν 20
 τῶν πληγῶν ἐδέλοντος δηλοῦν, τὸ μετέχειν εἰς τὴν αἰτιατικὴν
 ἡνέχθη. Οὕτως οὐδαμοῦ διαπίπτει σοι τὰ τοῦ κανόνος· καὶ
 ὑμεῖς εἰκότως ἂν ποιοῦντες τῷ βραχεῖ τῆς λύσεως ἀγαπῶντες
 εἴητε. — Διηπορήθη δέ μοι καὶ περὶ τοῦ κρατεῖν ὑπὸ του,
 ὅπως ὀλιγάκις ἐν τῇ συνηθείᾳ εὐρισκόμενον εἰς αἰτιατικὴν, εἰς 25
 μὲν τὸν οἰκεῖον τόπον τῆς αἰτιατικῆς, ἔνθα δηλαδὴ καὶ τὸ ὅλον
 βούλεται δηλοῦν, ὥς ἔφραμεν, ἐν τῇ χρήσει παρευδοκιμεῖται,
 καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν· κρατεῖ τις τὸ ξίφος τῇ χειρὶ, κατέ-
 χει παρὰ τῶν ἀκριβῶν (Fol. 13. a.) δοκούντων λέγεται, ἔνθα
 δὲ καὶ εὔρηται ἐπὶ τῆς τοῦ ὅλου σημασίας, γενικῇ συντέτακ- 30
 ται καὶ οὐχὶ αἰτιατικῇ, οἷον ἐπὶ τοῦ προφητικοῦ· ἐκράτησας
 τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς μου καὶ ἐν τῇ βουλῇ σου ὠδή-
 γησάς με. Ἐμοὶ δὲ τὸ μὲν πρόχειρον τοῦτο τοῖς πολλοῖς,
 τὸ μὴ τῶν τοιούτων καὶ τῆς περὶ ταῦτα ἀκριβείας φροντίζειν
 λέγειν τοὺς τῶν ἱερῶν γραμμάτων ἐπὶ τὸ ἐλληνικὸν μεταδεμέ- 35

νους τῆς φωνῆς τὸ ἰουδαϊκόν, οὔτε λέγειν οὔτε δέχεσθαι προ-
 δύμως ἔδοξεν, ἱκανῶς τῶν ἀνδρῶν τὰ εἰς τὴν ἐλληνικὴν σο-
 φίαν καὶ τέχνην τῆς φωνῆς ἐμφανῶς ἐξησκημένων. Μὴ οὐ
 δεμιτὸν γὰρ ἦ, ὕφεσιν τινα τῆς ἀκριβείας διὰ γοῦν τῆς λέξεως
 5 ταῖς γραφαῖς ἡμῶν προσμαρτυρεῖν, πάντα πάντως τὸ ἀκριβὲς
 ἐχούσαις καὶ τὸ τέλειον. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν παρητησάμην· τοι-
 αύτην δὲ καὶ τότε καὶ σοὶ τὰ νῦν τὴν τῆς ἀπορίας λύσιν
 ἀποδίδωμι· τὴν μὲν χρῆσιν ὅτι τὸ κρατεῖν ἐπὶ τοῦ ξίφους
 οὐ παρέλαβεν, ἀλλὰ τὸ κατέχειν μᾶλλον παρ' ἐνίοις προσε-
 10 δέξατο, οὗ φημι διὰ τὸ ἀπαράδεκτον τοῦ ῥήματος αὐτὸ ἀπο-
 στραφῆναι καὶ ἀντὶ τούτου τὸ κατέχειν ἐπὶ πλέον παραδέ-
 ξασθαι, ἀλλὰ βούλησιν μὲν εἶναι ἐπὶ τῇ τοῦ ξίφους κατοχῇ
 τὸ ἀσφαλῶς, ὥς ἐνι μάλιστα, αὐτὸ συνέχειν καὶ κρατεῖν,
 τοῦτο δὲ τὸ κατέχειν καὶ μάλιστα δύνασθαι δηλοῦν ἥπερ
 15 τὸ κρατεῖν· τοῦ γοῦν δηλῶσαι χάριν, ὅπως ἐπιδράττεσθαι
 τοῦ ξίφους χρὴ ἢ τῶν ἄλλων ἀναγκαίων, τὸ κατέχειν ἀντὶ
 τοῦ κρατεῖν προειμῆδη. Ἐπεὶ ὅτι καὶ ἐπὶ τοιαύτης χρήσεως
 τὸ κρατεῖν παρέρληπται, δῆλον μὲν καὶ ἐξ αὐτοῦ δὴ τοῦ προ-
 φητικοῦ, δῆλον δὲ καὶ ἐξ ἄλλων οὐκ ὀλίγων, ἐπὶ τῆς φωνῆς τὸ
 20 ἐλληνίζειν περὶ πλείστου ποιουμένων. Ὅτι μέντοι καὶ ἐπὶ τῆς
 σημασίας ταύτης γενικῇ συντίετακται, ὥς ἐπὶ τοῦ ῥηθέντος πα-
 ραδείγματος, κατ' ἐμὲ τοιάνδε τὴν αἰτίαν ἔξει· ἐπειδὴ ὁ λόγος
 πρὸς τὸν θεὸν τῷ προφήτῃ, καὶ πραγματικῶς εἴτουν σωματι-
 κῶς τὸ κρατεῖν (Fol. 13. b.) ἔμελλε δηλοῦν τὴν χεῖρα τοῦ
 25 θεοῦ, ὅπερ ἀπεμφαῖνον ἦν, ὥς γε δὴ περὶ θεοῦ, εἰ καὶ προ-
 φητικὴ τις ἦν ἡ χεῖρ, διὰ τοῦτο σοφῶς δηλώσαντες τὸν νοῦν
 οἱ ἐρμηνεῖς, ἢ ὅστις ἄρα ἦν αὐτῶν, τὸ μὲν ἀνθρωποπρεπὲς
 τῆς λέξεως καὶ τὸ σμικροπρεπὲς ἐπὶ θεοῦ ἐξέφυγον, διὰ δὲ
 τῆς γενικῆς τὸ ἀρχικῶς καὶ ἀντιληπτικῶς πόρρωθεν ἐδήλωσαν, //343v
 30 ἢ δὴ πτώσει καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρχειν καὶ συνέχειν πόρρωθεν ἢ
 συνήθεια καὶ ὁ τύπος τῆς συντάξεως ἐχρήσατο, μηδὲν ζημιου-
 μένης τῆς τοῦ ἀσφαλῶς κατέχεσθαι δηλώσεως ἐνταῦθα, ὥς
 μειζόνως τῆς πόρρωθεν κατ' ὑπερβολὴν, ὥς οὐκ ἔξεστιν
 εἰπεῖν τῆς μακρόθεν, ἀντιλήψεως τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ τὸ
 35 ἀσφαλὲς καὶ ἰσχυρόν καὶ ἀπαρέγκλιτον ἐχούσης. Τοιαύτης μοι

τῆς λύσεως τὸ ῥῆμα ἔτυχε, καὶ ταύτῃ κρατυνθέν, εἰ δὴ τοῦτο λέγειν χρή, εἰς τὴν χρήσιν τῆς ὀρθότητος εἰσήνεκται, οὐδὲ πρότερον τῶν ἐξεληλαμένων ὄν.

Ἐχεις οὖν, ὥς οἶμαι, τέλεον καὶ διὰ πλείστων ἀποδεδειγμένον τὸν ἐν τῇ μιᾷ ταύτῃ συζυγίᾳ τρόπον τῆς συντάξεως· εὐ- 5
 ρηνται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς δευτέρας συζυγίας οὐκ ὀλίγα τῶν ῥημάτων, δοτικῇ δηλόνοτι καὶ αἰτιατικῇ συνταπτόμενα· καὶ δῆλον καὶ ταῦτα ὥς πρὸς τὴν σημασίαν τὴν τῶν πτώσεων δέχεται τὴν σύνταξιν, οἷον λέγομεν· δωροῦμαί σοι τὰ, λέγομεν δὲ καί· δωροῦμαί σε τοῖςδε ἀντὶ τοῦ· εὖ ποιῶ σε ταῖς 10
 τοιαῖςδε δωρεαῖς· ὅλον γὰρ αὐτὸν ἡδέως ἢ ᾧδὲ πως διατίθηναι σε τοῖς δωρήμασιν. Διὰ τοῦτο καὶ ὥς περὶ ὅλου τὴν τῆς αἰτιατικῆς ἐνταῦθα σύνταξιν ἐδέξατο τὸ ῥῆμα. Πάλιν τὸ προσκυνῶ δοτικῇ ὁμοίως καὶ αἰτιατικῇ ὁρᾶται συνταπτόμενον, ἀλλ' ὅτε μὲν τὸ προσκυνῶ εἴληπται οὕτω πως, οἷον 15
 ὅτι· δεομένως καὶ ὑποπεπτωκότως καὶ οἷονεὶ λατρευτικῶς προσέρχομαι σοι, δοτικῇ συντάσσεται, ὥπερ δὴ καὶ αὐτὸ τὸ λατρεύω καὶ τὰ ὅμοια· ὅταν δὲ αὐτὸν τὸν προσκυνούμενον δηλοῖ τις, ὥς τῇ τιμῇ τῆς προσκυνήσεως (Fol. 14. a.) περιβάλλειν βούλεται καὶ οἷονεὶ προσκυνητὸν τιθέναι, ὥς περὶ ὅλην τὴν 20
 ὑπόστασιν τοῦτο ἐνδεικνύμενος καὶ πρὸς τόδε τι ὑπάγων καὶ διατιθεὶς εἶδος τῆς τιμῆς, τότε αἰτιατικῇ συντάσσει· οὐ γὰρ δόσει τὸ τοιοῦτον ἔοικε, ἀλλὰ δράσει μάλιστα τινὶ περὶ τὸ ὑποκείμενον καὶ ἐνεργείᾳ. Εἰσὶ μὲν οὖν καὶ πλείστα ὅμοια, οἷον καὶ τὸ λοιδορῶ σε καὶ τὸ λοιδοροῦμαί σοι· ἀρκεί- 25
 τω μέντοι σοι καὶ τῆς δευτέρας συζυγίας ἐκ πολλῶν ὀλίγα ταῦτα· σὺ δὲ τοῖς λοιποῖς παρατηρῶν ἐντεύξῃ· περὶ μέντοι τῆς τρίτης αὐτίκα σοι ἐροῦμεν· τὸ δὲ νῦν ἴσθι, ὥς εἰσὶ καὶ ἕτερα ῥήματα ἐπιτηδείως ἔχοντα πρὸς τὸ διπτῶς συντάπτεσθαι, 30
 ὥς πρὸς διπλὴν κλίνοντα τὴν σημασίαν, καθὰ δὴ καὶ αὐτὸ 30
 μάλιστα δοκεῖ τὸ λοιδορῶ καὶ τὸ λοιδοροῦμαι καὶ ἄλλα τούτοις ὁμοίως ἐπαμφοτερίζοντα· ποικιλίας δ' οὖν ἔνεκα καὶ δυσχερείας ἐν τῇ τέχνῃ, ὥς εἶναι πλείστην τὴν διαφορὰν τε καὶ παραλλαγὴν, ἐν τῇ συντάξει ἐτάχθησαν, καὶ μονομερῶς συντάπτεσθαι οἰκείως ἔχοντα, πρὸς τῷ καὶ διπτῶς, ὥς ἔφη- 35

μεν συντάττεσθαι· καὶ σὺ ζητῶν εὐρήσεις καὶ τούτων οὐκ ὀλίγα ἐν τῷ πλάτει τῆς τοῦ λόγου χρήσεως.

Ἐπὶ μέντοι τῆς τρίτης συμπλοκῆς καὶ συζυγίας, ὥς καὶ ἄνωτέρω εἵπομεν, οὐχ εὐρήνται ῥήματα γενικῇ ὁμοῦ καὶ
 5 δοτικῇ συνταπτόμενα διὰ τὸ ἐναντίως ἔχειν τρόπον τινὰ τὸ δίδόναι τῷ λαμβάνειν, εἶναι δὲ τὸ πλεῖστον καὶ σχεδὸν τὸ ὅλον τῶν τῆς γενικῆς σημαινομένων περὶ λῆψιν τε καὶ στέρη-
 σιν, ἐναντίως καὶ αὐτῆς ἐχούσης ἔτι μᾶλλον τῆς στέρησεως τῇ δόσει καὶ τῷ τῆς δοτικῆς σημαινομένῳ· ἐντεῦθεν γὰρ οὐ
 10 δυνατόν ἐστιν, ἅμα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἢ πράγματος τὴν γενικὴν τῇ δοτικῇ συνέρχεσθαι, ὥς ἐναντίως ἐχόντων, ὥσπερ ἔφην, τῶν σημαινομένων (Fol. 14. b.), οἷον λέγομεν· μετέχω τοῦ πράγματος, οὐ δύναμαι δὲ εἰπεῖν καὶ· με-
 τέχω τῷ πράγματι· τὸ γὰρ μετέχω λῆψιν ὁμολογουμένως
 15 δηλοῖ, ἡ δὲ δοτικὴ δόσιν τινὰ βούλεται προσάγειν· οὐδέποτε γοῦν τὸ μετέχειν δίδόναι ἢ προσάγειν ἔσται· ἐναντία γάρ· ἔτι δὲ πολλῷ μᾶλλον οὐ γενήσεται τοῦτο ἐπὶ τῆς στέρησεως, οἷον λέγομεν· στερῶ σε τοῦ πράγματος, οὐκ ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ· στερῶ σοι τοῦ πράγματος, ὥστε αὐτὸν ἐκεῖ-
 20 νον, ὃν ἀποστερεῖ τις, τούτῳ καὶ δίδόναι αὐτῷ διὰ τοῦ στε-
 ρεῖν· γελοῖον γάρ· καὶ ἐναντία γάρ· ἔτι μᾶλλον ἐν τούτοις τὰ τῶν πτώσεων σημαινόμενα, τὰ δὲ ἐναντία ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ οὐκ ἔσται, ἄλλως τε οὐδὲ κατὰ τὴν τῆς δοτικῆς ἐνταῦθα σημασίαν τῷ ῥήματι ἡ δοτικὴ συνῆπται, οὐδὲ ὥς τὰ λοιπὰ τῶν διτιῶς
 25 συνταπτομένον ἔσχηκε ῥημάτων, οὕτω καὶ ἐνταῦθα εὐρήνται ἡ σύνταξις, οἷον τό· δωροῦμαι σε, περὶ τὸ αὐτὸ εἰσὶ πρόσω-
 πον, καὶ ἡ μὲν δοτικὴ ἔξωθεν αὐτῷ προσάγει τι κατὰ τὸ ἴδιον τῆς δοτικῆς· ὡσαύτως καὶ τό· δωροῦμαι σε, τὸ αὐτὸ πρόσω-
 πον καὶ οὐκ ἄλλο εὖ ποιεῖ· ἐπὶ δὲ τοῦ μετέχειν οὐχ ὁμοί-
 30 ως, ἀλλ' ἡ μὲν γενικὴ, οἷον· μετέχω τοῦ πράγματος, αὐ-
 τοῦ δηλοῖ τοῦ πράγματος τὴν μετοχὴν καὶ μετουσίαν, ἡ δὲ δοτικὴ, οἷον· μετέχω τῷ πράγματι, αὐτῷ μὲν τῷ πράγ-
 ματι οὐ προσάγει τι διὰ τῆς δοτικῆς· ἐναντίον γάρ ἐστιν, ὥς ἔφημεν, τὸ μετέχειν τῷ δίδόναι· ἑτέρου δὲ μάλιστα τινος
 35 κατὰ τὸ ἀκριβὲς καὶ οὐ τοῦ πράγματος αὐτοῦ μετουσίαν ἢ

844v//
 δοτική εμφανίζει. Ἔστι δὲ τοῦτο δῆλον μᾶλλον ὥς ἐπὶ προσώ-
 που καὶ οὐκ ἐπὶ πράγματος λεγόμενον, οἷον· μετέχω τοῦ
 δούλου, ὥς τὸ ἡμισὺ τοῦ ἀργυρίου καταδέμενος, ἅμα
 τῷ ἀδελφῷ ἢ τῷ πατρὶ, καὶ· μετέχω τῷ δούλῳ· οὐκ
 ἐπ' αὐτῷ δοκεῖ τῷ δούλῳ τὸ μετέχειν φέρεσθαι ἐνταῦθα· 5
 οὐ γὰρ ἔχει χώραν τὸ διδόναι διὰ τοῦ μετέχειν ἐπ' αὐτῷ,
 ἀλλ' ἑτέρου μάλιστα τινος δοκεῖ σημαίνειν μετουσίαν, τοῦ
 δούλου ἕνεκεν λαμβά (Fol. 15. a.) νομένην, οἷον εἰ λέγει τις·
 μετέχω τῷ δούλῳ τῆς ὑπηρεσίας, ἀντὶ τοῦ· συνεφά-
 πτομαι καὶ αὐτοῦ χάριν τι ὑστέρημα πληρῶ τῆς 10
 χρείας. Εἰς ταύτην δὲ φερομένου τοῦ ῥήματος τὴν σημα-
 σίαν, οὐκ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου πάντως εἴληπται ἢ σύντα-
 ξις ἢ διὰ τῆς δοτικῆς, ἐφ' οὗ καὶ ἡ τῆς γενικῆς, ἀλλ' ἐπὶ τῆς
 ὑπηρεσίας πίπτει, ὥστε οὐκ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἀλλ' ἐφ'
 ἑτέρου πράγματος ἐκφέρεται. Ὡσαύτως καὶ τὸ κοινωνῶ 15
 εὔρηται μὲν γενικῇ δοκοῦν συντάπτεσθαι καὶ δοτικῇ, τῇ δ' ἀλη-
 θεία οὐ συντάπτεται, οἷον λέγομεν· κοινωνῶ τοῦ σκέμ-
 ματος καὶ· κοινωνῶ τῷ φίλῳ, ἐπ' ἄλλῳ δὲ καὶ τοῦτο
 τέτακται καὶ ἄλλῳ· τὸ μὲν γὰρ κοινωνῶ ἐπὶ τοῦ συμπράτ-
 τειν μετὰ δοτικῆς λεγόμενον τῷ προσώπῳ ἤρμουςται, τὸ δὲ 20
 κοινωνῶ ἀντὶ τοῦ μετέχω τῷ πράγματι· καὶ οὔτε ἐπὶ τοῦ
 πράγματος, ἔνθα ἡ γενικῇ, δύναμαι εἰπεῖν τὴν δοτικὴν, δι' ἧς ἡ
 τοῦ συμπράττειν σημασία, οὔτε ἐπὶ τοῦ προσώπου πάλιν δύναμαι
 εἰπεῖν τὴν γενικὴν, δι' ἧς ἡ τοῦ μετέχειν· οὐ γὰρ τὸ μετέχειν ἔχει
 χώραν ἐπὶ τοῦ προσώπου, οὐδὲ μεδέξει τις αὐτὸς ἐκείνου κατὰ τὸ 25
 ἀκριβές, εἰ μὴ πρόσωπον ἕτερον τρόπον ὥς πράγματος· ὅλον γὰρ
 τί ἐστὶ τὸ πρόσωπον, ὅλου δὲ οὐκ ἔστι μετασχεῖν ἀλλὰ μέρους,
 ὥστε τοῦ προσώπου οὐδεὶς μεδέξει ὥς προσώπου, ἀλλ' ἴσως τῆς
 χρήσεως αὐτοῦ, ὥς ἐπὶ τοῦ δούλου, καὶ ἔστι πάλιν τὸ μετέχειν
 ἐπὶ τοῦ πράγματος· ὥς ἐπ' ἄλλῳ οὖν καὶ ἄλλῳ τεταγμένον, οὐ 30
 διττῶς λέγομεν συντάπτεσθαι ἐνταῦθα ἀλλὰ μοναχῶς τὸ κοι-
 νωνῶ, μᾶλλον δὲ καὶ ἀκριβέστερον τὸ ῥῆμα θεωρούμενον
 μιᾷ καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων ἔοικε συντάξει ὑποπίπτειν, τῇ τῆς γε-
 νικῆς· καὶ ὅτε γὰρ δοτικῇ δοκεῖ συντάπτεσθαι, πρὸς γενικὴν
 νοεῖται ἔχειν τὴν ἀπόδοσιν· ὅτε γὰρ εἰπώμεν, ὅτι· κοινωνῶ 35

τῷ φίλῳ πράγματός τινος, κοινωνεῖν αὐτῷ εἰκόκαμεν
 δηλοῦν, ὥστε εἶναι καὶ ἐντεῦθεν μονοειδῆ τὴν σύνταξιν τοῦ
 κοινωνῶ (Fol. 15. b.). Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἡγοῦμαι·
 γενικῇ καὶ δοτικῇ δοκοῦν συντάττεσθαι, ὅμως καὶ ἐνθα δο-
 5 τικῇ εὗρηται, πρὸς γενικὴν ἔχει τεινομένην τὴν ἀπόδοσιν,
 οἷον λέγομεν· ἡγοῦμαί σου ἐν λόγοις ἢ ἐν τῇ ὁδῷ, ἀντὶ
 τοῦ· προηγοῦμαι καὶ ἡγεμονεύω καὶ οἶονεἰ ἐξάρχω σου τῇ
 ὁδηγίᾳ, καὶ· ἡγοῦμαί σοι πάλιν τῆς ὁδοῦ, μετὰ δοτικῆς
 καὶ γενικῆς· ἔστι δὲ ὅτε καὶ μετὰ μόνης δοτικῆς, συνεπινο-
 10 ουμένης ἔξωθεν τῆς ὁδοῦ ἢ ἄλλου τινὸς πράγματος, καθ' ὃ τι // 3452
 προηγείται. Εὗρηται δὲ μετὰ μόνης δοτικῆς διότι τὸ ἡγε-
 μονεύω ἐπὶ προσώπου μᾶλλον ἀρμόζει λέγεσθαι ἢ ἐπὶ πράγ-
 ματος· ὅτε γὰρ λέγεται ἐπὶ πράγματος τὸ ἡγοῦμαι καὶ ἡγε-
 μονεύω, ἀμυδρῶς ἀρμόττει καὶ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ· ἡγεμών
 15 σοι γίνομαι τῆς ὁδοῦ, λαμβάνεται. Διὰ τοῦτο, ὥς μὴ πάντη
 ἐφαρμόττον καθαρῶς ἐπὶ τοῦ πράγματος τὸ ῥῆμα, ἔστι ἐπὶ
 μόνου τοῦ προσώπου καὶ τῆς δοτικῆς, συνεπινοουμένην ἔχον,
 ὥς εἵπομεν, τὴν ἀπόδοσιν ἐπὶ τὴν γενικὴν, ὥστε παντα-
 χοῦ τῇ ἀληθείᾳ καὶ τὸ ἡγοῦμαι γενικῇ μόνῃ συντάττεται.
 20 Ἔστι καὶ τὸ ὑπακούω παρὰ τε τῷ Δημοσθένει καὶ παρ'
 ἑτέροις γενικῇ καὶ δοτικῇ συνταττόμενον. Πλὴν ἡμεῖς ἐνταῦθα
 περὶ καθαρῶν ποιούμεθα τὸν λόγον τῶν ῥημάτων, ἀλλ' οὐ
 περὶ τῶν μετὰ προθέσεων· οὐκοῦν οὐδὲ γενικῇ καὶ δοτικῇ
 καθαρῶς ἔχον τὸ ῥῆμα συνιστάσθαι, ἀλλὰ γενικῇ ἢ καὶ
 25 αἰτιατικῇ, διὰ τῆς προθέσεως δὲ τὴν δοτικὴν λαμβάνει οὐκ
 οἰκοδεν αὐτὴν ἐπιφερόμενον οὐδὲ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ δηλώσεως.
 Διὰ γοῦν τῆς γενικῆς τὴν τε ἐπὶ μέρους δήλωσιν σημαίνει καὶ
 προσέτι ἐπὶ σημασίαν εἴληπται παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἑτέραν,
 αὐτὴν δὲ τὴν τοῦ ὑπακούω, εἰς ἣν μετὰ προθέσεως λαμβά-
 30 νεται· εὗρηται γὰρ, ὥς· ἢ δεῖνα πόλις ἢ ἢ δεῖνα χώρα τοῦ
 ῥωμαίου ἢ τοῦ περσῶν ἀκούει βασιλέως, ἥτοι τούτῳ
 ὑπόκειται καὶ τούτου τῶν ἐντολῶν ἀκούει, ὥς ᾧ τις μὴ ὑπο-
 κεῖσθαι ἀναγκαῖον (Fol. 16. a.) ἔχει, τούτου μὴδὲ τῶν ἐντο-
 λῶν ἀκροᾶσθαι ἀναγκαῖον ὄν. Ἴδε οὖν, ὅτι τὸ ῥῆμα καθαρῶς
 35 ἔχον καὶ ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασίας λαμβανόμενον γενικῇ

συντάσσεται, διὰ δὲ τῆς προδέσεως ὑπόπτωσιν καὶ προαγωγὴν
 ὑποταγῆς ἀκριβῶς δηλοῦν εἰς τὴν δοτικὴν ἡνέχθη, ὥς ἐνταῦθα
 τῆς προδέσεως εἰς τὴν οἰκείαν σημασίαν τὸ ῥῆμα καδόλου
 ἐπισπασαμένης. Οὐ μὲν ἄλλ' ἐν τῷ τῆς ἀκροάσεως ἀπλῶς
 σημαينوμένῳ ἢ πρόδεσις τῷ ῥήματι μᾶλλον ἠκολούθησε, καὶ 5
 διὰ τοῦτο ἐπὶ τῆς γενικῆς εὐρίσκεται τὸ ὑπακούω τότε, ἐφ'
 ἧς καὶ δίχα τῆς προδέσεως ἐτέτακτο, ὥστε ἀπόλλυσιν ἐν τούτῳ
 τὴν ἐαυτῆς δύναμιν ἢ πρόδεσις καὶ μᾶλλον ἐξακολουθεῖ τῇ
 καδαρᾷ σημασίᾳ τοῦ ἀκούω. Διὸ καὶ γίνεται τὸ ὑπακούω
 αὐτὸς ὡς τὸ ἀπλῶς ἀκούω ἢ πειδομένως πως ἀκούω, ὥς περ 10
 οὖν καὶ τὸ ὑπακούω ἀντὶ τοῦ ὑπόκειμαι ὁλοσχερῶς νοούμενον
 οὐκ ἔτι μένει ἐν τῇ τοῦ ἀκούω σημασίᾳ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς προδέ-
 σεως ἀπόλλυσι τὴν τοῦ ἀκούω, καὶ τρέπεται, καδόλου κατι-
 σχυούσης τῆς προδέσεως εἰς τὴν τοῦ ὑποτάσσομαι καὶ ὑπο-
 πίπτω σημασίαν, ὥστε ἐντεῦθεν ἀκριβῶς τὸ ὑπακούω κατὰ τὴν 15
 οἰκείαν σημασίαν, ἔνθα καὶ ἡ πρόδεσις τὴν ἐαυτῆς φυλάττει
 δύναμιν, δοτικῇ μόνῃ συντάσσεται ἀλλ' οὐχὶ καὶ γενικῇ. Πλὴν
 ἡμεῖς, ὥς ἀρχόμενος προέφην, δίχα τῶν προδέσεων ἐν τῇ
 συντάξει ῥήματα ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐξετάζομεν καὶ περὶ τού-
 των σοι διαλεγόμεθα, ἐς ὕστερον δὲ καὶ τὰ περὶ τῶν προδέ- 20
 σεων καὶ τῆς αὐτῶν δυνάμεως ἐπὶ τοῖς ῥήμασι ὡς δυνατόν
 σοι ἀκριβώσομεν, καδὰ καὶ τὴν ἐπαγγελίαν περὶ τούτων πε-
 ποιήμεδά σοι. Εἰ μέντοι τινὲς ἐνίσταντο, καὶ ἐν τῇ τριτῇ
 ταύτῃ συζυγίᾳ ῥήματα εὐρίσκεσθαι διχῇ συνταπτόμενα, γενικῇ
 δηλονότι καὶ ἅμα δοτικῇ, διὰ τὸ μὴ παντάπασιν τὰ τῆς γενικῆς 25
 καδόλου σημαίνόμενα (Fol. 16. b.) εἰς τε λῆψιν μόνην καὶ
 στέρησιν ὀρίζεσθαι, ὥς δὴ καὶ ἡμεῖς ἐν μέρει ἀνωτέρῳ ἐδη-
 λώσαμεν· ἀλλ' οὖν, εἴπερ ἄρα καὶ ὅποσα δὴ τινα ταῦτα εὐρε-
 θήσονται, τῷ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς ὁμῶς καὶ αὐτὰ περι-
 κλεισθήσονται κανόνι, ὥς καὶ ὅσα ἄλλα ταῖς τούτων σημα- 30
 σίαις ἔπονται, καδὰ δὴ καὶ αὐτὸ νῦν τὸ ὑπακούω εἴτις τῇ
 διττῇ συντάξει φιλονεικήσει ὑποτεῖναι, εἰς τὸν τῆς γενικῆς καὶ
 δοτικῆς τύπον ὑπαχθήσεται καὶ οὕτω τῇ συντάξει τῶν πτώσεων
 ὑποπεσεῖται· οἷον ὅτε τις οἰκόθεν τὸ ὑπακούειν κατὰ τιμῆς
 λόγον καὶ ὑποπτώσεως τινὶ προσάγει, ὥς περ αὐτὸ τὸ ὑποπίπτω 35

καὶ τὸ λατρεύω καὶ ὁλοσχερῶς τὸ χαρίζομαι, οὕτω δὲ καὶ
 τὸ ὑπακούω τότε εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπρίπτον σημασίαν δοτικῇ
 συντάσσεται· ὅτε δὲ τὸ ὑπακούω ἀντὶ τοῦ παιδομένως, ὥσπερ // 3462
 ἔφημεν, ἀκούω ἐκλαμβάνεται, οἷα δὲ καὶ τοῦ δεῖνος ἀκού-
 5 ειν βασιλέως εἶπομεν τὸ ἔδνος, ἐπειδὴ ἡ τοῦ ἄρχεῖν καὶ
 δεσπόζειν κατοχὴ καὶ ἐπικράτεια μερικὴ παρὰ τοῦ λόγου ἀνω-
 τέρω ἐσημαίνειτο, ἀνάγκη καὶ τὰ τῆς ὑπακοῆς μερικῶς νοεῖ-
 σθαι, τῶν ὑποτεταγμένων ταῖς ἀκουσίαις δυναστείαις καὶ ἀρ-
 χαῖς τῶν κατ' ἀνάγκην μόνων ἐντολῶν ἀκροωμένων, τὰ δ' ἀπὸ
 10 τῆς βουλήσεως πόρρῳ τοῖς ὡσὶν ἀφρεστηκότων, γενικῇ τὸ ῥῆμα
 κατὰ τὸν ἑαυτοῦ τύπον συνετάχθη.

Ταῦτά σοι καὶ περὶ τῆς τρίτης ἔστω συζυγίας τοῦ μὴ διαφυ-
 γεῖν σε χάριν μηδ' ἐπὶ τούτοις τὴν ἀκρίβειαν. Οὐ μὲν ἄλλ'
 εἰ καὶ, ὥς ἔφημεν, ἡ γενικὴ τῇ δοτικῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ξήμα-
 15 τος ἅμα οὐ φιλεῖ ὥς ἐπιπλεῖστον παραγίνεσθαι, ἀλλ' ἴσθι ὥς
 ἡ δοτικὴ δύνάμιν τινα ἰδίως ἔχει πάντοτε πρὸς ἑαυτὸν ἐφέλ-
 κεσθαι τὰ ῥήματα τὸν τρόπον τοῦτον, ὥς ὅταν τὰ τῶν ῥημά-
 των σημαινόμενα, ἐπ' ἄλλων ἐνεργούμενα, ἐτέρων χάριν λέ-
 γηται, οἷον τοῦ ἀκούω πρὸς γενικὴν ἔχοντος τὴν σύνταξιν,
 20 ὅταν εἰπώμεν· ἀκούω σου, αὐτοῦ δηλοῦμεν (Fol. 17. a.)
 τοῦ λέγοντος ἀκούειν· ὅταν δὲ εἰπώμεν· ἀκούω σοι, οὐ πρὸς
 αὐτὸν δύναται τὸν λέγοντα τὸ ἀκούω λέγεσθαι ἀλλὰ πρὸς
 ἕτερον· ἐτέρου γὰρ ἀκούοντες ἐτέρου χάριν δηλοῦμεν εἶναι τὸ
 ἀκούειν, πρὸς ὃν τῇ δοτικῇ συντάττομεν, ὥς ἂν εἰ πρὸς αὐ-
 25 τὸν ἐλέγομεν, ὅτι· σοὶ ἀκούω τάδε, ἥτοι· σοῦγε ἕνεκεν, ὥς
 ὕστερόν σοι ταῦτα ἀπομνημονεύσων· ὥς δόσις γὰρ τότε ἡ
 ἀκρόασις καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ἀπομνημόνευσις δύναται λογίζε-
 σθαι. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τᾶλλα πάντα ῥήματα
 τὰ γενικῇ ἢ αἰτιατικῇ συνταπτόμενα δοτικῇ καὶ ταῦτα συνταχ-
 30 δήσονται, ὥσπερ καὶ αὐτὸ δὴ τὸ μετέχω σοι, ὅταν ἐτέρου
 χάριν μετέχη τις ὧν μετέχει, ὥς ἐκείνῳ ὕστερον τὰ μετεχό-
 μενα ἀποφυλάξων, καί· αἰτῶ σοι, ὥς· σοῦ χάριν τὴν αἰτη-
 σιν ποιοῦμαι, καὶ τᾶλλα πάντα καθεξῆς ὁμοίως. // 3463

Ἀλλ' οὕτω μὲν σοι καὶ τὰ περὶ τῆς γενικῆς ἅμα καὶ τῆς
 35 δοτικῆς καὶ αὖ ἰδίως τὰ περὶ τῆς δοτικῆς, τοῦ μὴ διαφυγεῖν

σε χάριν· καὶ τούτων δὴ τῶν ἰδίως περὶ τῆς δοτικῆς σοι
 προστεθέντων, πλὴν τούτων μὲν ἄλλης ἴσως· δέδεικται γὰρ, οἶ-
 μαι, ἱκανῶς καὶ ἀπὸ τῶν μοναχῶς, ὡς εἴρηται, συνταπτομένων
 καὶ τῆς τούτων σημασίας καὶ ἀπὸ τῶν διττὴν δεχομένων σύντα-
 ξιν, ὡς πρὸς ἥντινα τῶν πτώσεων σημασίαν ἀποκλίνουσι τὰ ῥή- 5
 ματα καὶ ἐκλαμβάνονται, πρὸς ταύτην καὶ συντάπτονται, ὡς
 πολλάκις μοι δεδήλωται. Φθάνω μέντοι σοι ἄνωθεν ἐπαγγειλά-
 μενος, εἴτι περὶ τούτων καὶ δοκεῖ προσίστασθαι, αὐτός σοι πα-
 ρασχεῖν τὴν λύσιν. Τοῦτο δῆτα καὶ ποιήσω σοῦ τε χάριν καὶ τοῦδέ
 μοι τοῦ γράμματος, ὡς μὴ παρὰ τῶν ἐντυγχανόντων ἐνοχλοῖτο. 10

Δοκεῖ τοίνυν ἐπὶ τῆς γενικῆς μὴ ὑπὸ τὸν κανόνα πίπτειν δύ-
 νασθαι, ἀλλ' ὥσανεὶ ἐκτρέχειν ἥπως καὶ ἐναντιοῦσθαι ταῦτα.
 Πρῶτον μὲν τὸ ἔτυχον γενικῇ φερόμενον οὐ τὴν ἐπὶ μέρους
 σημασίαν ἔοικε δηλοῦν, ὅπερ εἵπομεν ἐπὶ τῆς γενικῆς (Fol.
 17. b.), ἀλλ' ὡς περὶ ὅλου λέγεσθαι δοκεῖ καὶ πρὸς ὅλον τι 15
 τὴν σημασίαν ἀποτείνειν, οἷον· ἔτυχον τῶν ἐλπιζομένων,
 ἔτυχον δόξης ἢ δεξιώσεως καὶ φιλοφροσύνης ὑπὸ
 τοῦ μοι τῶν φίλων, οὐ μερικῆς ἐνταῦθα ἐπιφαινομένης
 σημασίας· εἴτα ἐστὶ τὸ ἀπολαύω, καὶ δοκεῖ τοῦτο μάλιστα
 τὸ ἀδρόως καὶ εἰς κόρον τοῦ πράγματος μεταλαμβάνειν· ἔτι 20
 δὲ ἐπιπλέον καὶ ἐκδηλότερον δοκεῖ τὸ ὅλον φέρειν εἰς τὸν ση-
 μασίαν τὸ ἐμπίπλωμαι, τὸ πληροῦμαι, τὸ γέμω, τὸ
 μεμέστωμαι, ὅσα παραπλήσια· ταῦτα γὰρ καὶ ἐναντίως
 ἔχειν ἔοικεν, οὐ μόνον οὐ συμβαίνειν τῷ σημαινομένῳ ὥπερ
 εἵπομεν τῆς γενικῆς· ἐμφαίνει γὰρ οὐ μόνον ὅλον τι καὶ ὅλου 25
 μετοχὴν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὅλου τὴν χρῆσιν κατακόρως καὶ εἰς
 ὅσον τῷ χρωμένῳ ἔνεστιν. Θεωρούμενα δὲ καὶ ταῦτα κατὰ
 μέρος καὶ γυμναζόμενα ὑπὸ τοῦ λόγου, οὐκ ἐκφεύγει τὸν
 κανόνα· προηγουμένως γὰρ τὸ ἀπολαύω, ὃ τὴν τοῦ πλέον
 δήλωσιν ἐπιπλέον ἔοικε σημαίνειν ἥπερ τὸ τυγχάνω, εἰς μέ- 30
 ρος ἀποδίδωσι τὴν γενικὴν προδήλως· λέγομεν γὰρ, ὅτι· ἀπέ-
 λανσά σου τόδε, οἷον· τῶν χθρὲς εἰρημένων ὑπὸ σοῦ
 μοι λόγων ἀπέλανσα πολλὴν τὴν ὠφέλειαν καὶ τὴν
 ἡδονήν, καί· ἀπέλανσά σου τῆς ἐπιδημίας οὐκ ὀλί-
 γην ἐπὶ τοῖς λυποῦσι τὴν παραμυθίαν· ὥστε εἰ τὸ ἐπι- 35

πλέον ὅλον τι σημαίνειν καὶ ἀκέραιον δοκοῦν, εἰς μέρος ἀπο-
 δίδοται, τὰ ἥτιον ἔχοντα τὴν δήλωσιν τοῦ ὅλου, οἷον ἐστὶ τὸ
 τυγχάνω, τὸ ἐμιμελοῦμαι, τὰ τοιαῦτα, ἀναλογώτερον ἀκο-
 λουθήσει τῷ σημαينوμένῳ τῷ τῆς γενικῆς· φαίνεται γὰρ ἡ
 5 γενικὴ ἢ ἐμφανῶς εἰς μέρος ἀποδιδομένη, ἢ τὴν τοῦ μέρους
 δήλωσιν συνεπινοουμένην ἔχουσα, οἷον καὶ αὐτὸ δὴ τὸ τυγ-
 χάνω, ὥς ὅταν εἴπῃ τις, ὅτι· εὐμενοῦς ἐπέτυχον τῆς
 βασιλικῆς περιωπῆς κατὰ τήνδε τὴν ἡμέραν, περὶ τι
 πάντως καὶ κατὰ τι τὸ γεγονὸς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν φαί-
 10 νεται δηλοῦν· τυγχάνει γὰρ τις πολλὰ τῆς ἐκεῖθεν εὐμενείας
 (Fol. 18. a.), οἷον ὅτε μὲν ἐγγύτητα καὶ εὐτυχίαν πλείονα
 ἢ ἐμφανεστέραν τοῦ συνήθους, ὅτε δὲ κοινωνίαν καὶ πίστιν λό-
 γων ἀπορρήτων, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπιστάσιαν πραγμάτων μειζό-
 νων τέως ἢ τὸ πρότερον, ἢ ἄλλοι' ἄλλο τῶν τοιούτων. Τούτων
 15 τοίνυν ἕκαστον μέρος καὶ τρόπος εἷς ἐστὶ τῆς εὐμενείας, καὶ
 πρὸς ἓν τι τούτων δύναται μετὰ τὴν γενικὴν τὸ τυγχάνω
 ἀποδίδοσθαι. Ταῦτά γε μὴν, καὶ τὸ ἀπέλαυσα δηλαδή καὶ
 τὸ ἔτυχον, εἰ ἀκριβῶς προσέξει τις τὸν νοῦν τῇ τούτων ση-
 μασίᾳ, καὶ κατὰ φύσιν ἔχουσι τὴν δήλωσιν τοῦ μέρους· ἐφε-
 20 τικὰ γὰρ καὶ αὐτὰ δοκοῦσιν εἶναι ῥήματα μετὰ ἀκριβείας,
 ὥς περ ἔφην, θεωρούμενα· οὐ γὰρ ὅλου οὐδὲ πλήθους τὸ ἀπο-
 λαύω φέρει σημασίαν, ἀλλ' ἐφ' αὐτοῦ τινος παρόντος μεθ' 1347v
 ἡδονῆς ἀντίληψιν καὶ μετουσίαν. Ὡσαύτως καὶ τὸ ἔτυχον
 καὶ μᾶλλον τὸ ἐπέτυχον καὶ ἔτι τὸ ἀπέτυχον διὰ τῆς προ-
 25 θέσεως ἐπιπλέον τῆς ἐφέσεως τὴν δήλωσιν ἐμφαίνουσι· τούτων
 δὲ πάντως καὶ μερικὴ ἢ λήψις ὥς ἐπίπαν γίνεται, ὧν ἡ ἔφρασις
 τούτων γὰρ αὖ ἢ ἔφρασις, ὧν ἐπ' ὀλίγον καὶ δυσχερὴς πῶς
 μᾶλλον ἢ ἐπίτευξις. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως δόξειέ τισι περι-
 εργότερα τοῦ δέοντος εἰρησθαι, ἡμεῖς δὲ καθολικῶς μὲν ἐπὶ τὸν
 30 κανόνα τὴν αἰτίαν ἀναφέρομεν· πανταχοῦ γὰρ ἡ γενικὴ, ὥς
 εἴρηται, ἢ ἐμφανῶς ἢ συνεπινοουμένως εἰς μέρος ἀποδίδοται,
 ὥς ἐξ ἀρχῆς τὴν ιδιότητα τῆς σημασίας ἔσχε. Καὶ χρὴ τὰ
 μὴ καθαρῶς εἰς μέρος ἐκφερόμενα πρὸς ὀρθότητα μετέλκειν
 τοῦ κανόνος ὀλίγιστα τε ὄντα, εἴπου καὶ εἰσὶ, καὶ οὐδὲ παν-
 35 τελῶς ἀποσταποῦντα, ὥς δεδήλωται, ἀλλὰ πρὸς μερικὴν τὴν

δήλωσιν αὐτόθεν καὶ αὐτά πως ταῖς νοουμέναις σημασίαις
 ἐπικλίνοντα. Ἡμεῖς μέντοι τῷ κανόνι, ὥσπερ ἔφην, μάλιστα
 ἰσχυριζόμενοι, εἰ ἐπιπλέον καὶ βασάνῳ τῇ διὰ τοῦ λόγου τὰ
 ῥήματα γυμνάζομεν, νεμεσητοὶ οὐκ ἂν εἰκότως (Fol. 18. b.)
 εἶημεν· πολλῆς γὰρ τῷ χρόνῳ ἐπιγενομένης τῆς περὶ ταῦτα 5
 ἐκτροπῆς καὶ παραχρήσεως πολλῆς, ἀνάγκη καὶ τῆς ἐπὶ τὸν
 κανόνα ὀρδοῦσης δεήσειν αἰτιολογίας. Τὸ μέντοι ἐπιμελοῦ-
 μαι, ὅπερ ἀνωτέρω ἔφημεν, εἰς τὸν τοῦ ἄρχειν καὶ δεσπόζειν
 τύπον ἔρχεται· τὸ γὰρ ἐπιμέλομαι φροντίζειν ἐστὶ, καὶ
 ἐπιμεληταὶ τῶν πόλεων οἱ φροντισταὶ λέγονται καὶ ἄρ- 10
 μοσταὶ καὶ οἱ διοικηταί, καὶ ἀπὸ ταύτης ὀρμώμενον τῆς ση-
 μασίας τὸ ἐπιμελοῦμαι καὶ ἐπὶ τὰ παραπλήσια φέρεται.
 Ἡμεῖς δὲ λέγομεν καὶ περὶ τῶν λοιπῶν τῶν καὶ μάλιστα δια-
 φέρεσθαι δοκούντων τῷ τῆς γενικῆς κανόνι, οἷον τοῦ ἐμπίπ-
 λαμαι, τοῦ πληροῦμαι καὶ τῶν ἄλλων, ὅτι ἐπὶ τούτων ἐστι 15
 μὲν καὶ ἐπιπλέον παράχρησιν αἰτιάσασθαι τῆς κρατούσης
 συνηθείας ἐπὶ τῇ συντάξει. Πλὴν καὶ ταῦτα οὐ χαλεπῶς ὑπὸ
 τῷ κανόνι εὐρεθήσεται κλειόμενα, ἀλλ' ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις ἀγα-
 πήσει τὴν ὀρδοῦσιν, εἴπερ εὐγνωμόνως καὶ περὶ αὐτῶν ἀκού-
 εις τις ἐθέλοι, ἀλλὰ μὴ σφόδρα δὴ |πρεςβεύειν τὰ τοῦ χρόνου, 20
 ἀναβιοῦσαν δὲ πως τὴν περὶ αὐτῶν ἀλήθειαν περιορᾶν καὶ
 ἐν δευτέρᾳ τίθεσθαι. Λέγομεν τοίνυν, ὥς καὶ ταῦτα, τὸ πλη-
 ρῶ, τὸ ἐμπιπλῶ, τὰ ὅμοια, ἃ περιουσίαν μὲν τινα δοκεῖ
 δηλοῦν τῆς μεταλήψεως, εἰ καὶ ὥς ἀπὸ ὅλου τινὸς ἐμφαίνουσι
 τὴν πλήρωσιν, οὐκ ἐπ' ἀληθείας καὶ ἀκριβῶς σκοπούμενα 26
 ταύτην ἔχουσι τὴν σημασίαν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ μέρους φέρει καὶ
 αὐτὰ καὶ τῷ τῆς γενικῆς συμπίπτουσι σημαυνομένῳ· οὐ γὰρ
 ὅταν εἰπώμεν, ὥς ἡ γενικὴ μερικὴν σημαίνει μετουσίαν, τότε
 τὴν μετάληψιν αὐτὴν ἐστενωμένην καὶ πρὸς τὴν ἔφρουν τοῦ
 πράγματος ἐνδεῶς ἔχουσιν καὶ ἑλλιπῶς σημαίνομεν, ἀλλὰ 30
 τοῦτα βουλόμεθα δηλοῦν, ὥς τοῦ ὅλου γένους ὄντος μερικῶς
 μετέχομεν, οὐ τὸ πᾶν οὐδὲ τὸ ὅλον αὐτὸ ἔχοντες, ἀλλὰ μέρος
 ἐξ αὐτοῦ, ὅπερ ἴσως μέρος ὄν (Fol. 19. a.) κατακόρως ἡμᾶς
 δυνήσεται πληρῶσαι, οἷον λέγομεν· ἔφαγον τοῦ ἄρτου, καί
 ἔπιον τοῦ οἴνου, τοῦ μεταλαμβανομένου δηλοῦντος, ὥς 35

εἰλήφραμέν τι μέρος, οὐ τὸ ὅλον. Πλὴν τὸ μέρος τάχ' ἂν
 τινας τῶν λαμβανόντων ῥήγνυσθαι ἐμφορηθέντας καὶ ἐκμε-
 δύσκεσθαι ποιήσῃ· οὐδὲν γὰρ κωλύει καὶ μέρος ταῦτα δύνα-
 σθαι, τοῦ ὅλου πολλῷ τῷ πλήθει ὄντος. Τοῦτο γοῦν ὅταν
 5 καὶ ἐμφανεστερον ὁ λόγος βούληται δηλοῦν, τὴν τῆς πληρώ-
 σεως ἀρμόττει λέξιν, οὐ σημαίνων, ὅτι διὰ τοῦ ὅλου τὴν πλή-
 ρωσιν ἐποίησεν, ἀλλ' ὅτι καὶ διὰ τοῦ μέρους ἱκανῶς ἀπέδωκε
 τὴν χρῆσιν καὶ εἰς κόρον καὶ πλησμίως. Λέγοντες οὖν, ὅτι· *11 318 ✓*
 ἐπληρώθημεν τοῦ ἄρτου, οὐ τῷ ὅλῳ δηλοῦμεν πληρωθῆ-
 10 ναι, ἀλλὰ μέρει, ἱκανῶς μέντοι καὶ προσκόρως τὸ ἐνδεές
 ἡμῶν πληρώσαντι. Οὕτω καὶ τὸ ἐμπιπλῶ καὶ τᾶλλα, ὅσα
 πρὸς τὴν γενικὴν ἐνίστασθαι δοκοῦσι, τῷ ταύτης ὑποπίπτουσι
 κανόνι, πρὸς λόγον τε καὶ πρὸς ἀκρίβειαν σκοπούμενα.

Σκεψώμεθα δὲ ὅμως καὶ τὰ τῇ δοτικῇ καὶ ἔτι τὰ τῇ
 15 αἰτιατικῇ προσίστασθαι καὶ διαφέρεισθαι δοκοῦντα· οὐ χαλε-
 πῶς γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα τῷ κανόνι ἔψεται. — Τὸ γοῦν·
 ἐχρήσατό τις συμφορᾷ, ἢ· ἐχρήσατο τῇ δεῖνι πόλει
 ἐν πατρίδος μοίρᾳ, δοτικῇ μὲν ἐστὶ συνταπτόμενον, πρὸς
 ἕτερον δέ τι σημαίνόμενον, ἀλλ' οὐ πρὸς τὸ τῆς δοτικῆς δο-
 20 κεῖ λαμβάνεσθαι· εἵπομεν γὰρ, ὥς τὰ τῆς δοτικῆς δόσιν τινὰ
 ἢ ἕτερόν τι παραπλήσιον πρὸς χάριν ἢ ἀπλῶς ἕνεκά τινος
 γινόμενον δηλοῖ· τὸ χρῶμαι δὲ ἐπὶ τῶν εἰρημένων οὐ τοι-
 οὔτό τι ἔοικε σημαίνειν· τὸ γὰρ χρῶμαι ἐφ' οὗ ἂν λέγοιτο,
 πρόσληψίν τινα ἐκούσιον τοῦ εἰς χρῆσιν ἐρχομένου φαίνεται
 25 δηλοῦν, οἷον λέγομεν· χρῶμαι τῷ δεῖνι φίλῳ, ἢ· χρῶ-
 μαι τῷ δεῖνι συνεργῷ ἢ καὶ ὑπηρέτῃ, δηλοῦντες, ὅτι·
 προσλαμβάνω τὸν δεῖνα ἐπὶ χρῆσιν τήνδε, ὅπερ δύναται εἰς
 δόσιν τινὰ καὶ λόγον χάριτος ἢ τινος συμπράξεως ἀνάγεσθαι·
 τὸ χρῶμαι δὲ καὶ ἀπὸ (Fol. 19. b.) μείζονός τινος καὶ
 30 ὑπερέχοντος δοκεῖ πως λέγεσθαι ἐκκαλουμένου καὶ προσάγον-
 τός τινα ἐπὶ τὴν χρῆσιν ἢ τὴν ὑπουργίαν, ἣν ἂν τις βούλοιτο·
 ὁδὲν οὐχ ὥς λέγομεν χρῆσθαί τινα τῷ δεῖνι ὑπουργῷ, οὕτως
 ἀρμόζει λέγειν καὶ χρῆσθαι τῷ δεῖνι εὐεργέτῃ· οὐ γὰρ ἐπ'
 αὐτῷ κεῖται τὸ εὐεργετεῖσθαι, εἰ μὴ τις οὕτω λέγει χρήσα-
 35 σθαι τῷ εὐεργέτῃ, ὥς ὅταν αὐτὸς αὐτόματός τις τῷ εὐεργε-

τοῦντι προσελθὼν καὶ θεραπαίαις τισὶν ἐκκαλεσάμενος, ἐαυτῷ
 τὴν αἰτίαν τοῦ εὐεργετεῖσθαι οἰκόθεν αὐτὸς παράσχοι. Κατὰ
 3492 // τοῦτο δὴ τὸ σημαινόμενον εἴ τις λέγει καὶ χρήσασθαι τινὰ τῇ
 συμφορᾷ, κατὰ τὸν τύπον ἂν τῆς δοτικῆς τῇ συντάξει χρῶτο,
 οἷον ὅταν ὁρῶν τις ξέουσαν τὴν θάλασσαν ῥοδίους, καὶ τὸν 8
 κλύδωνα σφοδρῶς ἐπεγειρόμενον, αὐτὸς κατατολμήσῃ πλοῦ·
 τότε γὰρ αὐτὸς ἂν ἐαυτῷ ἐπενεγκεῖν δόξῃ τὸ ναυάγιον, καὶ
 τόπον δοῦναι καὶ αἰτίαν, ὥς εἰκὸς, τῇ συμφορᾷ, καὶ ἐφ' ἐαυ-
 τὸν ἐλκύσαι, ὥσπερ λέγεται κατὰ τὸ ἀκριβὲς καὶ τὸ ἀπέλαυσέ
 τις τοῦ κακοῦ, ὅταν ἀσυμφόρως ἐφριέμενος καὶ σπεύδων ἐντύ- 10
 χῃ τῷ κακῷ. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ῥηθήσεται ὁρῶς
 καὶ τὸ χρήσασθαι πατρίδι, ὅταν τις τόπον ἐκ πολλῶν ὧν
 ἂν καταμάδοι ἢ καὶ πόλιν ἐκλεξάμενος, ἐν αὐτοῖς τιθεῖτο
 τὰς οἰκήσεις· τότε γὰρ αὐτὸς προσάπτειν καὶ ἐαυτῷ προσάγειν ἂν
 εἰκότως τὴν πατρίδα λέγοιτο, τουτέστιν ἐαυτοῦ ἐπὶ τὴν χρῆσιν 15
 ἄγειν. Οὕτω καὶ τὸ χρῶμαι εἰς παράχρησιν τινὰ ἐνταῦθα
 ἐξελθὼν, ἐπὶ τὸν τύπον πάλιν τοῦ κανόνος τοῖς καλῶς ὁρῶσιν
 εὔρηται στρεφόμενον. Πλὴν ἔστιν εἰπεῖν τό· ἐχρήσατό τις
 συμφορᾷ καὶ ἀντὶ τοῦ· ὠμίλησε καὶ συνέκυρσε καὶ ἀπλῶς
 ἐνέπεσε καὶ ὅλως ἐκοινώνησεν, ὅπερ ἐστὶ μέρος τοῦ ὅπωςδὴ- 20
 ποτε τῇ τύχῃ συμπεσεῖν καὶ ἐπὶ κακῷ συμπράξαι. Ὡσαύτως
 καὶ τὸ χρήσασθαι πατρίδι τὸ κατὰ βούλησιν ἢ μὴ κατὰ
 βούλησιν ἀλλὰ τύχην ἄλλην ἐνοικῆσαι τῇ πατρίδι καὶ ἐμπολι-
 τεύεσθαι καὶ κοινωνῆσαι, ὅπερ καὶ τοῦτο εἰς τὴν σύμπραξιν
 τῆς ἐξωτερικῆς κοινωνίας (Fol. 20. a.) ἀναφέρεται. — Ἔστι 25
 δὲ καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς ἀμφιβολίαν ἴσως παρεχόμενα, ὥς
 πρὸς γενικὴν ὀφείλοντα ἐκφέρεσθαι διὰ τὸ μερικὴν τινὰ ὑπο-
 σημαίνειν δήλωσιν, ῥήματα ταῦτα, τὸ ὑπολαμβάνω, τὸ
 ὑποπτεύω, τὸ ὑπονοῶ· δοκοῦσι γὰρ σημαίνειν τὴν ἀπὸ
 μέρους κατάληψιν καὶ γνῶσιν. Οὐκ ἔχει δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀκρι- 30
 βείας οὕτω· αὐτίκα γὰρ τὸ ὑπολαμβάνω οὐ τὸ στοχάζομαι
 καὶ τὸ μερικῶς αἰσθάνομαι πῶς καὶ νοῶ ἐξεταζόμενον εὔρη-
 ται δηλοῦν, ἀλλὰ σύνηδές ἐστιν ἐπὶ πολλῶν, οἷον ὥς ἐπὶ τῶν
 ἐρωτήσεων λέγειν· ὑπέλαβε δὲ ὁ δεῖνα τὸν λόγον οὕτως,
 ἀντὶ τοῦ· διεδέξατο καὶ ἀπεκρίνατο· ὅπερ γὰρ ἐστὶν ἐπὶ τῶν 35

ἐς τὸ σαφὲς ἐξηγουμένων τό· ἐξεδέξατο ὁ ἑρμηνεὺς τὸ
 γρίφως ἔχον οὕτως, ἀντὶ τοῦ· εἴληφε καὶ ἐνόησε, τοῦτο
 ἐπὶ τῶν ἐρωτήσεων καὶ ὅλως ἐπὶ τῶν ἀκουομένων τὸ ὑπέλα-
 βεν, ἐντελῇ δηλοῦν νόησιν τῶν ἀκουσθέντων. Ἄλλ' οὐκ ἐπὶ
 5 μέρους οὕτως ἔχει καὶ τὸ ὑποπτεύω καὶ ὑπονοῶ, οὐ με-
 ρικὴν νόησιν δηλοῦντα, ἀλλ' ἀκεραίαν ὑποκεκρυμμένου καὶ
 οὐ φανερώς δεωρουμένου πράγματος.

Ἐχεις καὶ τὰ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς ἀμφιβαλλόμενα, τοιαύτην
 ἔχοντά σοι πρὸς τὸν κανόνα τὴν ὀρθότητα. Ἐμοὶ μὲν οὖν
 10 ἀρκούντως ἔχειν καὶ τὴν τούτων ἐπίλυσιν δοκεῖ· εἰ δέ τινες
 εὐμενῶς τοῖς εἰρημένοις ἔχειν οὐκ ἐδέλοιν, μὴ νεωτέρους δέ-
 χεσθαι ῥαδίως περὶ παλαιᾶς οὕτω χρήσεως λόγους ἀξιούντες,
 ἐνδυμείσδωσαν, ὥς ὁ χρόνος οὐ μόνον ἄρα τὰ καλῶς ἐπὶ τοῦ
 εἶναι ἔχοντα τῇ διὰ μακροῦ δοκιμασίᾳ βεβαιοῖ, ἀλλὰ καὶ
 15 πλεῖστα τῶν καλῶν ἐκτρέπει· τοῖς μὲν γὰρ αὐτόθεν ἔχουσι τὸ
 βέβαιον καὶ αὐτὸς ἐπιγενόμενος ἔσθ' ὅπου προσθήκη τοῦ βε-
 βαίου γίνεται, αἱ δὲ μὴ σφόδρα ὑφ' αὐτῶν αὐτὰ πῶς ἔρῳ-
 ται, καὶ αὐτὸς ἐπιτιδέμενος λύειν καὶ ἐκτρέπειν, οὐχ ἐδρά-
 ζειν πέφυκε· καὶ δὴ καὶ ἡ περὶ τοὺς λόγους αὕτη συστάς τε
 20 καὶ εὐρεθεῖσα τέχνη, (Fol. 20. b.) ὥσπερ λέγεται, οὕτω καὶ
 συμβέβηκεν, οὐ πεπηγόσιν οὐδὲ ἀκινήτοις ὅροις ἄνωθεν ἐς
 δεῦρο ἑστήκεν, ὥς μὴ δοῦναι χώραν ἐν τισι πλάνης ἢ ἀμφι-
 βολίας. Οὐ μὲν ἀλλ' εἴτις, οἶμαι, καὶ μετρίως ὑπὸ τὸν κα-
 νόνα τὰ τῷ χρόνῳ κεχυμένα τε καὶ πεφυρμένα ἀγαγεῖν ἐν-
 25 ταῦθα δύναιτο· οὐ μεμπτὸς ἂν εἴη τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλὰ
 συγγνωστὸς, ἢ τινος καὶ χάριτος τοῖς ὀρθῶς ὀρῶσιν ἄξιος·
 ἄλλως τε ἡμεῖς ἐπὶ τοὺς πρώτους τύπους ἀνατρέχειν τῆς ὀρθό-
 τητος βουλόμενοι καὶ τῇ φύσει μᾶλλον κατακολουθεῖν ἐν
 τούτοις ἢ τῇ παραδόσει δεῖν οἰόμενοι, οὐ δήπου καὶ τῆς ἐν
 30 τῇ συνηθείᾳ κρατησάσης χρήσεως, εἰ δὲ βούλει παραχρήσεως
 τοπαράπαν ἀποτρέπομεν, οὐδὲ τοῦτ' ἐστὶν ἡ βούλησις τοῦ
 γράμματος, ἐλέγχειν εἴ τιτι τῶν παλαιῶν ἑτέρως τι περὶ αὐ-
 τῶν ὑπὸ δαῖμόνους τε καὶ γενναιότητος τῆς περὶ ταῦτα ἔδοξεν,
 ἀλλὰ τοῦτο μάλιστα ἐσπούδασται, καὶ τοῦτο σοῦ γε ἕνεκεν,
 35 τὸ δεῖξαι, ὅπως κατὰ φύσιν τε καὶ κατὰ λόγον τὸ ἐξ ἀρχῆς

ὁ τύπος τῆς συντάξεως ἐπινενόηται καὶ προσηκόντως εὔρηται, καὶ τίνα τρόπον ἔσχεν ἄνωθεν, ὥς μὴ πείρα μόνη μηδὲ παραδόσει λόγον οὐκ ἐχούσῃ ἐπὶ τῶν πλειόνων οἰηθῆς τὰ τῆς συντάξεως ἀπλῶς ἐκφέρεσθαι. Εἰ μέντοι καὶ τινες, ὥς ἄνωθεν προέφημεν, κατὰ τῶν ἀρχαίων ὅρων μεγαλοφρονήσαντες 5 οὐκ ἠδέλησαν ἐμμεῖναι, ἀλλὰ τι καὶ παραχαράξαι, οἱ μὲν τοῦ τύπου καὶ τῆς φύσεως αὖτις αὖ ἐπὶ πολλοῖς ἐχόμενοι, οἱ δ' ἴσως τούτων καὶ καταμελήσαντες· οὐχ ἡμῶν ἐστὶ τὸ κρίνειν ἢ καὶ αἰτιᾶσθαι, ἀλλ' ἐπὶ διαιτηταῖς τοῖς εὐγνώμοσι τῶν ἀκουόντων τίθεμεν, εἰ μὴ τι καὶ περὶ αὐτῶν ἀπολογεῖσθαι 10 ἔχομεν, ὥς κακεῖνοι ἄρα εὐροίας ἐν τῇ τέχνῃ καὶ πλάτους προμηθεύμενοι, ἅμα δὲ καὶ ῥαστώνης ἴσως ἐπὶ τῇ συνδήκῃ, τόπον καὶ ταῖς παραχρήσεσι δεδώκασι, ἐπὶ τοσοῦτο μέντοι ἐφ' ὅσον μὴ παντάπασι τοὺς ἀρχαίους τύπους διαφθεῖραι καὶ τὴν φύσιν ἀπαρνήσασθαι, ἀλλ' ἔχειν αὖτις καὶ παρ' ἑαυτῶν 15 (Fol. 21. b.) ἐμφαίνειν, ὅθεν ἐξ ἀρχῆς κίνησιν εἰς τὴν παραχρῆσιν λαβόντες, οὐπερ νῦν εἰσὶν ἠνέχθησαν· ὥςδ' ἡμεῖς τὴν ὁρδότητα δεικνύναι σπεύδοντες, συγγνώμην καὶ τῇ παραχρῆσει νέμομεν· καὶ κατὰ τοῦτό γ', οἶμαι, δικαίως ἂν καὶ πᾶσαν τὴν τῆς μέμφεως αἰτίαν πάντῃ πάντως ἀποφεύγοιμεν. Ἐμοὶ 20 δὲ ἄλλως καὶ πρὸς σὲ τὸν φίλτατον οἱ λόγοι γίνονται, καὶ πρὸς σὴν ὠφέλειαν ὅπῃ δήποτε ἔχοντες ὁρῶσιν· ὥστε οὐ τῶν ἄλλων πλεῖστος ἂν ὁ λόγος εἴη. Ἀλλ' ὥς βούλοιτό τις περὶ τούτων, καὶ τιδέσθω. Σὺ δ' οὖν ἐμοὶ παιδόμενος, ὥς μάλιστα τὸν νοῦν προσέξεις, καὶ οὐ τοῖς εἰρημένοις ἐπιρῥαθυμήσεις· τάχα 25 γὰρ ἂν τι καὶ σπουδῆς ἄξιον εὐρήσεις, ἐγγυητῇ μοι τῷ πατρὶ τοῦ λόγου χρώμενος.

Ἀλλὰ γὰρ ἐπειδὴ τὴν τῶν ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων σύνταξιν κατὰ τὸ δυνατόν σοι διηρῳώσαμεν, τὴν τούτων κοινωνίαν καὶ συνάφειαν κατὰ τὸν διπλοῦν τῆς κοινωνίας τῶν ἀν- 30 θρώπων τρόπον ὑποδέμενοι, μεσολαβηθείσης ἐν ταύτῃ καὶ τῆς αἰτίας, διὰ τὸ ἀναγκαίως ἐπὶ πάσαις κοινωνίαις τε καὶ πράξεσι καὶ ταύτην ἔπεσθαι· εἰκὸς ἂν εἴη, καὶ πρὸς τὴν ἐξῆς καὶ τελεωτέραν σύνταξιν τοῦ λόγου μὴ ἀποκαμεῖν, ἀλλὰ καὶ περὶ ταύτης δοῦναί σοι, ὥς δυνατόν, τῆς ὁρδότητος τοὺς τύ- 35

πους· σώμα τι γὰρ ὁ λόγος, ἐς τὸ πλήρες εἰρμοῖς καὶ μέλε-
 σιν, ὡς ἐκεῖνο, καὶ αὐτὸς συγκείμενος. Τὰ γοῦν τῶν εἰρμῶν,
 ὡς ἔφημεν, ἱκανῶς σοι διαρδρώσαντες, τὸ ἐξῆς ἂν καὶ περὶ
 τῆς τῶν μελῶν σοι διαρτίας καὶ ἁρμοστίας τὸν λόγον ποιησό-
 5 μεθα· οὕτω καὶ γὰρ τὴν ἐντελῆ τοῦ λόγου κίνησιν καὶ ἐπὶ
 πάντα χρῆσιν τελέως ἀποδοῖμεν ἂν σοι· περὶ ταῦτα γὰρ καὶ
 τὴν αὐτῶν συνάφειαν, ὡς χρῆ, καὶ σύνταξιν καὶ ὁ λεγόμενος
 σολοικισμὸς, ὅσπερ ἐστὶ χωλότης ἐν τῷ λόγῳ, φαίνεται, περὶ
 οὗ σε φροντίσαι δεῖ οὐδέν τι ἥτιον τῶν καλλίστων ἐπὶ τῇ
 10 γραφῇ ἰδιωμάτων καὶ ὠραϊσμάτων ἀπτικῶν, μᾶλλον μὲν οὖν
 καὶ ἐπιπλέον· τοῦτων γὰρ ἐφ' ὅσον ἂν τις καὶ μετέχει, οὐ
 μεμπτός, πλὴν (Fol. 21. b.) ὅσον ἐνδειάν τινα τοῦ περὶ ταῦτα
 κάλλους καὶ χαρίτων ἔχων λογισθῆσεται· τὸ δὲ προσπταίνειν ἐπὶ 11 3512
 τοῖς τοιούτοις καὶ χωλεύειν πολὺ τὸ αἰσχος καὶ ὁ γέλως.
 15 Ἔστι τοίνυν ὁ θρυλούμενος καὶ πρόχειρος τοῦ σολοικί-
 ζειν τρόπος, ὡς ἐπὶ τοῦ παρὰ τῶν πολλῶν προφερομένου πα-
 ραδείγματος, ὡς ὅταν τις εἴπῃ· ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος
 ἔπεσεν. Ὅτι μὲν τοίνυν τὸ τοιοῦτον σολοικισμὸς ἔστι τε
 καὶ παρὰ πάντων λέγεται, πρόδηλον· ὅπως δὲ καὶ σεσολοικί-
 20 σται, καὶ δι' ἣντινα αἰτίαν ὀρθῶς ἂν ἐπταισμένον εἴῃ, τοῦτο
 μάλιστα εἰδέναι χρή· οὕτω γὰρ ἂν καὶ μάλιστα φυλάξαι τὸ
 προσπταίνειν περὶ ταῦτα, εἰ τὴν αἰτίαν τοῦ ἀτόπου ἔξεις διορᾶν.
 Λέγεται δὲ οὐ πλέον περὶ τούτου, ἢ ὅτι ἔλλειψίς ἐστὶ τις
 περὶ τὸ ὀρθὸν ἢ τὸ ἐντελές· πῶς δὲ οὐκ ἐντελές ἢ πῶς οὐκ
 25 ἀσφαλές τὸ ῥηθὲν παράδειγμα, οὐ λέγεται, οὐκ οὐν ὥστε καὶ
 ἐς δεῦρό με μὴ εἰδέναι· σὺ δὲ ἴσθι, ὡς ἡ τοῦ λόγου χρῆσις
 καὶ τὸ βούλημα τοῦτ' ἦν, ὡς ἔφημεν, τὸ δηλοῦν ἀκεραίως
 πᾶν τὸ ἐς τὴν χρῆσιν ὑποκείμενον· ἐνταῦθα δὲ οὐ περισέσω-
 σται· εἰ γὰρ τις εἴποι· ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσεν,
 30 ἀσύνδετός ἐστιν ὁ λόγος καὶ οὐ σημαίνει ὅπερ καὶ ὁ λέγων
 βούλεται· ἔστι γὰρ ὅμοιον ὡς ἐπὶ τῶν ὀνομάτων ἀσυνδέτως
 λεγομένων, οἷον ὁ Δημοσθένους καὶ αὖ ὁ Δημοσθένους
 οὐ δεδήλωκε τόδε τι, εἰ μὴ τῇ ἐξαλλαγῇ τῶν πτώσεων τὰ ὀνό-
 ματα συνήφθησαν· τῇ ἐξαλλαγῇ δὲ καὶ ἅμα τῇ ἐνώσει ἐκ
 35 μέρους τι ἐδηλώσαμεν, συνεπινοουμένου καὶ τοῦ πρώτου ῥή-

ματος, τοῦ ἐστίν· ὁ Δημοσθένης γὰρ τοῦ Δημοσθένους
 λεγόμενος δηλοῖ, ὥς ἐστὶ τι ἐκείνου οὐπερ ἐστὶ, καὶ ἐνταῦθα
 τό· ἐγὼ περιπατῶν τοῦτο μόνον ἀσυνδέτως ἐλλιπές, ἢ μᾶλ-
 λον οὐδεμίαν ἔχει δῆλωσιν· ὡσαύτως καὶ τό· ὁ τοῖχος ἔπε-
 σεν οὐ δηλοῖ τι, πρὸς γε δὴ τὸν νοῦν τοῦ λέγοντος· βούλεται
 5 γὰρ ὁ λέγων ἐνταῦθα δηλῶσαι, ὥς· ἐν τῷ περιπατεῖν ἐμὲ
 ὁ τοῖχος ἔπεσε· τοῦτο δὲ, ἕως ἂν ἐπ' εὐθείας ἢ τὰ κῶλα
 ἐκφερόμενα, οὐδαμῶς δηλοῦται, εἰ μὴ συνδεθῇ ἢ εὐδεῖα, ὥς
 ἐν τοῖς ὀνόμασιν (Fol. 22. a.) εἴπομεν, πρὸς γενικὴν, ὥς εἴ-
 ναι· ἐμοῦ περιπατοῦντος ὁ τοῖχος ἔπεσε· τοῦτο γὰρ καὶ 10
 τὴν δῆλωσιν ἔχει ἀκεραίαν, ὥς ἅμα ἐμοῦ περιπατοῦντος καὶ
 ὁ τοῖχος ἔπεσε· τοῦτο καὶ πρὸς τὴν κατὰ φύσιν καὶ πρώτην
 κοινωνίαν καὶ συνάφειαν τὰ δύο κῶλα συνελθεῖν ἐποίησε καὶ
 ὁρδῶς ἔχειν, ὥς καὶ κατὰ φύσιν κολληθέντα καὶ συντεθει-
 μένα, παρεσκεύασεν· συνῆπται γὰρ καὶ ἠδρασται πρὸς γενι- 15
 κὴν, ἢ δὴ καὶ τὴν τοῦ γένους ἔσχεν ὁμοιότητα ἐν τῇ συντά-
 ξει, καὶ τῇ τοῦ λόγου κοινωνίᾳ τε καὶ συναφῇ· ὥς γὰρ τὸ
 γένος δι' αὐτῆς τὰ ὑπ' αὐτὸ ὑφ' ἑαυτὸ συνῆψε καὶ συνέσχεν,
 οὕτω δὴ καὶ αὕτη διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ γένους ὁμοιότητος παρα-
 20 πλησίαν ἔσχε δύναμιν ἐπὶ ταῖς ἄλλαις πτώσεσι καὶ τοῖς ἀπο-
 ταδεῖσι μέρεσι καὶ τμήμασι τοῦ λόγου, καὶ δύναται συνά-
 πτειν τε τὰς πτώσεις καὶ προσάγειν ἑαυτῇ καὶ συγκολλᾶν, τῶν
 ἄλλων μὴ τοῦτο δυναμένων, καὶ κατὰ μέρη τε καὶ κῶλα ὥς
 καδ' ἑαυτὰ φερόμενα καὶ ἀλλοτριῶς ἔχοντα ἀλλήλοις αὐτῇ
 πῶς δέχεσθαι ἐν ἑαυτῇ καὶ συνέχειν κατὰ φύσιν καὶ συντάτ- 25
 τειν, ἔδρα τις αὐτοῖς καὶ δοχεῖον γινομένη κατὰ τὴν τοῦ γέ-
 νους, ὥσπερ ἔφην, οἰκειότητα. Ἐντεῦθεν καὶ πλαγιασμός τὸ
 τῆς γενικῆς σχῆμα προσηγόρευται, ὥς ἐπ' αὐτῆς τῶν ἄλλων
 πτώσεων καὶ τῶν κῶλων ἐνστηριζομένων καὶ κατὰ φύσιν εἰς
 τὸ βεβηκὸς συνισχυομένων. Ὡς γὰρ ἐπὶ τῶν τεχνητῶν ἔχει κα- 30
 τασκευασμάτων· ὁρδὸν γὰρ ἐπ' ὁρδῷ σφαλερὰν τὴν ἔδραν ἔξει
 καὶ οὐκ ἂν ποτε ἐπὶ μακρὸν ἐστήξει, εἰ μὴ τάχιστα τῷ τέκτονι τῆς
 ἐπιχειρήσεως μεταμέλειν δεῖ, ἐγκαρσίῳ δὲ μάλιστα χρησάμενος
 σχήματι συμφερόντως καὶ σωφρόνως χρήσεται πρὸς τὴν ἀσφά-
 35 λειαν· οὕτω καὶ περὶ τῆς γενικῆς νοῆσαι χρή· τῆς γὰρ πτώσεως

ἐπὶ τοῦ γένους ἀπὸ τῆς εὐθείας ἐγκλιθείσης, ὃ δὴ καὶ πλα-
 γιασμός τοῖς γραμματισταῖς, ὥς εἴρηται, ἐκλήθη, καὶ τινὰ
 περιοχῆς καὶ συνοχῆς ἐντεῦθεν τύπον κατὰ τὴν τοῦ γένους,
 ὥσπερ ἔφην, οἰκειότητα λαβούσης, (Fol. 22. b.) ἀσφαλῆς ταῖς
 5 πώσεσι χώρα πρὸς ὑποδοχὴν καὶ τοῖς τοῦ λόγου τμήμασι
 καὶ κώλοις γέγονεν, ὥστε ἐπ' αὐτὴν τὰ ἀλλοτριῶς ἔχοντα, ὥς
 ἔφημεν, συνέρχεσθαι καὶ συγκολλᾶσθαι μητρός τινος καὶ γέ-
 νους τῆς πώσεως αὐτοῖς ὥσανεὶ γεγεννημένης καὶ τὴν ἀσφά-
 λειαν καὶ κοινωνίαν φρυσικῶς τῷ πλαγιασμῷ παρεχομένης,
 10 καδὰ δὴ καὶ ἐπὶ ταῖς οἰκοδομαῖς ὁρῶμεν ἔχον, τοῖς ὀρθοῖς
 τὰ πλάγια καὶ τοῖς ἄλλως ἔχουσι τοῦ σχήματος πρὸς ἀσφά-
 λειαν καὶ ἔδραν ὑποκείμενα. Ἴσως μὲν οὖν σμικρολογεῖσθαι
 δόξομεν, ὃ φιλότης, ἐπὶ τοῖς τοιοῖσδε, εἰ μὴ σοί γε, ἀλλ'
 ἑτέροις· ἀλλ' οὐδ' ἡμεῖς ἐν πλείονι τὴν μέμψιν ἢ τὴν σὴν
 15 ὠφέλειαν τῷ λόγῳ ποιησαίμεθα, σοί τε μηδαμοῦ τοιοῦτο πα-
 ρασταίη, ὥστ' ἐν ἐλάττονι τὸ τῆς ἀγνοίας ἐπὶ τοῖς τοιούτοις
 ἢ τὸ τῆς αἰσχύνης εἰς ζημίας λόγον κεῖσθαι· ἀλλὰ πρόσαγε
 σαυτὸν εὖ μάλα τῇ τοιαύτῃ μέμψει, καὶ τόλμα τῇ σμικρολο-
 γίᾳ ταύτῃ μὴ αἰσχύνεσθαι, ἔνθα τὸ μανδάνειν τί σοι τῶν
 20 χρησίμων προσγενήσεται· αἰσθήσει γὰρ ἴσως ἀντιστρόφως
 ἔξοντά σοι παρὰ τοῖς ὀρθῶς φρονοῦσι τὰ τῆς μέμψεως, οὐ
 σοι τοσοῦτον, ὅσον τοῖς σε τοῦ μανδάνειν γε ἀπάγουσιν εἰκό-
 τως προστριβόμενα. Πλὴν αὕτη σοι ἢ τοῦ προχείρου μάλι-
 στα καὶ πρὸ ὁδοῦ τοῖς γράφουσι σολοικισμοῦ διάγνωσις, καὶ
 25 ἢ τοῦ τρόπου μάλιστα καὶ τῆς αἰτίας γνῶσις, ὥστ' εἰδέναι,
 ὅθεν τε καὶ ὅπως ἐπταίσται.

Παρεσχημάτισται δέ τινα καὶ ἕτερα καὶ λώβης ἔοικε με-
 τέχειν τῆς ἐκ τούτου, ὥς ἐπὶ τῇ διαδόσει γίνεται τῶν νοσημά-
 των, οὐ καθαρῶς τῆς ὅλης πρὸς γε τὸ ὀρθὸν πηρώσεως με- 352V
 30 τέχοντα, οὐ μὴν ἀδῶα γε παντάπασι φαινόμενα τῆς λύμης,
 ἐν χρήσει δὲ ὅμως τοῖς παλαιοῖς παρειλημμένα, ἃ καὶ ἐσκεμ-
 μένως θεωρούμενα τῆς ἀληθείας τε καὶ τῆς ὀρθότητος οὐκ
 ἀποπίπτει, ὅποιον ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ τό· ἄμφω δ' ἐξο-
 μένω γεραρώτερος ἢ ἐν Ὀδυσσεὺς, καὶ τό· σύν τε δύ'
 35 ἐρχομένω καὶ τ' ἐνόησεν ἕτερος, καὶ ἕτερα· ταῦτα γὰρ

εοίκασι γενικὴν μάλιστα ἐπιζητεῖν, ὥς εἶναι· ἀμφοῖν δ' ἐξο-
 μένοι γεραρώτερος (Fol. 23. a.) ἦεν Ὀδυσσεύς· οὐκ ἀνάγκη
 δὲ ἐνταῦθα πλαγιάζειν εἰς τὴν γενικὴν· εἰ μὲν γὰρ αὐτῶν τῶν
 καδημένων ἕτερον ἦν πρόσωπον περὶ οὗ ἐλέγετο τό· γεραρώ-
 τερος ἦεν, γενικὴ ἐπ' αὐτῶν ὥφειλε ζητεῖσθαι διὰ τὸ οὕτω ἔχειν 5
 τὰ διηρημένα καὶ ἀλλότρια συντίθεσθαι καὶ συγκολλᾶσθαι καὶ τὸ
 συντάττεσθαι λαμβάνειν ἐπὶ γενικῆς· ἐνταῦθα δὲ ὁ γεραρώτερος
 ἐν τῷ καδῆσθαι εἰς ἐστὶ τῶν καδημένων, καὶ ὁμοιον ἐστὶν ὥς
 εἰ ἔλεγεν· ὁ εἰς καδῆμενος γεραρώτερός ἐστι θατέρου· εἰ γὰρ
 καὶ λέγομεν, ὥς γενικῆς ἐστὶ τὸ συναρμόττειν μάλιστα καὶ τὸ 10
 συντάττειν, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐδεῖα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου εὐδεῖα
 δύναται συνάπτεσθαι· δύνασαι γὰρ εἰπεῖν· ἐγὼ περιπατῶν
 ἐνέτυχον τῷ δεῖνι τῶν ἐπιτηδείων, ὁ αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ
 περιπατῶν ἅμα καὶ ὁ ἐντυχὼν, οὐ δύνασαι δὲ εἰπεῖν· ἐγὼ
 περιπατῶν ὁ φίλος συνηντήκει. Δύο τοίνυν προσώπων 15
 ἐν τῷ παραδείγματι παραλαμβανομένων, τὸ μὲν ἐν ἀφείται
 τὸ τοῦ Μενελάου, τὸ δ' ἕτερον ἐπ' εὐδεῖας εἰρημένον πρὸς
 εὐδεῖαν αὖτις ἀπεδόθη, ὥστε τῇ δοκῇσιν μὲν οὐκ ὀρθῶς ἐξε-
 νήνεκται, τῇ δ' ἀληθείᾳ τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ κανόνος οὐκ ἄπω-
 δεν ἐστὼς ἐστὶ. Τὰ αὐτὰ δὲ λέγειν ὀφείλομεν καὶ περὶ τοῦ 20
 ἑτέρου παραδείγματος καὶ πάντων, ὅσα ἐπὶ τὸν αὐτὸν σχημα-
 τισμόν τοῦ λόγου ἔρχεται.

353 v // Εἰσὶ γὰρ μὲν καὶ ἕτερα ἐν τῇ χρήσει τῶν ῥητόρων σχή-
 ματα, πρὸς αἰτιατικὴν ἀποδιδόμενα, γενικῇ δοκοῦντα μάλι-
 στα προσήκειν καὶ σφόδρα δὴ ὥς ἀληθῶς θάτερον προσήκειν, 25
 ὥς ἐνταῦθα δὴ τοῦ καινοῦ τῷ σχήματι συμβαίνοντος, ἐνθα
 διὰ τοῦ πλαγιασμοῦ ἡ γενικὴ τὸ κράτος ὥς ἐπίπαν φέρεται·
 εὗρηται δὲ τὸ μὲν ἐν, δύο γὰρ ἐστὶν, οὐκ ἐφ' ἅπαξ οὐδὲ
 ὀλιγάκις, ἀλλὰ πλειστάκις καὶ ἐπὶ πολλῶν, ὥς καὶ ἐπὶ τῶν
 τριῶν γενικῶν ἐκτείνεσθαι, τὸ δ' ἕτερον ὀλιγάκις καὶ ἐφ' 30
 ἅπαξ. Αἰτία μέντοι τῆς καινότητος μέχρι νῦν οὐ φαίνεται·
 σοὶ δὲ χρὴ τὸν λόγον καὶ τούτων παρ' ἡμῶν ἀποδοθῆναι,
 καὶ (Fol. 23. b.) ἀποδοθήσεται.

Παραδείγματα μὲν οὖν τοῦ πρώτου τῶν σχημάτων παρὰ
 τοῖς ἀρχαίοις πλεῖστα, ὥσπερ ἔφημεν, καὶ παρὰ τῷ Δημο- 35

σθένει δὲ συνεχῇ καὶ πυκνῶς ἐπὶ τὴν χρῆσιν λαμβανόμενα·
 ἔστι δὲ καὶ τόδε ἐν οἷς, αὐτὸν δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφι-
 στήν τοῦ Αἰσχίνου ὀνομάζοντος, αὐτὸς τὸ σαθρὸν καὶ συκο-
 φαντικὸν αὐτοῦ δεικνύων καὶ ὡς ἐκείνῳ μάλιστα ταυτὶ προς-
 5 ἤκει, ταῦτα λέγειν αὐτόν φησιν, ὡς· εἴαν πρότερός τις
 εἶπῃ τὰ προσόνθ' ἐαυτῷ περὶ ἄλλου, καὶ δὴ ταῦθ'
 οὕτως ἔχοντα, καὶ οὐκ ἔτι τοὺς ἀκούοντας σκεψο-
 μένους, τίς ποτ' αὐτός ἐστιν ὁ ταῦτα λέγων· ἐνταῦθα
 γὰρ πλαγιασμοῦ καὶ γενικῆς ἀπαιτουμένης, ὥστε εἶναι ἐχόν-
 10 των καὶ ἀκουόντων καὶ σκεψομένων, εἰς αἰτιατικὴν
 προήγαγε, διπλασιάσας ἅμα καὶ τὸ σχῆμα, καὶ δις αὐτῷ
 κατὰ συνέχειαν χρησάμενος· καὶ παρὰ τῷ Ἀριστείδῃ ἐν τῷ
 ὑπὲρ τοῦ Κίμωνος· οὗτος γὰρ πρὸς Πλάτωνα καὶ τὰ ἐκείνου
 ἀντιλέγων καὶ φέρων ἐξ αὐτῶν τὴν μαρτυρίαν, λέγειν αὐτόν
 15 φησι τὸν Πλάτωνα, ὡς· εἰ μὴ ταῦτα συνέλθοι, φιλοσο-
 φία καὶ δύναμις πολιτικὴ, οὐδὲν πλέον εἰς τὸ κοινὸν
 τοῖς ἀνθρώποις ἐσόμενον· καὶ πάλιν πρὸς αὐτόν τὸν
 Πλάτωνα περὶ τῶν φυλάκων τῆς αὐτοῦ πόλεως λέγων· καὶ 11352
 ὅλως, φησὶ, περὶ τούτους διατρίβειν τὰ πλεῖστα, ὡς
 20 μίαν οὔσαν ταύτην τῇ πόλει σωτηρίαν, εἰ τὰ τῶν
 φυλάκων εὐδηνοίῃ· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ τοῖς παραδείγμασι
 καὶ οὗτος τῇ αἰτιατικῇ ἀντὶ τῆς γενικῆς ἐχρήσατο· καὶ μυρίαν
 ἔστιν ἐν τοῖς παλαιοῖς τοῦ σχήματος εὐρεῖν τὴν χρῆσιν, οὐ μὴν
 ἀλλὰ καὶ παρὰ Γρηγορίῳ, ἐφ' οὗπερ ἤδη καὶ τὴν λύσιν λάμ-
 25 βανε· οὗτος γὰρ ἐν τῷ κατὰ τοῦ δυσσεβοῦς Ἰουλιανοῦ, τῶν μαθη-
 μάτων τῶν παρ' Ἑλλήσιν ἀποτρέποντος τοὺς βουλομένους προσιέ-
 ναι μετὰ τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας τῇ μαθήσει, τοῦτο ποιεῖν
 αὐτόν φησι, τὸ κωλύειν δηλονότι, ὥς περ τῆς θρησκείας
 ὄντα τὸν ἑλληνα λόγον, ἀλλ' οὐ τῆς γλώττης, ἀντὶ τῆς
 30 ἐν συνηθείᾳ γενικῆς αἰτιατικῇ χρησάμενος ἐνταῦθα. Ἐν πᾶσι
 γὰρ τούτοις γενικῆς τῷ λόγῳ ἐπιζητουμένης, (Fol. 24. a.)
 ὥς περ ἔφην, αἰτιατικὴ παρείληπται· τοῦτο δ', ἐμοὶ δοκεῖ,
 κομψότητι μὲν καὶ καινότητί τινι οὕτως ἀπεδόθη, λόγου δὲ
 ὁμῶς ἔχεται καὶ ὑπὸ τοῦ κανόνος μᾶλλον οὕτως ἔχειν ἀναγκά-
 35 ζεται· σκόπησον γὰρ τὸ περὶ τούτου, καὶ εὐρήσεις ἔχον, ὡς-

περ λέγω· ἡ γενικὴ ἐπὶ τοῦ σχήματος, καὶ ὁ πλαγιασμός
 ποτὲ μὲν ὥς αἰτία τίθεται, ποτὲ δὲ ἀναφέρεται καὶ ἀναιτίως·
 οἷον, ὅπερ ἄρτι ἐλέγομεν, τό· ἐμοῦ περιπατοῦντος ὁ τοῖ-
 χος ἔπεσεν, αἰτίαν οὐ σημαίνει, ἀλλ' ὅτι συνέβη ἐμοῦ περι-
 πατοῦντος πεσεῖν τὸν τοῖχον· τὸ δέ· τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα δ
 ἐπὶ κόρυθης παίσαντος, ἡ κεφαλὴ τοῦ τυπτηθέντος
 τῇ πληγῇ ἐάγη, αἰτίαν ὁμολογουμένως καὶ σαφῶς δηλοῖ.
 Ἐπὶ γοῦν τῆς δηλούσης αἰτίαν γενικῆς, ἐπειδὴ ἡ τῆς αἰτίας
 πτώσις ἀπὸ τῆς πρώτης γενέσεως, ὥς εἵπομεν, εἰς τὸν τῆς αἰ-
 τιατικῆς σχηματισμὸν ἀφώριστα, οὐδὲν ἂν εἴη ἄτοπον ἀλλὰ 10
 μάλιστα προσῆκον τῷ κανόνι, πρὸς αἰτιατικὴν τὴν πτῶσιν τῆς
 αἰτίας κἀνταῦθα ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν γενικὴν εἰς αἰτιατικὴν
 τραπῆναι, ἅμα τοῦ καινοῦ χάριν καὶ τῆς ἐπὶ τὸν κανόνα
 ἀναφορᾶς, ὥς ἔχει καὶ ἡ εἰρημένη χρῆσις τοῦ μεγάλου τοῦδε
 πατρὸς, τό· ὥς περ τῆς θρησκείας ὄντα τὸν Ἕλληνα λό- 15
 γον· βούλεται γὰρ δηλοῦν, ὅτι ἐκώλυεν ὁ δυσσεβὴς μετέχειν
 τοὺς ἡμετέρους τῶν ἑλληνικῶν τούτων μαθημάτων, ὥς δικαίου
 τινὸς ἀντεχόμενος καὶ αἰτίας δῆθεν τοῦ εἶναι πρὸς τὸν ἑλλη-
 νικὸν λόγον τῆς θρησκείας ἀλλ' οὐ τῆς γλώττης, ὅπερ οὐκ ἦν,
 ὥς ᾤετο· διὸ οὖν ὥς αἰτία τοῦτο ἦν, καὶ πρὸς αἰτιατικὴν 20
 ἐτράπη· καὶ ἐν πολλοῖς δὲ ἄλλοις, ἐφ' οἷς ἡ αἰτία, τοῦτο μά-
 λιστα εὐρίσκεται. Τούτου δὲ κατὰ λόγον γενομένου ἐπὶ τῆς
 αἰτίαν δηλούσης γενικῆς, ἐντεῦθεν, ἴσως μὴ πολλῶν ἀκριβολο-
 γουμένων, καὶ ἐπὶ τῆς μὴ δηλούσης αἰτίαν τὸ αὐτὸ παρηκολού-
 θησε, τῆς καινότητος τοῦ σχήματος τοὺς πολλοὺς προσαγομένου· 25
 χαίρουσι γὰρ οἱ πλεῖστοι, ὥς περ ἔφην, τῇ καινότητι (Fol. 24. b.)
 διὰ τὸ ξενίζον μᾶλλον· καὶ πεπόνθασιν ὑπ' ἀλλήλων παραπλή-
 σιον αἱ πτώσεις. Ὡς περ γὰρ ἡ γενικὴ καὶ ὁ πλαγιασμός διὰ
 τὸ φυσικῶς συνάπτειν τοῦ γένους καὶ τοῦ ὅλου, ὥς περ ἔφη-
 μεν, τὸ μέρος ἐν ἑαυτῷ συνέχοντος καὶ συσφίγγοντος καὶ 30
 συγκολλῶντος περιληπτικῶς, ἐντεῦθεν οὐ μόνον τὰ ἀλλότρια
 ἐπὶ τοῦ σχήματος συνῆψεν, ἀλλὰ καὶ τὰ δηλοῦντα τὴν αἰτίαν,
 ὥς περ εἵπομεν, τῆς συνηθείας οὕτω κρατησάσης· ὥς δὲ καὶ ἡ
 αἰτιατικὴ, κατὰ τῆς γενικῆς ἰσχύσασα διὰ τὸν κανόνα καὶ
 τρέψασα αὐτὴν ἐπὶ τῶν αἰτίαν σημαινόντων, προῆλθε καὶ 35

ἐπὶ τῆς ἀναιτίως λεγομένης γενικῆς καὶ ἔτρεψε καὶ ταύτην,
 ὥς εὐρίσκεισθαι καὶ τὴν γενικὴν ἐπ' ἀμφοτέρων, τῶν τε αἰτίαν
 σημαίνοντων καὶ τῶν μὴ, ὥσαύτως δὲ ἐπαμφοτερίζουσιν εἶ-
 μαι καὶ τὴν αἰτιατικὴν· καίτοιγε ἔχρην κατὰ τὸ ἀκριβὲς τοῦ
 5 λόγου τὴν μὲν γενικὴν ἐπὶ τῶν μὴ αἰτίαν δηλούντων μόνον // 354v
 τίδεσθαι, τὴν δὲ αἰτιατικὴν ἐπὶ τῶν σημαίνοντων τὴν αἰτίαν
 πάλιν μόνον. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον τῆς αἰτίας καὶ ἐν
 τοῖς οὐδετέροις πᾶσιν ἡ αἰτιατικὴ λαμβάνεται ἀντὶ τῆς γενικῆς,
 οἷον· δέον ὃν ποιῆσαι τόδε τι, καὶ ἐξὸν καὶ παρὸν
 10 καὶ τὰ τοιαῦτα· καὶ ταῦτα γὰρ ὥς αἰτία κείμενα τὰ πλεῖστα
 πρὸς αἰτιατικὴν κατὰ λόγον ὅμοιον ἐξήνεκται· ταῦτα μέντοι
 καὶ αἰτίαν μείζονα καὶ λόγον ἴσως ἔχει, δι' ὃν ἡ γενικὴ τῇ
 αἰτιατικῇ συνέρχεται καὶ τὰς ἀλλήλων εἰλήφασιν συντάξεις.
 Καὶ σὺ λαβὼν τὸν λόγον, ἴσως δὲ καὶ ἕτερος, ἀρκούντως ἔχειν,
 15 οἶμαι, νομιεῖτε· ἴσθι γὰρ, ὥς αἱ πτώσεις θαυμασίως ἀλλή-
 λαις ἐπικοινωνοῦσαι εὐρηνται, καὶ ἡ τε γενικὴ εἰς τὸν τῆς
 αἰτιατικῆς λόγον μεταβαίνει, καὶ αὖ ἡ αἰτιατικὴ εἰς τὸν τῆς
 γενικῆς ὁμοίως μεταπίπτει τὸν τρόπον τοῦτον· ἡ μὲν γὰρ γε-
 νικὴ γένους, ὥς ἔφραμεν, ἐστὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς δηλωτικὴ· ἔστι δὲ
 20 πάντως πού τὸ γένος, οὐπερ ἂν καὶ γένος εἴη, ἅμα τοῦ αὐτοῦ
 καὶ αἰτία εἰς τὸ εἶναι· αἴτιον γὰρ ἅπαν τὸ γεννῶν τοῦ γεν-
 νωμένου. Καὶ ἡ αἰτία δὲ κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον, δι' ἣν
 καὶ τῶν πραγμάτων ἕκαστα (Fol. 23. a.) συμβαίνει, γένος
 εἶναι πως δοκεῖ τούτου, οὗ ἐστὶν αἰτία· ὥς γὰρ τὸ γένος
 25 προάγειν φαίνεται καὶ γεννᾶν τὸ ἐξ αὐτοῦ, οὕτω δὲ καὶ ἡ
 αἰτία τὸ δι' ἐκείνην ἐνεργούμενον καὶ εἰς γένεσιν αὐτὴ δοκεῖ
 προάγειν καὶ γεννᾶν, μήπω πρότερον εἰ μὴ δι' ἐκείνην ὃν·
 ὥστε ἐπεὶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον καὶ τὸ γένος αἰτία τίς
 ἐστι, καὶ ἡ αἰτία γένος ἐστὶ τοῦ δι' αὐτήν, εἰκότως ἄρα καὶ
 30 τὰς ἀλλήλων μετελήφασιν συντάξεις, καὶ τὰ διὰ τῆς γενικῆς
 καὶ τοῦ πλαγιασμοῦ φερόμενα καὶ δι' αἰτιατικῆς ἡδυνήθησαν
 ἐκφέρεσθαι.

Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὧν ἔφραμεν σχημάτων εἰς αἰτιατικὴν
 ἐκφέρεσθαι, δοκοῦν ἀρμόττειν μάλιστα τῇ γενικῇ, τοιαύτην
 35 σοι τὴν λύσιν καὶ διὰ τοσούτων εἴληφεν. Οὐ μὲν ἀλλ' εὐρη-

352 // ται ἡ αἰτιατικὴ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ σχήματι ἀντὶ τῆς γενικῆς
 λαμβάνεσθαι δοκοῦσα· πλὴν ἐνταῦθα οὐ τῆς γενικῆς μετα-
 πιπτούσης τρόπῳ δὴ τινι πρὸς αἰτιατικὴν τὸ καινὸν τοῦ σχή-
 ματος δοκεῖ συμβαίνειν, ἀλλ' αὐτὸ μὲν τὸ σχῆμα καὶ πάνυ
 τοι ἀπόπου δόξαν εἴληφεν, ὥς ἄρα γενικῇ παντάπασι προσῆ- 5
 κον· τῆς αἰτίας μέντοι ἀναφαινομένης, τὴν μὲν γενικὴν ἐκκλί-
 νειν ἔοικε, πρὸς δὲ τὴν αἰτιατικὴν, ἐφ' ἧς καὶ εὔρηται παρὰ
 τοῦ κανόνος, μᾶλλον ἤρμοσται καὶ κατὰ λόγον ἔχειν μεμαρ-
 τύρηται. Ἔστι σοι καὶ τούτου παραδείγματα, παρὰ μὲν τῷ
 Δημοσθένει ἐφ' οἷς κατὰ Φιλίππου γράφων καὶ πρὸς τοὺς 10
 Ἀθηναίους παρρησιαζόμενος, ὥς οὐ καλῶς οὐδὲ ἀρκούντως
 τὴν χορηγίαν ποιουμένων τῶν πρὸς τὸν πόλεμον ἀποστόλων,
 φησὶν, ὅτι· διὰ ταῦτα οἱ μὲν ἐχθροὶ καταγελῶσιν,
 οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει τοὺς τοιούτους ἀπο-
 στόλους, παρὰ δὲ τῷ Ἀριστείδῃ ἐκδεξαμένῳ αὐτοῖς σχεδὸν 15
 τοῖς ῥήμασι τὸ σχῆμα ἐν οἷς φησι περὶ τοῦ Κίμωνος, ὅτι·
 ὥστε, ἕως ἔζη Κίμων, περιῆν τοῖς Βαρβάροις τῷ
 φόβῳ τεθνᾶναι τοὺς Ἕλληνας. Τῷ αὐτῷ σχήματι φθά-
 νει χρησάμενος πρὸς τούτων καὶ ὁ Θουκυδίδης (Fol. 23. b.),
 ἐξ οὗ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἴσως παρελήφθη. Πλὴν τὸ σχῆμα 20
 θαυμαστὴν τὴν ἀπορίαν ἔχον, θαυμασίαν καὶ τὴν λύσιν εἴ-
 ληχε· ῥᾶστα δὲ ταύτην οἶμαι σοι πεγιγενέσθαι, εἰ ὦν ἐπὶ
 τῆς αἰτιατικῆς ἐλέγομεν μεμνήσῃ, μᾶλλον δὲ εἰ μὴ καὶ μεμνη-
 μένος εἴης, οὐκ ἂν τὰ δίκαια ποιοίης· εἰ γὰρ μὴ τῶν ἐκεῖ,
 οὐκ οἶδα εἴ τινων ἡδίων μεμνήσῃ. Ἐφημεν δ' οὖν, ὥς ἡ αἰ- 25
 τιατικὴ ὅλον τι σημαίνουσα εὔρίσκεται, ὥς ἐπ' αὐτῆς πεφώ-
 ραται τῆς αἰτίας πρώτως τε καὶ καθαρῶς· ἡ γὰρ πρόσωπον
 δηλοῖ ἢ πράγμα τι, ὁλόκληρον καὶ τοῦτο· ὅτι οὖν ὅλον τι ἐπὶ
 τῆς αἰτίας ἅπαξ κληρὸν εἴληφε δηλοῦν, ἤρκεσε καὶ ἐπὶ τῶν
 352 // ἄλλων, ὥσπερ εἵπομεν, ἐνθα τινὸς ὅλου δήλωσις ἐστίν, ἡ αὐτὴ 30
 καὶ ταῦτα ἱκανῶς σημαίνειν· οὐ μὲν ἀλλ' ἐδέησέ τινος προς-
 δήκης εἰς διαστολὴν ἐπὶ τῷ τῆς αἰτίας ὅλῳ καὶ ἐπὶ γε τῷ
 ἀπλῶς. Διὰ τοῦτο μὲν ὅτε ὅλον τι ἀπλῶς βουλόμεθα δηλοῦν,
 μὴ εἰς αἰτίας λόγον λαμβανόμενον, μόνη καθαρῶς χρώμεθα
 τῇ αἰτιατικῇ μηδεμιᾶς δεόμενοι προδέσεως, οἷον· σὲ καλῶ· 35

σὲ αἰτῶ· σὲ πέμπω· ὅτε δὲ τὸ τῆς αἰτίας ὅλον ἐδέλομεν
 δηλῶσαι, πρὸς διαστολὴν καὶ πλείονα τὴν δῆλωσιν, καὶ προ-
 δέσει χρώμεθα, οἷον τῇ διὰ, ὥς ἐν τούτῳ· διὰ σὲ κατέ-
 λαβον τὴν ἀγορὰν, ἵν' ἐντύχοιμι, ἢ ἀπλῶς· διὰ σὲ
 5 ἔπραξα τά· εἰ γὰρ ἐπὶ τοῦ παραδείγματος οὐ προέκειτο ἡ
 πρόδεσις, ἄδηλον ἂν ἦν, ποῖόν ἐστι τὸ ὅλον τῆς αἰτίας, ὃ
 ζητούμενος ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἢ ἡ ἀγορά· ὅλον γὰρ καὶ αὕτη·
 ἔνθα δὲ μὴ ἐστὶ τι τὸ ἐμποδὼν πρὸς τὴν τῆς αἰτίας δῆλωσιν,
 καὶ χωρὶς προδέσεως δυνάμεθα δηλοῦν αὐτήν, ὥς ἐν ἐκείνοις
 10 εἵπομεν τό· σὴν χάριν ἐποίησα τὸ, καὶ ταῦτά τοι γέ-
 γονε τό. Καὶ ἐν τοῖς εἰρημένοις τοίνυν παραδείγμασιν,
 ἐπεὶ μόνον τὸ τῆς αἰτίας ὅλον εὔρηται, οἷον ἐπὶ τοῦ δημο-
 σθενικοῦ οἱ ἀπόστολοι διὰ τῆς αἰτιατικῆς, καὶ παρὰ τῷ Ἀρι-
 στείδῃ ὁμοίως οἱ Ἕλληνες εἰς αἰτίαν λαμβανόμενοι διὰ τῆς
 15 αἰτιατικῆς· καὶ κατὰ πλήθους γὰρ περιουσίαν (Fol. 26. a.)
 ἐνταυθοῖ τὸ ὅλον εὔρηται· διὰ τοῦτο καὶ ἡ αἰτιατικὴ καὶ δίχα
 τῆς προδέσεως ἐνταῦθα ἀπεδόδη, ἀρκοῦσα καὶ κατ' ἐαυτήν
 τὸ ὅλον καὶ τὸ αἶτιον σημεῖναι· ὥστε ἐπὶ μὲν τοῦ δημοσδε-
 νικοῦ δύνασθαι νοεῖσθαι καὶ συντάπτεσθαι τὸ χωρίον οὕτω,
 20 ὥς διὰ τὸ ἀσθενὲς καὶ ἀνίσχυρον τῶν ὑπὸ τῆς πόλεως πεμπο-
 μένων, καὶ δι' αὐτοὺς οὕτως ἔχοντας τοὺς ἀποστόλους συμ-
 βαίνει τεθνᾶναι τῷ φόβῳ τοὺς συμμάχους, τοὺς ἐχθροὺς δὲ
 καταγελᾶν, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀριστείδου νοεῖσθαι αὖθις οὕτω,
 ὅτι, ἕως ἔξῃ Κίμων, περιῆν τοῖς Βαρβάροις τῷ φόβῳ τεθνᾶναι # 3662
 25 διὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ τὰ τούτοις κατορδούμενα ὑπὸ στρα-
 τηγῶ τῷ Κίμονι. Οὕτω σοι καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου τούτου σχή-
 ματος ἡ αἰτιατικὴ ἀπορώτατα δοκοῦσα ἔχειν, εὐπορώτατα,
 ὥς οἶμαι, καὶ λείως ἐπὶ τὸν κανόνα ἔδραμεν.
 Ἐχεις καὶ τὴν τοῦ σχήματος τῆς αἰτιατικῆς καινοτομίαν,
 30 οὐ καινοτομίαν μᾶλλον, ἀλλὰ ἀκολουθίαν τοῦ κανόνος ἀπο-
 δεδειγμένην· καὶ πλεον ἢ ἐχρῆν ἴσως περὶ τούτου διειρρίψαμεν·
 πλὴν ἐπέπερ ἅπαξ ἐνεπέσομεν ἐπὶ τὸ τὰ τοιαῦτά σοι ἀνακα-
 θᾶραι· μέλει γάρ μοι τοῦ μὴ καὶ σὲ καὶ τοὺς ἄλλους περὶ
 τῶν τοιούτων ἀπόρως ἔχειν καὶ διαταράττεσθαι· ἴσθι μοι, ὦ
 35 καλὲ υἱέ, καὶ τοῦτο· πολλοὶ γάρ με τῶν νέων καὶ περὶ τού-

του τὴν αἰτίαν ἤτησαν· εὔρηται παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ τὸ ἀπαρ-
 εμφάτως λεγόμενον ῥῆμα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου εἰς αἰτια-
 τικὴν τὸ πρῶτον τὴν ὁρμὴν δεχόμενον τοῦ σχήματος καὶ δι'
 αὐτῆς φερόμενον, εἴτα ἐπὶ τέλει εἰς εὐδεῖαν ἀντὶ αἰτιατικῆς
 λαμβάνον τὴν ἀπόδοσιν, καὶ τὴν εὐδεῖαν ἀντὶ τῆς αἰτιατι- 5
 κῆς καθαρῶς ἐνταῦθα τίθεσθαι ἐμφαῖνον, ὅπερ κατ' ἐμὲ οὐ-
 δέποτε γενήσεται, πτώσιν ἀντὶ πτώσεως ἀπλῶς οὕτω καὶ χω-
 ρὶς αἰτίας τε καὶ λόγου τίθεσθαι. Εἰ γὰρ δώσομεν πτώσιν ἢ
 καὶ ἄλλ' ἅττα ἀδιαφόρως ἀντ' ἀλλήλων (Fol. 26. b.) τίθεσθαι,
 οὐδὲν ἄρα ὁρισθήσεται οὐδ' οἴκειον ἔξει τόπον, ἀλλὰ περιχω- 10
 ρήσει καὶ ἀντιπεριστήσεται καὶ οὐδαμῇ ἐστήξει, ὅπερ ἄτοπον
 καὶ ἀτόπου ἴσως πέρα. Τὸ μὲν οὖν σχῆμα τῆς συντάξεως
 οὕτω παρὰ τοῖς ἔπεσιν εὐρίσκεται· φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦ-
 σαι Κρονίωνα ἀστράπτων ἐπιδέξια. Τὸ αὐτὸ σχῆμα
 καὶ παρ' ἄλλοις, ἀλλὰ δὴ καὶ παρὰ τῷ μεγάλῳ Γρηγορίῳ 15
 εὔρηται ἐν τῷ ἐπιταφίῳ Βασιλείου τοῦ μεγάλου, περὶ τοῦ Οὐαλέν-
 τος ὄντος τοῦ λόγου, ὡς μεγαλαυχουμένου καὶ λέγοντος· δει-
 νὸν γὰρ εἶναι καὶ σχέτλιον, πολλῶν μὲν ἔδνων ἐπάρ-
 χοντα, πολλῆς δὲ δόξης ἠξιωμένον, καὶ μετὰ τινι —
 ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς πόλεως ἡττων ὀφθῆναι, εἰς 20
 εὐδεῖαν τοῦ σχήματος ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς ἀποδοθέντος. Ἀλλὰ
 δὴ τὸ ἐπὶ τῆς εἰρημένης ἀπορον συντάξεως αἰτίαν τε καὶ λύ-
 σιν ἔχει ταύτην· τὸ ἀπαρέμφατον τοῦτο ῥῆμα ἔστι μὲν ὅτε
 εἰς αἰτιατικὴν προάγεται καὶ ἐπὶ ταύτην εἰς τέλος ἀποδίδοται,
 ἔστι δ' ὅτε εἰς εὐδεῖαν, ὡς ἔφημεν· ἔδος δὲ τοῖς ῥήτορσι καὶ 25
 μάλιστα τῷ Θουκυδίδῃ, δεινότητος, ὡς ἔοικε, τινὸς καὶ
 τοῦτο χάριν, ἐπὶ τῶν διπλῇ συντάξει φερομένων ῥημάτων
 ἐναλλάττειν οὕτως τὰς πτώσεις, καὶ μὴ πρὸς ἣν ἤρξατο ἀπο-
 διδόναι, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἐτέραν, ὡς οὐδὲν ὄν ἄτοπον, ἐπεὶ ἐκατέ-
 ρως τὸ ῥῆμα ἀποδίδοται, δυσὶν ἐν τῷ μέρει πτώσεσιν ἐντελῶς 30
 ἀποτεινόμενον, μιᾷ ἐνταῦθα καὶ μιᾷ ἐν ἄλλῃ· τοῦτο ἔστιν
 ὅπου καὶ ταῖς δυσὶ πτώσεσιν ἐπιπλακῆναι, καὶ τὸ αὐτὸ πρός-
 ωπον τῇ μὲν αἰτιατικῇ δηλῶσαι, τῇ δὲ εὐδεῖα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
 σχήματος ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς σημᾶναι· τοῦτο γὰρ καινότητα
 ποιεῖ τῷ σχήματι καὶ δεινότητα, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ Θουκυδίδῃ 35

συνεχέστερον παρειλημμένον· ἐφ' ἅπαξ δὲ καὶ ἐν τοῖς μάλιστα καθαριεύουσι χάριν τινὰ δοκεῖ προσάγειν ἐν τοῖς λόγοις καὶ (Fol. 27. a.) παρείληπται διὰ τὸ ξενίζον. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔχει τὴν τῆς ξενίας θεραπίαν οὕτω.

- 5 Μάλιστα δ' ἂν τις ἀπορήσειεν, ἐπειδὴ τὸ ἀπαρέμφρατον πρὸς πτώσιν ἢ πρὸς ὄψιν ἰδίως φαίνεται οὐκ ἐπικλίνειν, ἀλλ' ἀπόλυτόν ἐστιν, ὅποι ἂν ὑπὸ τοῦ λόγου κινήσῃ φερόμενον (διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἀπαραίτητον ὠνόμασται, ὥς μὴ παρεμφαῖνόν τι τοιοῦτον, πρὸς ὄψιν δηλαδή ἢ πτώσιν), τίνος ἕνεκεν, ὥς περ 13572
- 10 εἰς εὐθείαν ἀπεδόθη καὶ εἰς αἰτιατικήν, οὐχ ὁμοίως καὶ πρὸς γενικήν ἀποδομένον εὐρηται καὶ δοτικήν, μηδαμῶς πρὸς ἓν τι τὴν ὁρμὴν ἰδίως ἔχον, ὥς περ ἔφην -; Αἰτία τοίνυν ἔστιν αὕτη· εἵπομεν, ὥς ἡ γενική ἰδίαν ἔχει σημασίαν, ἥντινα δὴ ἔχει· ὡσαύτως καὶ ἡ δοτική, ὅποιαν τὸ γοῦν ἀπαρέμφρατον
- 15 διὰ τῆς εὐθείας μὲν φερόμενον καθαρὰν ἔχει καὶ ἀνεπίμικτον τὴν σημασίαν, βλαπτομένην ἢ καὶ ἐπισκοτούμενην παρ' οὐδεμιᾶς ἐτέρας πτώσεως ἢ σημασίας, οἷον λέγεται ὁ δεῖνα τὰ καὶ τὰ ποιῆσαι· καὶ οὕτω διὰ τῆς εὐθείας προερχόμενον, εἰς ὅσον ἔξεστι, καὶ δι' αὐτῆς συνεῖρον, περὶ οὗπερ πρόκειται
- 20 καθαρῶς σημαίνει τὸ πρὸς τὴν βούλησιν τοῦ λέγοντος, καὶ αὖτις διὰ τῆς αἰτιατικῆς ὁμοίως, οἷον λέγεται, τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διαβαίνοντα ἄλλα τε πλεῖστα τῶν ἀτόπων ποιῆσαι, καὶ δὴ καὶ τὸν Ἄθω διορύξαι, τὰ προοίμια τῆς μάχης κατὰ τῶν στοιχείων ἐνδεικνύμενον· ἐν-
- 25 ταῦτα γὰρ ἡ αἰτιατική πρὸς τὸ σημαίνειν τὸ βούλημα τῆς διηγήσεως οὐδὲν οὔτε παρὰ τῆς εὐθείας οὔτε παρὰ τῆς αἰτιατικῆς ἔχει συνεμπύκτον καὶ ἐμποδὼν ἐπὶ τὴν δήλωσιν γινόμενον. Μετὰ δοτικῆς δὲ ἢ τῆς γενικῆς τὸ ἀπαρέμφρατον φερόμενον οὐκ ἔχει καθαρῶς δηλοῦν τὴν βούλησιν, οἷον λέγεται
- 30 τῷ βασιλεῖ Περσῶν διαβαίνοντι ἐπισκοτεῖν καὶ ἐπικρύπτειν ἔσθ' ὅτε τοῖς τοξεύμασι τὸν ἥλιον· ἐνταῦθα γὰρ τῆς δοτικῆς τὸν νοῦν τοῦ λεγομένου εἰς τὴν ἰδίαν (Fol. 27. b.) σημασίαν μεθελκούσης, οὐ γίνεται ὅπερ ἡ ἱστορία παρέπεμψε, τὸ σκοτίζεσθαι τὸν ἥλιον τοῖς τοξεύμασι, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ νυναντίον,
- 35 τὸ σκοτίζεσθαι τὸν Πέρσην ὑπὸ τοῦ ἡλίου· διὰ τοῦτο παρεῖται

357v ἐπὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου ἢ δοτικῇ. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον εὐρή-
 σεις συμβαῖνον καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς, οἷον· ἀκούομεν τοῦ
 Πέρσου ξεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ τὰ καὶ τὰ ποιῇ-
 σαι· οὐ δύναται γὰρ τοῦτο δηλοῦν, ὥσπερ ἡ αἰτιατικὴ, ὅτι τὸν Ξέρ-
 ξην ἀκούομεν ποιῆσαι τάδε, καὶ νοεῖν αὐτὸν ἐκεῖνον εἶναι τὸν 5
 ποιοῦντα, ἀλλὰ συναρπάζει τὸν νοῦν καὶ τρέπει ἐφ' ἕτερον ἢ
 γενικῇ· δηλοῦται γὰρ μᾶλλον δι' αὐτῆς, ὥς παρ' αὐτοῦ ἀκη-
 κοότες ἔχομεν τὸ ξεῦγμα τὸ τοῦ Ἑλλήσπόντου παρ' ὅτουδήποτε
 γενέσθαι. Ὡς οὖν καὶ ταύτης δηλαδὴ τῆς γενικῆς τρεπούσης
 καὶ παραβλαπτούσης τὸν νοῦν τοῦ λεγομένου, οὐδὲ πρὸς ταύ- 10
 την ἀποδέδοται τὸ ἀπαρέμφατον, ἀλλ' ἔμεινεν ἐπὶ μόνῃς τῆς
 εὐθείας, ὥσπερ ἔφημεν, καὶ τῆς αἰτιατικῆς. Ἐχεις τοίνυν καὶ
 τὴν τούτου λύσιν, ὥς γε οἶμαι, ἱκανῶς.

Ἡπόρηται δὲ παρ' ἐνίων μοι καὶ τοῦτο, ὅπως ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ προσώπου, ἔνθα ἡ εὐδεῖα ἔοικεν ἐπιζητεῖσθαι, χώραν 15
 εἴληφεν ἡ γενικὴ, εἴτα ἡ εὐδεῖα ἠκολούθησε; Παραδείγματα
 δὲ τούτων ἄλλα τε καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν τῇ πρὸς τοὺς
 ἐταίρους Δίωνος ἐπιστολῇ· φησὶ γοῦν· πείθοντος δὲ Διονυ-
 σίου τιμαῖς καὶ χρήμασι γενέσθαι μετ' αὐτοῦ ἐμὲ
 μάρτυρά τε καὶ φίλον πρὸς τὴν εὐπρέπειαν τῆς ἐκ- 20
 βολῆς τοῦ Δίωνος αὐτῷ γίνεσθαι. Τούτων δὴ τὸ πᾶν
 διήμαρτε καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων τε καὶ δειοτέρων καθαρώτερον
 καὶ ἐμφανέστερον τὸ τοῦ ἱεροῦ μελοποιού· φησὶ γὰρ ἡ ᾠδὴ· κύ-
 ριε, παράγοντός σου ἐν τῇ ὁδῷ, εὖρες ἄνθρωπον
 τυφλὸν ἐκ γενετῆς· ἐνταῦθα γὰρ τῆς εὐθείας μάλιστα ὁρ- 25
 δότερον ἐχούσης εἰς τὴν χρῆσιν, μετέστησεν αὐτὴν ἡ γενικὴ καὶ
 τὸν τόπον εἴληφε. Λέγομεν οὖν, ὥς ἡ γενικὴ, γένους ἔχουσα
 τόπον καὶ πρესβεῖον, ὥσπερ αὐτὸ τὸ γένος συνέχει τε καὶ δέ-
 χεται τὰ ὑπ' αὐτὸ, καὶ αὐτὴ τὰς ἄλλας πτώσεις πάσας ὑποδέ-
 χεται (Fol. 28, a.), συνερχομένων καὶ συναπτομένων καὶ ἐδρα- 30
 ξομένων ἐπὶ ταύτην φυσικῶς. Διὰ τοῦτο καὶ προηγησαμένη
 τὰς ἄλλας, ὥσπερ ἔφην, καὶ ὕστερον ἐλθούσας ὑποδέχεται· ὥς-
 αὐτως καὶ ἑτέρας τινὸς τῶν πτώσεων καταρξαμένης, ἡ γενικὴ
 ἐξύστερον ἐλθούσα συνεδέθη διὰ τὸ φύσιν ἔχειν, ὥς πολλά-
 κισ εἴρηται, καὶ συνάπτεσθαι καὶ προσλαμβάνειν τὰς λοιπὰς. 35

358v

Ἡ μέντοι εὐδεῖα καὶ αἱ ἄλλαι πτώσεις ἐφ' ἑαυτὰς μὲν προς-
 πίπτουσαι, καὶ ἐπὶ τῷ αὐτῷ προσώπῳ συνέρχονται καὶ συναρ-
 μόττονται, ἀλλήλας δὲ οὐκ ἐπιδέχονται ἐπὶ προσώπων ἄλλο-
 τρίων, καθὼς ἐπὶ τῶν ἄνωθεν παραδειγμάτων εἵπομεν· ὥστε
 5 ἂν ἡ εὐδεῖα προηγησαμένη εὐδεῖαν αὖτις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προς-
 ῶπου ὑποδέχεται, πολλῷ δὴ μᾶλλον καὶ κατὰ περιουσίαν
 ἀσφαλείας ἢ γενικὴν προυποδεῖσα ἑαυτήν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
 προσώπου καὶ εὐδεῖαν ὑποδέξεται, ὡς καὶ τὸ μείζον ἔτι δυνα-
 μένη τὰς ἑτέρας πτώσεις καὶ ἐπ' ἄλλοτρίων προσώπων φερο-
 10 μένας αὐτὴ πρὸς ἑαυτήν συνάπτειν τε καὶ ὑποδέχεσθαι. Τὸ
 μέντοι παράδειγμα καὶ λόγου ἔχειται τοιοῦδε, καθ' ὃν διττὰς
 τὰς πτώσεις δέχεται· διττός ἐστιν ὁ ἄνθρωπος καὶ διχῇ δυ-
 ναται τῇ νοήσει καὶ τῷ λόγῳ τέμνεσθαι, οἷον ὡς ὅταν λέγω-
 μεν· ἔλαθον ἑμαυτὸν ποιήσας τὸ, καὶ· οὐ σύνοιδα
 15 τοῦτο ἑμαυτῷ, ὡς ἄλλου ὄντος τοῦ λανθάνοντος, καὶ ἄλλου
 τοῦ τὴν λήθην πάσχοντος, καὶ ἄλλου αὖ τοῦ συνειδότος, καὶ
 ἄλλου τοῦ ὥπερ σύνοιδε. Δύναται οὖν ἀσφαλῶς λέγεσθαι
 διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ ἡ γενικὴ καὶ εὐδεῖα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
 προσώπου, ὡς καὶ αὐτοῦ διττοῦ ὄντος, ὥπερ ἔφην, τοῦ ἄν-
 20 θρώπου, καὶ τῆς μὲν τῶν πτώσεων τῷ νῷ μόνῳ προσαρμοτ-
 τομένης, ὡς τὸ κῦρος ἔχοντι καὶ κρίνοντι, τῆς δὲ ἅμα τῷ
 συναμφοτέρῳ, ὡς ῥᾶον ἐξαπατωμένῳ καὶ τὴν λήθην πά-
 σχοντι. Κατὰ τούτους δὴ τοὺς λόγους ἔρῶται καὶ τὰ ῥη-
 δέντα παραδείγματα, ἅμα γενικῇ τε καὶ εὐδεῖα ἐπὶ τοῦ ἐνὸς
 25 προσώπου κεχρημένα, καὶ μετὰ ἀσφαλείας τὴν τῆς μέμψεως
 (Fol. 28. b.) αἰτίαν διαφεύγει αὐτὰ τε καὶ ὅσα ἕτερα ταῖς
 ῥηδεῖσαις πτώσεσιν ἐκφέρονται. Ταῦτά σοι καὶ περὶ τούτου.
 Ἀλλὰ γὰρ εὔρηται καὶ ἕτερα πλεῖστα παρ' ἑτέροις σχή-
 ματα διαφόρως ἐκφερόμενα, κεκλασμένοις τισὶν, ὡς ἐλλιπῶς
 30 ἔχοντα, καὶ κατεαγόσιν εἰκότα, οὐ μὲν τὴν ἑλλειψιν ἐμφαι-
 νοντα, καὶ διὰ τοῦτο λανθάνειν τὸ ἄτοπον ποιοῦντα, ἃ καὶ
 τοῦ ὀρθοῦ παρεκτρεπόμενα τῷ τάχει τὴν ἀνάληψιν δηρᾶται.
 Ὡςπερ γὰρ τινες ἐν τῷ εἰωδότη τρόπῳ τοῦ παλαίειν τῷ θαρ-
 ρεῖν συγκαδιέντες, καὶ μάλα τοι τοῦ πίπτειν ἔγγιστα γινόμε-
 35 νοι, ὅμως αὖτις αὖ ὑπόκλονοι ἐστήκασι, κατορδοῦντες μὲν

τι καὶ τῇ τέχνῃ τῆς καμπῆς, τῇ καινότητι δὲ μᾶλλον καὶ τῷ
 ξένῳ τοῦ παλαίειν τὸ θαυμάζεσθαι θαρσύνονται· τοιοῦτό τι συμ-
 βαίνει καὶ περὶ τοὺς λόγους· ἤδη τινὲς ὑπὸ κομπείας κάμπ-
 τουσιν αὐτοὺς καὶ στρέφουσιν, οἱ δὲ συστέλλουσι καὶ ὑπο-
 τέμνουσι καινοποιοῦντες ἐν τοῖς σχήμασιν· εἶδ' οἱ λόγοι μό- 5
 λης μὲν, ὅμως δ' οὖν ἐστήκασιν, τοῦ κινδυνεύειν λεληθότες ὥς
 ἐγγύς εἰσι. Τῶν τοιούτων παραδειγμάτων πλεῖστα μὲν παρὰ
 τῷ λημνίῳ Φιλοστράτῳ, εὔρηται δὲ τινὰ καὶ παρ' ἐνίοις
 τῶν πρεσβυτέρων τε καὶ σεμνοτέρων, ὥς ἐπιτραγήματά τινὰ
 τοῖς λόγοις ἐνιέντων, καὶ ἡδονῆς τινος καὶ χάριτος ἕνεκεν τοῦ 10
 σεμνοῦ καδυφιέντων· ἀπὸ γὰρ εὐθείας τοῦ λόγου τὰ πλεῖστα
 ὀρμηθέντες, εἴτ' ἀφόμενοι, πρὸς ἄλλην ἣν ἂν βούλονται τῶν
 πτώσεων μετέβησαν, ἄλλοι δὲ εἰ τύχοι ἀφ' ἐτέρας αὖ ἀρξά-
 μενοι, εἴτ' ἀντὶ τῆς προηγησαμένης ἄλλῃ μετεχρήσαντο, ἀδια-
 φόρως ἀπὸ πτώσεως ἐφ' ἐτέραν μεταπίπτοντες, ὅπερ, οἶμαι, 15
 ἄτοπον· εἰ γὰρ ἀδιαφόρως ταῖς πτώσεσι καὶ τοῖς σχηματισ-
 μοῖς χρησόμεθα, ἄδηλον, ὅποιον ἔσται τὸ ὀρθόν. Τούτοις
 εὐρήσεις τι προσεικὸς ἐνιαχοῦ καὶ παρὰ τῷ κομψοτάτῳ
 Πλάτῳ, καὶ παρ' ἄλλοις ἴσως τῶν ἀρχαίων οὐκ ὀλίγα,
 οὐκ ἀπαραμυθῆτως δὲ τὸ παράπαν (Fol. 29. a.) ἔχον- 20
 τα, ἀλλὰ τισὶ συνδέσμοις ἢ παρεμβολαῖς τὴν μετάβασιν
 τοῦ σχήματος ὀρθοῦντα, καλῶς τοῦ Πλάτωνος ἐν τούτοις
 καὶ τῶν ἄλλων καὶ κατὰ φύσιν, ὥς ἔοικε, ποιούντων· καίτοι
 γε ὁ Πλάτων οὐ σφόδρα τῆς λέξεως φροντίζειν, οὐδ' ἐς τὸ
 ἀκριβὲς ἀντέχεσθαι, οὕτωςί πως λέγων, ἐμφανῶς εὐρίσκεται, 25
 ἀλλὰ τοῦ γε σχήματος καὶ τῆς ἐν αὐτῷ συντάξεως καταφρο-
 νεῖν οὐ δύναται· ὥστε παρεμβάλλει, ὥπερ εἵπομεν, καὶ συν-
 δέσμοις διακόπτει, εἴτα μεταπίπτει, φύσιν ἔχοντος τοῦ πράγ-
 ματος, τὰ ἄλλότρια καὶ τὰ μὴ λόγον ἔχοντα ἐκ φύσεως συνάπ-
 τεσθαι, συνδέσμοις τισὶ καὶ μέσοις τὴν ἐνότητα καὶ συνοχὴν 30
 λαμβάνειν. Πλάτων μὲν οὖν καὶ οἱ τῆς κατὰ τοὺς λόγους
 καθαρότητος φροντίζοντες οὕτω πως ἐχρήσαντο τῇ μεταβάσει,
 οἱ δὲ ξενοπρεπῶς, ἵνα μὴ λέγω φάυλως καὶ ῥαδύμως, τῇ περὶ
 ταῦτα ἐξουσίᾳ χρώμενοι, μηδὲ τῷ καθαρῷ τὴν καινότητα
 κινῶν ἐδέλοντες, ἀμέσως τε καὶ ἀσυνδέτως τὴν μετάβασιν ἐπὶ 35

τῶν πτώσεων ἐποίησαν, καὶ ἄλλην ἄλλη τῆς ἀκολουθίας μὴ φροντίσαντες συνῆψαν.

Λόγος οὖν καδόλου ἐπὶ τούτοις ὁ ταῦτα ἅπαντα πρὸς τὸ ὀρθὸν δυνάμενος συνάγειν καὶ ὀμειπτα ποιεῖν, μηδεμιᾶς αἰ-
 5 τίας ἄλλης ἐν τῇ τέχνῃ φαινομένης, ἢ τῆς ὁμιλίας μάλιστα
 ἐστὶ κατ' ἐμὲ συνήθης προφορά· ἐκ ταύτης γὰρ πλεῖστα ἐν
 τοῖς λόγοις ἐτυπώθησαν, ἥθως ἐμποιοῦντα καὶ χάριν ἀφελῶς
 τινα ἐν τοῖς διαλόγοις φέροντα. Τῶν μὲν οὖν διαλόγων ἤρ-
 ξαντο καὶ τῆς σεμνοτέρας διαλέξεως, τὸ κοινὸν τῆς ὁμιλίας
 10 τῷ τοῦ μέτρου ὄγκῳ καὶ τῷ δι' αὐτοῦ σεμνῷ ἐξάραντες, τὸ
 μιμητικὸν γένος, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, τὸ τῶν ποιητῶν· τοῦ-
 το γὰρ ἐκεῖνος ὥς ἰδίον αὐτοῖς τὸ μιμητικὸν ἀνέδεικνεν. Οὗτοι
 γοῦν ἐνδεαστικῶς τὸ πρῶτον καὶ ὑπερσέμνως τοῖς διαλόγοις,
 ὥσπερ ἔφημεν, χρησάμενοι, ὅμως πλείστοις ἅμα καὶ τοῖς
 15 ἀπὸ τῆς κοινότητος ἔδεσιν ἐχρήσαντο, παραμιγνύντες τῷ ξενί-
 ζοντι (Fol. 29. b.) τῆς λέξεως τὰ ἔδη καὶ ἀποτυπούμενοι τὰ
 ἥδη, ἰν' ἐντεῦθεν τῷ σεμνῷ καὶ ἐμβριδεῖ τὸ χάριεν καὶ σύν-
 ηδες κιρνῶντες ἐπαγωγότερον τὸ μέτρον ἀπεργάζονται. Ἐδέ-
 ξαντο δὲ τὰ ἔδη καὶ παρέλαβον ἐπὶ τοῖς λόγοις οἱ τὸ μέτρον // 359 ✓
 20 αὖτις πρῶτοι λύσαντες καὶ πρὸς τὸ χρήσιμον καὶ πολιτικώτερον
 τοὺς λόγους διαδέμενοι. Εἰσὶ δὲ οἱ τε συγγραφεῖς καὶ οἱ καδ-
 εξῆς τῶν ῥητορικῶν λόγων ἡγησάμενοι, ὧν Ἡρόδοτος καὶ
 Θουκυδίδης τοῦ τε χρόνου καὶ τῆς συγγραφῆς τὰ πρῶτα
 φέρονται· οὗτοι γὰρ ἄρτι τοῦ μέτρου ἐκλυθέντες, ὁ μὲν
 25 ἰωνικοῖς ἔτι χρῆται καὶ ποιητικοῖς, ὁ δὲ ἀκράτοις τοῖς ἥδεσι
 τῶν Ἀττικῶν καὶ ἅμα δὴ τῶν ποιητῶν ἐπὶ τὸ σκληρότερον
 ἐκπίπτει. Οὗτοι δὴ καὶ τοῖς ἔδεσιν, ὥς ἔφημεν, ποιητικώτερον
 καὶ ἀκραιφνέστερον ἐχρήσαντο, ἀπὸ Ὀμήρου πρῶτου τὴν
 περὶ ταῦτα μίμησιν ὑπολαβόντες. Ἐξ ἐκείνων δὲ καὶ τοῖς
 30 ἄλλοις ἠκολούθησεν ὁ ξῆλος, εἴτα κατ' ὀλίγον καὶ ἐπὶ τὸ
 καινότερον προήχθη, φιλοτιμουμένων ἄλλων ἄλλο τὸ καινὸν
 προσεξευρίσκειν.

Ὅρα δ' οὖν, ὅπως ἐκ τοῦ ἔδους οἱ πολλοὶ κατὰ βραχὺ
 ἐπὶ πλείστην τῶν σχημάτων τὴν παράχρησιν ἠνέχθησαν.
 35 Ἐδος ἐστὶ που ὥς ἐπὶ πλεῖστον τοῖς πολλοῖς συμβαῖνον, τό

τινος ἀρξάμενον ὁρμῆς τοῦ λόγου, εἶτα λέγειν ὡς ἐπενδυμού-
 μενον τὸν λέγοντα· ἀλλὰ καταλείψω τοῦτο, ἐρῶ δὲ μᾶλ-
 λον τόδε, καθ' ὃ δὴ ἔθος καὶ οἱ ῥήτορες ἀψάμενοί τινος,
 ὡς εἰς τέλος ἀφιζόμενοι, ἅμα τῷ τὴν βούλησιν τοῦ λόγου
 ἀμυδρῶς ἐνδείξασθαι, εἰώδασι διακόπτειν τε καὶ λέγειν· ἀλλὰ 5
 μήπω ταῦτα· ἀλλ' ἐάσω τοῦτο, καὶ οὕτω φέρονται ἐπ'
 ἄλλο τι· τινὲς δὲ τῆς μὲν ὑποθέσεως ἔχονται καὶ προχωροῦσι,
 τῆς δὲ γε πτώσεως, ἐξ ἧς ἐπὶ τὸ λέγειν ὥρμησαν, διὰ τὸ μὴ
 σὺν λόγῳ μηδὲ τέχνῃ τοῦτο πράττειν, ἐπ' ὀλίγον ἢ καὶ πλεον
 τι προβάντες ἡμνημόνευσαν καὶ πρὸς ἑτέραν ἣν ἂν τύχη 10
 ἀδιαφόρως ἢ ἀνεπαισδήτως ἐμπεπτώकाσι. Τοῦτο δὴ τὸ ἔθος ἢ
 τὸ πάθος φύσει παρακολουθοῦν καὶ εἰς τοὺς λόγους, ὥσπερ
 360V // τᾶλλα, παρὰ τῶν (Fol. 30. a.) ἀρχαίων ἐτυπώθη· καὶ ἀπ' εὐ-
 δείας τὴν ὁρμὴν ὡς τὸ πολὺ ποιοῦμενοι, ἔστιν ὅτε τὴν προη-
 γησαμένην πῶσιν ἀπόλυτον ἔωσι, καὶ διακόψαντες πρὸς ἑτέραν 15
 μεταπίπτουσι. Οἱ μὲν οὖν τοῦ ἔθους ἀσφαλῶς ἐχόμενοι καὶ τῆς
 ἐν τῷ λέγειν εὐκρινείας τε καὶ καθαρότητος φροντίζοντες, συνδέσ-
 μοις ἢ τισι παρεμβολαῖς καὶ παρενδήκαις διακόπτοντες, ὡς
 ἔφημεν, τὴν μετάβασιν ποιοῦνται, καὶ οὕτως ἀπὸ τῆς εὐδείας
 ἐφ' ἑτέραν μεταπίπτουσι τῶν πτώσεων, ἅμα τε τοῦ ἔθους 20
 ἀντεχόμενοι καὶ σὺν λόγῳ τοῦτο πράττοντες, τεχνικῇ τινι με-
 θόδῳ τὸ τοῦ ἔθους ἄλογον ὁρδοῦντες· τὴν μὲν γὰρ πῶσιν
 ἀποκλύουσι διὰ τὸ ἔθος, καὶ δοκοῦσι τοῖς ἐν μέσῳ καὶ αὐτοὶ
 ἐπιλανθάνεσθαι. Ἐντεῦθεν δ' οὖν τὸν λόγον ὥσπερ εἰ τῆς συνε-
 χείας ἀπαρτῶντες καὶ τοῖς συνδέσμοις ἢ τοῖς μεταξὺ τοῦτον 25
 μᾶλλον ἐνστηρίζοντες, τὴν ἐξῆς ἀπόδοσιν ποιοῦνται, ὥστ' ἔχειν
 ἀσφαλῶς ἐντεῦθεν τῆς συντάξεως. Οἱ μέντοι ὕστεροι οὐ πολὺ
 τῆς καθαρότητος φροντίσαντες, τοῦ καινοῦ δὲ μᾶλλον καὶ τοῦ
 ἐν τοῖς σχήμασι ξενίζοντος αὐτοὺς προσαγομένου, τὸ καινὸν
 τοῦ ἔθους ἐπὶ τὸ καινότερον ἐξήγαγον, καὶ ῥαθυμότερον τῷ 30
 σχήματι χρησάμενοι, τῶν μὲν παρεμβολῶν καὶ τῆς διακοπῆς
 καὶ ἀπαρτήσεως καὶ ὅλως τῆς ἐντεῦθεν καθαρότητος καὶ τῆς
 ὁρδοτήτος τοῦ σχήματος ἀπέστησαν καὶ ἀφροντίστως ἔσχον,
 ἀδιαστάτως δὲ καὶ ἀνεπισημάντως συνεχεῖ τῇ ῥήσει μεταβαί-
 νουσι, τὸ ἀλλότριον τῶν πτώσεων ἀπαραμυδῆτως παντελῶς 35

συνάπτοντες. — Ὅμηρος μὲν οὖν ὁ πρῶτος τῷ τε ἔδει καὶ τῷ
 σχήματι χρησάμενος, οὕτως ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐχρήσατο συνδέσμῳ
 τὴν διακοπὴν ποιήσας· Τυδεΐδης δ' ἐξαὐτίς ἰὼν προμάχοι-
 σιν ἐμίχθη, καὶ πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρώεσσι μά-
 5 χεσθαι— δὴ τότε μιν τρεῖς τόσσον ἔλε μένος ὥστε λέ-
 οντα· διὰ γὰρ τοῦ δὴ τότε ἐπαναφορικὴν ἔχοντος δύναμιν καὶ // 360v
 εἰς ἀρχὴν καθισταμένου τὴν μὲν (Fol. 30. b.) ὀπισθεν ἀπέλυσε
 πτώσιν κατὰ δὴ τὸ ἔδος, τῇ δὲ ἐξῆς τὸ ἀσφαλὲς παρέσχετο, ποι-
 ητικῶς οὗτος καὶ ἀποτόμως τῷ ἔδει χρώμενος ἐνταῦθα· οἱ δ'
 10 ἄλλοι καὶ ταῖς παρεμβολαῖς λεαίνουσι τὸ σχῆμα καὶ πρὸς τὸ
 ἔδος μάλιστα ἐκτείνουσι καθεξῆς αὐτῷ, καὶ ὁ Θουκυδίδης
 ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν οὕτω πως εὔρηται τῷ ἔδει χρώμε-
 νος· περὶ τῶν Ἀθηναίων λέγων φησί· τῷ δὲ ἄλλῳ στρα-
 τεύματι ἀποβάντες τῆς νήσου εἰς τὰ πρὸς Μαλέαν
 15 τετραμμένα ἐχώρουν ἐπὶ τὴν ἐπὶ θαλάττῃ πόλιν
 τῶν Κυθηρίων, καὶ εὐρόντες αὐτοὺς ἐστρατοπεδευ-
 μένους ἅπαντας, καὶ μάχης γενομένης, ὀλίγον μὲν
 τινα χρόνον ὑπέστησαν οἱ Κυθηριοί, ἔπειτα τραπό-
 μενοι κατέφυγον εἰς τὴν ἄνω πόλιν· ἐνταῦθα γὰρ τὴν
 20 μὲν εὐδεΐαν ἦτοι τὸ εὐρόντες ἀπέλυσε διὰ τε δὴ τὸ ἔδος
 καὶ διὰ τὸ μὴ φύσιν ἔχειν εὐδείαν μετ' εὐδείας ἐπὶ ἄλλο-
 τρίων συνάπτεσθαι προσώπων, τῇ παρεμβολῇ δὲ καὶ τῷ σχή-
 ματι τῷ τοῦ πλαγιασμοῦ ἐδράσας καὶ στηρίξας ἱκανῶς τὸν
 λόγον, δυναμένης, ὥς πολλάκις εἵπομεν, τῆς γενικῆς τὰς ἄλλας
 25 πτώσεις ὑποδέχεσθαι, κατὰ φύσιν ἅμα καὶ ἀσφαλῶς τὴν
 ἀπόδοσιν ἐπήγαγε. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν τῇ
 πρὸς τοὺς Δίωνα ἐταίρους αὐδὶς ἐπιστολῇ· φησὶ γάρ· ὁ μὲν
 Ἡρακλείδης ἐκποδὼν αὐτὸν ἔσχεν ἀφανῇ, Διονύ-
 σιος δὲ ἐξήτει λαβεῖν, ἀπορῶν δὲ Θεοδότην μετα-
 30 πεμψάμενος εἰς τὸν κῆπον, ἔτυχον δὲ ἐν τῷ κήπῳ
 καὶ ἐγὼ τότε περιπατῶν, τὰ μὲν οὖν ἄλλα οὐτ' εἶδον
 οὐτ' ἤκουσα διαλεγομένων, ἃ δ' ἐναντίον εἶπε Θεο-
 δότης ἐμοῦ πρὸς Διονύσιον οἶδά τε καὶ μέμνημαι·
 τῇ γὰρ παρεμβολῇ καὶ οὗτος τοῦ· ἔτυχον γὰρ καὶ ἐγὼ
 35 τὴν ὁρμὴν τῆς προηγησαμένης πτώσεως ἐκκόψας, ἑτέραν τὴν

3612 // τὴν τοῦ οἰκείου δηλαδὴ προσώπου εὐθείαν ἐπηγάγετο, ἄλλο-
 τρίως ἔχουσιν τῇ ἐξαρχῇ συνάπτεσθαι· ὅμως οὕτω διὰ τῆς
 παρεμβολῆς καὶ τοῦ συνδέσμου τὸ ἀσφαλὲς κἀνταῦθα ἐτή-
 ρηθη. Καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐν τῷ τοῦ Οἰδίποδος δράματι·
 μέλλων δὲ πέμπειν (Fol. 31. a.) κλεινὸς Οἰδίπου γό- 5
 νος μαντεῖα σεμνὰ Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας, ἐν τῷδ'
 ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν· τὸ γὰρ ἐν τῷδε, ἐν
 ἑαυτῷ δυνάμενον τὴν σύνταξιν ἐδράζειν καὶ τῶν ὀπισθεν χω-
 ρὶς ἀσφαλῶς ἀποδιδόναι, τὴν μὲν κατάρξασαν εὐθείαν ἀπόλυ-
 τον ποιεῖ, τῇ ἐξῆς δὲ πτώσει τὸ ἀσφαλὲς παρέχεται ἐν τῇ συν- 10
 τάξει, ὥς καὶ τὸ τοῦ Ὀμήρου ἔχει. Τοιοῦτον αὖτις κἀκεῖνο
 δὴ τοῦ Πλάτωνος, τὸ ἐν τῇ πρὸς Διονύσιον ἐπιστολῇ· λέγει
 γὰρ οὕτω πως· ἦλθον ἐγὼ εἰς Σικελίαν δόξαν ἔχων, πολὺ
 τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ διαφέρειν, βουλόμενος δὲ ἔλθων
 εἰς Συρακούσας συμμάρτυρα λαβεῖν σε, ἵνα δὴ μοι 15
 τιμῶτο φιλοσοφία καὶ παρὰ τῷ πλήθει, τὸ δ' οὐκ
 εὐαγὲς μοι ἀπέβη· κατὰ τὸν ὅμοιον γὰρ τρόπον δύναται
 κἀνταῦθα τὸ ἀσφαλὲς καὶ τὴν διακοπὴν ποιῆσαι, ἐφ' ἑαυτὸ
 δεξάμενον τὴν σύνταξιν τὸ τὸ δὲ καὶ στηρίζαν. Ἐτι τῇ παρ-
 εμβολῇ καὶ τῇ ἐξ αὐτῆς διακοπῇ καὶ ὁ σοφιστὴς Λιβάνιος 20
 ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τούτοις· τοῦ Ὀρέστου ἀπολογουμένου
 ὑπὲρ τοῦ φόνου τῆς μητρὸς καὶ διεξιόντος λόγους ἐν τῷ ἀπιέ-
 ναι τοῦ πατρὸς, ὥς δὴ πρὸς τὴν μητέρα, φησὶν, ὥς ἐκείνου
 λέγοντος, ἄλλα τε δὴ καὶ ταῦτα· ἴσως ἐπανήξω καὶ ἐπαι-
 νέσομαι σε τῆς οἰκουρίας, εἰ δέ τι περὶ ἡμῶν ἕτερον 25
 δόξη τῇ τύχῃ, ἀνδρωθεὶς Ὀρέστης ὁ παῖς οὕτοσί·
 καί με λαβὼν ἐνέδηκε ταῖς ἀγκάλαις· τοῦτον ἔξεις,
 φησὶν, ἀντ' ἐμοῦ, καὶ μὴ ζήτει τὸν Ἀγαμέμνονα.
 Πλὴν οὕτω μὲν καὶ οὗτος τῇ διακοπῇ χρησάμενος ἐνταῦθα
 τὸ ἀσφαλὲς ἐτήρησεν, ἐν ἄλλοις δὲ καινοτομεῖν τι καὶ αὐτὸς 30
 3614 / προήρηται, καὶ τῆς διακοπῆς χωρὶς τὴν σύνταξιν συνῆψε·
 χρῆται γὰρ τῷ σχήματι ἀδιαστάτως, καὶ συνάπτει τὰς πτώ-
 σεις ἀσυνδέτως, μὴ τῷ ἔδει καθαρῶς χρησάμενος, οὐκ οἶδα,
 εἴτ' αὐτὸς τοῖς ἄλλοις τοῦ καινοῦ καδῆγησάμενος, εἴδ' ἑτέρων
 κοινωνία τὸ καινὸν ἐν τούτοις καὶ τὸ ἀτοπον παραμυθούμενος, 35

οἷον ἐκεῖνο τοῦ αὐτοῦ· φησὶ γάρ ἐν ἐπιστολῇ καὶ κεῖνο αὐδῖς
ἐκ τῶν παρ' αὐτοῦ· τὰ γὰρ τοῦ δυσσεβοῦς Ἰουλιανοῦ παρ'
αὐτοῦ (*Fol. 31. b.*) καὶ ταῦτα· ἐξ αὐτοῦ γὰρ ἅμα τῶν ἑλλη-
νικῶν ναμάτων ἐν τε λόγοις καὶ τῇ δυσσεβείᾳ τὰ πρῶτα με-
5 τασχῶν ἐκεῖνος φαίνεται· φησὶ δὴ καὶ οὗτος ἐν ἐπιστολῇ·
ἄρτι παυσάμενος χαλεπῆς πάντη καὶ ταχείας νόσου
τῇ τοῦ πάντα ἐφορῶντος σωτήρος προνοίᾳ γράμ-
ματά μοι εἰς χεῖρας ἦλθεν ὑμέτερα. Πλὴν Λιβάνιος
μὲν ἐπ' ἐλάχιστον οὕτως τῷ σχήματι ἐχρήσατο, ἐν ἑτέροις
10 τὴν ἀπολογία τῆς ὀρθότητος διὰ τῆς παρεμβολῆς ποιούμε-
νος καὶ οὐ παντάπασι τῇ μέμψει ἐνεχόμενος, δούς δὲ ὅμως
χώραν τῷ ξενίζοντι, ἴσως ἡδύσμασι τῶν παρ' αὐτὸν φοιτών-
των ἐπὶ λόγοις· τρέφουσι γὰρ τοῖς τοιούτοις τὸν τῶν νέων
ἡμερον οἱ σοφισταί, ἡδύνοντες καὶ ἄρδοντες τὸ πρόθυμον αὐ-
15 τῶν ἐπὶ τοὺς λόγους. Φιλόστρατός γε μὴν ὁ λήμνιος, ὅλος
ἐπὶ τὴν καινότητα τραπόμενος καὶ ἀπειροκάλως ἐς τὰ μάλιστα
αὐτῇ χρησάμενος, τοῖς μὲν ἀρχαιοτέροις ἴσως ἐνιδεῖν οὐκ ἐβουλή-
θη, ἥπου καὶ ἐκὼν παρεῖδε, τῆς δ' ἐς ὕστερον τοῦ ἔδους παρα-
χρήσεως λαβόμενος, καὶ ἀπὸ ταύτης τὴν ὁρμὴν εἰς τὸ καινὸν
20 ποιούμενος, αὐτῇ μὲν τῇ μέχρῃς ἐαυτοῦ καινοποιήσῃ ἀφθό-
νως καὶ ἀδεῶς καὶ κατακόρως ὥς κοινότητι καὶ συνηθείᾳ κατ-
εχρήσατο, τῶν ἄλλων ἐπ' ἐλάχιστον ταύτῃ χρησαμένων, ὥς
ἂν δὴ τοῦ ἀτόπου καὶ τῆς τόλμης συναισθανομένων· ἀπὸ δὲ
ταύτης αὐτὸς προσεξευρίσκειν καὶ καινοποιεῖν ἀρξάμενος, ἐπὶ
25 πᾶσαν στροφὴν τε καὶ καμπὴν τοὺς λόγους καὶ τὸν ἐπ' αὐ- // 3622
τοῖς σχηματισμὸν ἐξήγαγε, καὶ τὰς πτώσεις, ὥς ἔτυχε καὶ εἰς
ἔδοξεν αὐτῷ, συνάπτει· τοῖς γὰρ ὕστερον, ἀσυνδέτως καὶ μὴ
κατὰ τὸν τῶν ἀρχαίων τύπον διὰ τῶν παρεμβολῶν συνάπ-
τουσι τὰς πτώσεις, προσφύς καὶ ἐπακολουθήσας, τὴν μὲν εὐ-
30 θείαν ἀπόλυτον εἶναι κατὰ τοὺς ἀρχαίους καὶ τὸ ἔδος οὐτ'
ἔγνω οὔτε ἐβουλήθη, ἀδιαστάτως δὲ συνάπτων τῇ ἐπαγομένῃ,
ἀντὶ γενικῆς τῇ εὐθείᾳ καθαρῶς καὶ ἐμφανῶς ἐχρήσατο. Ἐν-
τεῦθεν καὶ ἀτόπων ἠκολούθησεν ἐσμός· οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ τοῦ
(*Fol. 32. a.*) ἔδους τόπῳ μόνον χώραν τῷ ἀτόπῳ δέδωκεν,
35 ἀλλ' ἀδιαφόρως, ὅλοι δὴ καὶ τύχοι, τῇ εὐθείᾳ ἀντὶ τῆς γενι-

κῆς χρηταὶ καὶ πλαγιασμοῦ· ἐκ τῶν εἰκόνων γὰρ αὐτοῦ τὰ
 τοιαῦτά σοι ἐξείλεται· φησὶ πού τῶν τῆς γραφικῆς πινάκων
 ἐξ ὧν τὰ τῶν εἰκόνων τῷ παιδὶ διέξεισιν· ἡ δὲ εἰκὼν Θηβῶν
 ἐστὶν ἀλώσεως· ὁ Καπανεὺς δὲ τὰ τείχη βλέπει περιφρο-
 νῶν τὰς ἐπάλξεις ὥς κλίμακι ἀλωτὰς, οὐ μὲν βάλ- 5
 λεταιί πω ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων, ὁκνοῦντές που οἱ Θη-
 βαῖοι ἄρξαι μάχης· ἐν τῇ αὐτῇ πάλιν· λόγιον γάρ τι ὁ
 Τειρεσίας λέγει, τεῖνον εἰς Μενοεικέα, τὸν τοῦ Κρέ-
 οντος, ὥς ἀποθανῶν, ἔνθα ἡ χειρὰ τοῦ δράκοντος,
 ἐλευθέρα ἡ πόλις εἶη· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἀπ' εὐθείας ἀρχό- 10
 μενον, εἶτα ἀσυνδέτως συναπτόμενον τύπον γοῦν τοῦ ἔδους
 ἐπιφέρεται καὶ ἔστι κατὰ τὴν παράχρησιν τοῦ σχήματος, ἣν
 οἱ ὕστεροι ἐπὶ τῷ ἔδει ἀδεῶς ἐδέξαντο, μὴ τοῖς ἀρχαιοτέροις
 κατὰ τὴν παρεμβολὴν ἀκολουθήσαντες· τὸ πρῶτον δὲ καὶ αὐ-
 θαδέστερον αὐτῷ ἐξήνεκται· ὥς γὰρ ὁμολογουμένως τῆς εὐ- 15
 δείας ἐν τῷ τοῦ ἔδους σχήματι ἀντὶ γενικῆς παρειλημμένης
 εἰς πλαγιασμόν, αὐτὸς καὶ ἐς ὕστερον εὐθείαν ἀντὶ γενικῆς
 παρέλαβεν ἐν τόπῳ τοῦ πλαγιασμοῦ, καὶ ἀδιαφόρως, ὅποι
 362✓/ τύχοι, τῷ σχήματι πυκνῶς καὶ συνεχῶς ἐν τοῖς αὐτοῦ ἐχρή-
 σατο, καίτοιγε τῶν ἄλλων, ὅσοι καὶ ἐχρήσαντο αὐτῷ, ἐφ' 20
 ἅπαξ χρησαμένων, διὰ τὴν τοῦ ἀτόπου, ὥσπερ ἔφημεν, συ-
 ναίσδησιν εὐσχημονούντων τέως τῷ ἐφ' ἅπαξ καὶ τῇ συναισθή-
 σει καὶ συστελλομένων ἐπὶ τῷ ἀτόπῳ, καθάγε, οἶμαι, καὶ
 τὰ πηρώματα ἐπὶ τῆς φύσεως διὰ μακροῦ ὥς ἁμαρτήματα
 ἐπὶ τοῖς μέλεσι ὁρᾶται, αἰσχυνομένης καὶ συστελλομένης ἴσως 25
 ἐπ' αὐτοῖς. Οὐ μὲν ἀλλ' οὗτος ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἐν τοῖς
 λόγοις φέρεται, καὶ οὐκ ἐπαύσατο καινοποιῶν, πρὶν τῆς τόλ-
 μης εἰς τέλος ἵκοιτο· φησὶ γὰρ ἐν τοῖς ἡρωικοῖς αὐτοῦ· ὁ δὲν
 διφθέραν τε ἐναρμολογῶν καὶ σμινύην φέρων,
 καὶ οὐδὲ τὴν ἐς ἀστὺν ὁδὸν ἔτι γινώσκων, βρύει 30
 μοι τὰ ἐν τῷ ἀγρῷ πάντα· (Fol. 32.b.) καὶ ἐνταῦθα γὰρ
 αὐθαδῶς καὶ ἀριδὴλως, ὥς καὶ πολλαχῇ ἐτέρωδι, τῇ εὐ-
 δείᾳ ἀντὶ τῆς γενικῆς ἀνεπισκιάστως κέχρηται, οὐ μόνον δὲ,
 ἀλλ' ἅμα τοῖς χρηστοῖς τῶν σοφιστῶν ὀλίγοις τισὶ καὶ οὐκ
 οἶδα ὅσοις οὐδὲ ἀπὸ μόνῃς τῆς εὐθείας ἀρχεται, εἶτα φέρεται 35

ὅποι δὴ κατὰ τὸ ἔθος, ὥσπερ ἔφην, τῶν πολλῶν· ἐκεῖνοι γὰρ
 ἀπὸ γενικῆς ἢ ἐτέρας πτώσεως ἀρχεσθαι οὐκ ἴσασιν· τέχνης
 γὰρ τινος τὸ διὰ τοῦ πλαγιασμοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἀρχὴν, ἢ
 ἐτέρας πτώσεως· ἀλλ' οὗτοί γε ὥς τέχνη τῆς εὐθείας ἐπὶ τὴν
 5 ἐξῆς συναπτομένης, ἀλλ' οὐ τῷ ἔδει ἀπολυομένης, ἢ τῇ και-
 νότητι ἀποσυναπτομένης, καὶ ἀπὸ γενικῆς ἢ ἐτέρας πτώσεως
 ἀρχόμενοι ἢ εὐδεῖαν ἢ ἄλλην ἀσυνάπτως ἔχουσαν πῶσιν
 προσεπήγαγον, διὰ πάντων παραχρώμενοι τῷ ἔδει. Αἰτίαν δὲ
 καὶ λόγον τῆς παραγωγῆς καὶ παραχρήσεως οὐδ' ὑπὸ τῶν
 10 χρησαμένων καὶ τῶν αὐτοῖς συνηγορούντων ἔχομεν εὐρεῖν,
 οὐδ' ὑπὸ τῆς τέχνης εὐρηται. Διὰ ταῦτ' ἐμοὶ λόγος μόνος
 ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, ὥσπερ ἔφην, ἔδοξε τὸ ἔθος· τοῦτο γὰρ // 3632
 μόνον δύναται δοῦναι σοι τὴν θεραπίαν, καὶ τοῦτο ἀντὶ λό-
 γου γίνεται ἐνταῦθα· ὅτι γὰρ πλεῖστα τῶν ἔδῶν ἐν τοῖς λό-
 15 γοις ἐτυπώθη, πρόδηλον· πλὴν ἐνταῦθα ἀρκοῦν ἐστὶν εἰς
 λόγον, οἶμαι, πρῶτον μὲν τὸ εἰδέναι, ὥς ἀπὸ τοῦ ἔθους εἴ-
 ληπται τὸ σχῆμα, καὶ ὥς παρὰ τῶν ἀρχαίων καὶ σεμνῶν
 τέχνη τινὲ τῆς διακοπῆς καὶ διαστάσεως ἐν αὐτῷ παραληφθεῖ-
 σης, εἰς τὸ ἀσφαλὲς τὸ ἔθος ἐκοσμήθη, ἐξ ἀλόγου τῆς ἀρχῆς
 20 δεξάμενον τὴν κίνησιν, εἶτα ὅπως τῇ καινότητι τῶν πολλῶν
 ὥς τὸ πολὺ χαιρόντων, ὅσοις μάλιστα τοῦ ἡδέος ἐν τοῖς λό-
 γοις καὶ ξενίζοντος ἐμέλησε, πρῶτον μὲν ἢ εὐδεῖα ὥς ἐν τό-
 πῳ γενικῆς παρεῖληπται, οὐδέποτε φύσιν ἔχουσα τοῦτο δυνη-
 θῆναι, ἀλλ' ἢ ὅσον δόξαι κατὰ παράχρησιν ληφθεῖσα. Ἐντεῦ-
 25θεν δὲ ἐνὸς ἀτόπου τούτου τὴν ἀρχὴν λαβόντος, τᾶλλα, ὥς-
 περ ἔφην, ἀτοπώτερα ἐπηκολούθησε.

Τοῦτον ἔσχε ταῦτα παρ' ἐμοῦ τὸν λόγον· σὺ δ' οὖν ἂν
 μὲν ζητῶν ἐντύχης κρείττονι, φίλα κάμοι ποιήσεις αὐτῷ πει-
 δόμενος, εἰ δ' οὐκ ἐντεύξει, ὥσπερ ἴσως οἶμαι, ὥς ἐν αὐχμῷ
 30 τοῦ περὶ ταῦτα λόγου, ἀντέχου τοῦ δοθέντος, καὶ ἴσως (Fol.
 33. a.) τῆς ὀρθότητος οὐδ' ἐνταυθοῖ διαμαρτήσῃ· ὥσπερ γὰρ,
 οἶμαι, ἐπὶ τῶν καλῶς ἐχόντων ἀρκοῦν ἐστὶν εἰς λόγον τὸν
 τρόπον ἐκμαθεῖν, ὅθεν τὸ καλῶς ἔχειν ἠκολούθησε, οὕτω δὴ
 καὶ ἐπὶ τῶν παιστῶν ἢ οὐκ ἀσφαλῶς παντάπασιν ἐχόντων
 35 ἱκανὸν ἐπὶ τὸν λόγον τῆς αἰτίας τὸ μαθεῖν, ὅθεν τὴν ἀρχὴν

ἐπὶ τὸ μὴ καλῶς προήχθη, ὥστε καλῶς ποιῶν ἀγαπήσεις τοῖς παροῦσιν.

363v // Ὅτι μέντοι τὰ πολλὰ τῆς ὁμιλίας ἐν τοῖς λόγοις, ὥσπερ ἔφην, παρὰ τῶν ἀρχαίων ἐτυπώθη, τὸ τοῦ ἔδους ἀφελές καὶ ἄλογον πρὸς τὸ τεχνικὸν ἐπικοσμοῦντες, δῆλον ἐκ τοῦ περι- 5 τοῖς τισι διὰ τὸ ἔδος μόνον, ἀλλ' οὐ κατὰ λόγον ἕτερον, ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἐλλείψει χρῆσθαι Ὅμηρόν τε καὶ καθεξῆς τοὺς ἄλλους, οἷον ἔδος ἀφελές ἐστι τοῖς ῥῆσιν τινα καὶ ἀγγελίαν μακροτέραν ἀποτείνουσι ἐν τῷ παρ' ἄλλων ἀπαγγέλλειν συνε- χῶς τῷ λέγει χρῆσθαι· λέγει γὰρ τάδε φησὶν ὁ δεῖνα, κἂν 10 αὐδὺς τοῦ λόγου προελθόντος λέγει προστιδέασι, καὶ μετὰ μικρὸν ὡσαύτως, καὶ πολλάκις τὸ αὐτό φασι. Τοῦτο δὴ τὸ ἔδος ἐντυπῶσαι βουληθέντες τοῖς συγγράμμασιν οἱ τῶν σεμνοτέρων λόγων ἡγεμόνες καὶ δημιουργοὶ, τὸ μὲν πολλάκις καὶ τὸ ἐπὶ πλεῖστον ὡς ἀφελές παντάπασι παρῆκαν, τοῦ δὲ παρα- 15 φυλάξαι χάριν δεῖγμά τι τοῦ ἔδους, δις τῷ λέγει κατεχρήσαντο. Καὶ τοῦτο μὲν ἐν πολλοῖς καὶ ἄλλοις, μάλιστα δὲ παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ ἐν δημηγορίαις συνεχῶς εὑρεῖν ἐστι· λέγει γὰρ, ὅτι· ἐπὶ τούτοις παρελθὼν ὁ δεῖνα ἔλεξεν· ἐγὼ, φησὶν, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες· ἀρκοῦν γὰρ ἢ τὸ ἔλεξεν ἢ τὸ φησὶν 20 εἰπεῖν, ὁ δὲ διπλασιάζει τοῦ ἔδους ἕνεκεν· καὶ παρὰ Πλάτωνα ὁ Σωκράτης περὶ τοῦ Θρασυμάχου λέγων· καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάγχασέ τε μάλα σαρδόνιον καὶ εἶπεν· ὦ Ἡράκλεις, ἔφη, αὕτη ἐκείνη ἢ εἰωδυῖα εἰρωνεία Σωκράτους· ἐν ἄλλοις δὲ καὶ ἐλλείψει μὴ τέλεον ἀποδιδόντες, ὡς- 25 περ ἔφην, χρῶνται, ὡς τῷ τοιούτῳ σχήματι καὶ Πλάτων καὶ καὶ οἱ ἄλλοι (Fol. 33. b.) κέχρηται. Ἔστω δέ σοι μᾶλλον κἀνταῦθα τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν λόγῳ παραδείγματος· οὗτος γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ τῷ ἐν Ἀγαθῶνος, σκώπτων ἴσως εἰς Ἀριστοφάνην, λύγγα ἐπιπεπτωκυῖαν αὐτῷ ποιεῖ, παρακεκλιμέ- 30 νον δὲ αὐτῷ τὸν Ἐρυξίμαχον συμβουλεύειν ἰατρὸν ὄντα καὶ κελεύειν περὶ τῆς λυγγὸς, ἀπνευστὶ ἔχειν ἐπὶ πολὺ καὶ ἀποπει- 364r // ρᾶσθαι ὡς οὕτω παυσαμένης, εἴτ' εἰ μὲν ἐδέλει σοι, φησὶ, παύσασθαι ἢ λύγξ —· εἰ δὲ μὴ, ὕδατι ἀνακογχυλί- ασον· ἐλλιπῇ γὰρ τὴν ἀπόδοσιν ἀφείς, καὶ ὡς καλῶς ἄρα 35

ἔξει, εἰ οὕτω παύσαιτο· εἰ δ' ἄρα μὴ τοῦτο, φησὶν, ἀνακογ-
 χυλίασον. Τοῦτο γοῦν ἀφεῖται μὲν ὥς δῆλον, ἔστι δὲ ὅμως
 ἐκ τοῦ ἔδους. Οὕτω πολλὰ τῆς εἰς τὸ κοινὸν ταύτης ὁμιλίας,
 περιττῶς ἢ καὶ ἑλλιπῶς τῆς συνεχείας ἔχοντα, ὁ τεχνικῶς
 5 συντεθειμένος λόγος ἀνεμάξατο, ὥς καὶ τῶν ἡδῶν ἐκ τῶν
 ἔδων μάλιστα ἐμφαινομένων, καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἔδων ἐπὶ
 τοὺς λόγους εἰσενηνεγμένων.

Ταῦτά σοι καὶ περὶ τούτων παρ' ἡμῶν καὶ οὐκ ἔξω λό-
 γου, ὥσπερ οἶμαι, εἴρηται· σὺ δὲ τὰ οὕτως ἔχοντα καὶ τὰ
 10 ἐπὶ μέρους πολλαχῇ τηρῶν, πολλοὶ γὰρ δὴ τῶν νέων καὶ φι-
 λομαδῶν ταῦτα ἐπὶ γλώττης περιφέρουσιν, εἴση, ὥς τοῦ ἔδους
 τὰ τοιαῦτα ἅπαντα ἐξήρτηνται, μὴ φυλαπτόντων τῶν χρω-
 μένων τὴν ἀκρίβειαν μηδὲ τὸν τρόπον, καδ' ὃν τὰ ἔδη παρε-
 λήφθησαν.

15 Ἐχεις οὖν, ὥς οἶμαι, τέλεον τὸν περὶ τῆς συντάξεως ἐν-
 ταῦθα λόγον, τῆς τε ἐπὶ πρώτῃ τῇ κοινωνίᾳ καὶ συνθήκῃ τῶν
 ῥημάτων καὶ τῶν ὀνομάτων φαινομένης καὶ τῆς τελεωτέρας,
 τῆς ὅλα ἐπὶ τῶν σχημάτων κῶλά τε καὶ μέρη προσηκόντως
 καὶ κατὰ φύσιν συναπτούσης, διευκρινηθέντων ἅμα καὶ ὅσα γε

20 εἰς μνήμην τὴν ἐμὴν ἀφίκετο, ἔτι γε μὴν προστεθέντων καὶ
 ὅσα δὴ παρὰ τινων πρὸς ἡμᾶς ἐκάστοτε ἠπόρηται, τῶν μὲν
 ἐν μέρει, τῶν δὲ ἀδρόαν εἰληφότων σοι τὴν λύσιν, ὥς ἐπὶ τὸ
 καδωμιλημένον ἔδος ἀναφερομένων. Εἰ δ' ἄρα που τινὰ
 (Fol. 34. a.) καὶ διαπέφευγε τὴν παροῦσαν μέθοδον, ἀλλ'

25 ἔστω σοι καὶ ταῦτα σπουδῆς τινος εἰς αὐδῆς ὑπεκκαύματα,
 τοῦ μὴ ἀργεῖν ἀνεῖσθαι τὴν διάνοιαν, ἀλλ' ἔχειν σε ἐφ' ὅτῳ
 καὶ πονῆσαι δεῖ, ἅμα τοῖς τελεωτέροις συγγινόμενον. Πλὴν
 ἔμοιγε ἀρκούντως ἔχειν καὶ ταῦτα δὴ ὑπέληπται, ὥςδ' ἱκα-
 νῶς τὸν περὶ τούτων λόγον ἀνακεκαδάσθαι σοι, οὐ σμικροῦ

30 ἐπὶ πράγματος, ὥς ὁ Πλάτων ἔφη, παμμήκη τοῦτον ἡμῶν
 ἀποτεινάντων, καίτοι τῆς χρείας οὕτω γε πειδούσης, ἀλλὰ
 μέτριόν τε καὶ ὅσος ἡμῖν εἰς δύναμιν, περὶ μείζονος καὶ μει-
 ζόνων δεομένου, ἅτε, οἶμαι, καὶ μέχρι νῦν οὐ πάνυ παρὰ
 τῶν προτέρων φυσικοῖς τισι καὶ ἀκλονήτοις λόγοις τῆς συντά-

ξεως καὶ τῶν περὶ αὐτῆς ἐστηριγμένων, ἀλλὰ παραδόσει μόνη
 καὶ χρήσει παλαιῶν τῶν μετέπειτα παρακολουθηκότων, οὐκ
 ὀλίγον μέντοι τῆς ὀρθότητος ἀποβουκοληθέντων, ἅτε δὴ οὐ
 μικρῶς ὁμοῦ καὶ τοῦ χρόνου τῇ περὶ ταῦτα πλάνη συνηγω-
 νισμένου. Ὁ γάρ τοι χρόνος, ὥσπερ ἔφημεν, οὐ μόνον στή- 5
 λαις τε καὶ γράμμασι καὶ ὅλως τοῖς ἐξ ὕλης ἐπιβούλως πέ-
 φυκε συγγίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ λόγων καὶ τῆς περὶ τούτους τέχ-
 νης ἢ καὶ τῆς ψυχῆς ἥδη κατετόλμησε, καὶ γραμμάτων τῶν
 ἐν τῇ ψυχῇ καὶ στηλῶν καὶ ὅρων ἐκτριβήν τε καὶ ῥοήν ὑπὸ
 τῆς λήθης ἔδειτο, ἔστιν ἐν οἷς τι καὶ προσεξευρών· οὐ μὲν 10
 ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρχαίων πλεῖστα ἀφελόμενος, τὴν μεγίστην
 ἄρα πᾶσιν ἐπιφέρων νόσον τὴν ἀπὸ τοῦ γήρως, καὶ λήθῃ τὴν
 ἐπιβουλήν ἐνταῦθα μηχανώμενος, ὃ δὴ τοῖς ὑπὸ τὴν ὕλην
 τε καὶ αἰσθησιν μόνος ἐπιφέρειν ἔλαχεν, ὥς καὶ αὐτὸς
 μὴ πρὸς αἰῶνα ἐκτεινόμενος ἀλλ' ὁψέ ποτε τῷ γήρῳ ὑποκύ- 15
 ψων. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐ τῆς παρούσης ὄντα χρείας καὶ
 παρείσθω· ὃ δ' ἐμοὶ δηλοῦν ἢ βούλησις, ὥς ἄρα καὶ τῆς τέχ-
 νης ταύτης τῆς περὶ τοὺς λόγους καὶ τῶν ὅρων, οὓς οἱ πάλαι
 ἔδειντο, (Fol. 34. b.) μακρὰ τις, ὥσπερ ἔφην, ἐν πολλοῖς
 ἢ λήθῃ κατακέχυται, καὶ τὰ πλεῖστα τῷ τοῦ χρόνου μήκει 20
 συνεχώσθη, τινὰ δ' ὁμοῦ καὶ τῷ καινῷ τῆς παραχρήσεως
 οὐκ ὀλίγον τῆς ὀρθότητος ἀπέστη, αἰεὶ τι τῶν καινοποι-
 εῖν ἐπὶ τοῖς λόγοις βουλομένων τῆς μὲν ὀρθότητος κατὰ
 μικρὸν ὑφιεμένων, ἐπὶ δὲ τὰ πόρρω τῶν ἀρχαίων τύπων
 λανθανόντως ὑποφερομένων, ὥστ' ἐντεῦθεν ἥτε λέξεις παρ' 25
 ἐνίων οὐκ ὀλίγον τι τοῦ δέοντος ἀπεκινήθη, καὶ ὁ σχημα-
 τισμὸς παράσημος καὶ ιδιότροπος κεχάρακται. Οὐ μὲν ἀλλ'
 αἱ κύρβεις τῆς ὀρθότητος ἐν τῇ φύσει πάλαι τυπωθεῖσαι καὶ
 μέχρι νῦν τοῖς ὀρθῶς ὁρῶσι καὶ ἐξητασμένως διαφαίνουσι·
 καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν εἴτι παρὰ τούτων εὗρηται καὶ ἀμυδροῖς 30
 τοῖς τύποις καὶ τοῖς γράμμασιν ἀνέγνωσται καὶ τῷ βιβλίῳ
 τῷδε παραδέδοται, σοῖ μὲν χάριν τοῦ φιλιτάτου ταῦτα πεπραγ-
 μάτευται, κρινέσθω δὲ τοῖς βουλομένοις. Καὶ μὲν οὖν καὶ
 τοῖς ἄλλοις δόξῃ τι καίριον ἡνύσθαι, χάριεν ἂν εἴη, εἰ σοῦ

κηδόμενος, τοῖς ἄλλοις εὐρεθείημεν τὰ μέτρια ἐν τούτῳ χα-
 ριζόμενοι, καὶ οὐ μάλιστα οὐδ' εἰκῇ τὸν νοῦν ἐξώρως ἐπὶ
 ταῦτα τρέψαντες· εἰ δὲ τῆς βουλήσεως ἀπολειφθῆναι δόξομεν,
 ἀλλὰ τοῖς γε δὴ νύεσι παρὰ τῶν πατέρων ἀδελφὰ καὶ, ὅπη
 ποτ' ἂν ἔχοι, ποδητὰ δικαίως ἂν αὐτοῖς καὶ εἴη καὶ νομί-
 ζοιο. — | —.

Variae Lectiones,

Emendationes et Explicationes.

Pag. 1. vers. 1. Ἡ τοῦ λόγου χρῆσις κτλ.] Hoc in exordio Glycas ante oculos habuisse videtur Basilii M. verba initio homiliae de habendâ sui curâ Opp. T. 2. p. 16. C. D. 3. γελαστικὸν A. Eodem errore Valla ap. Nemes. p. 52. ed. Matth. συναγελαστικὸν reddidit *risibile*, et Schneid. Lex. v. ἀγελαστικὸς hanc vocem enotavit e Nemes. p. 53 ubi γελαστικὸς suum locum tenet. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 615. ed. Lips. 3, 4. κατὰ Πλάτωνα.] Haec sententia expressis verbis ap. Plat. non reperitur, inest vero Politici locis iis, ubi hominum genus singulaeque gentes cum ἀγέλη comparantur. Conf. praecipue p. 276, C. τῆς δίποδος ἀγέλης εἶναι τινα θρεπτικὴν τέχνην. 4. δι' αὐτοῦ] μετ' αὐτοῦ A. 7. τὰ τοιαῦτα] ταῦτα B. C. Sed conf. 9, 30. 41, 17. 12, 22, 30. 20, 34. 22, 23. 29, 3, 14. 33, 14, 18. 37, 13, 43, 32, 34. 48, 7. 33, 13. 34, 1, 2. 33, 12. 36, 26. 37, 12. Vid. quos laudavi in *Basilio Plotin.* p. 10. et add. Bernhard. Annot. ad Dionys. p. 863. 8. περὶ λόγους] π. τοὺς λ. A. 10 καὶ δὴ καὶ π. τ. ἀ.] καὶ δὴ π. τ. ἀ. A. 12. διαφέροντα] διαλλάττοντα BC. 14. παρὰ θεοῦ] ὑπὸ θ. A. Tu conf. p. 2, 24. δεδόσθαι παρ' αὐτοῦ. 2, 12. Πλάτων] Vid. Stallb. De Plat. Cratylo p. 22. inf. sq. 16. Ἀριστοτέλει] De Interpr. cap. 2. 20. τᾶλλα] τ' ἄλλα A τᾶλλα B. 21. καὶ τᾶλλα] τ' ἄλλα A τᾶλλα B : καὶ om AB.

σ

22. B ἀριστοτεχνίαν : ἔπεται A. De formula ἔχεσθαι τινος de *rebus* usurpata, quae cum aliis *cognatae* et *conjunctae*

sunt, 'cf. p. 59, 54. 47, 11. Vid. Heumann. ad Plutarch. de Educat. p. 11. Bach. et Kuster. ad Xenoph. Oecon. cap. 6, 1. Creuz. ad Plot. de P. p. 157. sq. Ast. ad Plat. Leg. p. 566. 584. Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 580. p. 588, ubi formula ἔχεσθαι λόγον illustratur, qua Glycam locis citt. usum vides, Sintenis. ad Plut. Pericl. p. 208. — Vocabulum ἀριστοτεχνία quod attinet, tenendum est, deum ἀριστοτέχνου nomine celebrari posterioris aetatis scriptoribus, praesertim philosophis et eruditioribus patribus ecclesiae. Cf. Basil. M. T. 1, p. 11, D, T. 2, p. 24, A, ubi in Cod. Colb. 1. putidum interpretamentum ὁ ἀριστος τεχνίτης : T. 2, p. 56, B, 63, E. Aster. Homil. 1, p. 567, E. Cyrill. Alex. de Adorat. in Sp. et Ver. Opp. T. 1, p. 9. C. Id. de S. Trin. ap. Mai. Nov. Coll. 8, 2. p. 28. Id. in Excc. e Leontio ap. Mai. N. C. 7, p. 94, 6. Gregor. Palam. ap. Matthaei. Lectt. Mosqq. p. 15. Andr. Cretensis Laudatt. ed. Combefis. p. 5. D. p. 129. A. Gennad. Catenâ in Genes. ap. Front. Duc. ad Basil. ed. Garn. T. 1. p. 682, a. De fonte locutionis *pindarico*, uti de aliis scriptoribus, qui pindarica formula usi sunt, vid. Schneid. Pindarr. Carmm. Fragm. p. 70. Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 24 ed. pecul. et ad Morr. p. 86. A. animm. p. 609 sq. Matthaei. ad Chrysost. Nov. Eclog. p. 24. Vorst. ad Chrysost. Sell. p. 160. Hemsterh. Anecd. P. 1, p. 242. cum Geelii annot., Boissonad. ad Zachar. Mit. p. 450. De gemino usu vocis ἀρχιτέχνης, cuius Pindarus et ipse auctor fuisse videtur, cf. Hemsterh. l. c. cuius copiis add. Didym. Alex. de Trin. 2, 7. p. 182. Mingar. qui conferendus est. Eodem ex genere rarissimum καλλιτέχνης *deus* ap. Pallad. de S. Chrys. ed. Bigot. p. 57. Qui autem ad normam vocis ἀριστοτέχνης deo ἀριστοτεχνίαν tribuerit, ego praeter Glycam novi neminem. 25, 26. Job. cap. 58. vs. 14. 26. τίθησι BC. Tu de medio τίθεμαι cf. p. 2, 4. 54. 24. 28. εἰκῆ] εἰκῆ A. Tu conf. Buttm. Gr. Ampl. T. 2. p. 266. προὔποτεδείσης] ποτὲ τεδείσης A et, in marg., B. Mox

ἴσῃ πᾶσι

B ἐπὶ τοῖς πράγμασι. Dein A. κατὰ λόγον. 30. ἐπὶ τῷ πρώτῳ] τῷ om B. In C haec evanuerunt. 31. Post οὐ μόνον δὲ in B deleta sunt verba ἐντεῦθεν νοῦς μὲν, quae ex

inseqq. huc illata. Deinceps A habet ἀλλὰ καὶ δη τοῦ α. In C haec evanuerunt. 33. τὸ θεοσεβ. τῶν ζώων] Platonium, e Timaeo p. 41. E. quod cum Ovidiano *sanctius animal* recte comparavit Steuchus Eugub. de Per. Philos. lib. 9. p. 572. ed. Basil. Chalcidius in Timae. p. 280. «Piae nationis animal hominem significans, ideo quod in mutis animalibus nulla sit cognitio dei.»

3, 1. ὅποι ποτ'] οἵποι ποτ' B qui in mg. a corr. m. ὅποι ποτ' : ὅποια ποτ' A. 10, 11. ὁδηγῶ — χρώμενος] Platonium, e Theaeteto p. 133. D. Vid. Heusd. Init. Phil. Plat. Vol. 1. p. 54. 10. πρὸς om A. 11. χρώμενος] χρώμεθα codd. Tu vid. Bast. Comm. Palaeogr. p. 714. 13, 14. χρησόμενος] χρώμενος A. 20. καὶ τούτων post διὰ τούτων A add. 23. ὡς ἐνῆν] B ὡς νῦν, in mg. ἐνῆν. Tu cf. p. 10, 13. 28, 27. et vid. Ast. Ann. in Plat. Phaedr. p. 290. Creuzer. Animm. ad Plot. p. 209. b. 34. ὑπολήθης A. 4, 6. εἴ τις] ἥ τις B. 12. οἶμαι τοίνυν] οἶμαι τ. δοκοῦν A. Idem mox καὶ τοῦτο πᾶσιν. 13. ταύτῃ] ταύτη codd. 16. αὐτὸν] αὐτῶν B. 17. τῇ ἀκολουθίᾳ BC. ἐπιδεῖξαι] ἐπι-σεῖξαι C : ἐπιδεῖσθαι A. 19. ἐστὶν] D ἐστὶ habet, illatum post ῥημάτων. 20. ἐπιδηλώσει ABC. Tu conf. de hac dativi cum ἐπὶ constructione p. 2, 23. 3, 4. 5, 27, 28. 6, 2. 7, 20. 32, 21. Vid. Wurm. Comment. in Dinarch. p. 41 sq. et sigillatim de formula ἐπὶ σωτηρίᾳ p. 3, 4. Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 625. 22. ὡς ἔνει A. In C haec evanuerunt. εἰ δαίξομεν] ἐδείξομεν ABC. 24. τῇ τῶν α.] τῇ om. A. Statim B δῆλον ὅτι. In C evanuit. Conf. VV. LL. p. 11, 18. et vide Ast. Addit. ad Phaedr. ad calc. comm. in Polit. p. 635. Apud Plotinum p. 593. D. loco vulgati ἢ δηλονότι-reponendum censeo ἢ δῆλον ὅτι —. Tum BCD ἔχειν οἶμαι, invers. ord. 29. αὐτοῖς] αὐτῆς D. Cf. VV. LL. p. 22, 27. τοῦ λόγου] τῇ λ. A. Statim D. non post λόγον, sed post ἐξ ἀρχῆς interpungit. Tu conf. p. 6, 26. 31. ἐπὶ τῷ κοιν. BC. 32. πρακτικὴ] προστακτικὴ D : πρακτικὴ habet etiam E.

5, 1. ἐξωτερικὴ A. οὐδέν τοι D. Tu de οὐδέν τι conf. p. 35, 9. et vid. Bast. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 864. Jacobs. ad Ach. Tat. p. 728. ad Ael. H. A. p. 34. inf. Creuz. ad

- Plot. Ann. p. 23. b. 2. αὐτῇ] αὐτῇ D. Tu conf. p. 3, 33. 14, 26, 27. 16, 7, 29. 17, 4, 9. 22, 8. 27, 29. 32, 24. 39, 22. 42, 28. 43, 7. 31, 34. et vid. Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 201. med. 3, 6. τοὺς-πόρρω γένους] ὄντας BCD add. quo facillime caremus. Conf. similem formulam οἱ ἄνω τοῦ γένους Aelian. V. H. 14, 36. 9, 10. εἰς ἀναγκείαν κοινωνίαν A. Dein. C εὐχοιντο, D δυνάμενοι. 11. προς-ῆκον] προσῆκε D. 12. Ante αἰῶνος in B deletum est αὐτοῦ punctis suppositis. 13. γούν] οὖν D. 17. δέ δοτε A. De permutatis αι et ε cf. VV. LL. p. 7, 18. 8, 26. 10, 8. 12, 18. 43, 3. 46, 18. Vid. Canter. Syntagm. p. 184. ed. Sturz. Benth. Opuscc. Philoll. p. 482. 313. Daves. Misc. Cr. ed. Burg. p. 79. 206. 491. 520. Jacobs. Addit. Anim. ad Athenae. p. 501. sq. Porson. Advers. p. 38. 263. ed. Cantabr. Walz. Ep. Crit. p. 14. sq. Boissonad. ad Marin. V. P. p. 69. Bast. ad Gregor. Cor. p. 363. et Ind. Greg. Cor. v. αι. Heimbach. Prolegomm. ad Anecd. p. XII. Ego hac occasione oblata emendabo Scholium ad Oribas. ap. Mai. Auct. Class. T. IV. p. 63. ἀνέδην· ἀντὶ τοῦ ἀσάτως καὶ συγκεχυμένως καὶ ἀνεδράστως. εἴρεται (l. εἴρηται) δὲ κατὰ στέρησιν τοῦ αἰδοῦς (l. ἔδους) ὃ ἐστι τῆς ιδεύσεως (l. ιδρύσεως). 19. τὰ κοινωνοῦντα πράγματι A: verum habet etiam E, qui καὶ ante πράγματα add. 24. ὥς] ὥσπερ D. Statim post συντεθεμένος B. 33. ἐλάχιστον] A δὴ add. punctis suppositis.
- 6, 1. κλίσεως C. κτήσεως A. 2. πατριῶν] A πατρικων usitato compendio. Vid. VV. LL. p. 10, 24. 3. Iliad. γ, 182. η, 234. β, 173. Ceterum ne hos locos sic deinceps, nulla interposita copula, afferri mireris, conf. Bast. ad Gregor. Cor. p. 161 sq. 6. πατρωνίμικα A. Mox verba συνάπτονται - ἢ κλητικὴ om. A. 12. σιμασίαν B. 14. τῷ] τὸ A. 13. πράξιν τινὰ] corr. πράξιόν τινα ex BCD.
- β α
21. ἐπιδειῖξαι κατὰ φ. C. 26, 27. Ante τὸ ἐλάχιστον in C deletum ἐστὶ, aut ἐπί. 28. τῷ δ' ἑτέρῳ] τῷ δευτέρῳ B: τῷ δὲ ἐτ. D. 30. ῥητορίαν B. De terminatione — εἰα in —ια depravata vid. VV. LL. p. 25, 8. 32, 1. 39, 28. 48, 3. Conf. Schaef. Melet. p. 42. 32. Corr. ἀξιόσωμεν ex BCD.

33. *προσαγωγήν* B. *ποαγωγήν* A. 35. *τε καὶ*] delete *τε* cum BCD. *αὐτὸ*] om. A.

7, 1. *τίνος*] δὲ add. A. punctis suppositis. 2. *ἦντινα*] ἦν A.

3. *ἐπὶ τῷ* C. Tu de formula *προάγεσθαι ἐπὶ τι* conf. p. 7, 28. 49, 50, 51. 56, 1: Suid. *Προήχθη· προετράπη, ὥς καὶ ἐξήχθη καὶ προετράπην*. Est etiam ubi verbum cum infinitivo copulatur. Vid. Herm. ad Lucian. Q. H. S. p. 247. Creuz. ad Porphyg. V. Plot. cap. 18. 4. *ἔμενε* BCD.

6. *ταὐτὸ*] *αὐτὸ* A. *ταντὸ* BD. 6, 7. *ἀπαραποιήτως*] *ἀπαραιτήτως* D. *Ἀπαραποιήτως* «ita, ut immutari nequeat» a *παραποιεῖν* *immutare*, de quo Locella ad Xenoph. Ephes. p. 157. Adjectivum *ἀπαραποίητος* habet Cyrill. Alex. ap. Mai. Nov. Coll. 8, 2. p. 143. *τῆς τοῦ πατρὸς ιδιότητος ἀπαραποίητος χαρακτήρ*, de Christo. Vid. Suicer. Thes. Eccl. v. *ἀπαραποίητος* et *ἀπαραποιήτως*. De adverbio *δυσπαραποιήτως* Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 91. Cum *ἀπαραιτήτως* confer var. lect. *ἀπαρέτητον* i. e. *ἀπαραίτητον* p. 45, 5. *ὄν*] *ὦν* A. 8. *τοῖς*] *ταῖς* A. 9, 10. Verba *διὰ γὰρ — γίνεσθαι* in B parenthesi sunt inclusa. 10, 11. *ἐξ ἀλλαγῆς* A. 14. *οὔσα* om. BCD. Tu cf. p. 4, 26, 27. *χρησάμενοι-ἐγένοντο*: 5, 23, 24. *ἔστι-συντεθειμένος*: 15, 5, 6. *ἔστι-συνταπτόμενον*: 20, 23, 24. *ἀγαπῶντες εἴητε*: 25, 20, 21. 31, 18. 36, 7, 8. 38, 20. *ἐστός ἐστι*: 41, 3, 4. *ἐπαμφοτερίζουσιν εἶναι*. Plotin. p. 80. F. *εἰς βόρβορον σκοτεινὸν ἔσται πεσών*. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 574. Hoesch. *εἶναι-αὐτήν* (*τὴν ἀπικλήν αἰσθῆσιν*) - *κατασπῶσαν τὴν ψυχὴν εἰς τὸν τῆς γενέσεως ἀέναν οἰχέτον*. Vid. Viger. ed. Herm. 3. p. 342. b. sq. Ast. ad Plat. Leg. p. 212. Creuz. ad Plot. de Pulcr. p. 210. Jacob. ad Lucian. Toxar. p. 12. sq. 15. *καὶ ἐτέρῳ*] *καὶ ἐν ἐτέρῳ* ABC. 18. *παρεμφένεσθαι* A. Videsne fontem erroris, quo *φαίνεσθαι* in *φέρεσθαι* saepissime depravatum fuit? Cf. Var. LL. p. 16, 4. et vid. Schweb. ad Onosand. p. 55. Bekk. ad Apoll. Dyscol. p. 449. Walz. Ep. Crit. p. 56. Apud Plotin. p. 215. E. cod. Vat. genuinum *φέρεται* in mg., mendosum *φαίνεται* in contextu habet. Tu conf. Plat. Phaedr. p. 250. E. unde, uti ex insequentibus p. 251. A., Plotinum hausisse, Creuzerum fugit. 23. *συναγορεύσει* A. 24. *ἐστὶν*] om. D. 25, 26. *συναγορεύσειν* A.

26—28. ὄρμησεν-συναγορεύειν] Haec omnia bis deinceps scripta habet A. Nimirum librarius ad alterum συναγορεύσειν scribendo progressus, oculis ad prius συναγορ. relapsus intermedia omnia calamo repetiit. 28. συναγορεύσειν A.

30. κἀνταῦθα] καὶ ἐντ. D. 32. Δημοσθένην BCD. Ego, si per codices mss. licuisset, constanter Δημοσθένην scripsissem, h. l. et p. 8, 2. p. 10, 3. Vid. Moer. Att. p. 123. ed. Koch. Nunc BC, qui hoc loco et p. 8, 2. pro Δημοσθένη habent Δημοσθένην, p. 10, 3. in Δημοσθένη cum A. conspirant: contra A p. 10. 7. cum BC in Δημοσθένην consentit, ut quid Glycas scripserit, e codd. mss. non intelligas.

8, 2. Δημοσθένην B (lineola alteri ν supposita) CD. 4.

κἀνταῦθα] καὶ ἐντ. BCD. 6. πως] πῶς B. 9, 10. προς-

ειλήφθαι] προσηλειφθαι B et a pr. m. C: a sec. m. idem προσειλήφθαι. De ει cum η permutato conf. VV. LL. p. 4, 6.

8, 21, 22. 12, 2. al. Andr. Cretensis ed. Combefis. p. 46. B.

τοῦ παιδητικοῦ τῆς ψυχῆς μέρους τὴν ξυνωρίδα κατὰ λόγον

ὑποδείξας τῷ λόγῳ καὶ ἐφ' αὐτὸν δεῖ πτερώσας καὶ ἀνακαινίσας.

leg. ὑποδήσας, nisi mavis ὑποξεύξας. Gregor. Monach.

Monodiâ in Georg. Gemisthum, cod. Monac. 493. fol. 220.

b. οὐκ ἡμβλύνθη τῇ ὕλῃ, ἢ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν δίκην μολυβ-

δίδος πέφυκε κατασπᾶν (Platonicum, e Reip. lib. 7. 319. A)

ἀλλὰ τοῖς νοητοῖς, ὧν ἔτι ἐν σώματι, τῷ χαλεπῷ φορτίῳ καὶ

σήματι, καὶ τῇ ἐκείνων ἐνευπαδῶν θεωρίᾳ τὸν τῆδε πάντα

διετέλεσε χρόνον τῇ τοῦ συνδέσαντος αἰδοῖ —. leg. συνδή-

σαντος i. e. dei: conf. Plat. Timae. p. 41. B. 73. B. Ea-

dem formula αἰδοῖ τοῦ συνδέσαντος in eodem argumento

usus est Nilus Opp. ed. Suares. p. 239. — Ceterum aoristi

primi pass. verborum λείπω et λαμβάνω atque composs.

saepenumero inter se permutantur. Conf. VV. LL. p. 42,

20, 39, 3. et vid. VV. DD. ad Gregor. Cor. p. 452. 12.

οὔτε δὲ] οὔτω δὲ A. 17. αὐτάρκης A. 21, 22. δει-

λωσιν A. 23. κατὰ λόγον] καταλόγον B. Tu vid. Bast.

Comm. Pal. p. 793. 829. et cf. VV. LL. p. 9, 3. p. 13, 2.

49, 33. 26. συνῆψαι BC. 28. πρὸς τὰ] B. πρὸς τὸ

(c. lineola et τὰ superscr.)

9, 3. κατὰ λόγον] καταλόγον B. 4. ᾧ γὰρ τρόπῳ κτλ.] Pla-

- tonicum, ex Phaedo. p. 78. B. ubi Wyttenbachius. 4, 5. τῷ αὐτῷ] τὸ αὐτὸ C. 5. μοι] om B. 8. διὰ πάντων] διαπάντων B. Tu vid. Bast. Comm. Pal. p. 795. 805. Contrarius error in VV. LL. p. 40, 8. 13. λέγωμεν C. 14. αὐτὴ] αὕτη B. quod minime respuendum. Vid. Varr. LL. p. 5, 2. 17. οὕσαν A. 19. ὀνόμασται AB. 23. ἐπειδὴ - λήψεως] om. A., librario a priore λήψεως ad alterum delapso. 24. διότι] δι' ὅτι B. δι' ὅτι C. Tu vid. Sintenis. ad Plutarch Themist. p. 6. 25. ἢ καὶ καδ' ἡδονὴν] ἢ sup. lin. habet C, om. ἢ AB, quorum posterior καὶ sup. lin. habet. 30. συντάπτονται] συντάσσονται C συνάπτονται A. Verbum συντάπτω cum dat. compositum p. 9, 3, 4. 11, 13, 15, 22, 25, 26, 33, 35. 12, 1, 20, 23, 31. 13, 21, 28, 29. 14, 6, 14, 25, 26, 32. 15, 5, 6, 10, 11, 24. 16, 1, 11, 28. 17, 9, 12. 18, 15; cum μετὰ p. 16, 3. 17, 16, 17, cum πρὸς p. 16, 29, 30, cum διὰ p. 18, 8. Cf. Bast. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 45. Συνάπτω eadem significatione cum dat. p. 8, 27, 30, 35. 17, 15, cum πρὸς p. 37, 10. cum μετὰ p. 51, 21, 22. cum ἐπὶ p. 55, 4, 5. 31, 32. σημασίαν ἰδίαν] ἰδίαν σημασίαν B: om ἰδίαν A. 33. δὲ om BC.
- 10, 8. εἰ συνέβαινε reposui loco mendosi καὶ συνέβαινε, in quo codd. consentiunt (συνέβενε C). Εἰ συνέβαινε valet si eventum res habuisset. Vid. Ast. ad Plat. Leg. p. 203. 268. 8, 9. εἰς αἰτίαν] εἰς τὴν αἰτιατίαν A. 10. εἰς αἰτίαν] εἰς τὴν αἰτ. A. 11. ὀλοκλήρως] ὀλοκληρῶς A. ὀλικῶς BC. Posterius Glycas habet p. 12, 3. 14, 34, 15, 22, 25. 16, 12. 18, 30. Add. Theodor. Metoch. Misc. p. 59. inf. Adjectivum habes ap. Glyc. p. 15, 14. 16, 14. 12. περιβαλεῖν] ὑπερβ. A. Tu conf. p. 22, 19. Zosim. 4, 29. p. 413. med. ed. Cellar., Longin. π. ὕ. I, 3. p. 4. Weisk. ubi περιέβαλον temere sollicitatum fuit; add. Gatak. ad M. A. Anton. 2, 1. p. 36. C. Jacobs. ad Socrat. 1, 83. et ad Aelian. H. A. p. 152. 13. Ante φείσεται A. ἐπιφέρων repetit. 15. κασόσον A. ἔνεστι] ἔν ἐστι B. Tu de ἐν et ἐν confuso vide Normann. ad Theodul. Mon. Laud. Greg. Naz. p. 166. Schaef. ad Greg. Cor. p. 46. 17. δι' αὐτὴν C. ἀνύσει A. 19. τὴν πλείστην] τὰ πλείστην BC, τὰ πλείω A.

22. αὐτῇ] ἐαυτῇ codd. 23. δηλούσῃ] δηλοῦσα codd. 24. Πάτροκλον πρόφασιν] Hom. Il. τ. 302. Vid. Duport. Gnomol. Hom. p. 112. sq. Jacobs. ad Ach. Tat. p. 390; προκλον A. habet, quo de compendio cf. Duport. l. c. et me in *Basilio Plotinizante*, Bernae apud C. A. Jennium edito (1838. 4.) p. 14. 25. ἐγένονε A. 30. πτώσει] πτώσεως A. 33. ὅτιποτε ἐστὶ A. 35. εἰ καὶ] om. καὶ C. Tu conf. p. 14, 3, 22. 20, 18. 21, 25. 27, 14. 28, 8. 29, 34. 30, 24. 38, 9, 10. quorum locorum secundo cod. C. καὶ εἰ pro εἰ καὶ habet: sed prius illi loco unice accommodatum. Vid. Stallbaum. ad Plat. Apolog. p. 32. A. μέρους] μερικὴν A.
- 11, 1. ὅλου A. παραδείγματι A. 4. συντασσομένων A. 8. ἐστὶν ἰδ. A. ἐμφανέστερόν ἐστιν ἰδ. C. 12. αἱ ante συμπλ. add. A. 13. καὶ post δυσι add. A. quod minime respuendum: vid. VV. LL. p. 3, 2. 18. δῆλον ὅτι B. 22. B. γενωνικῇ cum lin. sub νω. 25. ὑποτιθέντα BC. 25. αἰσθάνωμαι B. 26. ἀρκεῖτο C. τὸ βιβλ.] τῷ β. A. 28. ἄλλο] ἄλλω codd. 33. ὥς ὅλον τι λέγομεν κρατεῖν] β α λέγομεν ὥς ὅλον τι κρατεῖν C: τὸ ante κρατεῖν add. A: pro τὸ κρατεῖν B habet κρατεῖ. 33. αἰτιατικὴ A.
- 12, 2. πλείδους A. 3, 4. περιγίνεσθαι C. 5. πολεμίων] A add. περιγίνεσθαι, quod punctis subnotatum, quippe temere repetitum ex antegressis πολεμίων περιγίνεσθαι l. 3, 4. 8, 9. ἢ πληθος ἄλλο τι codd. 10. εἰ] εἰς A. 12. εἶτα] εἶτα καὶ A. 13. Θουκυδίδης] Lib. II. cap. 62. 15. σχόντας] ἔχοντας A. 16. πως] πῶς AB. 18. πέδαις] παιῖδες A. Sic παι et πε, παιδίον et πεδίον simm. usitatâ veteribus pronunciatione (vid. Menag. ad Diog. L. 7, 65. Walz. Ep. Crit. p. 21. inf.) saepe permutantur. Vid. Canter. Syntagm. p. 184. ed. Sturz. Boissonad. ad Marin. V. P. p. 69. sq. ad Zachar. Mityl. p. 457. Krabing. ad Synes. C. E. p. 203. Porson. Adv. p. 263. Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 394 sq. Ast. Annot. ad Plat. Phaedr. p. 422. med. ad p. 248. B. ubi voc. πεδίον in formula τὸ ἀληθείας πεδίον codd. nonnulli in παιδίον depravatum habent eodem mendo, quod nos in Synesii loco, Platonem l. c. laudantis,

notavimus Symboll. ad Philostr. V. S. p. 138. *Παιδιαῖς* in *πέδαις* commutandum ap. Macar. Aegypt. Hom. IV. p. 61. αὐτὸς (deus) οὐκ εἴασεν αὐτοὺς (Judaeos) εἰς τέλος, ἀλλὰ πρόσκαιρον χρόνον (f. l. πρὸς καιρὸν, delete χρ.) πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῖς παιδίαῖς (male Prit. *castigationibus*) παρεδίδου, nisi forte παιδείαις mavis coll. p. 64. inf. ubi παιδεία *castigatio*. Jo. Philop. in Nicomach. Geras. Arithm. cod.

αι
Monac. 76. fol. 101. a. τὸ παθητικὸν τῆς ψυχῆς πεδαγωγήσαντες νοεῖν ἀσωμάτως καὶ τῆς ὕλης περιορᾶν. Apud. Jambl. V. P. cap. 31. §. 101. p. 408. Kiessl. pythagoricum πεδαργτᾶν pervagata depravatione dorici πέδα in παιδα (vid. Valck. ad Phoen. vs. 1034. sq.) in παιδαργτᾶν abiit, quod cum Jamblichi explicatione Schneiderus in Lexic. recipere non dubitavit. Genuinae lectionis certa vestigia apparent in lectione et ipsâ antiquitus corruptâ πελαργᾶν ap. Diog. L. lib. 8. §. 20. et, qui hunc exscripsit, ap. Suid. h. v. et Πυθαγορ. τὰ σύμβολα. Vid. Schaef. in Addit. ad ed. Diog. L. Huebnerianam T. 2. p. 814. Est etiam, ubi παίζειν in πέζειν depravatum reperitur. Scriptoris anonymi epistolae in Cod. Mon. 198. fol. 406. b. haec habent: οὐχ ἥκιστα ἐμμαντὸν ὑπολαμβάνω σεμνυνόμενον, ὅτε τῆς καλλίστης καὶ βελτίστης τύχης τις τῶν ἡμετέρων εἰς οἰκείαν αἰτήσῃ τι χρεῖαν, οἷος τυγχάνεις ὧν σὺ σοφώτατε, κατὰ Πλάτωνα, καὶ πέζοντα καὶ σπουδάζοντα: leg. καὶ παίζων καὶ σπουδάζων i. e. in omnibus dictis et factis, quae proverbii sententia: respicitur autem ad Platon. Pol. I. 339. E. ubi ante σοφώτατε fortasse σὺ excidit. Idem mendum in eodem libro ms. fol. 392. b. διδόασι χώραν πέζειν (sic) τῷ Δημοκρίτῳ. Codex Monac. 366. venerandae antiquitatis, qui Vitas SS. continet, fol. 7. a. ἐκποδῶν γενομένης πάσης αἰρεσχελίας (leg. ἐρεσχ. margo recte ἀντιλογίας interpretatur). Eiusdem scripturae haud rara in eodem codice exempla. — 20. φέρων C. 25. κτίσεως A. De confusis κτήσις et κτίσις vid. Boisson. ad Comm. Epigraph. pag. 455. Similis permutatio vocc. κλήσις et κλίσις: cf. Varr. LL. p. 6, 1. 28. ὄντος] οὕτως A. 29. ἡ ἐπὶ τοῦ δεσπόζειν] B ὥς ἐπὶ τοῦ δ. In C haec evanuerunt. 30. λῆψις] λήψις B.

- 13, 2. ἀντὶ τοῦ] ἀντιῶν B. κατὰ κράτος] κατακράτος B. κατακράτως A. Tu vid. Symbol. ad Philostr. V. S. p. 26. 96. b. 120. sq. 6. ἀπὸ μέρους A, 7. Adde ἔτι post μὴ ex BC. 11. τὴν om A. 12. ἢ τὴν κτηῆσιν] ἢ h. l. i. q. μᾶλλον ἢ. Conf. Davis. ad Minuc. Fel. cap. 3. Ast. ad Plat. Rempubl. p. 346. Bos. Ellips. p. 769 sq. ed. Schaef. 16. καὶ ante τὰ ὅμ. add. A. Tu cf. de asyndeto τὰ ὅμοια p. 6, 11. 9, 30. 11, 3. 28, 23. 29, 3. 30, 23. et vid. Stallb. ad Plat. Conviv. p. 186. D. ἀλλὰ] καὶ A. 21. συνέτακται A. καὶ] i. q. καὶ ταῦτα: cf. Schaef. Ind. ad Greg. Cor. p. 983. sq. 23. Post ἴσως A in contextu verba ἡ γενικὴ repetit, B in mg. habet, ut inserenda. Similis pleonasmus p. 3, 33. 26. ἐξαρχῆς C. 28. κατ' ὀλίγον] *paullatim*: cf. p. 49, 30, 33. 38, 24. et vid. Dorv. ad Char. p. 263. ed. Lips. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 663. Wurm. in Dinarch. Comm. p. 90. Add. Philo ap. Mai. N. C. 7. p. 100 a. ἡσύχως καὶ μετρίως ἀφαίρειν (leg. ἀφαιρεῖν) μὲν κατ' ὀλίγον τῆς ἀπαιδευσίας, προστιδῆναι (leg. -έναι) τῆς παιδείας τὸ ἀνάλογον. Eustath. Antioch. ibid. 7. p. 86. a. Cyrill. Al. ibid. 8, 2. p. 86. p. 124. med. p. 126. extr. p. 141. post med. Suid. v. Σπάδων. Plotin. p. 203. F. εἰδότης καὶ σαφῶς τῶν Ἑλλήνων ἀτύφως λεγόντων ἀναβάσεις ἐκ τοῦ σπηλαίου (Plat. Pol. lib. 7.) καὶ κατὰ βραχὺ εἰς θεαν ἀληθεστέραν μᾶλλον καὶ μᾶλλον προϊούσας, ubi Fic. εἰδέναι male nosse, debebat *statuere*. 29, συνετάχθη] B. συνῆετάχθη (sic, in mg. ∴), A συνε-
^ηταχθαί (sic). 31. τὰς ὑφέσεις] De voc. ὑφεςεις conf. p. 21, 4. Wyttenb. Ind. Plut. Creuzer. Ind. ad Init. Theol. et Phil. Plat. h. v. Suid. ὑφεςεις· ἐλάττωσις. 33. ἀναλογώτερον-παρὰ] Cf. Bast. ad Greg. C. p. 360. David. Gramm. Neogr. p. 87. 119.
- 14, 2. πρώην] f. l. τὴν πρώτην, aut πρωτῆ. Vid. Lob. ad Phryn. p. 47. not.*) 2, 3, ὥς εἶπ., λεληθ.] λεληθότως ὥς εἵπομεν A. 3. Καὶ ante διὰ τοῦτο om. BC. 7, 8. ἐγχωροῦν] ἐγχωροῦντος A. Tu conf. Glyc. p. 23, 34. 41, 7. sq. et vid. Koen. ad Greg. Cor. p. 38. sq. 138. sq. Jacobs. ad Ach. Tat. p. 337. et ad Philostr. Imag. p. 344. Adde ἐπελ-
^δδὸν ap. Damasc. ap. Suid. v. χρυσάνθιος. 8. μηδὲ] μὴ δὲ codd. Vid. VV. LL. p. 18, 41. διετέρας A.

8, 9. συντάσσεσθαι A. 9. sq. ὅτι ἔοικε κτλ.] Haec sententia pars est magna platonici dialogi, qui Sophista inscribitur. Conf. insuper de cognitione contrariorum ex contrariis Leg. lib. 7. p. 816. E. et de origine contrariorum ex contrariis Phaedon. p. 71. C. ubi Wyttenb. 11. αὖ] οὖν C. 12. ἀντιστρόφως οὕσης] Cf. Victor. ad Aristot. Rhet. I. init. p. 1—3. ed. Basil., Scip. Gentil. ad Apul. Apol. p. 104. ed. Hanov. Facciolat. Orat. ed. Lips. p. 411. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 17. F. Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 223. Ast. ad Plat. Leg. p. 337. Stallb. ad Plat. Phileb. p. 120. et *Addit.* p. 27, sq. Krabing. ad Synes. C. E. p. 120. Creuz. Animm. ad Plot. p. 8. a, b. καὶ post ὑπαρξ. om. C. Ego ὅτι post καὶ excidisse puto. 14. γενικῇ συντάσσονται] B γενικῇ: C. συντάσσ. 22. εἰ καὶ] καὶ εἰ C. Conf. Schaef. Melet. p. 34. et VV. LL. p. 10. 33. 23. τὸ χωρὶς.] καὶ χωρ. A. 29. Post στέρησιν A. add. δὲ ὅμως, punctis suppositis. Nimirum librarius ad prius στέρησιν respiciens, insequentia repetere aggressus erat, post errorem agnoscens, temere repetita punctis suppositis delenda esse significavit. Cf. VV. LL. p. 7, 26—28, 33. τὸ ante στεροῦμαι A add. 34. καθαρώς] *solide, mere.* Cf. p. 25, 16, 34. 37, 29. 32, 33. 33, 32. al. Plotin. p. 182. A. καθαρώς ποιότης καὶ μόνον τοῦτο, p. 330. D. τὸ καθαρώς ἀμερές, p. 688. B. al. Moseri Index tacet. Vid. A. Haensel. ad Gregor. Naz. Or. in Nov. Domin. p. 48. Jac. ad Phil. Im. p. 694. De adjectivo καθαρὸς, *merus, purus putus, solidus* cf. p. 23, 22. 26, 9. 46, 22. al. et vid. Ruhnck. ad Xen. Mem. 2, 2, 3. Lobeck. Paralipp. p. 222. sq. T. 1. 33. δὴ om. C. 15, 2. τὸ post τοῦτο add. B. 4. ἐπανιτέον δὲ αὖτις ἐφ' ὅπερ ἄνωθεν ἐλέγομεν] Huiusmodi locutiones usitatae Platoni, eiusque exemplo Demostheni et Sophistis. Vid. Wyttenbach. p. 194. sq. ed. Lugd. et Ast. Annot. p. 613. ad Plat. Phaedon. p. 78. A., Jacobs. ad Aelian. H. A. p. 449. inf. De ratione grammatica structurae verborum ἐπανιτέον - ἐφ' ὅπερ - ἐλέγομεν cf. Lobeck ad Phrynich. p. 44, *), cuius copiis add. Cyrill. Alex. de Incarn. ap. Mai. Nov. Coll. 8, 2. p. 70. supr. ἀναχωρεῖν οὖν, ὅθεν ἐξέβην, καιρός: Id. Hom.

de S. Virg. ibid. p. 116. εἰ ἐπανελθεῖν, ὅθεν ἐξέπεσαν, σπουδάσωσιν. 5. ἔφημεν] sic codd., A ἔφημεν. Tu corr. ἔφαμεν. Vid. Buttm. Gr. Ampl. T. I. p. 343 *). 6. συντασσόμενον C. 7. ὅτε] ὅτι B. ἀπεριμετρίτως] Vox Aristophanica Nub. vs. 133. 13. ἀνελιπῶς A. 14. ὥς om. A. 17. εἰρημένον] εὐρημ. A. et, in mg., B. Cf. VV. LL. p. 46, 33. 18. ἔχει] ἔχοι A. quod parum abfuit, quin reciperem: conf. Jacobs. ad Ael. H. A. p. 232. med. Vide tamen Creuzer. ad Plot. Enn. Vol. I. p. 39. col. 1. ann. crit. 19. εἰς] εἰς BC. 20. πληθος post ὁφειλῆς add. A. Tu de structura verborum τὸ τῆς ἡφειλῆς et τὸ τῆς βουλήσεως cf. p. 13, 23. 37, 17, 18, 21. Plotin. 262. B. τὰ τῆς προνοίας. 336. F. τὸ τῆς ἐνεργείας. 363. E. τὸ-τῆς συνεχείας et al. saep. Vid. Sturz. Pherecyd. p. 192. ed. 2. Schaef. Mel. p. 31. sq. Ast. ad Plat. Rempubl. p. 396. Jacobs. ad Aelian. H. A. p. 297. inf. Creuzer. Animm. ad Plot. Enn. p. 34. b. Hanc structuram Heimbach. optime restituit Anecd. p. XCI. 22. ἀναγκάζον] ἀναγκάζονται A. 23. Πλάτωνι] Polit. I. 336. B. 25, 6. δυναμένου] Δύνασθαι h. l. i. q. *valere, significare*. Vid. Heusing. ad Plutarch. de Educ. p. 29. Winkelm. ad Plat. Euthyd. p. 286. C. Wytttenbach. ad Plut. Mor. p. 174. B. Add. Aelian. V. H. 9, 16. Suid. v. παλίμβολος, ubi δύνασθαι hac significatione cum ἀντὶ τοῦ insolenter conjunctum. 27. Philipp. I. p. 44, 1. sq. Ante τῷ Δημ. fortasse exciderunt verba τὸ ἀκούω. 28. Corr. ὧ Ἀθηναῖοι ex BC. 28, 29. ἐπειδ' ἄν B. ἐπεὶ δ' ἄν, ὅτ' ἄν in vetustis codd. mss. usitata sunt. Vide Bastium locis qui huc pertinent notatis Ind. ad Greg. Cor. vv. ἐπεὶ et ὅτε. Sic ὅτ' ἄν ter scriptum in Philonis fragmento ap. Mai. Nov. Coll. 7. p. 93. b. ἐπεὶ δ' ἄν habet Methodii fragmentum ibid. p. 104. a. 33. μεταπίπτον] A μεταπίπτων supra scripto o. «B μεταπίπτον, quod in C enatum est ex ων» *Krab*. 16, 1. συντάσσεται A. 3. καὶ post ὅτι om. C. 4. ἀναφαινεται] ἀναφέρεται A. et in mg. B. Vid. VV. LL. p. 7, 18 et adde Boissonad. ad Schol. Procli in Cratyl. p. 103. 5. ὅτε] ὅτι A. (a m. rec. ὅτε). 7. τὸ δὲ] τό δε B. διγῶ] codd. διγῶ male et contra Glycae sententiam, satis illam quidem absurdam et pervagato iotacismi vitio vix excusandam. De

θήγω et θίγω confusis uti de scriptura θίγω monuit Krab.
 ad Greg. Nyss. de An. p. 332. 8. παρέστησε A. 8, 9.
 ἀντιστοίχω] ἀντιστίχω A. Vocc. στίχος et στοῖχος quaeque
 inde profecta sunt στιχάω et στοιχέω, στιχηδὸν et στοιχηδὸν,
 al. saepe inter se confusa reperiuntur. Vid. Koen. ad Greg.
 Cor. p. 371. ed. Schaef. Locell. ad Xen. Eph. p. 134. Krabing.
 ad Synes. C. E. 213. 14. τῷ in B omissum in textu, in
 mg. suppl. 17. ἐξαρχῆς C. 22, 23. χρὴ λέγ.] λέγ. χ.
 BC. 31. πῶς] πῶς BG. 32, 33. πολλῶν τῶν τρόπ. ὄντ.]
 πολλ. ὄντ. τρόπ. C. 33. ἔχοι] ἔχει suprascripto οι A. εἰς]
 ἐς B. 34. δηλώσει A. 35. ἀνομάλως A.
 17, 1. ἔξιν] σύνταξιν C. Ἐξίς dicitur corporis habitus. Vid.
 Creuz. Ann. ad Plot. p. 34. a. 3. Iliad. β. 713. δ. 206.
 17. καὶ om. B. idem ἔλληψιν habet. 22. ἦν] ἦ
 A et in mg. B. 23. σημασίας] δημοσίας A. 23, 29.
 ἀποταπτομένης C. 33. τῇ γνώσει om. C.
 18, 3. γυμναζέσθω σοι] γυμναζέσθωσαν A. Verbum γυμνάζω
 h. l. et p. 23, 28. 30, 4. id significat, quod est *pertractare*,
ad liquidum perducere disputando, quo sensu formulam
 γυμνάσαι τὸν λόγον Jo. Chrysostomo usitatam esse docuit
 A. Dounae. Nott. p. 38. Add. Plutarch. I. p. 873. C. Basil.
 M. II. p. 370. B. III. p. 629. A. Olympiod. in Plat. Phae-
 don. Cod. Monac. 100. fol. 2. a. οὐκ ἐπὶ δυνεῖν οὐσιῶν, οὐδὲ
 πλειόνων συγκρινομένων καὶ διακρινομένων ἐν κύκλῳ γυμνάζει
 τὸν λόγον. Alexand. Aphrodis. in Aristot. Metaph. Cod.
 Monac. 81. fol. 292. a. γυμνάζει τὸν λόγον ἐπὶ τὰς ιδέας, fol.
 292, b. ἐπὶ τῶν ιδεῶν, ὡς εἵπομεν, γυμνάζει τὸν λόγον. 6.
 περιστάσθω B. Tu de genuino παριστάσθω conf. p. 16,
 8. Schaef. ad Greg. Cor. p. 413. sq. Krüger. Ind. ad
 Dionys. Hal. Historiogr. v. παριστάναι. ὅτε] ὅτι B. 9. ὅτι
 om. C. τῆς om. A. 10. πυρετοῦ om. C. 11. μηδὲ] μὴ
 δὲ codd. Vid. Var. LL. p. 14, 8. 23, 32. 34, 2. 48, 34.
 30, 9. 37, 13. et conf. Schaef. in Append. ad Bast. Ep.
 Crit. p. 29. Bast. Comm. Palaeogr. p. 826. Bekk. Specim.
 Philostr. p. 26. Sic μὴ δὲ ap. Plot. p. 4. D. male scriptum
 in codd., item p. 73. A., et οὐ δὲ p. 78. A. ac saepe sic pec-
 catum in Enneadibus, neque varietatem lectionis indicante
 Creuzero, neque mendas notante. 12. μεταβαλλούσης AC.

16. Timaei locum reperire nondum contigit. 17. παρὰ τῷ αὐτῷ] παρ' αὐτῷ A. 18. αὐτῷ om. A, verbis τῷ τιμαίῳ superscr. habet C. Locus est Timae. p. 17. B. σωπράτου BC. 19. ὑμῖν om. C. 23. ἤκουσε A. 26. ἱκανὰ] ἵνα codd. 29. τὸ om. A.
- 19, 1. ἐπεὶ om. A. 4. τῶν supra lin. habet B. 11. καὶ om. C. 15, 16. κατὰ λόγον] καταλόγον B. 16. ἀδιαόριστον C. 18. ἐσημαίνοντο] σημαίνονται A. 20. χωλὸς] Cf. p. 35, 8, 4. et vid. Schultens. ad Proverb. Salom. p. 349, b, sq. Wyttenb. ad Plat. Phaedo. p. 178. ed. Lugd. Ernest. Lex. Techn. Rh. Gr. p. 386. Ast. ad Plat. Legg. p. 349. Jacobs. ad Achill. T. p. 784. Creuzer. Ann. ad Plot. p. 63. b. Adde χωλεύω ex Gregor. Nyss. c. Macedon. ap. Mai. Nov. C. 8, 2. p. 11. ex Cyrill. Al. de Incarn. ibid. p. 103. ubi scrib. χωλευέτω, et Aristid. Quintil. de Mus. lib. III. p. 124. Χωλεῖα tral. ap. Plotin. p. 362 (10) A. Conf. lat. *claudus* Arnob. C. G. 2, 37. et 46., *claudicare* Id. 7, 26. Chalcid. in Timae. p. 231. Apul. de Habit. D, Plat. p. 177. ed. Bip. Vid. Schult. l. c. 27. μορίων om. BC. recte : conf. p. 19, 18. 32, 33. τῶν φιλοφούντων] f. l. φιλολογούντων (vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 393), aut φιλοσοφούντων (vid. Herod. Philet. p. 463. Piers.). 34. εἰς] εἰς C.
- 20, 1. τῇ om. BC. 2. τῷ om. C. 3. ἐμμελῶς ἀποπειρώμενος] Ἐμμελὲς Graecis dicitur, quod modum et ordinem servat, quodque rite, decenter et venuste se habet. Cf. Victor. ad Aristot. Rhet. p. 350, 49. ed. Basil., ad Aristot. Eth. Nic. lib. 4. cap. 2. p. 206. ed. Flor. 1584, Kapp. ad Pseudo-Aristot. de Mundo 6, 26. p. 303. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 174. A. Ast. ad Plat. Legg. p. 293. Goeller. ad Pseudo-Demetr. Phal. p. 153. Ernest. Lex. Rhet. Gr. p. 103. Add. Clem. Alex. Strom. I. (ex lacuna in edito Stromatum opere) ap. Mai. Nov. Coll. 7, p. 105. b. ὡς ζῶα λογικὰ σφᾶς αὐτοῖς ἁρμοσιέον εὐκρατῶς, τὸ αὐστηρὸν τῆς σπουδῆς, τὸ ὑπέρτονον ἀνιέντας καὶ διαχέοντας ἐμμελῶς, καὶ οὐκ ἐκλύοντας ἐκμελῶς : Plotin. p. 212. A. πεπαιδευμένης ἀνηκόους καὶ ἐμμελοῦς γνώσεως. — Ceterum ἀποπειράσθαι h. l. more platonico usurpatum. V. c. cf. Theaet. p. 154. D. Protag. p. 341. D. 3. οὐδοτιοῦν A. Ante λοιπὸν A

add. *μοι* : *λοιπὸν* in C insertum. De adverbio *λοιπὸν* vid. Dorvill. ad Charit. p. 387. *inf.* ed. Lips. De structura *μοι-ἀποκεκρίσθω* conf. Plat. Reip. 8. 553. A. 562. A. Phaedr. 278. B. Assolet autem Glycas etiam extra hanc structuram dativum personae cum verbi passivo conjungere. Vid. p. 1, 1, 2. *εὔρηται τοῖς ἀνθρώποις*, p. 28, 7. 32, 17, 18. 43, 23. 54, 15. 57, 28. 58, 30, 31, 32, 33. et conf. Fuss. Annot. ad Lyd. de Magistr., statim initio. 7. *εἰς*] *εἰς* BC. 8. *ὑμῶν*] codd. *ὑμῖν* cum *χαρίσασθαι* conjunctum. Tu conf. p. 3, 4, 5. 20, 34. 48, 24, 32. 49, 1, 2. 50, 17, 28, 33. et vid. Hermann. ad Arist. Nub. vs. 74. Ast. Lex. Plat. Vol. III. p. 312. sq. 10. Plut. 1145. *πληγὰς ἐμοὶ*] *ἐμοὶ* *πληγ.* BC. 13. *τοῦτο*] *τούτω* AB. 19. *ἐμφαίνοντος*] *λαμβάνοντος* C. 23. *ὑμεῖς*] *ἡμεῖς* AB. 27. *ἔφημεν* A. *παρενδοκιμεῖται*] *Παρενδοκιμεῖν* h. l. est *rejicere, reprobare*. Alias significat id quod est *antecellere, vincere*. Vid. Bergl. ad Alciph. I, 39. p. 254. ed. Wagn., Jacobs. ad Ach. T. p. 815. p. 956. 31. *αἰτιατικὴ* A.

21, 3. *τὴν* ante *τέχνην* add. BC: *ἐμφανῶς* om. A: *ἐξησχημένων* B. 5. *πάντη πάντως*] Conf. p. 34, 20. ubi haec vocabula itidem conjuncta absque copula, quam posterioris aetatis scriptores inserere solent. Vide Wyttenb. ad Plat. Phaed. p. 199. ed. Lugd. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 540. ad Ael. H. A. p. 347. Lobeck. Paralipp. T. I. p. 57. Krabinger. et me ad Greg. Nyss. de An. p. 272. Add. Greg. Nyss. ap. Mai. N. C. 8, 2. p. 7. *πάντη καὶ πάντως*: Leont. ap. Mai. p. 40. a. Cyrill. Al. ibid. p. 104. a. *πάντη τε καὶ πάντως*. 7. *τὰ νῦν*] *τὰνῦν* BC, *τανῦν* A. Vide Koen. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 120. sq. hunc etiam Melett. p. 67. Lobeck. ad Phryn. p. 50. sq. Ast. ad Plat. Legg. p. 162. et conf. p. 2, 5. *τὸ πρῶτον*: p. 33, 35. 41, 19. *τὸ ἐξ ἀρχῆς*. 9. *ἐνίοις*] *ἐνοί* = A. 14, 15. *τοῦτο-κρατεῖν*] om. C. Librarius a priore *κρατεῖν* ad posterius aberrans in medio posita omisit. Sunt autem *ὁμοιοτέλευτα* fons lacunarum uberrimus. Cf. VV. LL. p. 7, 26. 9, 23. 23, 15, 16, 26. 33, 2, 4. In uno Platonis dialogo, qui Symposium inscribitur, ad minimum decies hoc modo a librariis peccatum fuisse, ex Appar. Crit. Imm. Bekkeri a me est intellectum. Vid. Upton. ad Arrian.

Diss. lib. 1. cap. 18. vs. 3. p. 214. T. II. P. I. ed. Schweigh., Needham. ad Hierocl. in A. C. p. 363. Cleric. Art. Crit. P. 3. S. 1. cap. 1. §. 4. et toto cap. 3., Ducker. ad Flor. 1, 7, 7. Bondam. VV. LL. 2, 8. p. 214. sq. Dorvill. ad Charit. ed. Batav. p. 331. sqq. Valckenar. ad Eurip. Phoen. vs. 360—363. p. 129. Koen. ad Gregor. Cor. p. 77=181. Schaef. qui comparandus cum Bastio, Wyttenbach. ad Plat. Phaedo. p. 122. ed. Lugd., Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 38. p. 44. et De Vit. Lexicc. N. F. p. 337. not. ³³), Bast. Ep. Crit. locis in Indic. v. ὁμοιοτέλευτα notatis, Walz. Ep. Crit. p. 47. sq. Moser. ad Cic. de N. D. 1, 52. p. 147. Koch. ad Antonin. Lib. p. 164. denique cf. Bernhard. *Grundriss zur Encykl. der Philol.* p. 136. 24, 25. τοῦ θεοῦ] τὸν θεοῦ codd. Fort. leg. τὴν θ. 26. σοφῶς] σαφῶς BC. Vid. Kayser. ad Philostr. V. S. p. 313. inf. 27. ἄρα BC. 28. σμικροπρ.] μικροπρ. A. Tu cf. p. 37, 12. p. 37, 29. et vid. Koen. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 300, Reisig. ad Xenoph. Oec. cap. 8. p. 109. sq. 33. τῆς] om. codd. De μακρόθεν vid. Lobeck. ad Phryn. p. 93. sq. In voc. ἀρχῆθεν Glycas minus religiosus fuit p. 6, 20.

22, 1. κρατύνθην] κρατηθὲν A. Tu compara similia: ἀγαθύνω (vid. Biel. Thesaur. LXX. Interpr. h. v. Sylburg. Ind. Clem. Al. h. v.), κακύνω (vid. Plat. Timae. p. 42. C, Plotinus locis a Mosero in Indice h. v. annotatis, Theophyl. Bulg. Episcop. epp. ed. Meurs. p. 43. inf. qui nomine κάκυνσις decies ad minimum usus est in epistolarum clausulis), καλλύνω (v. Moser. Ind. Plot. h. v.), μεγεθύνω (vid. Creuz. Annot. ad Plot. Enn. p. 108. a.), παχύνω (Herm. Trismeg. ap. Stob. Eclog. lib. I. pag. 1072. Heer.) De verbo κρατύνω, uti de varia eius constructione vid. Schweb. ad Onosand. p. 6. not. 16. Elmsl. ad Eur. Bacch. vs. 639. Cum accusativo verbum κρατύνω conjunxit Basil. Magn. T. I. p. 331. D. 2. εἰσήμεγκται C. 7. δῆλον] δηλοῖ C. et in mg. B. De δῆλον et δηλοῖ confusis videsis Bast. ad Greg. Cor. p. 279. inf. Neque tamen δηλοῖ non defendi potest coll. p. 19, 24. et annotatis Stallbaumio et Astio ad Plat. Gorg. 483. D. 8. ταῦτα] αὐτὰ C. Tu vid. annott. ad p. 3, 2. 9. τὴν om. AB. 10. δωροῦμαί σε] δωροῦμαι σοὶ AB. τοῖςδε]

τοῖς δὲ C. Sic pronomen ὅδε per omnes casus saepissime in ὁ δὲ vel in ὅ δε depravatum reperitur. Conf. VV. LL. p. 28, 32. 34, 7, 8. 41, 9. 52, 19. 44, 33. 58, 17. et meas Symbol. ad Philostr. V. S. p. 94. a. inf. p. 99. b. sq. p. 144. med. p. 145. supr. ubi quam suasi emendationem ap. Lucian., occupata est a Jacobsio Append. ad Porson. Advss. p. 285. Huiusmodi mendo sublato lege ap. Plotin. p. 632 (16) A. πάθη ὄντα νενευκότα τῇδε i. e. ad hanc terrenam naturam: conf. annott. ad Gregor. Nyss. de Anima p. 337. ed. Krabing. et vid. Plotin. p. 631. D. ubi κάτω νεύειν. Male ap. Plot. l. c. τῇ δὲ editum, quod ipsum mendum etiam in Aenea Gaz. notavit Boissonadius p. 167. 172. 12. δωρήμασι BC. 16, 17. προσέρχομαι σοι] προσεύχομαι σοι AB. Tu velim teneas, προσέρχεσθαι esse de numerosa illa vocabulorum familia, quae quum pp. significant conversionem sui ad aliquem et occursum, tralate dicuntur de iis qui precibus alios adeunt. Conf. κίχάνω Hom. Od. v. 228. ο, 260. unde ἀκίχνητα ἦδεα inexorabilia ap. Aeschyl. Prom. v. 184. De ἰκνοῦμαι et ἄντομαι vid. Vinding. ad Eurip. Hecub. vs. 148. Gesner. ad Orph. Argon. v. 937=942, de ἀντιβολῶ Eustath. ad Hom. Il. δ. p. 481. ante med. Ἐντυγχάνω precibus adeo illustravit Baehr. ad Plut. V. Flam. p. 83, μετέρχεσθαι τινα orare aliquem Huschk. ad Tibull. 1, 5, 8. p. 141. b. T. I. De προσιέναι et προσέρχεσθαι δεῶ cf. Beausobr. Hist. du Manich. T. II. p. 666. not. 2. Sic πρόσοδοι dicuntur supplicationes, quibus ad deorum templa et aras itatur; vid. Ast. ad Plat. Leg. p. 553. De universo hoc verborum genere vid. Dounae. Praelectt. in Lys. Orat. c. Erat. p. 121 sq. Schaef. ad Schol. Apollon. Rhod. II. vs. 500. Adde latinum venire i. e. supplicem venire, collato Herald. ad Arnob. p. 31. — Ceterum ἔρχεσθαι in εὔχεσθαι itidem depravatum vides Varr. LL. p. 5, 10. 17. συντάσσεται C. 27. λοιποῖς] λοιπῆς B. Sic οι et η saepe permutantur. Vid. Varr. LL. p. 4, 29. 25, 33. 30, 11. 33, 27. 37, 5, 8. 44, 22. et cf. Heimbach. Prolegomm. ad Anecd. p. LX. 33. δυσχερείας] Leg. εὐχερείας. 35. πρὸς τῷ] πρὸς τὸ codd. Tu vid. Bekk. ad Apoll. Alex. de Synt. p. 372. inf. et cf. Glyc. p. 15, 32. Accusa-

tivum hac in compositione aliquando usurpatum fuisse, non credam Wyttenbachio ad Plut. Mor. p. 115. B. animm. p. 767. inf. et ad Plat. Phaed. p. 285. ed. Lugd. Add. Jacobs. ad Ael. H. A. p. 186. sq.

- 23, 6. τῷ] τὸ B. 15, 16. οὐδέποτε - προσάγειν] Haec in B margini sunt adscripta, ut in textum inserenda. Item infra vers. 18, 19. verba οὐκ ἔστι-τοῦ πράγματος, Errores ex ὁμοιοτελεύτοις orti. 19. καί] om C. 19, 20. ἐκεῖνον] ἐκεῖνο A. 20. τούτῳ] τοῦτον C. 23. σῖμασίαν C. 26. Ante δωροῦμαι σε operae negligentia exciderunt verba δωροῦμαι σοι, καὶ τό. Verba καὶ τό δωροῦμαι σε B in mg. habet, ut in contextum inserenda. Τό post καὶ om. A. 33. Post τι in C deletum τό.

- 24, 1. δῆλον μᾶλλον] C μᾶλλον δῆλον. 4. τ'ἀδελφῷ B, τὰδελφῷ C. 6. Post μετέχειν in B deleta sunt male repetita verba φέρεσθαι ἐνταῦθα. 8. λαμβανομένη BC. 9. ὑπηρεσίας] B in textu ὑπερουσίας, in mg. γρ. ὑπηρεσίας.

11. φερομένως A. 23. τοῦ συμπράττειν] B τοῦ συμπραττειν (sic). Signum ÷ etiam in mg. comparet, sine ulla lectionis varietate. 24, 25. ἔχει-μεδέξει] Noli in futuro cum praesenti tempore conjuncto offendere. Est enim futuri frequens usus de rebus iis, quae fiunt, fieri solent vel fieri possunt. Cf. p. 21, 22. 22, 22. 23, 16, 17, 23. 24, 25, 28. 28, 24. 36, 31, 32: Plotin. p. 676, 5. ed. Creuz. οὐ τὸ σῶμα τὴν ψυχὴν γεννήσει: Chalcid. in Plat. Tim. ed. Meurs. p. 412. «omne, quod secatur, compositum minimeque simplex erit.» Vid. Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 204. Jacobs. ad Ael. H. A. p. 148. sq. p. 320. p. 337. 25. αὐτὸς] αὐτοῦ C. 26. Leg. εἰ μὴ τρόπον ἕτερον ὥς πράγματος: sic enim BC scriptum habent: A εἰ μὴ πρόσωπον ἕτερον ὥς πρ. omisso τρόπον. 27. τί] τοι C. 28. ἴσως] ἴσθι AB. Conf. VV. LL. p. 27, 15. 29. αὐτοῦ] αὐτῆς AB. ὥς om. AB. 29. τοῦ om. AB. 35. νοεῖται ἔχ. τ. ἀποδ.] Νοεῖν τι ap. Glycam saepe id significat, quod est interpretari aliquid, hac vel illa ratione accipere, estque huius formulae ap. eundem, uti ap. alios posterioris aetatis,

fere παθητικὴ structura. Cf. p. 26, 11. 30, 1. 33, 2. 43, 19, 23. Cyrill. Alex. ap. Mai. N. Coll. 8, 2. p. 144. ἡ-νοεῖται καὶ κατ' ἡμᾶς (*Christus*) διὰ τὴν τῆς σαρκὸς φύσιν: p. 145. τὸ ἴδιον πνεῦμα χριστοῦ, κατ' ὃ νοεῖται καὶ ἔστι θεός: similiter ap. eundem νοεῖσθαι p. 146. post med. saepius, et p. 148. extr. Geminus usus latini verbi *intelligere*: Apulei. De Deo Socr. p. 232. ed. Bipont. T. 2.: «(daemonum corpora) facilius ex utroque (nimir. et ex terra et ex aethere), quam ex neutro *intelliguntur* (nim. commixta).» Chalcid. in Plat. Tim. p. 256. «Fatum — juxta Platonem dupliciter *intelligitur*»: p. 337. «— iuxta essentiam, cuius aequae duae species *intelliguntur*, una generatio, altera interitus.» 29. εἰπωμεν] εἴπομεν A.

25, 2. μονοειδῆ] μὲν δὲ AB. 8. ὁδηγεῖται A. 9. μετὰ] μετὰ κατὰ A. 10. καδοῦτι codd. 13. γίνωμαι B. 19. καὶ

om. C. 26. ἐπιφερομένην A. 31. βασιλέων B. 33. μηδὲ] μοι δὲ A, quod ex μὴ δὲ ortum (vid. Varr. LL. p. 18, 12.), μὴ in μοι depravato ea negligentia, cuius exempla habes VV. LL. p. 22, 27. 35. καὶ om. C.

26, 3. καδοῦλον] in C. ab ead. m. superscriptum. 10. ὥσπερ οὖν καὶ —] De ὥσπερ οὖν — conf. Stallb. ad Plat. Phaedr. p. 242. E. ad Remp. lib. 8. p. 364. E. Heyler. ad Julian. Epp. p. 173 sq. Ego formulam attigi ad Greg. Nyss. de Anima ed. Krab. p. 336. Est etiam, ubi simpliciter ὥσπερ καὶ eadem potestate usurpatum reperitur; Cyrill. Alex. de S. Trin. ap. Mai. N. Coll. 8, 2. p. 41. εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, ὥσπερ καὶ ἀληθές, —. 12. οὐκ ἔτι μένει] οὐκέτι μέλλειν B, in mg. corr. μένει: μένει primum in μέλει depravatum fuit (conf. Walz. Ep. Crit. p. 36.) deinde in μέλλειν (conf. VV. LL. p. 36, 33. 43, 33.) 16. καὶ om. C. 17. δοτικῇ] τῇ δοτ. C. Sed τῇ leviter deletum videtur. καὶ om. C. 18. ἡμεῖς, ὡς ἀρχόμενος προέφην, — ἐξετάζομεν] Cf. p. 36, 8. ταῦτά σοι καὶ περὶ τούτων παρ' ἡμῖν καὶ οὐκ ἔξω λόγου, ὥσπερ οἶμαι, εἴρηται. Est autem pervagata apud veteres, et Graecos et Latinos, ista in loquendo negligentia, a qua ne σεμνοὶ illi, quos Glycas appellat, at-

que ἐμβριθεῖς abstinuerunt. Vid. Poppo de Eloc. Thucyd. p. 95. Matthiae. ad Eurip. Or. vs. 111. Schrader ad Musae. p. 369. Jacobs. ad Ael. H. A. p. 346. Bernhard. Synt. p. 416. et qui cum latinis graeca compararunt Walch. ad Tacit. Vit. Agricol. p. 410. Ochsner. ad Cic. Eclog. p. 250. sq. p. 486. In Platonis Symp. p. 186. B. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ πρὸς βεβύωμεν τὴν τέχνην, pluralem ἄρξομαι cum πρὸς βεβύωμεν copulatum Methodius, Platonis simia, in pluralem ἄρξώμεθα commutavit Gonvivi. X. Virg. p. 678. C. ἄρξώμεθα δὲ ἀπὸ τῆς γενέσεως, ἵνα δὴ καὶ πρὸς βεβύωμεν μᾶλλον τὴν γραφήν. Add. Eurip. Ion. 251. οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔχομεν ἐνθάδ' οὐσά που, 390, 391. — πρὸς τοῦ θεοῦ κωλυόμεθα μὴ μαθεῖν ἃ βούλομαι. Pseudo-Plat. Ep. XIII. p. 363. A. Κρατίνω τῷ Τιμοθέου μὲν ἀδελφῷ, ἐμῷ δ' ἐταίρῳ, δώρακα δωρησόμεθα ὀπλιτικόν. Paul. Apostol. Ep. I. ad Corinth. c. XV. vs. 31. καὶ ἡμέραν ἀποδνήσκω, νῆ τὴν ἡμετέραν καύχησιν, ἣν ἔχω ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν, ubi Kypkius variam l. ἡμετέραν putida hac ratione defendit: «si ἡμετ. scripsisset, paulo post in plurali addere debuisset ἣν ἔχομεν.» 20. εἰσύτερον AB. Conf. p. 46, 34. ubi nulla varietas in εἰσύτερον, et Varr. LL. p. 34, 17. 23. ἐνίσταντο A. 25. ἅμα om. A. παντάπασιν A. 33. ὑπαχθήσονται AC; ὑπαχθήσεται in B correctum ex ὑπαρχθ. 35. ὑπὸ πτώσ. A. Tu cf. p. 26, 1. ὑπόπτωσιν, et p. 26, 14, 15. atque statim post ὑποπίπτω: ὑποπεπιωκότως p. 22, 16. Vide de verbo ὑποπίπτω, *adulari*, Segar. ad Clem. Q. D. S. p. 157. 27, 1. ὀλοσχερῶς] ὀλως AB. Tu conf. p. 26, 11. et vid. Gatak. ad M. Anton. locis annotatis Indic. v. ὀλοσχερῶς. 3. συντάσσεται C. 4, 5, ἀκούει C. 12. καὶ om. A. 15. ἴσδι] ἴσως C. 16. πάντοτε] πάντα BC. 18, 19. λέγεται A. 19. τοῦ] τὸ A. 28. τ' ἄλλα AB. 29. τὰ] τῇ A. ἡ] καὶ τῇ add. A. 31. μετέχει AC. ὦν] ὦν A. 33.

αι

ποιοῦμεν A. τ' ἄλλα A, τ' ἄλλα B.

28, 2. προστιθέντων A. 2. γὰρ om. C. 7. σοι om. AC. ἐπιγγελάμ. (sic) C. 12. ὥσανει] ὥς ἂν A. Tu conf. p. 37, 8. Similiter ὥσαν in ὥς ἐν depravatum ap. Euseb. de

Eccl. Theol. lib. I. p. 74. D. ubi leg. ὡς ἂν ἀγάλματι θεῖον
 pro ὡς ἐν ἀγάλματι θεῖω. ἢ πως B. 15. ὡς περὶ ὅλου]
 ὡς περὶ ὅλου C. 18. μερικῆς] μερικῶς codd. 20, 21, ἔτι
 δὲ ἐπιπλέον] ἔστι δὲ ἐπὶ πλέον C. 22. ἐμπίπλασται A.
 26. καὶ post ἀλλά om. C. κατακόρως] i. q. εἰς κόρον p.
 28, 20. 31, 8. Cf. p. 30, 33. (p. 31, 10. προσκόρως) 33, 21.
 quo loco κατακόρως i. q. saepe. Vid. Krüger. Ind. ad Di-
 onys. Halic. Historiogr. p. 490. b. Viros Doctos ad Gre-
 gor. Cor. p. 169. sq. 29. ἀπολάβω B. Idem mendum
 in Aristaeneto notavit Rutgers. V. L. 2, 4. p. 89. in Juli-
 ano Wyttenbach. Ep. Crit. p. 20. ed. Goetting. Hierocles
 Comm. in A. C. ed. Warr. p. 4. τὰ καθόλου δόγματα, δι'
 ὧν ἂν τις-ἑαυτὸν καθαρὸν ἀπολάβοι: Curterius scripserat
 ἀπολαύοι, quod ab hoc loco alienum est: ἀπολάβοι, quod
 Needh. reposuit, habet etiam Cod. Monac. 113. fol. 22. b.
 Universe de υ et β confusis cf. quos laudat Boisson. ad
 Marin. V. P. p. 158. 30. ἥπερ] εἵπερ C. 31. ἀποδί-
 δωσοι A. 32. τόδε] τό δε codd. 33. τὴν post καὶ om.
 BC. 35. εἰ] εἰς C. τὸ ἐπιπλέον] το (sic) ἐπὶ πλέον C.
 29, 6. δὴ post οἶον add. A. punctis subnotatum. 7. ὅτι om.
 C. 8. περιωπῆς] περιωπὴ=περίσκεψις, πρόνοια, vox Thucy-
 didea. Vid. Krüger. ad Dionys. Halic. Historiogr. p. 224.
 Creuzer. ad Plot. Enn. annot. p. 130. a. 12. καὶ post
 ὅτε δὲ BC add. πίστην C. 13. ἐπιστάσαν] i. q. ἐπί-
 στασιν, curam, ab ἐφίσταμαι, attendo. Vid. Schaef. ad
 Dionys. Hal. de C. V. p. 12. Creuzer. ad Plot. Enn. ann.
 p. 130. a. 17. καὶ post μὴν in C ab ead. m. superscr.
 20. καὶ αὐτὰ δοκ.] δοκοῦσι καὶ αὐτὰ C. 22. ἐφετοῦ]
 ἐφέτου codd. De voc. ἐφετός, expetendus, videsis me in
 Basilio Plotinizante p. 35. et Lobeck. Paralipp. Vol. I. p.
 485. Add. L. Lyd. de Mensib. p. 56. ed. Roeth. τὸ-θεῖον
 τρισὶ τούτοις χαρακτηρίζεται, τῷ ἐφετῷ, τῷ ἱκανῷ, τῷ τελείῳ.
 ubi editoris doctrinam desidero p. 57. b. 29. καθολικῶς]

κ

Vid. ann. ad p. 10, 11. 33. B ἐμφερόμενα (sic).
 30, 2. ἐπικλίνοντα A. 3. ἰχυριζόμενον B. 4. αἰτιολογίας]
 «Pro αἰτιολογίας in C est ἐτυμολογίας» Krab. Ergo B αἰτιο-
 λογίας habet: nam A ἀντιλογίας habet. 11. διηκῆται A.

Tu de voc. διοικητης vid. Dorvill. ad Charit. p. 276. sq. ed. Lips. Lennep. ad Phalar. Epp. p. 306, 1. sq. De verbo διοικεῖν conf. Rudolph. ad Ocell. p. 307. De οι et η confusis universe diximus VV. LL. p. 22, 27. Inest ex hoc genere menda in scripto Gregorii cuiusdam, Cod. Mon. 213. fol. 11. a, 2. σωκράτης-καὶ πλάτων καὶ οἱ φοιτήσαντες αὐτῆς (l. αὐτοῖς) ἐφαντάσθησαν μὲν θεὸν, ἀλλὰ λίαν ἀμυδρῶς. Adde mendam a me VV. LL. p. 38, 10. in loco Gregorii Naz. notatam. Quemadmodum autem h. l. διοικητῆς in διηκητῆς, ita aliis locis διοικεῖν in διήκειν depravatum reperitur. Conf. varr. lectiones notatas a Krabingero ad Gregor. Nyss. de Anima p. 177. inf., a Voemelio ad Nicol. Methon. c. Procl. p. 99. not. 6., a Heindorfio et Astio Ann. p. 393. ad Plat. Phaedr. p. 246. C. quo loco διοικεῖ optime confirmavit Creuzer. Animm. ad Plot. p. 208. a, p. 262. collatis Plotino 4, 3. p. 376. et Simplicio in Epit. Enchir. cap. 38. p. 243. a. Adde Plotin. p. 216. B. ἐννοίαν τῆς τόδε τὸ πᾶν ψυχῆς διοικούσης, ubi cod. Ciz. male itidem διηκούσης. Est etiam ubi critici διοικεῖν in διήκειν temere commutarunt. V. c. cf. Heeren. ad Stob. Eclog. lib. 1. p. 776. ubi insuper ὑπηρέτη loco mendosi ὑπηρέτου reponendum. Neque tamen non reperiuntur loci, ubi contrario errore διοικεῖν in sedem genuini διήκειν illatum fuit: conf. varr. ll. ap. Sext. Empir. adv. Phys. p. 338. ap. Lyd. de Mens. p. 223. a. ed. Roeth. De οι et η inter se permutatis haec porro accipe: apud Plotin. p. 492 (11) C. ἐνιδρυόμεθα δὲ (τῷ θεῷ) οἱ ἂν συννεύωμεν ἐκεῖ. leg. ἥ quatenus: Maxim. Tyr. Diss. 24. c. 4. p. 287. de Socrate, suos in puerorum amore affectus narrante: πηδᾶν αὐτῷ τὴν καρδίαν ἐπὶ Χαρμίδῃ, καὶ οἶδε ἔν τὸ σῶμα. cod. reg. 1962. ἤδειν. Tu lege ἰδίειν ex palmaria Schaeferi emendatione in Praefat. ad Wyttenbachii Julianea p. X. 16. παράχρησον A. 17. ὑπὸ] ἐπὶ A. Sed ὑπὸ τῷ κανόνι κλείεσθαι idem quod τῷ κανόνι περι- κλείεσθαι p. 26, 30. 20. ἐδέλει A. Tu conf. Jacobs. ad Ael. H. A. p. 341. med. 21. δὲ πῶς A. 23. ὁ om. codd. 24. εἰ om. codd. 25. καὶ] δὲ B. 28. εἴπωμεν] εἶπομεν A.

31, 4. τοῦ ὅλου πολλῷ τῷ πλήθει ὄντος] Fort. leg. πολλοῦ τ. πλ. ὁ.

- Vid. Lobeck. Paralipp. Vol. I. p. 328. 11. τᾶλλα B.
- τᾶλλα A. 13. διαφερονσθαι (sic) A. 23. χρωμα B.
24. πρὸς λῆψιν A. 30. ἐκκαλουμένου] ἐκλαμβανομένου
A. Tu cf. p. 32, 1. et vid. Dorvill. ad Char. p. 311. med.
ed. Lips. Add. Eustath. Antioch. c. Orig. de Engastrim.
ed. Allat. p. 367. τοιαύτας - ὁ ἀσεβὴς ἔρῳηξε δεῦρο φωνάς,
οἰόμενος εἰς ὀργὴν ἐκκαλέσασθαι (sic cod. Monac. 331: vulg.
ἐκ καλέσ.) τὰ τῆς ἀνεξικακίας ἦδη. 31. τις om. B.
- 32, 1. θεραπαίαις codd. 4. χρωτο] ἐχρῶντο A. χρωτο B.
6. καταπολήσει A. 7. δόξη B. 10. ἐφιέμενοι A.
14. προσάγει B. 15. εἰκότος B. 16. in textu codicis
B deletum χρωμα et in mg. corr. χρώμαι. 17. καλῶς]
κακῶς codd. Solennis utriusque vocis confusio. Vid. Walz.
Epist. Crit. p. 34. Krüger ad Dionys. Historiogr. p. 30.
Creuzer. ad Plotin. de P. p. 293., Annot. crit. ad Plot.
Vol. I. p. 109. col. 2. et Animm. ad Plot. p. 68. b. Adde
Warren. ad Hierocl. in A. C. p. 252. sq. qui neglexit Plo-
tin. p. 768. A. ubi itidem commemoratur ὁ τῶν κακῶν
καθαρὸς τόπος. 31. οὕτως B. 33. ἐστίν] ἐστὶ A.
- 33, 1. ἐξεδέξατο] ἐδέξατο A. Simplicis δέχεσθαι hac potestate
positi exemplum reperi ap. Cyrill. Alex. in Maii Coll. N.
8, 2. p. 121. extr. εὐσεβῶς δέχου τὸ λεγόμενον. Sed magis
proprium huic rei ἐκδέχεσθαι, de quo, uti de composito
παρεκδέχεσθαι, vid. Gatak. ad M. Ant. 3, 6. Habet hac
significatione ἐκδέχεσθαι egregius ille exegeta Antiochenus
Eustathius libro De Engastrim. c. Origen. ed. Allat. p. 390.
supr. eidemque usurpatum eodem sensu ἐκδοχὴ p. 350. inf.
383. med. 390. med. et extr. 392. post med. Ἐκλαμβάνειν
eodem sensu Glyc. p. 27, 4. 28, 3. et ap. Greg. Nyss. in Maii
Coll. N. 8. 2. p. 10. πρὸς τὸ δοκοῦν ἐκλαμβάνειν. Vid.
Schaeff. ad Gregor. Cor. p. 263. 4. δηλοῦν] δηλονότι A.
10. ἀρκούτως A. 17. ὑπ' αὐτῶν A. 21. ἐς in B super-
scriptum, ut inserendum. 22. τισιν A. 24. κεχυμένα]
F. leg. συγκεχυμένα. Cf. p. 3, 31. Saepissime autem sim-
plicia in compositorum locum temere invecta fuere. Vid.
Walz. ad Rhet. Gr. Vol. I. p. 11. Sic ap. Nicol. Methon.
c. Procl. p. 3. ed. Voem., notante hoc V. D., συγχύσει iu

- cod. C. abiit in simplex *χύσει*. 27. *τῆς*] *τοῖς* B. 30. *παραχωρήσεως* codd. 31. *τὸ παράπαν* B. 32. *γράμμα-τος*] *πράγματος* A. De confusis *γράμμα* et *πῶγμα* vide VV. DD. ad Gregor. Cor. locis in Indice v. *γράμμα* annotatis. 33. *περίπαντα* A. 35. *ἐξαρχῆς* A.
- 34, 2. *μηδὲ*] *μὴ δὲ* codd. 7, 8. *οἱ δ'*] *οἷδ'* B. 12. *προ-μυθούμενοι* A. *Προμηθεΐσθαι* (de quo cf. Engelh. ad Plat. Lach. p. 77.) primum in *προδυμείσθαι* abiit (conf. Valck. ad Eurip. Phoen. p. 496. sq. Jacobs. Additt. Animm. in Athenae. p. 269. Wyttenb. ad Plat. Phaedon. p. 164. ed. Lugd. Kiessling. ad Jambl. V. P. p. 232. sq.) deinde, quemadmodum *θύμος* et *μῦθος* saepe permutantur (v. Sturz. ad Hellanic. p. 18. ed. 2. Karsten. Comm. in Parmenid. p. 85.), *προμυθούμενοι* in sedem voc. *προδυμούμενοι* irrepsit. Fortasse tamen istis ambagibus non opus est, siquidem *η* et *υ* seculo p. Chr. undecimo pronunciando et scribendo confundi coepta sunt. Cf. Heimbach. Prolegg. ad Anecd. p. LX. et cf. VV. LL. p. 37, 29. 13. *τοσοῦτο* B, idem corr. in A ex *τοσοῦτον*. 16. *ἐξαρχῆς* B. 17. *λαβόν-τα* codd. 22. *ὀπηδήποτε* A. Legendum autem *δήποτ'* cum B.
- 35, 1. *σώματι* codd. De sententia conf. Plat. Phaedr. p. 264. C. cum Astii animm. p. 339. Codex Monac. 113. qui continet *προτέλεια σύμμικτα εἰς τὸν Πλάτωνα*, haec habet fol. 15. a. *πῶς-πολλοὺς ἔμελλεν σκοποὺς ἔχειν ὁ διάλογος πλάτωνος, τοῦ οὕτως ἀνυμνοῦντος τὸ θεῖον, ὅπερ ἔν ἐστι, καὶ ἄλλως, εἰ αὐτός ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι ὁ διάλος (l. διάλογος) ζῶω ἔοικεν, ἐπειδὴ καὶ ὁ λόγος. πᾶς γὰρ λόγος ἄριστα γεγραμμένος ζῶω ἀναλογεῖ.* 5. *οὕτω καὶ γὰρ—*] De postposito *καὶ γὰρ* vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 73. sq. Creuzer. et Schaef. in Creuz. Melett. Part. I. p. 75. not. 33). Est hoc unum ap. Glycam exemplum formulae *καὶ γὰρ*, *etenim*, initio enunciationis postpositae: usitatio eidem ratio et ipsa veteribus minus frequentata, qua *καὶ γὰρ*, *nam etiam* (vid. Stallb. ad Plat. Tim. 89. B.), interpositis uno aut pluribus vocabulis dirimitur. Conf. p. 10, 31, 32. 20, 15. 23, 21. 24, 34. 41, 10. 43, 15. 54, 31. Psell. Monodiâ in discipulum Jo. Patricium, Cod. Palat. Heidelberg. 356. fol. 7. a. *οὐ τοίνυν*

κωφὸν ἡμῖν μόνον τὸ ἀκροατήριον, ἀλλὰ καὶ ἀγλωττον καὶ τυφλὸν. καὶ γλῶττα γὰρ καὶ ὦτα καὶ ὄμμα ταῖς λογικαῖς συνουσίαις ἐκεῖνος ἐτύγγανεν ὢν. Vid. Ritschl. Prolegomm. ad Thom. M. p. 88 sq. et conf. omnino de vocula γὰρ pluribus vocabulis postp. Hemst. ad Lucian. Dial. Mort. 25, 1. p. 432. ed. Wetst., Schaef. Melett. p. 76 sq. Add. Glyc. p. 46, 4. 52, 17. 6. πάντα] πᾶσαν A et in mg. B. 9. καὶ post σε add. B. 11. μετέχοι B. 13. λογισθήσεσθαι A. 16. προσφερομ. A. Tu de προσφερ. cf. Krüger. Ind. ad Dionys. Hal. Historiogr. h. v. et compara geminum ἐκτίθασθαι Glyc. p. 9, 11. 17. εἶποι B: ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπασσε. Hoc soloecismi genus in hodierna lingua graeca adeo regnat, ut genitivi, qui dicitur, soluti rarissima supersint vestigia. Vid. David. Grammat. Neograeca p. 84. p. 113. 18. τὸ τοιοῦτ. σολοικ. ἔστι τε καὶ] σολοικ. τοιοῦτον ἐστὶ καὶ A: ἐστὶ τε B. 20. ὀρῶσαν B. 23. οὐπλέον codd. 26. μὴ om. codd. 28. ἐς] εἰς B. 33. δεδήλωκε τόδε τι] δεδήλωτο δέ τί B. 34. καὶ in mg. supplet B.

36, 1. ἔστιν B. 2. οὐπερ] ὅπερ codd. 3. ἐλλειπεῖς A, ἐλλιπῇ B. Conf. Lobeck. Paralipomm. Vol. I. p. 472. 550. Apud Arist. Quintil. de Mus. 3. p. 124. duo codd. Monacc. ἐλλιπῆς loco vulg. ἐλλειπῆς habere, in *Basilio Plotin.* p. 39. docui: ἐλλιπὲς-ὥς Glyc. p. 14, 25. 30, 30. 47, 29. al. 10. καὶ ante ὁ add. A. 12. ante κατὰ φύσιν in B. superscr. καὶ, ut inserendum. 15. παρεσκεύασε B, quod a me loco receptae lectionis reponendum erat. Vid. Hermann. de Em. Rat. p. 23. 16. ἥ δὲ καὶ τὴν τοῦ] ἥδη καὶ τοῦ A. 18. συνῆψε] συνῆξε A. Ξ et Ψ saepiuscule confusa reperiuntur. Conf. Bast. ad Gregor. Cor. p. 426. Procl. Theol. Platon. lib. 2, 4. p. 103. σέβεται πάντα κατὰ φύσιν ἐκεῖνον (deum), καὶ διὰ τοῦ προσήκοντος αὐτῷ μυστικοῦ συνδήματος ἐνίσχεται πόθῳ τῆς ἀγνώστου φύσεως καὶ τῆς τοῦ ἀγαθοῦ πηγῆς, καὶ μέχρι ταύτης ἀναδραμόντα τῆς ἀρχῆς ἐν γαλήνῃ γίνεται καὶ τῶν ὠδίνων λήψει —. Cod. Monac. 547. fol. 67. b. λελύπει: sed leg. λήξει e Plat. Polit. lib. 6. p. 490. B. 19. ἀπὸ] ὑπὸ A. 20, 21. ἀποταδεῖσι] ἀπατηδεῖσι A. 26. αὐτοῖς] αὕτη A. 30. βεβηκὸς] συμβεβηκὸς A. Tu confer quae ego de verbo βεβηκέναι docui in Symbol. ad Philostr. V.

S. p. 49. sq. 139. inf. Add. Bast. Ep. Crit. ed. lat. p. 43 sq. Jacobs. ad Del. Epigr. 9, 27. Ego exempla haec addo: Sap. Salom. 4, 4, Plotin. 3, 3, 3. p. 322. B. ubi pro βαίνοντα cod. Vat. male μένοντα eo errore, quem notavi VV. LL. p. 3, 7. Fons loci Plotiniani in Plat. Phaedro p. 254. B. quo praeter alios innumeros respexit Philo Quaestt. in Genes. ed. Aucher. p. 78. «Ista (visibilis natura) huc illuc agitur, illa vero *in sanctis habet stationem suam constanter.*» Porro cf. Plotin. p. 313. E. 638. A. 678 (8) A. Plutarch. Mor. p. 376. C. Basil. M. T. 1, 143. D. τὸ βεβηκὸς τῆς ψυχῆς: 203. D. βεβηκότα-ἤδη τοῖς λογισμοῖς. Ceterum ap. Glyc. ex genuino βεβηκὸς mendosum συμβεβηκὸς inde ortum, quod librarius ad insequens voc. συνισχομένων respexit, cuiusmodi negligentia innumeris mendis ortum dedit. Exstat in Actis Sanctorum (Maii T. II.) vita S. Jo. Damasceni, a Const. Logotheta satis eleganter, ut illa aetate, scripta: qua in vita p. 738. F. haec reperiuntur: καὶ μοι δοκεῖ, οὐκ ἀπεικότως ἂν, εἰ τοῦτον Πλάτων τεθέατο, τὴν μάθῃσιν ἀνάμνησεν ἐδογμάτισε, καὶ ἴσως ἂν ἐδέχθη καὶ πιδανώτερος ἔδοξε· παρῆκε δ' ἂν ἐπὶ τούτῳ τὰ φαῦλα καὶ μικρὰ παραδείγματα, τοῦ ἐλαίου δηλαδὴ τὸ ἄψοφόν τε καὶ εὐδρομον, καὶ ἄλλ' ἅττα τούτοις παρόμοια, παιδαρίων μικροφυτάν πάννυ μικροπρεπῶς περιστάνοντα (leg. παριστ.). Hic tu loco mendosi μικροφ. reponere εὐφυτάν, quod in μικροφ., oculo librarii ad μικροπρ. aberrante, temere commutatum fuit. Respexit enim Logotheta ad Plat. Theaet. p. 144. B. ubi Theaeteti εὐφυτὰ depingitur. Loci elegantiam, a multis expressam, quum bonus Logotheta non intellexisset, illud ab oleo petatum simile temere cavillari est ausus. 33. μεταμέλλειν A. 34. σοφρόνως B. 37, 3. συνεχῆς A. 3. τοῖς] τῆς B. 7. συγκολᾶσαι A. Sic λλ saepe in λ depravatum. Cf. p. 33, 6. 48, 27. al. et vid. Heimbach. Prolegomm. ad Anecd. p. XII. 8. αὐτοῖς] αὐτῆς B. γεγεννημένοις B. 10. ὁρῶς A. 11. καὶ τοῖς] f. l. καίτοι. 12. σμικρολοκεῖσθαι B. 13. ὧ φιλότης] De flosculo attico cf. Hermann. ad Lucian. Q. H. S. p. 18. et Sinner. ad Lucian. De Merc. Cond. p. 3. Similiter ἔρως et πόθος de objecto, quod dicitur, amoris et desiderii

usurpantur. Cf. Ast. ad Plat. Phaedr. p. 252. D. Ann. p. 464 sq. 16. ἀγνοίας A. 17. προσάγαγε B. 20. αἰσθήσῃ B. 22. ἔοικε] ἔνεκεν A. 29. πυρώσεως B. De η et υ confusis (conf. VV. LL. p. 34, 12.) add. Damasc. in Plat. Parm. Cod. Mon. 5. fol. 295. a. ὁ τίμαιος οὐ μόνον ἐν σώματι τὴν ψυχὴν ἀποτίθεται, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν νοῦν ἐνέθηκεν ἐν ψυχῇ, καὶ τὴν ψυχὴν τῇ τοῦ νοῦ περιόδῳ ἐνέδυσε. Leg. ἐνέδησε. 33. sq. Iliad. γ, 211. κ, 224. 33, 34. δεξομένῳ B, in mg. δ'έξομένῳ. 38, 4. τὸ om. A, punctis subnotatum add. B. 6. συγκολᾶσθαι A. 10. γενικῆς] γενικῇ A, γενικῆς B, in mg. corr. — κῆ. De ι subscripto in ς depravato vide annot. crit. ad Basil. Plotiniz. p. 11. et conf. infra VV. LL. p. 48, 1. Scholia Anonymi ad Greg. Naz. Cod. Mon. 204, fol. 29. b. ad Orat. VII. in verbis φθέγγομαι τοιγαροῦν οὐ μαλακόν τι καὶ ἀναβεβλημένον, οὐδὲ τῆς ἡδίστης τῆς πολλῆς (l. τοῖς πολλοῖς) ἁρμονίας] οὐχ ἀπαλὸν καὶ ἔκλυτον καὶ ὕπτιον, ἢ ἀνακεκρουμένον καὶ ἄρρυθμον καὶ ἐμμελές (leg. ἐκμελές) μᾶλλον, οἷον τὰ τῶν κιθαρωδῶν εἰσὶν ᾄσματα, τῆς ἡδονῆς (l. τῇ ἡδονῇ) μόνον ἐκλύοντα καὶ ἐκδηλύνοντα τὸν ἀκούοντα. 18, 19. ἐξήνεκται B. 20. ἐστῶς] sic codd. Ego ἐστός scripsi, sed operae non paruerunt. ἐστι om. A. Tu vid. annot. ad p. 7, 14. ὀφείλομεν] ἔχομεν B. 21. ἐτέρου] ἄλλου A. 28. ἐφάπαξ B. item vers. 30, 31. 39, 2. αὐτὸν] αὖ τὸν A. Casus obliqui pronominis αὐτὸς et articuli cum αὖ conjuncti saepissime confusi reperiuntur. Vid. Schaef. Mel. p. 39. 103. Koen. ad Greg. Cor. p. 14. 237. Jacobs. Append. ad Pors. Adv. p. 283. 286. 5. sqq. De Cor. cap. 84. p. 318, 2 sq. 7. οὐκέτι B. 10. prius καὶ in B. superscr. ut inserendum. 14. αὐτῶν] αὐτοῦ A et in mg. B, quae scriptura haud respuenda, siquidem scriptorum nomina saepe pro scriptis commemorantur. V. c. cf. p. 44, 35. ἐν τῷ—Θουκυδίδῃ—ἐν τοῖς—Θουκυδίδου. 15. sqq. Tom. III. ed. Cant. p. 256. A. 19. sqq. Ibid. p. 256. B. διατρίβεις B. quod a me reponendum erat loco mendosi διατρίβειν. 20. τὴν ante τῇ add. A. 21. εὐθενεῖ vulg. ap. Arist. Vid. G. Dindorf. Praef. ad Demosth. T. 1. p. VIII. 28. sq. Stelit. I=Or. III. p. 31. A. 39.

σκέτας A. 29. γλώσσης B. 32. αἰτιατικῇ B. Ante
ἐμοὶ B. add. ὥς, quo facillime caremus. Vid. Horreus Obs.
Critt. p. 291. med. Jacobs ad Philostr. Imag. p. 198. inf.
ad Ael. H. A. p. 307. supr. Jacob. ad Lucian. Tox. p. 159.
Winkelm. ad Plat. Euthyd. p. 125.

40, 2. ἀναφέρεται] φέρεται B. Φέρεσθαι hoc sensu p. 24, 5.
28, 18. 41, 31. 44, 4, 27. 45, 15, 28, 29. 47, 9, 10. Sed
ἀναφέρεσθαι optime habet atque tuetur sese analogia verbi
ἐκφέρεσθαι, quod in eadem re Glycae per est usitatum.

6. τυπτηθέντως A. 9. ὥς in C in mg. suppletur. 13.

καὶ οὖ A. 16. δυσεβῆς A. 18. πρὸς τὸν] πρὸς (sic)
C, in mg. ∴ et delendum sane πρὸς est: vid. p. 39, 28 sq.
40, 15. 23. ante πολλῶν adde τῶν ex B. Vid. Schaef.
Melet p. 3. p. 65. et conf. Glyc. p. 49, 33, 35. 55, 1, 20.
33. ὥς] codd. ὥς. Tu vid. Stallb. et Ast. Annot. p. 105.
ad Plat. Protag. p. 326. D. Apud Clem. Alex. duobus locis,
a Sylburgio in Ind. v. ὥς notatis, loco vulgati ὥς δὲ repo-
nendum ὥς δέ.

41, 9. τόδε τι] τὸ δέ τι codd. 12. ὄν] ἦν A et in mg. B.
19. ἔφημεν A. ἐξαρχῆς A. δηλωτικὸν A. 22. δὲ om. B.
Tu de καὶ-δὲ conf. p. 38, 35 sq. 40, 21. et vide Jacob. ad
Lucian. Tox. p. 120. Heyler. ad Julian. Epp. p. 337. quos-
que laudavi in Symbol. ad Philostr. V. S. p. 95. b, sq.
24. τούτου] τὸ codd. 29. ἐστὶ] ἐστὶν B. 32. τὸ] τῶν
A. item πρώτων et ὥς pro ὧν, 33. ἔφημεν codd.
42, 15. sq. Philipp. I. p. 55, 8 sq. Conf. Phot. Bibl. p. 692,
9. sq. Hoesch. 17 sq. Tom. III. ed. Cant. p. 261. B.

∴ ὄν
19. πρὸ] πρὸς B. 20. παρελείφθη A. 21. θαυμαστικήν
(sic) B, in mg. ∴ 21, 22. λύσιν εἵληχε] f. leg. λύσ. εἵληφε
coll. p. 57, 22. Λύσιν εὐρέσθαι ap. Plat. Phaedr. 244. E.
Vid. Reisig. ad Sophocl. Oed. Col. p. 356. 29. κληῖρον
εἵληφε] f. leg. κληῖρ. εἵληχε. De εἵληχέναι in εἵληφέναι de-
pravato vid. Valckenar. ad Eurip. Hippol. p. 174, 1. c. et
Symbol. ad Philostr. V. S. p. 126 sq. ubi quam pro-
tuli emendationem platonici loci, confirmatur istis Damascii
Comm. in Plat. Parm. Cod. Mon. 5. fol. 287. b. οἶδε (i. e.

statuit) τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς προνοίας ὁ πλάτων ἐν πολιτικῷ τοὺς τὰ μέρη τοῦ κόσμου διαλαχόντας ἐν τῇ κρόνου περιόδῳ δαίμονας εἰσηγούμενος. 24. ποιήσης A. 29. ἤρκεσε] ἤρε A. 32. τῷ ἀπλῶς] τῶν ἀπλ. A. De ι subscripto in ν depravato cf. VV. LL. p. 32, 4. 43, 25, 26. 58, 1. et vid. Walz. Ep. Crit. p. 28., varr. ll. ap. Plotin. T. I. p. 11. col. 1, 2., ap. Plat. Phaedr. p. 248. A. Ibidem statim post lectio vulg. fortasse sic est corrigenda: ὑπερῆρεν εἰς τὸν ἔξω τόπον τῇ τοῦ ἡνιόχου κεφαλῇ (vulg. τὴν τοῦ ἡν. κεφαλὴν). Conf. Plotin. 2, 3, 15. p. 145. F. οἱ-κρατοῦντες τούτων (nim. res corporeas) καὶ ὑπεραίροντες οἷον τῇ κεφαλῇ πρὸς τὸ ἄνω καὶ ἐκτὸς ψυχῆς ἀποσώζουσι τὸ ἄριστον. Idem in eadem re intransitivo ὑπερέχειν usus est p. 366 (13) B. anima ὑπερέχουσα τοῦ διοικουμένου εἰς τὸ ἔξω, et substantivo ὑπεροχῇ p. 344. E. τῶν-θεῶν οἱ-ἐν οὐρανῷ ὄντες-θεῶν-ται αἰ-τὰ ἐν ἐκείνῳ αὐτῷ οὐρανῷ ὑπεροχῇ τῇ ἑαυτῶν κεφαλῇ. quo tamen loco τῆς ἑαυτῶν κεφαλῆς legendum esse suasi in *Basilio Plotinizante* p. 11. Sed τῇ κεφαλῇ idem Plotinus in eodem argumento habet p. 491 (10) B. sq. ἔξωθεν φησιν (nim. Plato) ἐπὶ τοῦ παντός τὴν ψυχὴν περιέβαλεν, ἐνδεικνύμενος τῆς ψυχῆς τὸ ἐν τῷ νοητῷ μένον (vid. Timae. p. 36 extr.), ἐπὶ δὲ ἡμῶν (i. e. de humanis animis) ἔτι κρύπτων (leg. ἔτι ἀνακλύπτειν coll. Phaedr. l. c. ὑπεραίροντες et p. 249. C. ἀνακλύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν) εἴρηκε τῇ κεφαλῇ. Ex ι subscripto in ν depravato labem traxit Plotin. p. 468. C. ὁ μὲν-Ἡράκλειτος-εἰκάζειν ἔδωκεν, ἀμελήσας σαφῇ ἡμῖν ποιῆσαι τὸν λόγον, ὥς δέον ἴσως παρ' αὐτῷ ζητεῖν, ὥσπερ καὶ αὐτὸς ζητήσας εὔρεν: male etiam Ficinus *apud eum*, optime Cod. Ciz. (ex corr.) et Vatic. αὐτῶν, quod tamen in αὐτῶν, e nobis, mutandum. Respicit Plotin. Heracl. ἐδιζησάμην| ἐμεωῦτόν, de quo Creuz. Animm. Add. p. 312. col. 2. Hoc quoque mendo laborat locus ex elegantī scriptiuncula, ab Iriarte Catal. codd. Madrit. editâ, p. 390. b. καὶ ἄλλως δὲ οὐδὲ ἀβασανίστως οὕτω πατρός σοι (l. πατήρ σοι) παράδοιτο τὸν υἱέα. οἶει γάρ-λόγω-τὰ παιδία μέλλοντας ἐμβιβάζειν μὴ οὐχὶ δεδοκιμασμένους (leg. -ως) τοῦτο ποιεῖν, καὶ τὸν μὲν πῶλον οὐκ ἀμαδῆ (l. -εἶ) πωλοδάμνην (l. -νη), ἀνοήτῳ δὲ τὸν παῖδα διδασκάλῳ παραιδέ-

ναι *); In loco ex Opp. inedd. Nicephori Greg. a me allato in Symbol. ad Phil. V. S. p. 108. fort. leg. *χαρακτῆρι ῥημάτων κεκομψευμένῳ* pro *κεκομψευμένων*. Contrario errore *ν* in *ι* abiit in eiusdem scriptoris hoc loco, Cod. Monac. 10, fol. 27, *οἶσθα-ὥς ἵνδαλμα καὶ ἀμυδρόν τι γνώρισμα τὰ φαινόμενα ἅπαντα πεποίηκεν ὁ δημιουργὸς τῶν μεγάλων ἐκείνων καὶ ἀπορρήτων, ὥστε βλέπειν διὰ τῶν ἐνὸπρων (sic) ἢ τῶν ὑδάτων τὸν ἥλιον*. Leg. *διὰ τῶν ἐνόπρων ἢ τῶν ὑδ.* et conf. Plat. Polit. 7. p. 316. A. p. 332. C. Ceterum omnino late patet genus mendorum ex confusis literis *ι* et *ν* profectorum. Vid. Heimbach. Prolegomm. Anecdott. p. XXIX.

34. *μὴν ὅτε*] leg. *ὅτε μὴν*: *μὲν* AB: *ὅτε*, quod om A, B ante *μὲν* add. *βουλώμεθα* B.

43, 7. *ἢ* om. B. 9 sq. Cf. p. 10, 23 sq. 10, 11. *γέγονεν* A.

18. *σημάναι* B. De *αναι* terminatione aoristi verborum in *αινω* pro *ηναι* vid. Lobeck. ad Phryn. p. 24 sq. Jacobs. ad Ael. H. A. p. 62. Krabing. ad Greg. Nyss. de An. p. 333. et cf. Glyc. p. 43, 32. 44, 34. 19. *δύνασται* A. *τὸ χωρίον*] Voc. *χωρίον* usitatum de *scriptorum locis*, sive brevioribus, sive longioribus. Vid. Valckenar. ad Herod. Lib. 2. p. 137. Krüger. Ind. ad Dionys. Halic. Historr. p. 334. b. Hermann. ad Lucian. Q. H. S. p. 89. Add. Cyrill. Alex. ap. Mai. Nov. Coll. 8, 2. p. 119. *εἰ δέ τις φιλαληθῶς τοῖς εὐαγγελικοῖς ἐπιβάλλει χωρίοις, ἔνθα τοῦτο λελάληκεν ὁ σωτήρ*—.

Hoc significatu *χωρία* loco vulgati *φωρία* ap. Clem. Al. Strom. lib. 6. p. 731. Pott. scriptum in suo cod. ms. reperit G. Hervetus, cuius rei notitiam debeo Viro Docto, de quo cf. VV. LL. p. 36, 23. 25, 26. *στρατηγῶ*] *στρατηγῶν* A. 27. *ἀπορρώτατα*, erasis ^α A. De litera *ρ* in codd. mss. insolenter duplicata cf. Heimb. Prolegg. Anecd. p. XIV. 28. *λείως*] *7* *λείως*, in mg. *7* *τε*, B. Eodem errore ap. Plat.

*) Certam emendationem nunc confirmatam video auctoritate codicis Barocciani, unde Cramer. Anecd. Graecc. T. 2. p. 222 sq. opusculum apud Iriart. l. c. sic inscriptum *Γεμίνου ἀμαθῆς ἢ παρ' ἐαυτῷ γραμματικὸς* tanquam ineditum protulit. Noster ille locus reperitur p. 227, 13 sq. Adde Georg. Pachymer. Epitome Metaphyss. Aristot. Cod. Mon. 97. fol. 195. b. *ὁ λόγος ἐνέργειαν* (leg. *ἐνεργεία*) *ὧν κρείττονως ἂν περὶ ἐεὐτὸν ἢ περὶ τὰ ἔξω ἐνήργει*.

Phaedo. p. 110. D. λειότητα in τελειότητα abiit. Λείως optime habet: Hesych. Λείως ῥαδίως, ubi Valckenar.; et cf. p. 20, 14, 15. τοῦτο-ῥαδίως καὶ εὐπόρως ἐς τὴν μέθοδον δραμεῖται. In Epistolis Andronici Zaridae et Georg. Lacapeni Cod. Monac. 216. fol. 242. b. haec reperiuntur: — γλῶτταν ἔχειν ἐπιεικῶς ἀποχρῶσαν τῇ γνώμῃ, καὶ ἥπερ ἂν ἡγεῖται (l. ἡγῆται), λείως καὶ ἀπταλίστως αὐτῇ συνδέουσιν, quae vocc. itidem conjunctim posita in Plat. Theaet. p. 144. B. Ceterum quod ap. Plat. l. c. vocabulum λειότης in τελειότης, ap. Glyc. h. l. λείως in τελείως in cod. B. depravatum fuit: contrario mendo λειώσεως pro τελείωσεως scriptum puto in loco ex corpore Chemicc. Byzant. Act. Soc. Gr. Vol. 1. p. 325. Ibidem codicis scriptura τέρεψη in τρέψη commutanda.

31. διετρίψαμεν] διετρέψαμεν A. διετρίψαμεν B, in mg. τρέ.
 32, 33. ἀνακαθάραι B. Ἀνακαθαίρω h. l. et p. 57, 30. id significat, quod est *cum pulvisculo excutere, perpurgare*. Est autem haec loquendi formula platonica. Cf. Leg. I. 642. A. ubi ἀνακαθαίρω plane eodem significato, et Reip. I. 361. D. ubi ἐκκαθαίρω similiter usurpatum; vid. Ast. ad Plat. Legg. p. 67. ad Rempubl. p. 396. Voemel. ad Nicol. Methon. c. Procl. p. 6. not. 4) Wytttenbach. Ind. Plutarch. v. ἐκκαθαίρω. Add. Plutarch. Agesil. cap. 28, §. 2. Themist. Or. 33. p. 366. B. Porphy. Vit. Plot. pag. LII, 7. ed. Creuzer. *Herennius, Origenes et Plotinus constituerant inter se, ut nihil ex Ammonii placitis ab ipsis vulgaretur*, αὐτὰ δὲ ἐν ταῖς ἀκροάσεσιν αὐτοῖς ἀνεκεκαθάριτο i. e. quae ipsis ab Ammonio explicata et perpurgata essent; perversa Ficini interpretatio. Plotinus p. 720 (29) B. ἀλλὰ καὶ τοῦτὶ καταφανὲς ἔσται τὰ ἄλλα ὅσα λοιπὰ προσανακαθηραμένοις καὶ ἐκεῖνον τὸν ἀντίτυπον λόγον ἀπωσαμένοις, ubi codd. nonnulli cum ed. Basil. πρὸς ἀνακάθηρ. Tu verbum προσανακαθαίρω Lexicis adde. Est autem praepositionis ἀνὰ in verbo ἀνακαθαίρω ea, quam illustravi in Symbol. ad Philostr. V. S. p. 9, p. 142. Confer lat. *per* in *perpurgare*, *perdocere*, *simm.* Geminae potestatis vocabulum διευκρινῶ habes p. 57, 19, cuius de usu proprio cf. Pauly. ad Lucian. Anach. p. 38, de translato Dounae. ad Demosth. de Pace, ed. Beck.

p. 213 sq. Add. Gregor. Nyss. in Maii Coll. Nov. 6, 1. p. 368. τούτων ἡμῖν τοῦτον διευκρινηθέντων τὸν τρόπον. 33. μέλει] μέλλει codd. 34. διαταράττεσθαι] Ταράττω (etiam θράττω, conf. Krabing. ad Synes. de Provid. p. 301) et διαταράττω usitata Platoni de dubitatione animum perturbante. Vid. Gedik. ad Plat. Meno. p. 96. B. Ast. Lex. Plat. T. I. p. 302. T. III. p. 339. 35. ὃ καλὲ νιέ] Atticae elegantiae epitheton καλὸς, de quo conf. Heyler. ad Julian. Epp. p. 173. 242. Hermann. ad Lucian. Q. H. S. p. 3. Winkelm. ad Plat. Euthyd. p. 289. B. et quos isti laudarunt Viros Doctos. Respondet autem voc. καλὸς, absque pulcritudinis significatione de hominibus usurpatum, nostro *trefflich*, eumque declarat, qui alias καλὸς καγαθὸς appellatur: qua ipsa potestate etiam recc. Graecis simplex καλὸς usitatum esse docet Coraës Atact. T. 2. p. 169.

44, 9. ἀλλ' ἄττα] ἀλλ' ἄττα A. ἀλλάττα B. Tu vide Baguet. ad Dion. Chrys. Or. VIII. p. 91 sq. Boisson. ad Psell. p. 227. 240. 10, 11. οὐδὲν ἄρα - - - οὐδαμῇ ἐστήξει] Imitatio elegantissimi loci in Plat. Euthyphr. p. 11. B. περιέρχεται γάρ πως ἡμῖν αἰὲ ὃ ἂν προδόμεθα, καὶ οὐκ ἐδέλει μένειν ὅπου ἂν ἰδρυσόμεθα αὐτό. Apparent imitationis vestigia etiam ap. Aristid. T. III. p. 234. ed. Canter. πλανήσεται καὶ μεταχωρήσει τὰ ὀνόματα ταῦτα τῶν ἐναντίων πραγμάτων ὄντα. De verbo περιίστασθαι, uti de compos. ἀντιπεριίστασθαι, cf. Suid. vv. περιϊστάμενος· περιίστασο· περιίστατο, Herodian. Philetaer. p. 477. ed. Piers. qui conferendus, Casaub. in Casaubonn. p. 90. Wolf. ad Casaubonn. p. 290. Kuhn. ad Diog. L. 7, 14. Rudolph. ad Ocell. Luc. p. 132 sq. Grauert. ad Aristid. Declamatt. Leptt. p. 140. Bast. in Addend. ad Longin. Weisk. p. 637. — Ceterum ex οὐδὲν repete πᾶν vel πάντα ad ἀλλὰ κτλ. quo de genere loquendi vid. Stallb. ad Plat. Pol. II. p. 366. C. Winkelm. ad Plat. Euthyd. p. 102. et Jacobs. ad Achill. Tat. p. 778. 13 sq. Iliad. β, 350 sqq.: κατανοῦσαι A. Sequentia usque ad τὸ αὐτὸ σχῆμα B ex Homero pleniora sic exhibet, ὑπερμενέα κρονίωνα ἡματι τῷ, ὅτε ναυσὶν ὠκυπόροισιν ἔβαινον ἀργεῖοι τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες, ἀστράπτων ἐπιδέξι' αἰνέσιμα (sic) σήματα φαίνων. 16, 17. leg. Οὐάλεντος cum B. μεγαλαν-

χωμένον B. 17 sq. Orat. XX. p. 347. A. 19. *τινα*]
^η *τινος* A. ^η 22. *τοῖς εἰρημένοις* A. 23. *ἔστι δὲ* B.
 26. *δηνότητος* B. *δεινότατος* A. 29. *ἀλλ'*] *καὶ* A. 31.
τοῦτο ἔστιν] *τοῦτό ἐστιν* A. 32. *τὸ αὐτὸ*] *τὸ* om. A. Idem
 post *αὐτὸ* add. *ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς σημεῖναι*. 33. *τῇ δὲ*]
τῇδε B. Idem *αὐτοῦ* om. in textu, suppl. in mg. 34. 35.
τοῦτο-καινότητα ποιεῖ τῷ σχήματι] *ποιεῖν* h. l. i. q. *ἐμποιεῖν*
 p. 49, 7. *ἡδος ἐμποιοῦντα* nim. *τοῖς λόγοις*: idem significa-
 tus formularum *προσάγειν ἐν* p. 45, 2. et *φέρειν ἐν* p. 49, 8.
 45, 1. *παρειλημένον* A. *ἐφάπαξ* B. 2. *καθαριεύουσι*] *καθα-*
ρεύουσι B. Eadem varietas in libris mss. ap. Plat. Phaedo.
 p. 58. B. ubi VV. DD. genuinum *καθαρεύειν* merito resti-
 tuerunt. Ap. Glycam bene habet *καθαριεύειν puritatis stu-*
diosum esse a *καθάριος*, de quo Valckenar. ad Xenoph.
 Mem. 2, 1, 22. Adde verbi exemplum ap. Herodian. in
 Hortis Adon. p. 429, b. 3. *παρήληται* A. 4. *ξενίας*]
αἰτίας B. Sed *θεραπεία τῆς ξενίας* est *disputatio, qua lo-*
quendi genus importunum ad rationem grammaticam revo-
catur et quasi curatur; conf. de voc. *θεραπεία* p. 55, 13.
 et vid. Ernest. Lex. Techn. Rh. Gr. vv. *θεραπεύειν* et *θερα-*
πείαι. *Ξενία* h. l. i. q. *τὸ ξένον* sive *τὸ ξενίζον*: conf. *τὸ*
ξενίζον pag. 40, 27. 45, 3. 49, 15, 16. 50, 29. 53, 12. 55,
 22: *τὸ ξένον* p. 48, 2: add. *ξеноπρεπῶς* p. 48, 53. Quem-
 admodum autem de iis, qui alicuius rei insolentia offendun-
 tur, *ξενίζεσθαι* et *ξеноπαθεῖν* in usu sunt (vid. Salmas.
 Praefat. ad Tabul. Cebet. ed. Lugd. B. 1640. p. XXXI sq.
 Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 132. B. Schleusn. L. N. F. II.
 p. 231 sq.), *ξενίζειν* et *ξένον εἶναι* de iis quae insolentia sua
 offendunt (vid. Salmas. l. c. Hermann. ad Lucian. Q. H.
 S. p. 160.), ita *ξενίζειν*, *ξένος*, *ξеноπρεπής*, similia rhe-
 toribus usitata sunt de omni orationis insolentia. Vid. Krü-
 ger. Ind. ad Dionys. Hal. Historiogr. p. 302. Hermann. ad
 Luc. Q. H. S. p. 276. Ernest. L. T. p. 225. Idem valet de
 vocc. *καινός* (cf. p. 38, 26. 40, 13. 42, 3. 49, 31. 50, 28,
 29, 30. 52, 34, 35. 53, 19. 53, 21), *καινότης* (39, 53. 40, 24.
 25. 44, 34. 48, 1, 34, ubi *καινότητος* contrarium *τὸ καθαρὸν*
 de quo Ernest. L. T. p. 164; 53, 16. 53, 20), *καινοτομεῖν*

(3, 33. 32, 30.), καινοτομία (43, 29, 30), καινοποιεῖν (48, 3. 33, 24. 34, 27. 38, 22, 23), καινοποιήσεις, quod p. 33, 20. oppositum τῇ κοινότητι. Vid. Ernest. L. T. p. 163. 3. ἀπαρέμφατον] B in mg. ἀπαρέτητον (sic). Tu hanc strib-
liginem nullius aestimabis, imo p. 43, 8. loco vulgati ἀπα-
ραίτητον repones ἀπαρέμφατον. 11. ἀποδοδομένον (sic) B.
16. ἐπισκοτουμένην] Vid. Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 148. Winkelm. ad Plat. Euthyd. p. 17. Creuz. Ann. ad Plotin. p. 63. a. p. 123. b. Paulo post p. 43, 30. ἐπισκο-
τεῖν pariter et ἐπικρύπτειν intransitivam, quae dicitur, potes-
tatem habet. 22. ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διαβαίνοντα] Διάβαινειν
et διάβασις propria huic rei vocabula. Ξέρξου διάβασις
Diogeni Laertio Prooem. e Xantho Lydo commemoratur.
Apposite Arnob. I, 3. «ut ille immanis Xerxes mare terris
immitteret, et gressibus maria transiret —.» 33. παρέπεμ-
ψε] i. e. memoriae prodidit-tradidit, quo sensu Latini etiam
verbum *transmittere* usurpant: v. c. cf. Arnob. Lib. 3. cap.
29. extr. Παραπέμψω hoc significatu positum ap. M. A. An-
ton. Lib. 2. cap. 17. τί οὖν τὸ παραπέμψαι δυνάμενον; ἐν
καὶ μόνον φιλοσοφία, quae Gatak. minus recte cepit: συμπα-
ραπέμπειν ap. Themist. Orat. 7. p. 99. C. φιλοσοφία-ἀνεξά-
λειπτον αὐτῶν τὴν ἀγαθὴν μνήμην τῷ παντὶ χρόνῳ συμπα-
ραπέμπουσα, quae cum Antonini verbis egregie conspi-
rant. Substant. παράπομος ap. Procop. Anecd. Prooem. οἱ
νῦν ἄνθρωποι μάρτυρες τῶν πραγμάτων ὄντες, ἀξιοχρεῶ πα-
ράπομοι ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον τοῖς (leg. τῇς) ὑπὲρ αὐτῶν
πίστεως ἔσονται. Anonymus ap. Suid. v. παραπέμψω de
historicis, ut videtur: μᾶλλον δὲ κόσμον παραπέμπουσι
τὸν ἐνεστώτα τῷ μέλλοντι, in quibus neque Portus neque
Kusterus quicquam vidit. 35. τὸν πέρσην] i. q. τοὺς Πέρ-
σας. Vid. VV. DD. ad Gregor. Cor. p. 126 sq.
46, 4. ὅτι] οἶον A. 6. συναρπάξει τὸν νοῦν] Vid. Hemsterhus.
Anecd. P. I. p. 234 sq. et conf. παραβλάπτειν τὸν νοῦν p.
46, 10: τρέπειν τὸν νοῦν p. 46. 6, 9. de quo videsis Win-
kelm. ad Plat. Euthyd. p. 20. Adde μεθέλκειν τὸν νοῦν p.
43, 33. 7. δηλοῦνται B, in mg. δηλοῦται. 13 τούτου]
B τοῦ τούτου, sed τοῦ a m. sec. additum in fin. lin. 13. ἡ

om. B. Idem ἔτυχεν pro ἔοικεν. 18. ἑταίρους] ἑτέρους A. Est hic unus omnium maxime pervagatus in codd. mss. librariorum error, quo voc. ἑταῖρος in ἕτερος depravatum reperitur. Cuius rei testes habeo quamplurimos. Conferas Schott. ad Adag. Graec. p. 54. b. p. 555. a, Hutchins. ad Xenoph. Agesil. p. 59. not. 5), Needham. ad Theophr. Char. p. LX. b. Interpp. Hesychii v. *Πεξεταίροις*, Wesseling. ad Diod. Sic. lib. 19, cap. 25. Vol. II. p. 335. a, Dorrill. ad Charit. ed. Amstel. p. 220. et Vann. Crit. p. 606. Goens. ad Porphyry. de A. N. p. 111 sq. Wyttenbach. ad Eclog. Hist. p. 210. annot. p. 404. ed. Lugd., Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 252. A. ad Soph. p. 216. A. Ast. ad Plat. Politiam p. 478. ad Legg. p. 259. ad Phaedr. p. 456. 540. 615. Hess. Obs. in Plut. Vit. Timol. p. 24. Jacobs. in Actt. Phill. Monacc. T. 2. F. 4. p. 477. Boisson. in *Notices des Mss.* T. 10. P. 2. p. 244. b. Jacob. ad Lucian. Tox. c. 7. p. 51. Heyler. ad Julian. Epp. p. 297. Walz. Ep. Crit. p. 52. Schaef. in Appar. Demosth. T. 1. p. 853. cui obtemperans abstineo a cumulandis pluribus huius rei testibus. Non est autem illud h. l. silentio praetereundum, quod etiam verbum ἑταιρέω in ἑτερέω saepe depravatum fuit (vid. Albert. ad Hesych. T. 1. p. 951. not. 9); atque ἑταιρικῶς in ἑτέρως ap. Heliod. lib. 2. p. 70. abiisse, pulcre vidit Abresch. Lectt. Aristaen. p. 79. Quid? quod errore contrario ἑτεροιοῦσθαι in ἑταιροιοῦσθαι saepiuscule commutatum fuisse, docent Verheyk. ad Titulum Antonini Lib. p. 2 sq. et Muncker. ad Anton. Lib. cap. 26 init. Denique ἑταιροίωσις, ex ἑτεροίωσις ortum, ap. Hesych. notavit Arnald. Lectt. Gr. p. 101. De fonte huiusmodi mendarum vid. VV. LL. p. 5, 17. 18 sqq. Epist. VII. p. 333. D. 23. sqq. De sede horum verborum nondum liquet. 28, 29. ὥσπερ - - - ὑπ' αὐτὸ] Haec, utpote in textu omissa, B a corr. m. in mg. habet. 29. αὐτὸ] αὐτὸν codd. 33. τῶν] ἄλλων add. B. 35. εὕρηται A et in mg. B. 47, 5. εὐδεῖαν] εὐδεῖα B. 12. τὰς om. B. 12. διττός ἐστιν ὁ ἄνθρωπος κτλ.] Plotinianum, ex Enn. p. 142, D. διττός - ἑκαστος ὁ μὲν τὸ συναμφοτέρον τι ὁ δὲ αὐτός. Add. Jamblich. Protr. p. 30. ed. Kiessling. ἐνταῦθα καὶ τὸ διτ-

τὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπέδειξε κτλ. Basil. M. Opp.
 T. I. p. 153. C. ἔσω-ἔχομεν ἄνθρωπον, καὶ διπλοῖτινες
 ἐσμὲν κτλ. T. II. p. 108. D, διπλοῦς ὁ ἄνθρωπος κτλ.
 Laudat quidem Pater iste sententiae huius auctorem Paulum
 Apostolum Ep. ad Cor. 4, 16; sed cuius haud plane in-
 erudito patet, cum in illa exornanda hausisse ex fonte pri-
 mario, unde Plotinus quoque et Jamblichus profecerunt, ni-
 mirum ex platonica doctrina de *homine interiore* Reip. lib.
 9. p. 589. A. Alcib. I. p. 128. A. sq. p. 130. C. sq. quos
 locos itidem ante oculos habuerunt Plotin. 1, 1. p. 6. B.
 Basil. M. T. II. p. 18. C. Conf. Creuz. Ann. ad Plot. p. 4.
 b. sq. p. 280. a. 12, 13. διχῇ δύναται τῇ νοήσει καὶ τῷ
 λόγῳ τέμνεσθαι] De formula χωρίζειν τῷ λόγῳ simm., quae
 Platoni imprimis usitatae, egregie disputavit. Salmas. in
 Epict. p. 207, 241. E posterioris aetatis scriptoribus cf. Plo-
 tin. p. 712. A. χωρὶς λαβεῖν τῷ λόγῳ, Basil. M. I. p. 31.
 E. ἐπινοία-χωριστά, I. p. 217. C. ἐπινοία μόνῃ διαιρετά, ubi
 in cod. Reg. 3. temere turbatum fuit ab inerudito librario.
 28. εὐρήνται A. 29, 30. κεκλασμένοις-κατεαγόσιν. Vid.
 Ernest. L. T. p. 76 sq. 171 sq. 178. 31. α̃] ὁ A et in
 mg. B. 32. τῷ τάχει] i. e. *breviloquentia*. Vid. Wyttenb.
 ad Eclog. Hist. p. 423. ed. Lugd. B. et Barton. p. 358 sq.
 ed. Lips. 34. συγκαδιέντες] Vid. Lobeck. ad Phryn. p.
 398. Schneid. Indice ad Eclog. Phys. p. 354. a, meque in
 Symbol. ad Phil. V. S. p. 46. p. 95. b. 35. ὑπόκλονοι]
 Addenda vox Lexicis. 35. κατορδοῦντες] noli ἄνορδο. Vid.
 Blomf. ad Aeschyl. Ch. 505.
 48, 1. μὲν τι] μέντοι B. τῇ τέχνῃ] τῆς τέχνης A. 3. ὑποκομ-
 ψίας A. Tu de voc. κομψεία cf. Gatak. ad Marc. Anton.
 3, 3. 3, 31. Sall. et Pierson. ad Moer. p. 237. Ernest. Lex.
 T. Rh. Gr. p. 187. Sinner. ad Basil. Or. Fun. in Caesar.
 p. 28. 3, 4. κάμπουσιν αὐτοὺς καὶ στρέφουσιν] Cf. p.
 33, 25. ἐπὶ πᾶσαν στροφὴν τε καὶ καμπὴν τοὺς λόγους ἐξή-
 γαγε, et vid. de usu rhetorico voc. καμπή Jacobs ad Ach.
 T. p. 433. Ceterum h. l. αὐτοὺς B habet, quam scripturam
 equidem mendosam esse statuo, quicquid contrariam in sen-
 tentiam disputarunt Menag. ad Diog. L. 2, 13. Locella ad
 Xenoph. Ephes. p. 258 sq. Creuzer. ad Procl. in Alcib. I.

p. 229. Tu vide Wyttēb. ad Plut. Mor. p. 16. E. Jos. Bekker. Specim. Philostr. p. 41 sq. 3. μόλις μὲν, ὅμως δ' οὖν-] Flosculus atticus, de quo v. Wyttēb. in Julianeis ed. Schaef. p. 196. Krabing. ad Synes. de Prov. p. 206. Jacobs. ad Delect. Epigr. VIII. 131, 2. IX, 19, 3. 6. qui V. D. de ὅμως δ' οὖν in apodosi sigillatim monuit ad Ach. T. p. 666. Add. Cantacuz. Hist. 2, 4. p. 266. μόλις μὲν, νοῦν δὲ ὅμως ἔσχον ὥς τοῖς οἰκέλοις ἐάλωσαν πτεροῖς. 8 sqq. Conf. p. 53, 13. Ad hanc quam de Philostrato Glycas egit censuram ego respexi in Symboll. ad Philostr. V. S. p. 67. ubi scrib. «Joannes Glycas.» 9, 10. ἐπιτραγήματα - - - ἐνιέντων] De vocc. τραγήμα, ἐπιτραγήμα vid. Schol. Aristoph. Plut. vs. 190. Gell. N. A. 13, 12. ibique Interpp. De ἐνιέναι vid. Elmsl. ad Eurip. Bacch. vs. 849. Add. Plotin. 342, A. 336, C. Gregor. Nyss. de Anima ed. Krab. p. 189. C. 197. B. 241. B. ubi compari significato ἐνδεῖναι positum, haud aliter ac ap. Plot., qui p. 342. A. formula ἐνεῖναι εἶδος usus est, p. 337. A. εἶδους ἐνδεσις reperitur. Ap. Dion. Chrysost. p. 398. extr. Reiskius optime emendavit: ἐπεὶ δὲ αὐτοῖς ἐνῆκε (vulg. ἐνήκετο) τοῦ μέλιτος. Male ἐνετήκετο conjecit Segar. ad Clem. Q. D. S. p. 198. 10. ἡδονῆς-ἐνεκεν] De usu rhet. vocis ἡδονῆ cf. Symboll. p. 38. 12. ἀφιεμένοι A. 19. παρ' ἄλλοις] παρὰ τοῖς ἄ. A. Idem ὀλίγοις. 20. ἀπαρὰ μὲν δὴτως] nullo incommodi addito levamento. Cf. p. 30, 33. Eadem potestate p. 32, 33. positum ἀπαρὰ μὲν δὴτως, quod de levando incommodo usurpari docuerunt Hemsterhus. et Locella ad Xenoph. Ephes. ed. Loc. p. 133. Krabing. ad Synes. de Regno p. 143. Add. Basil. M. T. I. 39, C. 107, D. 108, B. 109, A. 343, A. 490, C. T. II. 344, D. ubi versio lat. corrigenda, 231, B. De vocc. ἀπαρὰ μὲν δὴτως i. e. levamentum vid. Creuz. Ann. ad Plot. p. 397. a. Adjectivum ἀπαρὰ μὲν δὴτος i. e. cuius molestia nullo levamento mitigatur ap. Basil. M. ed. Basileens. pag. 32. ante med. ubi ἰδρῶς ἀπαρὰ μὲν δὴτος, cuius loco in ed. Garn. T. I. p. 342. E. ἰδρῶς-ἀκατάσχετος, quod ex interpretamento profectum, Geminam metaphoram verborum ἰατρύειν, ἰᾶσθαι simm. illustrarunt Ast. ad Plat. Legg. p. 417. Krabing. ad Synes. de Regno p. 144 sq. Heindorf. ad Plat.

Gorg. p. 447. B. qui itidem in Ind. v. *ἰᾶσθαι* conferendus. Verbo *παραμυθεῖσθαι* ap. Glyc. l. c. respondet *ὀρδοῦν* p. 48, 22. 50, 22. 20. τὸ om. A. 24. λέξεως] λήξεως A. et in mg. B. 26. γε] τε A. 27. παρεμβάλει codd. 29. τὰ ἄλλ.] τὸ ἄλλ. B. 33. ῥαθύμως] *defunctorie*. Vid. Ast. ad Plat. Rempubl. p. 506. 34. μηδὲ] μὴ δὲ codd. 35. ἀμέσως] Rarius vocabulum ex Simplicio ad Aristot. Categ. f. 98, E. enotavit Hermann. ad Luc. Q. H. S. p. 207.

49. 7. ἀφελῶς] ἀσφαλῶς A. De hac confusione conf. Varr. LL. p. 56, 4. 8. 15. et vid. Jacobs. Add. Animm. in Athenae. p. 288 sq. Kayser. ad Philostr. V. S. p. 313. De ἀφελείᾳ vid. Ernest. L. T. p. 51 sq. 8. διὰ λόγων A. Vocabula cum praeposs. composita in codd. mss. divisa saepe reperiuntur. Vid. Heimbach. Prolegg. ad Anecd. p. LXI.

11. Timae. p. 19. D. 12. τοῦτο-αὐτοῖς-ἀνέδηκεν] Ἀνατί-
θημι h. l. i. q. *adscribo, adtribuo*. Vid. Buttm. Ind. IV. Dialogg. h. v. Ast. Lex. Plat. T. 1. p. 158. Primarium exemplum in Xenophanis versibus ap. Sext. Empir. advs. Matth. p. 593. Fabric. πάντα θεοῖς ἀνέδηκαν Ὅμηρος δ' Ἡσίο-
δός τε, ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέα καὶ ψόγος ἐστὶ —.

13. ἐνδεασικῶς A. 20. οἱ τὸ μέτρον-λύσαντες] Conf. lin. 24. τοῦ μέτρου ἐκλυθέντες. Apulei. Flor. p. 130 ed. Bipont. T. 2: «Pherecydes — primus *versuum nexu repudiato* con-
scribere ausus est *passis verbis*.» 22. λόγων] λέξεων A et in mg. B.

24, 25. οὗτοι —, ὁ μὲν —, ὁ δὲ —] Georg. Lacapenus in Arte Grammatica, Cod. Monac. 529, fol. 45. b, τὰ ἐπιτήδεια, τὰ μὲν, τὰ δὲ ἀντὶ τοῦ. τῶν ἐπιτηδείων τὰ μὲν, τὰ δέ. ὥς καὶ παρὰ Λιβανίῳ· τὰ μέγιστα καὶ τιμιώτατα, τὰ μὲν ἤδη παραινούμενος, τὰ δὲ μέλ-
λων. ὥς γὰρ κατὰ γενικὴν πληθυντικῶν οἱ μερικοὶ σύνδεσμοι, ὁ μὲν ὁ δέ, γράφεται, οἷον· τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἐποίησαν τόδε, οἱ δὲ τόδε, οὕτω κατ' αἰτιατικὴν πληθυντικῶν ἐκφέρον-
ται καὶ μᾶλλον κατ' αἰτιατικούς. παραπλησίως δὲ γίνεται ἢ ἄθροι-
σις τῶν τοιούτων συνδέσμων κατ' εὐθείαν. ὥς καὶ — — — — — δης· οἱ δ' ἄνθρωποι, οἱ μὲν ἤδη εἰσεχέοντο, οἱ δὲ — — — — — σκευάζοντο, ἀντὶ τοῦ· τῶν δὲ ἀνθρώπων οἱ μὲν, οἱ δὲ — — — — — πολλάκις καὶ κατ' αἰτιατικὴν ἐκφερόμενοι. ὥς καὶ Ξενοφῶν· καὶ τοὺς στρατηγούς, τοὺς μὲν ἔλαβον, τοὺς δὲ

λαβεῖν οὐδαμῶς ἡδυνήθησαν. καὶ ἀπλῶς οἱ τοιοῦτοι με-
 ρικοὶ σύνδεσμοι καὶ κατ' εὐθείαν καὶ κατὰ γενικὴν καὶ κατ'
 αἰτιατικὴν γράφονται κατὰ τοὺς Ἀπτικούς. Nimirum Graeci
 quum rerum vel hominum genus quoddam et totum et
 per partes singulas commemorant, totum illud, sive rebus
 sive hominibus continetur, eodem casu quo eius partes
 ponunt. Vid. Hom. Iliad. ε, 27. Od. μ, 73 sq. τ, 232.
 Plat. Protag. 349. A. Theaet. 150. D. 151. A. Symp. 180.
 E. 203. A. Polit. VIII. 552, C. X. 596, B. Aristoph. Av.
 v. 847. sq., ubi Markl. de reponendo *κέρυνκε* temere cogi-
 tavit, Alexis ap. Athenae. III. p. 123, E. Plato Comic. ap.
 Hermiam in Plat. Phaedr. ed. Ast. p. 90 supr., Liban. Or.
 XVII. p. 223, 5. XVIII. p. 233, 4. p. 252, 18. ed. Reisk.
 4tae form., T. I. p. 499. B. Gregor. Naz. Or. Stel. 3. p. 63.
 A. *τυράννους χειρούμενος*, τοὺς μὲν τοῖς λόγοις, τοὺς δὲ τοῖς
 ὅπλοις, quam sententiam sic expressit Liban. T. II. p. 29.
 C. *τυράννων-τὸν μὲν λόγῳ, τὸν δὲ χειρὶ Κωνσταντίνος ἔπαισε*:
 porro cf. Aristid. ed. Cant. T. II. p. 154, 179, 384. T. II.
 p. 290. Himer. Or. 19, 1. p. 714. Themist. Or. 11, p. 142.
 C. 149. B. 153. A. Or. 13. p. 163. B. De hoc genere do-
 cuerunt Eustath. ad Hom. Iliad. ε, l. c. p. 517, 10 sq. ad
 Od. μ. l. c. p. 1713, 52 sq. ad Od. τ. l. c. p. 1863, 47.
 H. Steph. de Dial. Att. p. 27. Pricae. ad Evang. Luc. 21,
 6. Perizon. ad Ael. V. H. 10, 16. et ad Sanct. Minerv. 4,
 8. not. 2) p. 709 sq. et p. 711. ubi cum graecis latina com-
 parantur, Duck. ad Thucyd. 4, 71. Brunk. ad Soph. Antig.
 vs. 21. Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 421 sq. Popp. de
 Eloc. Thuc. p. 107. 128. Meinek. in Menandr. p. 393.
 Fritsch. ad Matth. Ev. c. 24. vs. 41. p. 724. Ellendt. ad
 Arrian. Exped. Alex. T. 1. p. 341. Bernhard. de Synt. p.
 307. 25. *ἀκράτοις τοῖς ἡῤεσι*] i. e. *meris, intemeratis*.
 Vid. Blomf. Gloss. ad Aeschyl. Choeph. vs. 570. Ast. Lex.
 Plat. T. 1. p. 84. Add. Damasc. in Plat. Parmen. Cod.
 Mon. 5. fol. 513. b. *οὐδὲν ἐν τῇ ψυχῇ καθαρὸν καὶ ἀκρατον*.
 Anonymus ap. Suid. v. *σειρά* quem Damascium in Vita
 Isidori esse suspicor: *οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ τοῦ λόγου ῥύμη κατ'
 ἔχνος ἐπεξελεδοῦσα [εὗρεσκε add.] τὴν ἐν τῇ σειρᾷ τάξιν τῆς
 αὐτοῦ ψυχῆς οὐκ ἐν τῷ ἀκράτῳ χώρῳ* i. e. *in intemerato*

mentium divinarum *choro*, ex Neoplatonicorum sententia.

27. ἔφημεν] sic codd. Leg. ἔφαμεν. 30. ξῆλος B. De commutatis ζ et ξ vid. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 209. Heimbach. Prolegomm. ad Anecd. p. XXIX. Walz. ad Arsen. Viol. p. 28. sq. et conf. VV. LL. p. 37, 33, 34.

32. προσεξευρίσκειν] προσευρίσκειν A. Tu cf. p. 33, 24. p. 38, 10. 33. ὅπως] εἴπως B. in mg. πολλοὶ] πολὺ A.

καταβραχὺ codd. Tu vid. VV. LL. p. 13, 28. 35. ἐπιπλεῖστον B.

50, 3. ἀψάμενοι τινος] aliquam rem disputando ingressi. Vid. Heindorf. ad Plat. Phaedo. p. 86. D. Ast. Lexic. Platon. Vol. I, p. 266 supr. 4. ἅμα] δὲ add. A. 7. τῆς ὑποθέσεως] Vid. Ernest. L. T. p. 136. Schaef. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 71. Creuzer. Ann. ad Plot. p. 35, b. Symboll. ad Phil. V. S. p. 115. 9. μηδὲ] μὴ δὲ codd. 10. ἡμνημόγευσαν] codd. ἡ μνημ. 13. τᾶλλα] τ' ἄλλα A. τᾶλλα B. 16. τοῦ ἔδους] τὸ ἔδος A. 34. ἀνεπισημάντως] Addenda vox Lexicis.

51, 1. πρῶτος] πρῶτως B. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 311 sq. et conf. Glyc. p. 42, 27. 3 sqq. Iliad. ε, 134. sqq. 4. Τρώεσσι] Leg. Τρώεσσι: τρώεσι B. 8. παρέσχε τὸ A. Tu de formula τὸ ἀσφαλὲς παρέχεσθαι conf. p. 37, 9. 32, 10. et vide omnino de medio παρέχεσθαι deque variis quibus illud inservit loquendi formulis Toup. Emendatt. ed. Ox. T. 2, p. 448. Wyttenbach. Philom. P. 2. p. 18. Boissonad. Comm. Epigr. post Holsten. Epp. p. 436. Jacob. ad Lucian. Tox. p. 36. Schaef. ad Greg. Cor. p. 201, inf. Sinten. ad Plut. Pericl. p. 232 sq. Grammaticus quidam in Cod. Monac. 503. fol. 75. b. παρέχειν τὸ διδόναι καὶ προίσχεσθαι, τὸ αὐτὸ καὶ παθητικῶς ἐκφερόμενον καὶ τὸ αὐτὸ σημαίνει. οἷον· παρέχειν δείγματα τῆς πρὸς σὲ φιλίας τοσαῦτα. καὶ Λιβάνιος· μετὰ τοῦ παρέχειν αὐτὸν αἰδέσιμον διάγων ἡσυχῇ. ταῦτό καὶ παθητικῶς γράφομεν. σημαίνει δὲ ἔχοντος ἐνεργητικὸν αἶν. παρὰ Πλάτωνι· τῆς γὰρ ἐμῆς, εἰ δὴ τίς ἐστι σοφία μάρτυρα ὑμῖν παρέξομαι τὸν θεὸν τὸν ἐν Δελφοῖς (Apol. 20, D.) ἀντὶ τοῦ· παρέξω. καὶ Δημοσθένει· τὴν αὐτὴν παρειχόμεθα ὑμῖν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν προδυμίαν, ἥνπερ ὑπὲρ τῆς τῶν Εὐβοέων σωτηρίας. Adde ἀμφιβολίαν παρέχεσθαι ap. Glyc.

- p. 32, 26. 10. *λεαλνουσι τὸ χῆμα*] *Λεαλνω* et *λέανσις* in argumento rhetorico ap. Tzetz. Chill. Lib. 3. vs. 298. 304. *Λεαλνων τὴν φωνήν* de Nerone ap. Philostr. V. A. 3. p. 193. cui *λειοῦν* respondet ap. Nostr. p. 2, 8. 11. *καθεξῆς αὐτῷ*] Similiter *ἐφεξῆς* cum dativo conjunctum ap. Plotin. p. 381. A. 462, C. al. Vid. Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 142. 12. *τρίτη*] Leg. *τετάρτη*. 13 sqq. Lib. 4. cap. 34. 16. *εὐρόντες αὐτούς*] ap. Thucyd. vulg. *εὐρον εὐδὺς αὐτούς*. 20. *διὰ τε δὴ*] *διὰ δὴ τε* A. 21. *εὐδεῖαν* B. 25. *τὴν* ante *φύσιν* add. A. 27. *τούς*] *τοῦ* B. 17 sqq. Epist. VII. p. 348. B. sqq. 28. *ἐκποδῶν* B. *αὐτὸν*] leg. *αὐτὸν*, uti vulg. ap. Plat. *ἔσχε* A. 31. *τότε* om. A. 32. *ἃ δ'*] *ἃ δὲ* B. 35. *ἐκκόψας*] *ἐγκόψας* B. quod minime respuendum: vid. Schleusn. Lex. N. T. voce. *ἐγκοπή* et *ἐγκόπτω*, Albert. Obs. p. 364 sq. Sed tuctur se *ἐκκόψας* analogia formularum *ἐκκόπτειν τὸ σοβαρόν τινος-τὸ θράσος τινός*, simm., de quibus cf. Wyttenbach. Ind. Plutarch. v. *ἐκκόπτω*, cui add. Schleusn. Lex. N. T. v. *ἐκκόπτω* not.⁴). Formulam *τὰς τῶν εὐσεβῶν ἐκκόψαι προθυμίας* habet Eust. Antioch. c. Orig. de Engastrim. ed. Allat. p. 378. supr. In Biantis dicto, quod ab aliis auctoribus sic effertur, *οἷσις προκοπῆς ἐγκοπή*, ap. Cyrillum Alex. in Maii N. Coll. 7. p. 104. b. *ἐκκοπή* scriptum reperitur.
- 52, 1. *δηλαδή* B. post *ἐτέραν* inserit, non post *οἰκέλου*. 3 sqq. Phoeniss. vs. 290 sqq. ubi conf. Schol. et Valckenar. p. 101 sqq. 7. *ἐπεσιγράτεσαν* A. 13 sqq. Epist. II. p. 311. E. sq. 19. *τὸ δὲ*] *τόδε* codd. 23. *φησὶν*] *φησὶ* B. 24 sqq. Liban. Opp. ed. Rcisk. T. IV. p. 113, 16. sq. ubi cf. Schol. 24, 25. *ἐπαινέσωμαί σε* B. 25. *ἕτερον*] *ἐτέραν* codd. 26. *δόξη*] *δόξη* A. *δόξει* B. 27. *καὶ με*] *καὶ μὲ* A. 18. *ἀντὶ ἐμοῦ* A. 30. *τι* in B. margini adscriptum, ut inserendum, recte: nam *καινοτομεῖν* cum vulgo, etiam ap. Glycam, absolute construi soleat (v. c. cf. Ast. ad Plat. Leg. p. 206.), non desunt tamen exempla verbi cum accus. compositi: cf. Glyc. p. 38, 22, 23. 34. *εἴτ'*] *εἴτ'* B. *αὐτὸς τοῖς ἄλλοις τοῦ καινοῦ καδηγησάμενος*] Verbi *καδηγεῖσθαι* cum genitivo conjuncti exempla ap. Ast. Lex. Plat. T. 2, p. 117. Dativus personae h. l. adjectus, ut in

simplici ἡγεῖσθαι cum rei genitivo conjuncto factum a Plat. Leg. V. p. 730. C. Meno. p. 97, A. Conviv. p. 178, C. Ep. VII. p. 346. D. Scholiast. Libanii ms. Cod. Mon. 529. fol. 176. b. ἡγοῦμαι τὸ ἄρχω γενικῇ συντάσσεται, ἡγοῦμαι δὲ τὸ ὀδηγῶ δοτικῇ, ὥς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει οἱ γὰρ ζῶντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. Vid. Glyc. p. 23, 3 sq.

53, 1. τοῦ] τῶν B. 3. ναμάτων] i. e. λόγων: vid. Valckenar. Diatr. in Eurip. Reliqq. p. 288. a, measque Symbol. ad Philostr. V. S. p. 70 sqq. p. 99. a. p. 137 sqq. 4. καὶ in A. supra lin. 6 sqq. Epist. XLIV. ap. Heyler. p. 83.

9. ἐπελάχιστον A. 11. τῇ μέμψει ἐνεχόμενος] Cf. Ast. ad Plat. Legg. p. 343. Heyl. ad Julian. Epp. p. 414.

12. ὥς post ἴσως add. B. ἡδύσμασι] *condimentis*: vid. Krüger. ad Dionys. Hal. Historr. p. 127. p. 483. Jacobs. ad Socrat. XV. 90. ad Philostr. Imagg. p. 286 sq. qui de verbo ἡδύνειν ad orationis condimentum translato conferendus est ad Achill. Tat. Praef. p. CIII. De voc. ἡδυσμα add. Clem. Alex. Strom. I. p. 323. Pott., Eunap. Excc. Hist. ap. Mai. Nov. Coll. T. 2. p. 231. Apud Glyc. fort. leg. ἡδύσματι.

παρ' αὐτὸν] αὐτῶν A: αὐτῷ B. Dicitur quidem φοιτᾶν τινι (vid. Boisson. ad Mar. V. P. p. 81. Jac. ad Philostr. Im. p. 282. Heyl. ad Julian. Epp. p. 312.), non item παρὰ τινι (vid. Winkelm. ad Plat. Euthyd. p. 101), certe apud scriptores atticos: nam posterioris aetatis scriptores huius structurae usum minime vitasse reperiuntur. Vid. Sintenis. ad Plut. Themist. p. 34. Creuzer. ad Olympiod. in Alcib. I. p. 89. 138. 13. τρέφουσι — τὸν τῶν νέων ἥμερον] i. e. *augent eorum desiderium*: similiter Latini *nutrire pro augere* usurpant: conf. Casaub. ad Pers. 3, 149. 14. ἡδύνοντες καὶ ἄρδοντες τὸ πρόθυμον αὐτῶν] Haec sane eleganter dicta: de verbo ἡδύνειν, *condimento exhilarare, suavi sensu afficere*, vid. Pierson. ad Moer. Att. p. 177. Jacobs. ad Ach. Tat. l. c. Hermann. ad Lucian. Q. H. S. p. 78. et quem iste laudavit, Schaef. ad Dionys. de C. V. p. 137. De translata significatione verbi ἄρδω copiose diximus in *Basilio Plotinizante* p. 33. 36. ubi etiam haec Glycae adposita. Iis, quae illic a me allata sunt, ex imitatione pla-

tonica sententiae in Phaedro p. 246. D. E. profecta, nunc haec addo ex Georg. Pachymerae Praef. Epitomes Metaphysicorum Aristotelis, Cod. Monac. 97. fol. 1. b, ἡμῖν-ἐν τοσούτοις συνισχημένοις δεινοῖς καὶ οἷον ἐκ τῆς ἀνάγκης περὶ ῥῥυήσασι καὶ καταπεσοῦσιν εἰς γῆν, πόνος ἄλλος τῆς προσηκούσης τροφῆς ἐξαπορηθεῖσιν, ἥ τὸ τῆς ψυχῆς πτερόν ἄρδεται, ἥτις ἐκ τοῦ λειμῶνος τυγχάνει γε οὔσα, ὅπου τὸ δεῖον, ὃ δὲ καλόν ἐστι καὶ σοφὸν καὶ ἀγαθόν. 15. φιλόστρατος μὲν

γε μὴν A. 16. ἐς τὰ μάλιστα] ἐσταμάλιστα A. ἐς ταμάλιστο B. 18. ἥ πως B. ἐσύτερον B. 22. ἐπελάχιστον A.

24. καὶ om. B. 28. τὸν om. A. 29. προσφύς] Translatio exquisita verbi προσφύεσθαι, de quo cf. Gregor. Nyss. de Anima p. 224, A, B. Theophyl. Bulg. Episc. Opp. T. 3. p. 554. D. κούφοις τισὶν ἀνθρώποις καὶ παρασήμοις καὶ ἀξίοις αὐτοῦ προσφυνεῖς (sic cod. Mon. 66. fol. 155. b. male ed. προσφυνεῖς) — οἷον ἡμῖν ἐνυβρίζειν ἐτόλμα. Suid. προσφύς· προσπλακεῖς. Adde quae ad Arnob. lib. 6. cap. 16. attulit Herald. Annot. p. 379. ed. Orell. τήν] A τῆς, a sec. m. τήν. 29, 30. εὐθεΐαν codd. 30. εἴαν] εἰάν B.

35. τῆς om. B. 54, 2. ἐξέλλεγεται A. 5. ἐξ ὧν] ἐξῶν B. 4 sqq. Imagin. ed. Jacobs. p. 8, 25 sqq. et p. 9, 5 sqq. Conf. Jacobs. p. 228 sq. 9. χειά του A. 17. ἐσύτερον B. 19. τῷ]

τὸ B. 20. αὐτῷ] ἐν τῷ A, B αὐτῷ, in ora εν τῷ trans-versa lineola deletum. 20, 21. ἐφάπαξ B. item vs. 22.

21. ἀτόπου] τόπου A. 24. πειρώματα B. Vid. Walz. Ep. Crit. p. 20. extr. De εἰ et η confusis vid. VV. LL. p. 8, 6. Add. Damasc. Comm. in Plat. Parm. Cod. Mon. 3. fol. 342. b. allatis versibus quibusdam ex oracc. chald. ταῦτα - καὶ ὁ παρμενίδης συνάγει, ὅτι ἀμενηνὸν (nimir. ὁδε ὁ κόσμος) καὶ εἰδωλὸν καὶ ὄνειρῳ προσεικὸς, ἔτι δὲ ἀφανὲς τῇ ἀληθείᾳ, πρὸς βραχὺ δὲ φαινόμενον, ὥσπερ αἱ νύμφαι ἀλλοτριῷ κόσμῳ κοσμούμενον, χήτη (sic) οἰκείων. leg. χήτει coll. Ruhnk. ad Tim. Lex. VV. Platt. p. 275 sq. 26. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα] Vid Fabric. et Boissonad. ad Marin. V. P. p. 63 et p. 92 ed. Boiss., Valckenar. ad Jo. Chrys.

Or. I. in Laud. Pauli Ap. p. XX. 28 sq. Heroic. p. 664. ed. Ol. p. 16. ed. Boiss. qui cf. p. 323 sq. 32. ἀριδῆλως]

Et adjectivum ἀριδῆλος et advb. ἀριδῆλως usitatum posterioris aetatis πεζογράφους. Confer Indicem Clementis Al. Sylburgianum et quem Themistio adjunxit Harduinus.

33. ἀνεπισκιάστως] i. q. ἀπαρακαλύπτως ap. Plat. (vid. Ast. Lexic. h. v.), ab ἐπισκιάζω, de quo Hermann. ad Lucian. Q. H. S. p. 83. Adde voc. Lexicis. 34. χρηστοῖς A.

Verbis τοῖς χρηστοῖς τῶν σοφ. imitatio inest Platonis Symp. p. 177. B. ubi τοὺς χρηστοὺς σοφιστὰς itidem ἡθικῶς dictum.

Vid. Ruhnken. ad Timae. Lex. V. P. p. 132, b. Huc pertinet scita observatio Scholiastae Libanii Cod. Mon. 329. fol.

203, a. ἰστέον ὅτι μία φωνή, διαφόροις ἡδεσιν ἀναγινωσκομένη ἐναντίας τὰς ἐννοίας ποιεῖ. οἷον ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἀποφαντικῶς ἀναγινωσκόμενον τὸν καλὸν δηλοῖ, μετὰ ἡδους δὲ ἦτοι ἐξεσυρμένου λόγου καὶ εἰρωνικοῦ τὸν κακὸν δηλοῖ. et fol. 193, b. ἰστέον ὅτι ὁ σχηματισμὸς τοῦ λόγου ἡγουν τοῦ προφορικοῦ ἄλλοιοῖ τὸ αὐτὸ καὶ ἐν πράγματι, καὶ ποτὲ μὲν εἰς εἰρωνείαν ἄγει ποτὲ δὲ εἰς ἄλλό τι. 35. ἀπομόνης B.

55, 1. ὅποι] ὅπη A. Ὅποι in simili structura p. 43, 7: quid? quod Glycas ὅποι etiam ubi de *quiete*, non de *motu* dicitur, usurpare assolet. Cf. p. 33, 35. 54, 18. Quare, etsi ὅπη in motu optime dici posse facillime concedo (conf. Wurm. Comm. in Dinarch. p. 36. med. et, quem laudat, Stallb. ad Plat. Euthyphr. p. 14. C. p. 94 sq.), tamen eo sententia inclinatur mea, ut Glycam hoc quoque loco, ubi de *motu* sermo, ὅποι scripsisse putem. De illa licentia, qua ὅποι etiam in *quiete* usurpatur, vid. Lobeck. ad Phryn. p. 44.

2 — 4. ἀρχεσθαι-πτώσεως] Haec om. A. librario a priore πτώσεως ad alterum delapso. 6. ἀποσυναπτομένης]

συναπτ. B. Sed ἀποσυνάπτω hic suo loco positum; addenda autem vox lexicis. 7. εὐδείαν] εὐδεῖαν A. 10. ἔχομεν]

ἔσχομεν B. 23. τ' ἄλλα A. τὰλλα B. 28. ἐντύχοις B.

29. ἐντεύξη B. 29, 30. ἐν αὐχμῶ τοῦ π. τ. λόγου]

Exquisita locutio metaphorica. Praeiverunt Aristoph. Plut. 839.

αὐχμὸς τῶν σκευαρίων, et Plato Meno. p. 70. C. αὐχμὸς-τῆς

σοφίας. Vid. Victor. VV. LL. 34. 23. Andr. Dounae.

Nott. in Jo. Chrysost. Opp. p. 9 inf. p. 38 inf. Wyttenb. Ind. Plut. v. αὐχμός. Dobre. ad Aristoph. l. c. Add. Eustath. Opp. p. 351, 3. ἐν αὐχμῶ-φιλομούσου καὶ ἀκοῆς καὶ γλώττης. Sic αὐχμάω tralatum ap. Himer. Or. 21, 1. αὐχμῶντα-ἀπτικῶν λόγων τὰ θέατρα, Synes. ep. 101. p. 204. C. 34. παισιῶς B. Neque παισιὸς, neque παισιῶς in lexicis comparet.

56, 4. ἀφελὲς] ἀσφαλὲς A. 5. τεχνηκὸν B. ἐπικοσμοῦντες] leg. ἐπικοσμοῦντων. 8. ἀφελὲς] ἀσφαλὲς A. 10. φησὶν] f. l. φασὶν. 11. προελθόντες B. 12. φασι] φασιν A. 15. ἐπιπλεῖστον B. ἀφελὲς] ἀσφαλὲς AB: B ἀφελὲς in mg. 16. δις] διὰ A et, in mg., B. 18. ἔστι] ἐστὶ A, ἐστι B. 22 sq. Reipubl. I. p. 337. A. ubi Stallb. Vol. I. p. 39. ann. crit. 24. εἰωθεῖα A. 25. ἀποδιδόντος B.: μὴ τέλεον ἀποδιδόντες] i. q. ἑλλιπῆ τὴν ἀπόδοσιν ἀφέντες coll. vs. 35. De adverbio τέλεον cf. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 631. Add. Plotin. p. 43. B. Clem. Alex. cum aliis locis a Sylburgio Ind. h. v. annotatis, tum Paedag. lib. 2. p. 233. ed. Potter. ἔστιν αὐτοῖς ὁ τῇδε βλος ἀγνοίας ὕπνος βαδύς, οὗ χρὴ ἐξεγειρομένους ἡμᾶς ἐπὶ τὸ ὄντως καλὸν καὶ κόσμιον σπεύδειν καὶ τούτου μόνου ἐφάπτεσθαι γλίχεσθαι, καταλείποντας τὰ τῇδε κόσμια αὐτῷ (fort. add. τῷ) κόσμῳ χαίροντας (vulgo χαίροντα), πρὶν ἢ τέλεον καταδραδεῖν: sic interpungendus et emendandus est iste locus quo Clemens, imitatus Platonem Reip. lib. 7, 334. D, τέλεον καταδραδεῖν dicere maluit, quam, quod Plato habet, τελέως ἐπικαταδραδάνειν: χαίροντας i. e. *lubenter* ap. Clem. legendum esse, diu est, quod intellexit V. quidam D. seculi decimi sexti, cuius emendationes, maximam partem ex interpretatione latina G. Herveti exsculptas, exemplari editionis Florentinae, quod amicus quidam meus possidet, adscriptae sunt. Ne quis autem in eo offendat, quod χαίροντας adverbii potestate eodem casu cum καταλείποντας conjunctum est, conf. Glyc. p. 3, 31 sq. τῶν μὲν ἐκόντων ὑπερβάντων —. Veteres quidem huiusmodi κακοφωνίαν diligenter evitasse videntur. 29. τῷ ante συμποσίῳ om. B. σκόπων A. Vid. Jacobs. not. crit. in Anth. Pal. p. 637. Sic ap. Cyrill. Alex. in Maii Nov. Coll. VII. p. 94. b.

male scriptum κατεσκόφθαι. Idem mendum in voc. ἐπέσ-
κοπτεν ap. Eustath. Antioch. c. Orig. de Engastr. ed. Allat.
p. 402 post med. Similiter inter se confusa reperiuntur
σκοπεῖν et σκώπτειν (vid. Heind. ad Plat. Theaet. p. 183 E.),
κόπτειν et σκώπτειν atque composs. Vid. Kayser. ad Philostr.
Vit. Soph. p. 158. p. 328. Huebn. Comm. in Diog. L. Vol.
2. p. 108. 33 sqq. Sympos. p. 185. D. 33. πανσαμέ-
νης] leg. πανσομένης. Conf. p. 27, 31, 32. ὡς-ἀποφυλάξων.
50, 4. Vid. Jacobs. ad Ael. H. A. p. 182.

57, 1. εἰ] ἦ A. 4. τεχνικὸς A. 5. συντεθειμένως A.
11. εἴση] εἶδη A. 13. μηδὲ] μὴ δὲ codd. ἔδη] ἦδη A. Tu
conf. p. 57, 6. Est autem creberrima harum vocum con-
fusio. Vid. Ast. ad Plat. Leg. p. 53. Friedem. ad Strabon.
T. VII. p. 245. Bekk. Specim. Philostr. p. 31. 19. καὶ

ante κατὰ om. A. 21. ὑπόρηται B. 23. εἰσαῦθις B.
Tu vid. Jacobs. ad Aelian. H. A. p. 193. et Ast. Lex. Plat.
Vol. I. p. 641. σπουδῆς ὑπεκκαύματα] Sic Xenoph. Symp. 4,
25. δοκεῖ μοι-οὔτος καὶ πεφίληκέναι τὸν Κλεινίαν· οὗ ἔρω-
τος οὐδὲν ἐστὶ δεινότερον ὑπέκκαυμα. Vid. Hemsterh. ad
Lucian. T. 1. p. 328. ed. Wetst., Jacobs. ad Ach. Tat. p.
424. 498., Wyttenb. Ind. Plut. h. v. Add. Anonymi Laudat.
Michaël. Archang. Cod. Mon. 547. fol. 303. b. — ἐμαντῶ
μόνον οἷον ὑπομνήματά τε ὡς ἡδιστα καὶ ὑπεκκαύματα
τοῦ πρὸς αὐτὸν πόθου καταδέμενος—. Conf. latina: *fax*,
de quo Juret. ad Symmach. 6, 22, *incentivum*, de quo Sa-
varo ad Sidon. Apollin. 6, 2. p. 365. Orell. ad Arnob. lib.
4. cap. 33. annot. p. 251. 26. τοῦ μὴ ἀργεῖν ἀνεῖσθαι τὴν
δ.] De structura horum verborum cf. p. 27, 12 sq. τοῦ μὴ
διαφυγεῖν σε χάριν-τὴν ἀκρίβειαν, et vid. Krüg. ad Dionys.
Halic. Historr. p. 85. Ceterum fortasse legendum ἀργὴν
ἀνεῖσθαι: conf. de ἀργὸς Ast. ad Plat. Legg. p. 394, de fe-
minino ἀργή Lobeck. ad Phryn. p. 105; de verbo ἀνεῖναι
s. ἀνιέναι Ast ad Legg. p. 55 et Jacobs. ann. crit. ad Delect.
Epigr. 9, 8, 3. p. 331. Apud Platonem itidem ad animum
translata ἀργὸς et ἀργία, hoc Phaedr. 259. A. Sympos. 182.
D, illud Polit. lib. 5. p. 458. A. 27. ἅμα τοῖς τελεωτέροις

συγγινόμενον] Cum grammatices et rhetorices studio Glycas a filio conjungi vult philosophiam, cuius ope *conversamur cum rebus divinis*. Τὰ τελεώτερα h. l. et p. 3, 18. 5, 16. *res divinas* Glycas Platonis exemplo nuncupavit. Conf. Plat. Symp. 209. E. τὰ-τέλεια καὶ ἐποπτικά, et vid. Ast. ad Plat. Leg. p. 338. 30. Phaedr. p. 268. C. 33. δεομένων Α. Male: δεομένου pertinet ad μείζονος videl. πράγματος: conf. vers. 29, 30. οὐ σμικροῦ ἐπὶ πράγματος: μείζονα intellige uberiores disputationem. De formulis δεῖσθαι λόγου-λόγων vid. Victor. ad Aristot. Rhet. p. 33 sq. ed. Basil., Krüger. Ind. ad Dion. Hal. Historiogr. p. 459. a. inf.

58, 1. τῶν] τῷ Α. 3. τῆς ὀρθότητος ἀποβουκοληθέντων] Vid. Hemsterhus. Anecd. P. 1. p. 152—155, et Geel. p. 163.

8. ψυχῆς] codd. τύχης: B etiam τῆς ante τύχ. om. De confusis ψυχῇ et τύχῃ cf. Holsten. ad Demoph. Sent. ed. Cantabr. p. 4. Lennep. ad Phalar. p. 101, 2. Markl. ad Eurip. Suppl. vs. 622. Krebs. ad Plut. de A. P. p. 165 sq. Bast. Comm. Pal. p. 739. Jacobs. ad Callistr. p. 712 sq. Ast. ad Plat. Leg. p. 399 sq. 8, 9. γραμμάτων τῶν ἐν τῇ ψυχῇ] Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 398 inf. Geminâ metaphora statim post στηλῶν, nim. τῶν ἐν τῇ ψυχῇ: conf. Basil. M. Opp. T. I. p. 191. A. T. II. p. 24. Α. ἀσύγχυτοι καὶ εὐκρινεῖς αἱ μνημαί, οἷον χαλκῇ τινι στηλῇ τῷ ἡγεμονικῷ τῆς ψυχῆς ἐγκεχαραγμένοι διαφυλάττονται. 10. τι] τε Α.

11. ἀφελόμενος] ἀφέμενος Α. 11, 12. τὴν μεγίστην-νόσον, τὴν ἀπὸ τοῦ γήρως] Vid. Lindenbrog. ad Censor. de D. N. cap. 14. p. 68. ed. Hambg. 1614. 13. μηχανόμενος Β. 13. τοῖς ὑπὸ τὴν ὕλην τε καὶ αἴσθησιν] Gemina formula τὰ ὑπὸ γένεσιν καὶ ῥοὴν usum reperio Glycae aequalem Theodorum Metoch. Misc. p. 295 med. p. 586. supr. Rara autem exempla formulae τὰ ὑπὸ τὴν αἴσθησιν vel ὑπὸ τὴν ὕλην: Scholl. ad M. A. Anton. 10, 34, Cod. Mon. 529. fol. 143. a. φυλλάρια καὶ τεκνία, ὑποκοριστικῶς τὰ μικρὰ φύλλα καὶ τὰ μικρὰ τέκνα. χαίρει δὲ ὁ σοφὸς οὗτος πάντα τὰ ὑπὸ τὴν αἴσθησιν (add. ὑποκορίζων, quod cod. om.). Rariora etiam exempla formulae οἱ ὑπὸ τὴν ὕλην vel ὑπὸ αἴσθησιν: Origen. Opp. T. 3. p. 407. Α. ὁ θεὸς τὴν ἀόρατον καὶ νοητὴν φύσιν ἐν τῇ ὁρατῇ καὶ αἰσθητῇ φύσει ἐξωγράφησεν, ἵν'

οἱ ὑπὸ αἵσθησιν γυμνασθῶσιν ἐν αὐτῇ εἰς θεωρίαν τῆς νοητῆς. 14 sq. ὥς καὶ αὐτὸς --- ὑποκύψων] Cf. Apocalyp. X, 6. 17. ὁ δ'] ὁ δ' B: ὁ δ' A. 19. μικρά τις A. Tu cf. Alciph. Ep. 1, 4. extr. λήθη δέ σοι ἔστω μακρὰ τῶν κατ' ἄστυ τοῦτων ἀπατηλῶν δεαμάτων. Confusio vocc. μακρὸς et μικρὸς haud infrequens. Vid. Walz. ad Arsen. Viol. p. 144. 21. συνεχώθη A. Verbi συγχόω translate usurpati exemplum accipe ex aequali Glycae Theod. Metochita Misc. p. 293. (τὸ δύστηνον τόδε σαρκίον) ὦ (leg. ῶ), πῶς ἂν ἐῶ (leg. φῶ), συγκέκρται ἢ συγκέχωσται τὰ τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἐνεργήματα καὶ κινήματα. Verbo ἐγκαταχόω simili Glycae sententia usus est M. A. Anton. lib. VII, 10. παντὸς μνήμη τάχιστα ἐγκαταχώννυται τῷ αἰῶνι. Est omnino apud posterioris aetatis scriptores varius usus translatus verbi χόω cum praep. conjuncti. Quod genus interdum librariis, interdum etiam VV. is DD. is fraudi fuit: veluti apud Clem. Alex. Paed. lib. 2, 9. 81. p. 219. Pott. ἐρυγαὶ δὲ οἰνοβαρούντων - τὸ διορατικὸν τῆς ψυχῆς κατέχωσαν ὄμμα — V. D. in Villos. Epp. Vimarr. p. 94. b. de κατέχωσαν in κατέχουσιν commutando temere cogitavit: ap. Porphy. V. P. cap. 46. φιλοσοφίαν δ' ἐφιλοσόφησεν, ἥς ὁ σκοπὸς, — διελευθερώσαι τῶν τοιούτων εἰργμῶν τε καὶ συνδέσμων τὸν κατακεχωσμένον ἐν ἡμῶν νοῦν· κατακεχ. certissima est Rittershusii emendatio; vulgo legitur κατακεχωρισμένον: ap. Jamblich. V. P. p. 228=448. ed. Kiessl. in gemina sententia loco vulgati τὸν κατακεχόμενον ἐκ βρεφῶν νοῦν reponere τὸν κατακεχωσμένον ἐκ βρ. v. Apud. Basil. M. T. 2. p. 47. B. in verbis ἡ ψυχὴ τῇ φιλοχρηματίᾳ κατασχεθεῖσα, loco minus exquisiti κατασχ. ex Symeone Metaphr., qui Basilii locum exscripsit T. 3. p. 499. D., elegantissimam metaphoram καταχωσθεῖσα reponere. Conf. Wytttenbach. ad Plut. de S. N. V. p. 93. ed. pecul. *)

*) Nos de hoc genere uberiora dabimus in Animadversionibus in Basil. M., quae volumine separatim edendo futurae Basilii editioni Gaumianae a me adjicientur; nam quominus illae (id quod a me promissum fuit Praefatione ad *Basilium Plotinizantem* p. 3.) novae editioni Parisinae admisceantur, inexpectatum exstitit impedimentum, superstilio hominum quorundam, propter ἀπηχρήματα platonica in Basilio aliisque patribus locis innumeris notata sollicitorum de traditionis ecclesiasticae fide et auctoritate.

24. δὲ om. A. 34. χάριεν] χάριν A. χαρίεν B. Tu cf. p. 49, 17. et vid. Stallb. ad Plat. Polit. Vol. I. p. 279. Jacobs. ad Philost. Im. p. 260.

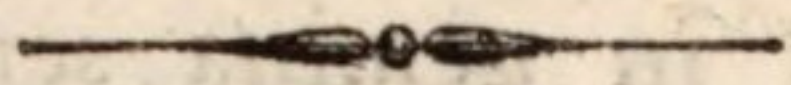
59, 1. Fort. leg. κηδόμενοι. Cf. tamen VV. LL. p. 26, 13.

3. ἀποληφθῆναι codd. Tu vid. VV. LL. p. 8, 9, 10. 5.

ποδητά] Rara exempla huius adjectivi verb., rariora etiam compositi ἐπιπόδητος, cuius hoc accipe ex Georg. Pichym. Epitome Metaphysicc. Aristot. Cod. Mon. 97, fol. 190. a. τίς μὲν καὶ

ποῖος ὁ χωριστὸς τῶν ψυχῶν νοῦς; ὅτι ἡ πρώτη οὐσία καὶ ἀμερῆς, καὶ ἡ ἀρίστη ζωὴ, καὶ ἡ ὄντως ῥασιώνη, καὶ ἡ ἀκροτάτη ἐνέργεια, καὶ ἡ ἐπιπόδητος ἀσχολία τῶν ὁπωσοῦν τούτου μετεχόντων καὶ κόρον οὐκ ἔχουσα, καὶ τὸ ἀκρότατον ἐφετὸν, εἰς ὃ πάντα τείνει, τέλος τῶν ἐφετῶν. unde, uti ex fol.

192. a. (τὸ νοητόν) τῶν ἐρασμίων ἐρασμιώτατον καὶ τῶν ἐφετῶν ἐφετώτατον et fol. 274. b. (τὸ θεῖον) ἐστὶ τὸ ἀόριστον καὶ καλὸν καὶ ἐφετόν exempla ἐφετὸς vocabuli adde allatis a me VV. LL. p. 29, 22.

INDEX SCRIPTURUM, QUONIAM APUD GREGORIUM
SANTO FACTA.

INDICES.

INDICES.

I.

INDEX SCRIPTORUM, QUORUM APUD GLYCAM MENTIO FACTA.

Aristides 39, 12 sq. 42, 13 sq.
43, 14 sq., 23.

Aristophanes 20, 10 sq.

Aristoteles 2, 16.

Demosthenes 12, 33. 13, 26 sq.
23, 20. 38, 33 sq. 39, 5 sq. 42,
10 sq. 43, 13 sq.

Euripides 32, 4 sq.

Gregorius Naz. 39, 24 sq. 44,
13 sq.

Herodotus 49, 22.

Homerus 6, 1 sq. 10, 24. 17,
5 sq. 37, 33. 44, 1, 13 sq. 49, 28.
51, 1 sq. 52, 11. 56, 7.

Julianus, Imp. 33, 1 sq.

Libanius 32, 20 sq. 33, 8 sq.

Philostratus 48, 8 sq. 53, 13 sq.
54, 4 sq., 28 sq.

Plato 1, 4. 2, 12. 13, 24 sq. 18,
13 sq. 46, 17 sq. 48, 10 sq., 31 sq.
49, 11. 51, 26 sq. 52, 12 sq. 56,
21 sq.

Septuaginta Interpretes 2, 26.
Vid. Nott. ad Prolegg. XLI.

Thucydides 12, 13, 34, 35. 42,
19. 44, 26, 33. 49, 22. 51, 11 sq.
56, 18 sq.

II.

INDEX RERUM ET VERBORUM, DE QUIBUS IN GLYCAE OPERE AGITUR.

A. A.

αἰσδάνομαι 11, 25. 18, 6 sq.
αἰτῶ 11, 3. 27, 32 sq.
ἀκούω 11, 25. 15, 5 sq. 25, 24
sq. 27, 9 sq.
ἀμελῶ 14, 29.
ἀπειλῶ 9, 29.
ἀπέχω 13, 21.
ἀπολαύω 14, 15. 28, 19 sq., 29
sq. : — κακοῦ 32, 9 sq.
ἀποτυγχάνω 29, 24 sq.
ἄπτομαι 13, 12, 13.
ἄρχω 12, 20—24. 13, 10.
ἀτενκτῶ 14, 14.
ἀρίσταμαι 13, 20, 21.
Accusativi origo et natura 7,
24—32: — potestas et construc-
tio 9, 33—11, 3. coll. 42, 25—30:
vid. *Verba*: — soluti duplex
ratio 38, 23—41, 32 et 41, 33—43,
29.
Adverbia 17, 21 sq. — cum
genitivo conjuncta 17, 6 sq.
Analogiae ratio et norma 3,
24—4, 27. 55, 27—56, 1. 57,
8—58, 29. Analogiae ratio a vi-
tuperio vindicatur 33, 8—34, 27.

Γ. G.

γέμω 28, 22 sq.
Genitivi origo et natura 6, 4
—7, 14: — potestas et construc-
tio 8, 25—9, 13. vid. *Verba*.

Genitivus et nominativus in ea-
dem persona 46, 14—47, 27.
Genitivus rite solutus s. Plagias-
mus 36, 5—37, 12. 40, 28—33.
Genitivus et accusativus solutus
inter se permutati 39, 50—41, 32.
Graecorum de sermonis ori-
gine sententiae 1, 7—2, 17.

Δ. D.

δέον 41, 9.
δεσπόζω 12, 20—24. 13, 10.
διά c. acc. 10, 19.
διακούω 15, 24 sqq.
δωροῦμαι 9, 27. 22, 9 sq. 25,
26 sq.
Dativi origo et natura 7, 15
—24: — potestas et constructio
9, 13—31. vid. *Verba*. Dativus
cum genitivo in eodem verbo raro
conjunctus 23, 3—27, 12: — cum
genitivo et accusativo in eodem
verbo raro conjunctus 27, 12—33.

Ε. Ε.

εἰπεῖν cum negligentia vulga-
ris sermonis repetitum 56, 10 sq.
ἐμπίπλαμαι 28, 22 sq. 30, 14 sq.
ἐξόν 41, 9.
ἐπιδυμῶ 13, 16.
ἐπιλελῆσθαι 18, 33 sq.
ἐπιμελητής 30, 10 sq.
ἐπιμελοῦμαι, ἐπιμέλομαι 29,
3 sq. 30, 7 sq.

ἐπιτυχάνω 29, 24 sq.

εὖ εἰδὼς τόξων 27, 5.

εὖ ἥκειν τινός 17, 6.

ἐφίεμαι 13, 15.

ἔχω 11, 3: — cum genitivo ob-
jecti et cum advb. 16, 27 sqq.

Ellipseos ex sermone vulgari in
orationem scriptam illatae exem-
pla 56, 25—57, 3.

H.

ἡγεμονεύω 12, 20—24. 13, 10.
25, 11 sq.

ἡγοῦμαι 25, 6 sq.

ἡττῶμαι 14, 18.

Θ.

θαυμάζειν τινά τινος 17, 20.

δίγω 16, 7.

I.

Infinitivus cum accusativo et
nominativo 44, 1—46, 13.

K. C.

καταγινώσκειν τινός 17, 18,
32 sq.

κοινωνῶ 24, 15 sq.

κρατῶ 11, 24—12, 20. 12, 31
—13, 5. 14, 20. 20, 25 sq.

κτῶμαι 11, 5.

Casuum origo et natura 4, 28
—8, 20: — potestas et construc-
tio 8, 21—11, 21. Vide *Verba*
et casus singulos. Casuum subita
mutatio 47, 28—49, 2.

Λ.

λαμβάνω 11, 3.

λανθάνω· ἔλαθον ἑμαυτόν c.
partic. 47, 14.

λατρεύω 22, 17 sq. 27, 1.

λέγειν cum negligentia vulgaris
sermonis repetitum 56, 10 sq.

λοιδορῶ-οὔμαι 22, 25 sq.

M.

μεμέστωμαι 28, 22 sq.

μεμνήσθαι 18, 17 sq.

μεταλαμβάνω τινός 13, 9.

μέτεστι μοί τινος 9, 5. 13, 9 sq.

μετέχω 13, 9. 20, 1 sq. 23, 13
sq., 29 sq. 27, 30 sq.

N.

Nominativi natura et potestas
5, 28—32. 6, 8—11. Nominati-
vus rite et absque soloecismo so-
lutus 37, 27—38, 22. 49, 35—53,
15. Nominativus solutus soloecus
55, 15—56, 4. Nominativi struc-
tura insolenter soluta 53, 15—55,
26.

O. V.

ὀργίζομαι 9, 29.

Verba cum genitivo et accusa-
tivo conjuncta 11, 22—22, 3: —
cum dativo et accusativo con-
juncta 22, 4—23, 2: — insolent-
er cum genitivo conjuncta 28,
11—31, 13: — insolenter cum
dativo conjuncta 31, 14—33, 25:
— insolenter cum accusativo con-
juncta 32, 25—33, 7. Verba ὑπαρκ-
τικά, ἀφελέσθαι τινά τινος, στε-
ρῆσαι τινά τινος 19, 5 sq. 23, 17.

Vocativi natura et potestas 5,
33—6, 8: 6, 11—14. 8, 9—12.

Π. P.

παρόν 41, 9.

Πάροκλον πρόφασιν 10, 24.

περιφρονεῖν τινος 17, 18, 30 sq.

πιεῖν 30, 35 sq.

πληροῦμαι 28, 22 sq. 30, 15 sq.

προσκυνῶ 22, 15 sq. De verbi
duplici structura vid. Nans. not.
in Nonni Paraphr. Ev. Jo. p. 33,
Lobeck. ad Phrynich. p. 463: de

vario verbi usu Borremans. Varr. LL. cap. 20, p. 263. Casauboniana p. 88 et Wolf. ibid. p. 287 atque ad Theophil. Antiochen. p. 48, Boissonad. ad Marin. p. 88, Ast. ad Platon. Leg. p. 474. Add. Gregor. Nyss. c. Macedon. ap. Mai. Nov. Collect. 8, 2 p. 24. ἡ — ἀνδρωπίνῃ συνήθεια τὴν πρὸς τὸ ἔδαφος τῶν ὑποχειρίων ἐπικλίσιν, ἣν ἀσπαζόμενοι τοὺς δυνατωτέρους ἐπιτηδεύουσι, τοῦτο προσαγορεύει προσκύνῃσιν. Idem de usu verbi ad divina translati pluribus disputat.

πρόφασιν vid. Πάτροκλον πρόφασιν.

Participia neutra soluta 41, 9 sq.

Plagiasmus: vid. Genit. solut.

Pleonasmi ex sermone vulgari orti exempla in verbis *dicendi* 56, 8—23.

Poëtae orationis factae auctores 49, 8—14.

Σ. S.

στερῶ — οὔμαι — ἰσκομαι 14, 6, 14, 15, 33.

οὐ σύνοιδα τοῦτο ἐμαυτῷ 47, 14, 15.

Sermo divinum instrumentum scientiae et artium et omnis humani commercii 3, 3-23. Sermone vulgaris vestigia apud poëtas et orationis solutae scriptores 49, 8—32. Sermone vulgaris exempla in oratione scripta 47, 28-49, 2. 49, 33—57, 7. Sermone leges negligentia pariter et temporis successu evertuntur 58, 5—29.

Soloecismus, qui proprie dicitur, 35, 6—37, 26.

Sophistae 53, 13—15.

T. T.

ταῦτα ἰδὲ 43, 10.

τέμνομαι 14, 23, 30.

τί δὲ ποτε 10, 23.

τὸ δέ 52, 17, 18.

τυγχάνω 14, 13. 28, 14 sq., 30 sq.

Tempus sermonis quoque leges evertit 58, 5—29.

Υ.

ὑπακούω 25, 20 sq. 26, 6 sq.

ὑπολαμβάνω 32, 28 sq.

ὑπονοῶ 32, 29 sq.

ὑποπίπτω 26, 35.

ὑποπτέω 32, 29 sq.

ὑστερίζω 14, 23.

Φ. Ph.

φάναι cum negligentia vulgaris sermonis repetitum 56, 10 sq. φραγεῖν 30, 34 sq.

Philosophiae sacrae sententia de sermonis origine 2, 18—33.

X.

χαλεπαίνω 9, 29.

χαρίζομαι 9, 27. 27, 1.

σὴν χάριν 10, 23. 43, 10.

χρῶμαι 31, 16 sq.

χρήσασθαι συμφορᾷ 31, 17 sq. 32, 3 sq.

χρήσασθαι πόλει, — πατρίδι 31, 17 sq. 32, 12 sq.

χωρίζομαι 14, 23, 31.

Ψ.

ψαύω τινός 13, 13.

III.

INDEX RERUM ET VERBORUM IN PROLEGOMENA ET ANNOTATIONES *).

A. A.

ἀγαθύνω 74 m. Scholl. in Synes. de Insomn. cod. Monac. 461 fol. 89, b. ad verba pag. 139, A. ed. Petav. 1^{mae} ἀγαθυνομένης - κακυνομένης) τῆς ψυχῆς ἀγαθὴν πολιτείαν μειοῦσης - καθελομένης ὑπὸ τῆς ὕλης καὶ σφαλλομένης.

ἄγειν ὑπὸ τὸν κανόνα XII i.

ἀγελαστικός homō XXX s. 60 s. ἀγελαστικός et γελαστικός 60 s.

ἀγέλη hominū 60 s. Add. Philostr. V. A. 5, 35.

ἄγωγός XXXVII s.

ἀδελφός tral. XXXVI m.

ἀδιάκοπος XVIII m

ἀδιαστάτως p. 50, 34. 52, 32. 33, 31. Add. Basil. M. T. 1, p. 247, C. Frequens adjectivi usus apud Plotinum, qui etiam adverbio interdum utitur. Vid. Index Moseri h. v. Ἀδιάστατον καὶ ἐν Plotinus p. 336, C. conjungit.

ἄδρός, ἄδρός XTI m.

αι et ε 63 m. Asclepius in Aristot. Metaph. cod. Monac. 103, fol. 20, b. μηχανῇ δὲ τὸν ἀναξαγόραν εἶπε τῷ νῷ χρῆσθαι ὥσπερ

^ε
ἐν ταῖς τραγωδίαις οἱ δαίμονες (sic) παράγονται ἀπὸ μηχανῆς: Cram. Anecd. T. 3, p. 185. αὐτίκα καὶ τῷ (leg. τά) περὶ γάμου αἰρωτήματα (leg. ἐρ.) διαίρω.

αἰτία i. q. λόγος XII m.

αἰών XXXI s.

ἀκίχητος 76 m.

ἀκλόνητος p. 57, 34 i. q. ἀκίνητος p. 33, 21. Amant posterioris aetatis scriptores vocabula a verbo poëtico κλονεῖν derivata: v. c. πολυκλόνητος habet Psell. in Cram. Anecd. T. 3, p. 409, 31, ὑπόκλονος Glycas p. 47, 35.

ἀκολουθεῖν XIV m.

ἀκολουθία XII m. Add. φύσεως ἀκολουθία ap. Melet. de N. H. ed. Cram. p. 15, 16.

ἀκολουθῶς XII m. Add. Clem. Homil. 3, 71. 13, 10. 19, 9. Epitom. Clem. § 123. §. 127. Anecd. Cram. T. 3, p. 210, 5.

ἀκραιφνής· ἀκραιφνῶς XXXVII i. et sq.

ἄκρατος 98 i.

ἀκρίβεια, ἡ XIX m.

ἐς-κατὰ-πρὸς τὸ ἀκριβὲς XXVIII m.

*) Vocabula in lexicis nondum enotata asterisco, notiones vocabulorum nondum enotatae cruce demonstrantur. Ceterum Indici isti hinc inde Addenda et Supplenda inseruimus.

πρὸς ἀκριβειαν· v. σκοπεῖν.
ἀκριβοῦν et composs. XIX m.
Eustath. Antioch. c. Orig. de
Engastrim. ed. Allat. p. 372. εἰ
δέ τις ἀκριβῶσαι βούλοιτο τὸ σα-
φές —: p. 381. οὐκ ἐσπούδασε
(Origenes) μετὰ τῆς ὀφειλομένης
εὐλαβείας ἀκριβῶσαι τὸ δέον.

ἀκριβῶς· v. σκοπεῖν.

ἀλήθεια· v. σκοπεῖν.

ἀλλὰ - ἀλλ' οὖν - ἀλλά γε post
εἰ - εἰ καὶ etc. XV m.

ἄλλος· p. 32, 22, 23. κατὰ βού-
λησιν ἢ μὴ κατὰ βούλησιν ἀλλὰ
τύχην ἄλλην ἐνοικῆσαι τῇ πα-
τρίδι —. Fuit, quum κ. τύχην ἄλ-
λως, *fortuito tantum*, scriben-
dum putarem. Nunc τύχην ἄλλην
interpretor *aliter*, *nimirum for-
tuito*. Vid. Stallb. ad Plat. Phileb.
p. 107. ad Plat. Symp. p. 191, B.
Jacob. ad Lucian. Toxar. p. 48.
Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 502.
Passov. ad Parthen. p. 50.

ἄλλος et ἄϋλος XXIV m. XXVI
i. De voce ἄλλα in ἄϋλα apud
Plut. de Is. et Os. cap. 20 com-
mutanda conjecturam feci in
Scholiis ad *Dissertationem* meam
Platonicam p. 123. Apud eun-
dem scriptorem libri eiusdem
cap. 77 extr. ἄλλως in ἄϋλως com-
mutandum censeo.

ἀμέσως 97 s.

ἀνά in compositis 90 i.

ἀνάγειν et ἀνάγειν γένος εἰς τινα
XXI i.

†ἀναγκαῖος XV s.

ἀναγράφειν XVI s.

ἀναδιδόναι XV m. Idem usus
verbi ἐκδιδόναι v. c. ap. Plutarch.
de Curios. cap. 3. τὰ μὲν προμή-
καις, τὰ δὲ γονιώδεις, τὰ δὲ στρογ-
γύλους καὶ περιφερεῖς ἐκδίδωσι
τοὺς καρπούς.

ἀνακαθαίρειν 90 m. Anecd.
Cram. T. 3, p. 213. ἵνα-τὰ μὲν
ἀναπληρώσαις τῶν ἐνδεόντων, τὰ
δ' ἀνακαθήραις τῶν ὑπεσφυγμέ-
νων καὶ βεβυσμένων.

ἀναλαμβάνειν XXXVI i.

ἀναλογία XIII sq.

ἀνάλογον i. q. ἀναλόγως XII m.

ἀναμύττεσθαι XXXV i.

ἀναρτᾶν-ᾶσθαι XXXVIII s.

ἀνατιθέναι 97 m.

ἀνατρέχειν XII i.

ἀναφαίνεσθαι et ἀναφέρεσθαι
71 i.

ἀναφέρειν εἰς-πρὸς τι-τινα· ἀνα-
φέρειν-et ἀναφέρειν γένος εἰς τινα
XXXI i.

ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν τινὸς εἰς
τι XXII s.

ἀναφέρεσθαι 87 s. ἀναφέρεσ-
θαι et ἀναφαίνεσθαι 71 i. ἀναφέ-
ρεσθαι εἰς-ἐπὶ τί· ἀναφέρεσθαι εἰς
τινα XXI i. Formulam ὑφ' ἐν εἶδος
ἀνάγεσθαι, *ad unum genus re-
ferri*, habet Melet. de N. H. ed.
Cram. p. 6, 22. Crameri Anecd.
T. 3, p. 212 haec habent (ὁ Σω-
κράτης) ὑπὸ τὸ ζῶον ἀνήνεκται
i. e. *er fällt unter den Begriff
des Geschöpfs*. Ἀναφέρεσθαι et
cum ὑπὸ et cum ἐπὶ habes in
Cram. Anecd. T. 3, p. 216, 23, 24.
Ἀνάγειν cum ὑπὸ et acc. conjunc-
tum ibid p. 217, 11, 12. ubi pro
ὑφ' ἑτέρου leg. ὑφ' ἑτερον.

ἀνεῖναι, ἀνιέναι 163 i.

*ἀνεπισημάντως 99 m.

*ἀνεπισκιάστως 163 s.

ἄνευ *praeter* p. 17, 17. Vid.
Wytttenb. ad Plut. Mor. p. 23, D.
et Ind. h. v. Baiter. et Saupp. ad
Lycurg. c. Leocr. p. 96. Jacobs.
ad Aelian. H. A. p. 64 et Ind. h.
v. p. 603. Geminum χωρὶς atti-

gerunt Interpp. Lycurgi l. c. Wyttenbach. Ind. Plut. h. v.

ἀντεσθαι 76 m.

ἀντιβολεῖν 76 m.

ἀντιλαμβάνεσθαι XVII s.

ἀντιπερίστασθαι 91 m.

ἀντίστροφος-στροφῶς 70 s. De verbo ἀντιστρέφω v. Trendelenburg. ad Aristot. de An. p. 408.

ἄνω γένους, οἱ 63 s.

ἄξιον XXVII i.

ἀπαιτεῖν c. inf. XXXIV s.

ἀπαραμύθητος-μυθήτως 96 m. i.

ἀπαραποίητος-ήτως 64 s. ἀπαραποίητος-ήτως et ἀπαραίτητος-τήτως 64 s.

ἀπαρέμφατον et ἀπαραίτητον 93 s.

ἀπαρτᾶν XVIII m. ἀπαρτᾶν-ᾶσθαι XXXVIII s.

†ἀπάρτησις XVIII m.

ἀπειροκαλία XXXII m.

ἀπεριμερίμνως XXXIII s. 71 s.

ἀποβουκολεῖσθαι 106 m.

ἀποδοῦναι XX m.

ἀποκάμνειν XXXIV i.

ἀπολαύειν et ἀπολαμβάνειν 80 s. Ἀπολαύειν cum cod. B. pro vulg. ἀπολάβειν legendum ap. Melet. de N. H. ed. Cramer. p. 84, 21.

ἀπολειφθῆναι τινός XXIII i.

ἀπολύω· ἀπόλυτος XVII m.

ἀπομάττεσθαι XXXV i. Quod ap. Glyc. p. 17, 28, 29 ἀποματτομένας in cod. C. in ἀποταττομένας depravatum fuit, simili mendo ἀναμάττεσθαι in ἀνατόττεσθαι abiit ap. Plutarchum, emendatum a Hemsterh. Anecd. T. 1, p. 29.

ἀποπληροῦν XXIV m.

ἀποπειράσθαι 75 i. Cf. ἀπώπειρα ἡδῶν, *morum exploratio*,

ap. Philon. in Maii Coll. Nov. Vett. Scriptt. T. 7. p. 101, b.

ἀποπλίπτειν τινός p. 37, 32, 33. — ἅ-τῆς ἀληθείας τε καὶ ὁρδότητος οὐκ ἀποπλίπτει. Conf. p. 38, 19, 20. τοῦ ὁρδοῦ καὶ τοῦ κανόνος οὐκ ἄπωθεν ἐστὼς ἐστι.

ἀπορία) (λύσις XXf. Τὴν ἀπορίαν ἀπολύειν formula ap. Melet. de N. H. ed. Cram. p. 224, 20 sq.

*ἀποσυνάπτειν XVIII m. 103 i.

ἄπτεσθαι XVII s. 99 m.

ἄπωθεν p. 38, 20. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 9. Cum formula ἄπωθεν ἐστὼς ἐστι ap. Glyc. l. c. conf. Arnob. Adv. G. 7, 28. »omnis haec ratio longe est ab Diis sita».

ὥς-ἄρα XXVIII i.

ἀργία, ἀργός tral. ἀργός-ή 105 i.

ἄρδεν 101 i. et sq. Addam h. l. conjecturam de emendando Lucii sive mavis Luciani Asino p. 16 ed. Cour. τῆς ἀπὸ τῆς θεραπέας ὁδύνῃς ἀρδόμενος αἰεὶ ἀνέξῃ — : Cour. p. 188 varia tentat: ego locum sic emendandum censeo: τῇ ἀπὸ τῆς θεραπέας ὁδύνῃ ἀγχόμενος αἰεὶ ἀνέξῃ —.

ἀρίδηνλος-δήλως 103 s.

ἀριστοτέχνης *deus* pindarica sententia 61. Add. Theodoret. Haerett. Fabull. lib. 5, p. 411 med. ed. Schulz. cuius Index tacet: Melet. de N. H. ed. Cram. p. 6, 7 sq. Doricam formam ἀριστοτέχνης servavit Methodius ap. Epiphan. c. Haerett. ed. Basil. p. 235 supr. καὶ τοίνυν εἰ τῶν χειροτομήτων (l. -κμήτων) οὕτως οἱ δημιουργοί, ὁ θεὸς ὁ ἀριστοτέχνης οὐ μᾶλλον τὸ ἄγαλμα τὸ ἐαυτοῦ-ἀδάνατον εἶναι-ἐμηχανήσατο — ;

*ἀριστοτεχνία 61 s. i.

**ἁρμοστία* XXXIII i.

ἀρχῆθεν 75 m.

ἀρχιέχνης deus 61 i. Doricam formam servavit Epiphanius, hoc flosculo ornans λόγον, Contra Haer. p. 224 med. (ed. Basil.) ὁ-μονογενῆς μόνος ἐνεδύσατο καὶ τελείως ἐνηνδρώπησεν ἀπὸ μαρίας τῆς ἀειπαρθένου διὰ πνεύματος ἁγίου, οὐκ ἀπὸ σπέρματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐαυτῷ ἀναπλασάμενος ὁ ἀρχιτέχνας λόγος σῶμα ἀπὸ μαρίας —.

ἀσήμαντος XVI s. Formulam ἀνάρδρως καὶ ἀσημάντως φωνεῖν habes ap. Melet. ed. Cram. p. 7, 3.

ἄσημος XVI s.

ἄσυνάπτως p. 55, 7. Addenda vox Lexicis.

ἀτέχνως XXXIII i.

ἄτυπος XIII i.

ἄτρωτος-τα XXV m.

ἅττα et *ἅττα* 91 m. Add. Boissonad. ad Anecd. T. 1, p. 278. De mendosa scriptura codicis B. *ἄλλάττα* vid. idem ad Anecd. T. 2, p. 274.

αὐτόθεν XXVIII i.

αὐτόν et *αὐτόν* 95 i. et sq. *αὐτόν* et *αὐτόν* simm. 86 m. In Anecd. Cram. T. 3 p. 190. loco vulgati *αὐτον* (sic) τὸν χριστόν repone *αὐτόν τὸν χρ.*

αὐτός et *οὗτος* 63 s. 66 s.

αὐτοτελής-τελῶς XXX m.

αὐχμός 105 i. sq. Add. Cram. Anecd. T. 3. p. 164. νῦν δὲ αὐχμός τις κατέληφε τὴν ῥητορικὴν εὐγλωττίαν: p. 172. ἡμεῖς πολυδυστυχοῦμεν αὐχμὸν λογιότητος.

ἀφελῶς et *ἀσφαλῶς* 94 s.

ἀφορμή XXIII i.

admiratio in philosophia dux XXV i. 62 s. Matthias, scriptor quidam eccl., in fragmento ap.

Clem. Al. Strom. 2, p. 380. θαύμασον τὰ παρόντα, βαδμὸν τοῦτον πρῶτον τῆς ἐπέκεινα γνώσεως ὑποδέμενος, quorum fontem platonicum scite indicavit Græbuis Spicileg. T. 2, p. 118. Add. David. Armen. cod. Monac. 399, fol. 7, b. 8, a. Georg. Pachymer. Epit. Arist. Metaph. cod. Monac. 97, fol. 8, a: 8, b.

affirmatio ex negatione repentina 91 i.

analogia III s, cum nota 14.) praesertim p. XIV s. m.

aoristi terminatio-*αναι* et *ηναι* 89 s.

Aristophanis apud Graeculos studium XXXIII s.

Aristotelica XXIX i. 60 i. Aristotelis de sermonis origine sententia XVII s.

articulus cum genitivo in periphrasi 71 m.

asyndeton τὰ ὅμοια 69 s.

attractio relativi 70 i.

B. B.

β et υ 80 m

βαίνω· *βεβηκέναι* 84 i, et sq.

βάσανος XX m.

βεβαιόω XXVIII i.

βλέπειν πρὸς τι XXV m.

βούλεσθαι XVII m.

βούλημα· *βούλημα* et *βούλευμα* XVI i.

βούλησις XIV i.

βούλομαι vid. εἰ δὲ βούλει.

βραχίων XLI m.

βραχύς· v. κατά.

Bernhardii in editorem calumniae refutantur XLI i. et sqq.

brachylogia, qua facere dicuntur, qui aliquid fieri dicunt XV m. XXIII s.

Γ. G.

γάρ postpositum 84 s: — brevi intervallo repetitum p. 20, 15-17. 23, 14—16. 36, 30, 31. 53, 2, 3. Post Courierum ad Lucian. Asin. p. 208 de hoc genere monuit Creuz. in Annall. Vindobb. Vol. 56, p. 144 (ad Platon. Symp. p. 199, A.). De universa ista Atticorum ἀφελεία in eadem voce brevi intervallo repetenda pridem optime docuit Caes. Scaliger ad Aristot. H. A. lib. 1, p. 33.

γενέσθαι ἐπὶ τι-ἐπὶ τινι XXVI i. γινώσκειν XXX m. Eustath. Antioch. c. Orig. de Engastrim. ed. Allat. p. 384. ἡμεῖς δὲ περὶ τούτων οὐ διαφερόμεθα, περὶ ὧν ἅπασι συνομολογητέα συνέστηκεν, ἀλλ' ὧν ἕνεκα ἀμφισβητεῖν ἐγνώκαμεν. interpres γινώσκειν pervertit.

Γλυκᾶς nomen i. q. Γλυκὺς IX s.

γνώσις XXV i.

γράμμα et πράγμα 83 s. Add. Boissonad. ad Ruf. Rhetor. in Walz. Rhett. T. 3, p. 438.

γράμματα ἐν τῇ ψυχῇ 106 m. Add. Plutarch. Phil. Esse Cum Princ. cap. 4. οἱ λόγοι τῶν φιλοσόφων, εἰς ψυχᾷς ἡγεμονικῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐγγραφῶσι βεβαίως καὶ κρατήσωσι, νόμων δύναμιν λαμβάνουσι.

γρίφος, ὁ XXXIII m.

γρίφον, τό XXXIII m.

γρίφος adj. XXII i.

*γρίφως XXXIII i.

γυμνάζειν, γ. τὸν λόγον 72 m. Add. Basil. M. T. 1, p. 222, A: Phot. Bibl. ed. Bekk. T. 2, p. 268, a, inf. Jo. Philopon. in Aristot. de Anima lib. 1, fol. 39,

b. εἵπομεν-ὅτι ἢ αὐταὶ εἰσιν αἱ τῆς ψυχῆς στιγμαὶ ταῖς τοῦ σώματος ἢ ἕτεραι. γυμνάσας οὖν τὸ ἕτερας εἶναι, νῦν τὸ λοιπὸν προχειρίζεται: lib. 3, fol. 110, a, οὐ γὰρ ἐπὶ ὅψεως μόνον τὸν λόγον γυμνάζει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάσης αἰσθήσεως: fol. 113, a, αὕτη μὲν ἐστὶν ἡ ἀπορία, ἣν ἐπὶ μὲν τῆς κοινῆς αἰσθήσεως γυμνάζει —: ibid. τὸν περὶ φαντασίας λόγον γυμνάζει καὶ τρέπεται εἰς τὴν περὶ τῆς λογικῆς ψυχῆς διδασκαλίαν.

genitivus infinitivi cum μὴ conjunctus 105 i.

genitivus solutus in hodierna lingua graeca non comparet 84 s.

genus totum et partes singulae eodem casu efferuntur 97 i. et sq.

Glycae vita et scripta I sq.

Glycae ratio in explicanda interiore syntaxeos graecae natura III sq.

Glycas philosophia, praesertim platonica, imbutus IV s. cum nott. 24. 28.

Glycas rhetorices peritissimus IV s.

Glycae scribendi genus IV sq.

Graeculorum, imprimis Theodori Metochitae scribendi genus IV m.

Δ. D.

δε et δέ 76 s. Apud Melet. de N. H. p. 151, 27 Cram. pro τοῖον δέ τι leg. τοιόνδε τι.

δεῖγμα XXXVIII s.

δεῖσθαι λόγου-γων 106 s.

δέχεσθαι XXXII s. 82 m. Δέχεσθαι i. q. ἐκδέχεσθαι ap. Psell. in Eram. Anecd. T. 3, p. 40, 9.

δηλον et δηλοῖ 75 i.

δηλον ὅτι et δηλονότι 62 i.

Δημοδένην et Δημοσδένη 65 s.

διά temere a substantivo avulsum et commixtum temere cum eodem 66 s. : — a composito saepe temere avulsum 97 m.

διαβαίνειν-βασίς 93 m.

διάγνωσις XVIII s.

διαδέσδαι λόγον XXXVII m.

διαίρειος διανοία 93 m.

διακοπή XVIII m.

διακοπή XVIII m. Add. Basil. M. T. 1, p. 230, B. 310, C.

διάλογος et διάλος XL i.

διαπίπτειν p. 20, 22. — οὕτως οὐδαμοῦ διαπίπτει σοι τὰ τοῦ κα νόμος: Conf. Basil. M. T. 1, p. 169, C. καὶ οὕτως ὁ λόγος τῶν ἀποστόλων οὐ διαπίπτει: Anecd. Gram. T. 3, p. 208, 10. κινδυνεύει οὖν-τὸ εἶναι τὸ γένος διαπεσεῖν. Aliud sibi vult διαπίπτω c. genit. conjunctum, de quo Creuz. ad Procl. in Alcib. I, p. 47.

διαρροῦν et composs. XIX sq.

διαρτία XXXIII i.

διασώζειν XXIII m. Add. Basil. M. T. 1, p. 242, C. 263. B. 277, C.

διαταράττειν 91 s.

διατίθημι vid. διαδέσδαι.

διδόασιν XV m.

διέξοδος XXX i.

διευκρινεῖν 90 i. et sq. Add. Nicom. Geras. Arithm. cap. 3. δύο μέθοδοι-ἐπιστημονικαί, αἱ διευκρινήσουσι πᾶν τὸ περὶ τοῦ ποσοῦ σκέμμα.

δικαιοῦν XXIII s.

διογενής XXXIX s.

διοικεῖν et διοικητής διοικεῖν et διήκειν 81 s.

διοικητής et διηκητής 81 s.

διότι et δι'ὅτι 66 s.

δοκεῖν XXVII s. ἐμοὶ δοκεῖ 87 s.

δοκιμασία XXXIX s.

δ'οὖν XV i.

δοῦναι XX m

δοχεῖον XXXII s.

δράσις XXXIII m.

δύνασθαι, *significare* 71 m. Add. Basil. M. T. 1, p. 219, E. 230, A.

δυσπαραποιήτως 64 s.

dativus ethicus XXXV s.

dativus personae cum verbi passivo 74 s. Add. Glyc. p. 20, 8 — μοι λελόγισται.

Democriti de sermone sententia XVII m.

divinae naturae αὐτάρκεια XXX m.

E. E. He.

ε et αι 63 m.

ε elisum ante ξ apud recc. Graecos XL s.

ἐγγιστα XXX s.

ἐγγράμματος XXXIV s.

ἐγκαταμιγνύναι XXXVI i.

ἐγκαταχόω 107 s.

ἐγκοπή· ἐγκοπή et ἐκκοπή 100 m.

ἐγκόπτειν· ἐγκόπτειν et ἐκκόπτειν 100 m.

ἐγχωροῦν solute 69 i.

ἔδρα XXXII s.

ἐδράζειν XXIX m.

ἔδη et ἦδη 103 m.

ἔδος XXII s. ἔδος)(λόγος XIV s.

ει et η 63 m. 102 i.

—εία et ία 63 i. Apud Eustath. Antioch. c. Orig. de Engastrim. ed. Allat. p. 348 med. leg. τὴν στρατιάν (vulg. στρατειάν) ἐκλιπών. Eodem mendo idem liberandus p. 364 supr.

εἰ δὲ βούλει XXXIV i.

εἰ δ'οὖν XV i. In Aristeni epitome canonum, a Justello edita, εἰ δ'οὖν fraudi fuit Beveregio in

canon. Apost. p. 469, b. inf. PP. App. T. 1. ed. Amstel. 1724.

εἰ καὶ et καὶ εἰ 67 s. 70 m. εἰ-εἰ καὶ-εἰ δὲ ante ἀλλὰ-ἀλλ' οὖν etc. XV m.

εἰ συνέβαινε 66 m.

εἰδέναι, *statuere* 69 m. 88 i. et sq. Vid. mea ad Gregor. Nyss. de Anima ed. Krabing. p. 279 et in Symbol. ad Philostr. V. S. p. 100, a. 118 sq. Add. Plutarch. de Js. et Os. cap. 40. τὴν δὲ φάρον, ἣν Ὀμηρος ἤδει δρόμον ἡμέρας ἀπέχουσιν Αἰγύπτου —. Id. Symposs. lib. 9, cap. 3. τρεῖς ἤδεσαν οἱ παλαιοὶ Μούσας. Plotin. p. 489 (cap. 8) B. — ὥστε Πλάτωνα εἰδέναι ἐκ μὲν τὰγαθοῦ τὸν νοῦν, ἐκ δὲ τοῦ νοῦ τὴν ψυχὴν: Id. p. 490 (cap. 9) A. Ἡράκλειτος-τὸ ἐν οἶδεν αἰδιδόν. utroque loco Ficinus rem male gessit, neque vero Creuzerus quicquam notavit. Fortasse huc iste quoque Plotini locus pertinet p. 267, A. τοιαῦτα (luctus etc.)- ἔργα ἀνδρώπου, τὰ κάτω καὶ ἔξω μόνα ζῆν εἰδότος. male Ficinus «qui sola inferiora externaque vivere novit.» Verte: «qui-statuit» nisi forte ista sic sunt interpretanda: «qui in inf. et externis tantum vivere novit» coll. sqq. τοῖς σπουδάζειν οὐκ εἰδόσι.

εἰκὴ et εἰκὴ 61 i.

εἰκός, τό XII m.

εἶναι in periphrasi cum relativis XXVIII m. cum participiis verborum conjunctum 64 m. [Add. Boissonad. ad Psell. p. 219. Melet. de N. H. ed Cram. p. 139, 24. ἔση συνειληχώς-: Eustath. Antioch. c. Origen. de Engastr. ed. Allat. p. 348 med. ἀλλ' ἔστι τις ἀγνοῶν, ὥς -; Apud Lucia-

num in Alex. cap. 11. loco vulgati ἐγενεαλόγει leg. γενεαλογῶν ἦν, sicuti habet cod. 3011] εἶναι-νομίζεσθαι, λέγεσθαι, λαλεῖσθαι, ὀνομάζεσθαι XXII i.

εἰρμός XXVI m.

εἰς αὐδῆς et εἰσαὐδῆς 103 m.

εἰς τὸν τύπον ὑπάγειν XII i.

ἐκδέχεσθαι 82 m.

ἐκδοχή 82 i.

ἐκεῖ XXIII m.

ἐκκαθαίρειν 90 m.

ἐκκαλεῖσθαι 82 s.

ἐκκοπή et ἐγκοπή 100 m.

ἐκκόπτειν ἐκκόπτειν et ἐγκόπτειν 100 m.

ἐκλαμβάνειν 82 i. Add. Basil. M. T. 1, p. 172, D. Psell. in Cram. Anecd. T. 3, p. 411, 7.

ἐκλύεσθαι τοῦ μέτρου 97 m.

ἐκμάττεσθαι XXXV i.

ἐκμελής et ἐμμελής 86 m. Vid. Jacobs. ad Ael. H. A. p. 60.

ἐκπιμπλάναι XXXIV m.

ἐκτίδεσθαι 84 s.

ἐκτρέπειν XXVIII i.

ἐκτρέχειν τι XX f.

ἐκτριβεῖν XXXVIII m.

ἐκτριβή XXXVIII m.

ἐκτροπή XXVIII i.

ἐκφάρεσθαι 87 s.

ἐκφεύγειν τι XX f.

ἐκλύσαι ἐφ' ἑαυτὸν τι p. 32, 8, 9 dicitur, quod alias est ἐπισπασσάσαι τι, itidem usitatum de malis, quorum nobis ipsi auctores existimus: conf. formulam φθόρον ἐπισπασσάσαι in Epitom. Clement. §. 70., θάνατον ἐαυτῷ ἐπισπασσάσαι ap. Eleutherium Thyanens. in Maii Coll. N. Vett. Scriptt. T. 7, p. 94, a. Cyrill. ibid. T. 8, 2. p. 43. τὴν αὐθαίρετον ὁμίχλην τῆς ἀγνοίας ἐπισπασάμενοι: Damasc. ap. Suid. v.

ῥπατία - ἐφ' ἑαυτὸν δὲ καὶ γένος
τὸ αὐτοῦ ταύτην ἐπεσπάσατο καὶ
ἐξέπλησε δίκην ὁ τούτου ἔκγονος.
Ap. Suid. v. πητύα· ἐπισπώμενων,
quod meo exemplari editionis
Portensis V. D. adscripsit, melius
habet quam vulg. ἐπισπώντων.—
Est tamen etiam, ubi ἐπισπά-
σασθαι et ἐφέλκεσθαι in bonam
partem dicuntur: cf. Dionys.
Alex. ap. Mai., l. c. T. 7, p. 98, b.
et Macar. ibid. p. 94, a.

ἑλλην, ἑλληνικός XV s. Add.
Boissonad. ad Zachar. Mityl. p.
437.

Ἑλληνες pagani XV s. Add.
Barth. ad Zachar. Mityl. p. 434.
ed. Boissonad. J. C. Wolf. ad
Pseudo-Origen. Philosophum p.
17. Has. ad Leon. Diacon. p.
464 ed. Bonn.

ἑλληνίζειν XXII s.

ἑλλιπής-ως et ἑλλειπής-ως 84 m.
ἐμβριδές, τό XXXII i.

ἐμμελής-ως 73 i. Add. Cyrill.
Alex. ap. Mai. Nov. Coll. T. 8,
2, p. 28. ἵνα τὰ ἐσκεδασμένα πρό-
βατα - ποιμάνωσιν ἐμμελῶς et
conf. etiam Wyttenbach. ad
Plut. de S. N. V. ed. pecul. p.
30, Winkelmann. ad Plutarch. Erot.
p. 134.

ἐμμένειν τινί XIII m.

ἐμμενητικός· ἐμμενετός - τέος.
XIII m.

ἐμοὶ δοκεῖ 87 s.

ἐμποιεῖν 92 s.

ἐν et ἐν 66 i.

ἐναγχος p. 18, 22, 19, 33. Vid.
Victor. ad Aristot. Rhet. p. 293,
20 ed. Basil. Wagner. ad Alciphro-
1, 12, 2 et Ind. h. v. Vox resti-
tuenda ap. Cyrill. Alex. de Tri-
nit. in Maii N. Coll. T. 8, 2, p.
76. Ἰωάννης οὗτος ὁ ἐναγχος

(vulg. ἐναχος) ἐν τῷ Ἰορδάνῃ
βαπτίζων (vulg. βαπτίζων).

ἐναπομάττεσθαι XXXV i.

ἐνδιάδετος λόγος)(προσφορικός
XVI m.

ἐνεκα XXII m. Eustath. An-
tioch. c. Orig. de Engastr. p. 394
ὅσα δὲ τῆς ἀναστάσεως ἐνεκα κα-
κοδόξως εἰσηγεῖται —. male inter-
pres: resurrectionis causa: de-
bebat vertere: quod resurr. at-
tinet.

ἐνέχεσθαι τῇ μέμψει 101 m.

ὥς ἐν ἡν 62 m.

ἐνδεαστικῶς XXXII i.

ἐνδεῖναι 96 m.

ἐνδεσις 96 m.

ἐνιέναι 96 m.

ἐνίστασθαι· ἐνστασις XX f.

ἐνταῦθα XXIII m.

ἐντεχνος· ἐντέχνως XXVI m.

ἐντίδημι XXX m. Aristid.

Quintil. de Musica lib. 3, p. 124.
τὸν λιθόξοον ἐν μὲν τῷ λίθῳ φα-
σιν εὐχερῶς ἐνδήσειν οὓς ἂν προ-
έλῃται τύπους: sic cod. reg. 2455.
2456. Vulgo εὐχερ. ἂν δήσειν —.

ἐντυγχάνειν τινί 76 m.

ἐξάιρω XXXII m.

ἐξαριτᾶν - ᾶσθαι· ἐξαριτᾶσθαι
τινα XXXVIII s.

ἐξασκεῖσθαι τὰ εἰς τὴν ἑλληνι-
κὴν σοφίαν καὶ τέχνην τῆς φωνῆς
p. 21, 2, 3. Cognatam formulam
ἑλληνικὴν παιδείαν ἐξησκῆσθαι
vindicaui et illustravi Davis. ad
Clem. Homil. 4, p. 638 PP. App.
T. 1 (1724). Verbum ᾶσκεῖν in
composito ἐξασκεῖν Nostri loco
eam vim habet, de qua monui in
Symbol. ad Philostr. V. S. p.
60. Compositi ἐξασκεῖν frequens
usus ap. Themistium: vid. Din-
dorf. p. 23 nott. critt.

ἐξετάζειν XIX m.

ἐξικνεῖσθαι XL s.

ἔξις 72 m.

ἔξοδος XXXIX s.

ἐξυβρίζειν XXXV m. Plutarch. de Superst. cap. 3. τὸ τῶν τῆς ψυχῆς περιόδων καὶ ἁρμονιῶν ταραχῶδες καὶ πεπλανημένον ἐν σώματι, μούσης τε καὶ χάριτος ἐνδεία πολλαχῇ δι' ἀκολασίαν καὶ πλημμέλειαν ἐξυβρίζον —.

ἐοικέναι. XII m. ὡς ἔοικε XXVIII s.

ἐπαγωγός XXXVII s.

ἐπαμφοτερίζειν XVII i.

ἐπανιτέον ἐφ' ὅπερ ἄνωθεν ἐλέγχομεν simm. 70 i.

ἐπεὶ δ' ἄν et ἐπειδάν 71 i. Ap. Melet. ed. Cram. p. 70, 26. pro ἐπειδ' ἄν leg. ἐπειδάν.

ἐπελθόν solute 69 i.

ἔπεσθαι XIV m.

ἐπὶ c. dat. ἐπὶ σωτηρίᾳ 62 m.

ἐπ' ἀλήθειας σκοπεῖν XIX m.

ἐπιγίνεσθαι XXVIII s.

ἐπικρύπτειν 93 s.

ἐπίλυσις XX f.

ἐπινοεῖν XII i.

ἐπιπόδητος 108.

ἐπισκιάζω 103 s. Add. Basil. M. T. 1, p. 261, B.

ἐπισκοτεῖν 93 s.

ἐπισπάσασθαι. Vid. Ind. III, v. ἐλκύσαι ἐφ' ἐαυτόν τι: add. Plutarch. de Garrul. cap. 7. ἐπεσπάσαντο κουφοτάτου πράγματος, λόγων, — βαρυτάτην ζημίαν.

†ἐπιστασία 80 m.

ἐπιτίθεσθαι XXIX s.

ἐπιτράγημα 96 m.

ἔρεσχελία et αἶρεσχελία 68 i.

ἐρμηνεὺς λόγος XIV m.

ἔρχεσθαι et εὐχεσθαι 76 i.

ἔρως obj. 83 i. et sq.

ἐσκεμμένως θεωρεῖν XIX m.

ἔσμός p. 33, 33 ἀτόπων ἡκολούθησεν ἔσμός. Videsis Valckenar. Epist. ad Röver. p. 303 ed. Heindorf., Porson. et Elmsl. ad Eurip. Bacch. vs. 709. Ast. ad Plat. Rempubl. p. 507. Jacobs. ad Socrat. XIII, 1. et ad Achill. Tat. p. 407. Boissonad. ad Zachar. Mityl. p. 443. me ad Gregor. Nyss. de Anima ed. Krabing. p. 320 sq. Add. Eustath. Antioch. c. Orig. de Engastrim. p. 391. τοσοῦτον ἀποτείνας λόγον (leg. λόγων) ἔσμόν —.

ἐς ὕστερον et ἐσύστερον 79 m.

ἐταιρέω et ἑτερέω 94 m.

ἐταῖρος et ἑτερος 94 s. m.

ἐτεροιοῦσθαι et ἐταιροιοῦσθαι 94 m.

ἐτεροίωσις et ἐταιροίωσις 94 m.

εὐαρμοστία XXVI m. XXXIII i. Add. Melet. de N. H. ed Cram. p. 141, 22.

εὐάμοστος XXVI m.

εὐδοκίμησις XXX m.

εὐδενεῖν et εὐδηνεῖν 86 i.

εὐπάρυφος XXXIX s.

εὐπρεπής XII m. εὐπρεπῆς XXVI i.

ἔφραμεν et ἔφημεν 71 s.

ἔφράπτεσθαι. XVII s.

ἔφεξῆς τινί 100 s.

ἔφετός 80 i. 108. Frequens vox posterioris aetatis philosophis (id quod Wytttenb. Ind. Plutarch. h. v. recte docuit) etiam scriptoribus ecclesiasticis (vid. Has. ad Leon. Diac. p. 447 sq. ed. Bonn.) Add. Theodorus Metoch. Prooemio ἀστρονομικῆς στοιχειώσεως cap. 2. cod. Monac. 100. φιλοσοφία τοίνυν κάλλιστον τῶν ἐν ἁνθρώποις ἐστὶν ἀπάντων καὶ τιμιώτερον (f. l. —

ώτατον) καὶ ἐφειτόν καὶ περισπού-
δαστον πλεῖον ἢ ἕτερον ὀτιοῦν.

ἐφικνεῖσθαι XXVI m.

ἐφίσταμαι 80 m.

ἔχουσθαι τινος 60 i. et sq. ἔχου-
σαι λόγον 61 s.

editoris ratio in edendo Glycae
opere VI sq.

Epicuri de sermonis origine
sententia XVI m.

explere XXXIV i.

Hebraeorum de sermonis ori-
gine sententia XXII i.

Z.

ζ et ξ 99 s.

H. He.

η et ει 102 i.

η et οι 76 i. 81 s. m. i.

η et υ 83 m. 86 s.

ἦ i. q. μάλλον ἢ 69 s. Add.
Boissonad. ad Marin. V. P. p. 78.

ἡγεῖσθαι τινός τινι 101 s.

ἡγεμών XXXII m.

ἡδονή 96 m.

ἡδύνειν 101 m. i.

ἡδυσμα 101 m.

ἡκειν εἰς τι XXII m. Galen.
Opp. ed. Basil. T. 1, p. 401, 7.
ὁ τῶν μυῶν ἀριθμὸς εἰς ἄκραν
ἡκει τοῦ ζώου πρόνοιαν.

ἦδη et ἔδη 105 m.

Heracliteum ἐδιζήσάμην ἐμεω-
υτόν 88 i.

Θ. Th.

θαῤῥεῖν XXVIII m.

θάῤῥος XXVIII m.

θανμάσιος XXXIX s.

θεοσεβέστατον ζῶον, homo 62 s.

θεραπεία· θεραπεύειν 92 m. Jo.
Philopon. in Aristot. de Anima
lib. 1, fol. 52, a. καίτοι εἰπὼν εἰ
δή τι κοινὸν ἐπὶ πάσης ψυχῆς, δε-

ραπεύων τοῦτο καὶ δεικνύς ὅτι καὶ
οὕτως οὐδὲν ἔλαττον δύναται κοι-
νὸς εἶναι πάσης ψυχῆς-ὁ ἀποδε-
δομένος ὅρος, προσέθηκεν κτλ.
*Curare eadem potestate, nimi-
rum significatione dialectica, q.
d. gutmachen, positum ap. Chal-
cid. in Plat. Timae. ed. Meurs.
p. 97 supr. Adjectivum ἀδερά-
πεντος eadem significatione usur-
pavit Leontius ap. Mai. Nov.
Coll. 7, p. 148, a, μηδὲν-ἀδερά-
πεντον καταλιπεῖν-σπουδάζοντες
αὐτοῖς τῶν τῆς πρὸς ἡμᾶς φιλεχ-
θίας προφασισμάτων —.*

δέσει)(φύσει XVI sq.

δεσπέσιος XXXIX s.

δεωρεῖν v. ἐσκεμμένως.

δήγω et δίγω 72 s. Vid. Bois-
sonad. ad Anecd. Gr. T. 2, 354.
Apud Epiphanium δίξις ex voc.
δηξις depravatam haud uno loco
notavit Petavius Animm. p. 40.

δηρᾶσθαι XXXVI i.

δίγω et δήγω 72 s.

δύμος et μῦθος 83 m.

Theodorus Metochita IV m.
IX m.

I. J.

ι subscriptum et υ 88 s. m. i.
et sq. ι subscriptum et ς 86 m.

-ία et εἰα 63 i.

ιαῤῥσθαι 96 i. et sq. Justin.
Mart. ap. Jo. Damasc. T. 2, p.
758, B. τὰ μὲν οὖν παρ' αὐτῶν
νομιζόμενα ἀπορα τοῦτον τὸν τρό-
πον ιαδήσεται.

ιατρεύειν 96 i.

ἰδε· ἰδέ XXXIV i. et sq.

ἰκνεῖσθαι 76 m.

ἰνδαλμα XXXV i.

ἵππον εἰς πεδῖον ἄγειν XL m.
Add. Boissonad. ad Anecdott. T.
1, p. 397. 459.

ἴσως XXVIII s.

incentivum 103 m.

indicativus et optativus 71 s.

81 i.

intelligere 78 s.

K.

καθαρεύειν et καθαριεύειν 92 s.

καθάριος 92 m.

καθαρός-ως 70 m.

καδεξῆς τινί 100 s.

καδηγεῖσθαι τινος 100 i. — τινός τινι 100 i.

καδολικῶς 80 i. Add. Anecd. Cram. T. 3, p. 210, 22.

καδωμιλημένον ἔδος XXII s.

καί, *idque* 69 s.

καί-γάρ 83 i. καί γάρ postpositum 83 i. καί-δέ 87 m. καί εἰ et εἰ καί 67 s. 70 m.

καινοποιεῖν 93 s.

καινοποίησις 93 s.

καινός 92 i.

καινότης 92 i.

καινοτομεῖν 92 i. et sq. solute et cum accus. 100 i.

καινοτομία 93 s.

κακύνω 73 m. Vid. Indicem v. ἀγαθύνω.

κάκυνσις 73 m.

καλλίπαις tral. XXXVI s.

καλλιτέχνης *deus* 61 i.

καλλύνω 73 m.

καλός 91 s. 103 m.

καλῶς et κακῶς 82 m.

καλῶς ὁρᾶν XIX m.

καμπή 93 i.

κάμπτειν 93 i.

κατά periphrasticum XXXIV s. temere cum substantivis commixtum 63 i.

κατὰ βραχύ 69 m.

κατά γε τήν ἐμήν XVIII i.

κατακόρως 80 s.

κατὰ κράτος et κατόκρatos 69 s.

κατάληψις XXV i. XXVI s.

καταμετρεῖν τινί τι p. 13, 31, 32. Conf. καταμετρεῖν ap. Dionys. de C. V. p. 242 ed. Schaefer. Anecdota Cramerii T. 3, p. 211 haec habent: καίτοι καὶ αὐτὴ (nimir. ἡ κλίμαξ) βαθμοῖσι μὲν ὀλίγαις καταμετροῦται (l. -εῖται), εἰς αὐτοὺς δέ γε ὅμως φθάνει τοὺς οὐρανοὺς. Simplex μετρεῖσθαι Plotinus habet p. 331, F. 332, A. Activum μετρεῖν *limitare* illustravit Creuz. Animm. in Plot. p. 8, b.

καταστοχάζεσθαι XXVIII i.

κατεαγώς 93 m.

κατ' ἐμέ XVIII i.

κατ' ὀλίγον 69 m.

κατορδοῦν 93 m.

κεκλασμένος 93 m.

κιρνᾶν XXXVI i.

κιχάνειν 76 m.

κλείεσθαι τῷ κανόνι 81 i.

κλήσις et κλίσις 68 i.

κοινόν, τό XXII s. XXXII i.

κοινότης XXII s. XXXII i.

κοινωνικός *homo* XXIX i.

κομφεία 93 i. Κομφίαν et τυφον conjunctim Latinis tribuit Gregor. Monach. Monod. in Gemist. Plethon. cod. Monach. 493, fol. 216, a.

κόπτειν et σκώπτειν 103 s.

κράτος vid. κατά.

κρατύνω 73 m. i. Κρατύνω c. accus. ap. Galen. Opp. ed. Basil. T. 1, p. 244, 60, p. 363, 44.

κρεῖττον XXVI s.

κτῆσις et κτίσις 68 i. Add. Boissonad. ad Anecd. T. 1, p. 123.

κύρβεις linguarum XXVIII s.

κύρις i. q. κύριος XII s.

κυριώτατον, τό *mens* XXXI s. Add. Plutarch. Adv. Colot. cap.

20. ἐξικνουῦνται πρὸς τὸ κυριώτατον: *ibid.* τῆς ψυχῆς τὸ κυριώτατον, ᾧ φρονοῦμεν καὶ λογιζόμεθα —.

κυρὸς i. q. κύριος XI i.

κῦρος XXXI s.

claudus, claudicare 73 m.

contraria ex contrariis dignoscuntur 70 s. Add. Philo Opp. ed. Mangei. T. 1, p. 383. 303.

composita: v. simplicia.

copula omissa in variorum locorum laudatione 63 i.

A. L.

λαγχάνειν cum infinitivo obj. 38, 14. Cf. Cram. Anecd. T. 3, p. 410, 26 sq.

λαγχάνειν et *λαμβάνειν* 87 i.

λαμβάνειν et *λείπειν* 63 i.

λεαίνω 100 s.

λέανσις 100 s.

λειότης et *τελειότης* 90 s.

λείως 90 s. *λείως* et *τελείως* 89 i. et sq. *Λείω* in *τελείω* depravatum in loco ex operibus Nicephori Gregorae ineditis correximus Symbol. ad Philostr. V. S. p. 16, p. 118.

λέγεσθαι-νομίζεσθαι XXII m.

λλ et *λ* 83 i. Apud Eustath. Antioch. c. Orig. de Engastr. ed. Allat. p. 348 loco vulgati *ἀμελητὶ* e cod. Monac. 331 reponere *ἀμελητὶ*: eodem mendo idem liberandus p. 332 supr. p. 367 inf. p. 374 med. p. 392 med. quibus locis cod. Mon. 331 itidem verum habet.

λόγος vid. *διαδέσθαι*.

κατὰ λόγον XII m.

πρὸς λόγον v. *σκοπεῖν*.

λοιπόν 74 s.

λύειν τὸ μέτρον 97 m.

λύειν εὐρέσθαι-λαμβάνειν 87 i.

λύσις)(*ἀπορία* XX f.
λυτικοί)(*ἐνστατικοί* XX sq.
lingua mentis obstetrix
XXIV s.

M. M.

μακρὰ λήθη 107 s.

μακρόθεν 73 m.

μακρός et *μικρός* 107 s.

μακρός v. *χρόνος*.

μάλα τοι XXVIII m. Minus recte factum puto, quod Boissonadius Anecd. T. 1, p. 282. 433. de *μάλα τοι* in *μάλα τι* ubique commutando cogitavit.

μεγεθύνω 73 m.

μεδέλκειν τὸν νοῦν 93 i.

μέθοδος XX m.

μέλειν et *μέλλειν* 78 i. In Anecd. Cram. T. 3. p. 173, 26 scrib. *μέλει* pro *μέλλει*.

μένειν et *μέλειν* 78 i.

-μενος et *-μεθα* 62 m.

μέρος ἐν *μέρει* XXI m. ἐν τῷ *μέρει* XXI m. κατὰ μέρος XXI m. ἐπὶ μέρους, τὸ-τὰ ἐ. μ. XXI s.

μεταβαίνειν μεταβάσις XVIII m.

μεταπίπτειν XVIII m.

μετέρχεσθαι τινα 76 m.

μέτρον, τό vid. *λύειν* et *ἐκλύεσθαι*.

μὴ et *μοι* 78 m.

μηδὲ et *μὴ δέ* 72 i. Ap. Melet. de N. H. ed. Cram. p. 143, 19 leg. *μηδὲ* pro vulg. *μὴ δέ*. In Anecd. Cram. T. 3, p. 222, 10. leg. *μὴ-μηδὲ* pro *μὴ-μὴ δέ*: *ibid.* lin. 23. *μὴ δέ* ferri posse videtur, ut aliis locis, post concessionem: *ibid.* p. 223, 11 leg. ἢ *μηδὲ* (vulg. *μὴ δέ*) τοῦτό γε (vulg. *τε*): *μηδὲ* pro *μὴ δέ* itidem leg. p. 224, 20. 223, 3.

μήτηρ XXXII s.

μικρός et μακρός 107 s.
 μικρός et σμικρός 75 m.
 μοι et μή 78 m.
 μόλις μὲν, ὅμος δ' οὖν 96 s.
 μῦθος et δῦμος 83 m.
manere in aliqua re XIII m.
 materiae nomina ap. Platonem
 XXXII s.

mentis principatus XXXI s.
 mendae ortae ex prima syllaba
 insequentis vocabuli a librario
 antecedenti vocabulo praefixa
 85 m.

mundi αὐτάρκεια XXX m.

N. N.

ν ἐφελκυστικόν 84 m.
 ν et ι subscriptum 883. i. m. i.
 et sq. Add. Unger. Theban. Pa-
 radox. p. 420. 436 sq.

νάματα i. q. λόγοι 101 s. Add.
 Cram. Anecd. T. 3, p. 162. οὐκ
 οἶδ' ὅπως τῶν ἐμῶν ναμάτων ἀφρέ-
 μενος, τῶν σῶν ἐνεφρορούμην χαν-
 δόν: p. 173. formula θεόρῳ-
 τοις κατάρδειν νάμασι.

νοεῖν τι 77 i. et sq.

νομοθεσία linguarum
 XXVIII s.

νοῦς significatio, consilium p.
 18, 24. 36, 5. 45, 32. 46, 10. Vid.
 Symboll. ad Phil. V. S. p. 17 sq.
 et confer βούλησις et βούλημα p.
 45, 20, 25, 29.

τὸν νοῦν προσέχειν v. προσ-
 εχειν.

Nicephorus Gregoras I s. IX i
 et sq.

nominativus solutus, i. e. so-
 loecus, in hodierna lingua graeca
 regnat 84 s. Soloecam huiusmodi
 structuram habes ap. Melet. de
 N. H. ed. Ritschl. p. 3, 13. ἵνα
 μὴ ὁ σπόρος ἐξολισθαίνων διὰ
 λειότητα, ἀκαρπος ἢ τίκτουσα δια-

μένη. graecam structuram habet
 cod. A. cap. Cram. Anecd. T. 1,
 p. 8, 7 sq. ubi tamen cod. B. iti-
 dem ἐξολισθαίνων habet: cod.
 C. ἐξολισθαίνη, quasi καὶ ante
 ἀκαρπος adesset.

nutrire 101 i.

Ξ.

ξ et ζ 99 s.

ξ et ψ 84 i.

ξενία 92 m.

ξενίζειν 92 i. — ἴζον, τό, 92 m.
 i. — ἴζεσθαι 92 m.

ξένος 92 i. ξένον, τό, 92 m. i.

ξενοπαθεῖν 92 m.

ξενοπρεπής 92 i. — πῶς m. i.

O. Ho. Hu. V.

ὄγκος XXXII m.

ὅδε et ὁ δέ, ὁ δε 76 s. In Cram.
 Anecd. T. 3, p. 199, 21. leg. ἀπὸ
 τοῦδε pro ἀπὸ τοῦ δέ: et p. 410.
 26 ubi τόδ' scriptum, reponere τὸ
 δ' —.

ὁδός· κατ' ὁδόν p. 13, 5. 14, 1.
 i. q. alias etiam simplex ὁδῶ
 declarat, *via et ratione*. Vid.
 Gatak. ad M. Anton. 1, 9. Schaef.
 ad Dionys. de C. V. p. 120 et
 Ind. v. ὁδός. Ast. Annot. ad Plat.
 Phaedr. p. 534, Creuz. Annot.
 ad Plot. p. 234, b. Conf. latinum
viā, i. e. via et ratione, de quo
 Moser. ad Cic. de Rep. 1, 20, p.
 90.

ὁθεν v. ἐπανιτέον.

οι et η 76 i. 81 s. m. i.

οἶμαι, ὥς οἶμαι interposita
 XVIII i.

ὀλίγος v. κατὰ.

ὀλικός-ως 66 i.

ὀλοκλήρως et ὀλικῶς 66 i.

ὀλοσχερῶς 79 i.

ὁμιλία XXII s. ὁμιλία)(λό-
γος XIV s.

ὅμως δ' οὖν 96 s.

ὄντα, τά XXVI s. Τὸ ὄν ean-
dem potestatem apud Platonem
habere, diu est, quod accurate
docuit L. Vives ad Augustin de
Civ. D. 8, 11, p. 760. T. 1. ed.
Francof. 1641, 4°.

ὅπερ ἔφην-ἔφραμεν-λέγω XIX
s. XXXV s.

ὅπερ cum insequenti infinitivo
epexegetico p. 44, 6—8 et for-
tasse etiam p. 19, 24, 25 ubi sic
suspicio legendum esse: ὅπερ,
οἶμαι, ἀτοπον, περὶ τοῦ λόγου ἔν-
δειαν δηλώσεως ὑποτίθεται.
Conf. Plotin. ed. Creuz. Vol. 2,
p. 860, 20. Epitom. Clem. §. 49
et vid. Stallbaum. ad Plat. Symp.
222, B.

ὅπη et ὅποι 103 m.

καλῶς - ἐξητασμένως - ὀρθῶς
ὀρᾶν XIX m.

ὄργανον· ὀργάνῳ χρῆσθαι
XXVI s.

ὀρθότης XIII s. ὀρθότητος τύπος
XIII m.

ὀρθοῦν XIV m. 97 i.

ὄροι XIII m. ἐν τῇ ψυχῇ XIII
m. ὄροις πεπῆχθαι - ἐστηκέναι
XIII m.

ὅτ' ἂν et ὅταν 71 i. 'Οτ' ἂν in
Clem. Homil. 13, 16. 17, 16 et
ὅποι' ἂν in Epit. Clem. §. 21
mendose scriptum.

οὐδὲ et οὐ δὲ 72 i. In Cram.
Anecd. T. 3, p. 223, 27 leg. οὐκ
ὄρα οὐδὲ σοὶ (vulg. οὐ δέ σοι):
T. 3, p. 168 leg. οὐδὲ-οὐδὲ-οὐδ'
pro vulg. οὐ δὲ-οὐ δὲ-οὐ δ': T. 3,
p. 162, 15 pro οὐ δὲ-οὐδ' leg.
οὐδὲ-οὐδ' —. et sic οὐ-οὐδὲ pro
οὐ-οὐ δὲ legendum T. 3, p. 131,

19. 145, 6. 408, 11 et saepis-
sime al.

οὐδέν τοι et οὐδέν τι 62 i.

οὖν cum δέ XV i.

οὗτος et αὐτός 63 s. 66 s.

οὕτω postpositum XXVIII i.

οὕτω αλούμενος XXXIV s.

homocoteleutalacunarum fons
63 s. 74 i. et sq.

homo animal gregarium
XXIX i. et sq. Add. Creuz. ad
Cic. de Rep. 1, 25, p. 105 sq. ed.
Moser.

homo animal sanctissimum
62 s.

homo, quippe dei imago, ani-
malibus imperat XXIII s.

Homō τὸ συναμρότερον simm.
XXXI m. i.

hominis duplex natura 94 i. et
sq. Vid. Scholia ad *Dissertati-
onem* nostram *Platonicam* p.
156. et adde Plutarch. Advs.
Stoic. cap. 44. ταύτην-τὴν ἐν
ὑμῖν ἐτερότητα καὶ φορὰν οὐδεὶς
διείλεν, οὐδὲ διέστησεν· οὔτε ἡμεῖς
ἡσδόμεθα διπτοὶ γεγονότες, καὶ
τῷ μὲν αἰεὶ ῥέοντες μέρει, τῷ δ' ἀπὸ
γενέσεως ἄχρι τελευτῆς οἱ αὐτοὶ
διαμένοντες.

homines ex terra orti XV m.:—
ex coelo, Platonis sententia XV
m.

optativus et indicativus 71 s.
81 i.

oratio animali similis 83 m.
Melet. de N. H. ed. Cram. p.
157. σώματι-ζώου ἔοικεν ὁ ἀπο-
τάδην καὶ διεξοδικὸς λόγος.

oratio contemplationis instru-
mentum III i. cum not. 23, prae-
sertim XXVII m.

orationis graecae ruina unde
orta III s. cum not. 24.

humanae naturae indigentia
XXX m.

velle XVII m.

venire 76 i.

verba translata, sophistis usi-
tata XXXV m i. et sqq.

vocabula ἡδικῶς pronunciata
immutato sensu 103 m.

II. P.

παι- et πε- 67 i. et sq. Eustath.
Antioch. c. Orig. de Engastr. ed.
Allat. p. 410 inf. ἐγένετο-εἰς τὸ
καταπέξεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων.
Leg. καταπαίξεσθαι cum cod.
Monac. 331.

παιδαριῶν et πεδαριῶν 68 m. —
et πελαργῶν 68 m.

παιδεία 68 s.

παῖδες=λόγοι XXXVI s.

παιδίον et πεδίον XL m. 67 i.
πεδίον in παιδ. depravatum ap.
Jo. Chrys. notavit Cotel. in PP.
A. T. 1 p. 384 (1724).

παίζειν et πέζειν 68 m.

παίζων καὶ σπουδάζων 68 m.
Asclepius Trallian. in Nicom.
Geras. Arithm. cod. Monac. 431,
verba παίζων ἅμα καὶ σπουδάζων
in loco Platonis Epinom. p. 992,
B., quem Nicom. attulit, sic in-
terpretatur fol. 99, a: παντί
τρόπῳ.

πάντη πάντως· πάντη καὶ πάν-
τως 74 m.

πάνν τι, οὐ πάνν τι et -τοι
XXVIII m.

παρά cum passivis 60 i. cum
comparativo 69 i. Add. Valcke-
nar. Scholl. Sell. in N. F. T. 2,
p. 384.

παραβλάπτειν τὸν νοῦν 93 i.

παράγειν XII s. Add. Boisso-
nad. Anecd. T. 1, p. 436.

παράδοσις· παράδοσις)(φύσις
XII s.

παραδοῖναι XII s.

παραμιγνύναι XXXVI i.

παραμυθεῖσθαι 96 i. Add.
Melet. de N. H. ed. Cramer. p.
64, 8, 13. Nilus Opp. ed. Suares.
p. 239 (πόνος) τῷ καιρῷ τῆς
χρείας παραμυθησάμενος τὴν
ἀνάγκην.

παραμύδιον-μυδιά 96 i. Πα-
ραμυδιά hoc sensu ap. Melet. de
N. H. p. 39, 31. p. 123, 11.

παραπέμπειν 93 m. Add. Ni-
cephor. Gregor. cod. Monac. 10,
fol. 3. τῶν ἀποπρωτάτων-εἶναι,
σμινδυρίδην τὸν συβαρίτην ἐκεῖ-
νον καὶ μίδαικον τὴν σικελικὴν
ἐπιμελῶς ὁψοποιῖαν συγγράφον-
τας, τρυφῶσιν ἀνδράσι τρυφῶν
παραπέμπειν ἀφήγημα, ἡμᾶς δὲ
κτλ.

παραποιεῖν 64 s.

παράπομος 93 m.

παράσημος XXXVIII m.

παραχαράττειν XXXVIII m.

παρεκδέχεσθαι 82 m.

†παρενδοκιμεῖν 74 m.

παρέχεσθαι 99 i.

παριστάναι 72 i.

πατήρ τοῦ λόγου XXXVI s.

πατρ- et προ- 63 i. Add. Nott.
ad Phot. Lexic. ed. Lips. T. 2,
p. 226.

πατρικός i. q. πατρωνυμικός p.
6, 2. nisi forte πατρικός ex πα-
τρωνυμικός depravatum censes
eodem errore, quo patrius ex
patronymicus ap. Quintil. 4, 5,
43 ortum putavit Osann. Auctar.
Lexicc. Gr. p. 89.

παχύνω 73 m.

πε- et παι 67 i. et sq.

πεδαριῶν et παιδαριῶν-πελαρ-
γῶν 68 m.

πεδίον et παιδίον XL m. 67 i.
 πεῖρα i. q. ἐμπειρία XII s.
 πελαργᾶν et παιδαριᾶν-πεδαρ-
 τᾶν 68 m.

πεπηγότες ὄροι XIII m. vid.
 ὄρος.

περί periphrasticum XXXIV
 m.

περιβάλλειν τινί τινα-τι 66 i.
 Add. Basil. M. T. 1, p. 223, D.
 Νόσοις περιβάλλειν formula in
 Clem. Hom. 3, 4: θεραπεία καὶ
 τιμῇ περιβ. in Epit. Clem. §. 143.
 Gregorius quidam in cod. Monac.
 213, fol. 16, b. 1. ὁ-θεοδώριτος
 πανταχόθεν ἐφοδεύων καὶ κύκλῳ
 περιβαλλόμενος καὶ πάντα κάλων,
 τὸ τοῦ λόγου, κινῶν, οὐδὲν ἴσχυσε
 πλέον, ἢ συχναῖς συκοφαντίαις τὰ
 τοῦ φθονουμένου περιβαλεῖν
 καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς λέξεις κακο-
 βούλως ἐρεσχελεῖν.

περιίστασθαι 91 m.

περικλείεσθαι τῷ κανόνι 81 i.

περιποιεῖσθαι XXXIV m.

περισώζειν XXIII m.

περιφέρειν XXI s.

περιωπὴ 80 m.

Πέρσης, ὁ, 93 i.

πεφυκέναι c. infin. XXIX s. m.

πλάτος p. 23, 2 — ἐν τῷ πλάτει
 τῆς τοῦ λόγου χρήσεως: p. 34. 11
 — εὐροίας καὶ πλάτους προμη-
 δούμενοι. Posteriore loco πλα-
 τος i. q. πλατύτης, de quo Menag.
 ad Diog. L. 3, 4. Similiter πλά-
 τος ubertatem significat ap. Psell.
 in Gronov. Thes. T. VII Praef.
 p. 10 = Cram. Anecd. T. 3, p.
 408, 17 sq. πλάτος ὑπανοιγόμενον
 τῶν θεωρημάτων ὁρῶ. Priore loco
 πλάτος universum ambitum sig-
 nificat: conf. Procl. in Parm. T.
 VI, p. 38. πᾶν τὸ πλάτος τῶν
 θεῶν ubi cod. C. male πλήθος:

Cram. Anecd. T. 3, p. 163 ἢ
 κατὰ πλάτη ῥητορική i. c. quae
 late vagatur: add. formulas ἐν
 πλάτει, κατὰ πλάτος, latiori sensu,
 de quibus A. Schott. Obs. 1, 3.
 Schaeff. ad Dionys. de C. V. p.
 293. Heeren. ad Stob. Eclog.
 Phys. p. 259.

ποιεῖν τινί τι 92 s. Ποιεῖν i. q.
 ἐμποιεῖν ap. Hermogen. de Ideis
 ap. Walz. T. 3, p. 312, 4.

πολιτικός homo XXIIX i. et sq.
 Add. Indicem v. συναγελαστικός.

πολιτικός XXXVII m.

πολύ τῷ πλήθει 81 i. et sq.

πολύς v. χρόνος.

πολλοί, οἱ, 87 m.

πόρρω γένους, οἱ, 63 s.

πρᾶγμα et γράμμα 83 s.

πραγματεύω-εύεσθαι XX s.

πραγματεία XX s.

πραγματικῶς εἶπουν σωματικῶς
 p. 21, 24, 25: vid. Ind. v. σωμα-
 τικῶς.

πρεσβεῖον. XIII i. Plutarch.
 An Seni Resp. Ger. cap. 7. τὸ-ἀπὸ
 τοῦ χρόνου πρωτεῖον, ὃ καλεῖται
 κυρίως πρεσβεῖον.

πρὸ ὁδοῦ XVIII s.

προάγειν. XII s.

προάγεσθαι c. inf. προάγεσθαι
 ἐπὶ τι 64 s.

προαγωγή XII s.

προμηθεῖσθαι et προδυμεῖσθαι
 83 s.

προσίμιον XXXVI i. Add.
 Basil. M. Opp. T. 1, p. 164, A.

πρὸς XIII s.

πρὸς ἀκρίβειαν-πρὸς λόγον
 σκοπεῖν XIX m.

πρὸς c. dat. 76 i. et sq.

προςάγειν τι ἐν τινι 92 s. προς-
 άγειν τί τινι XXXIV m.

*προςανακαθαίρειν 90 m.

προσέρχεσθαι τινί προσέρχεσθαι δεῶ 76 m.

προσέχειν τὸν νοῦν XXXV s.

προσέκειν i. q. προσέκειν γένει XXX s. προσέκειν τινί XXX m.

προσηκόντως XXX m.

προσθήκη XXXVIII i. Melet. de N. H. ed. Cram. p. 101, 8.

τροφή καὶ προσθήκη τοῦ σώματος.

προσιέναι δεῶ 76 m.

προσίστασθαι XX f.

προσκόρως 80 s.

πρόσοδοι 76 m.

προσφύεσθαι 102 m. Προσφύ-
ναι vim transitivam habet Epi-
tom. Clement. §. 177. περιχυθέν-
τες εὐδέως αὐτῶ καὶ ὀφθαλμοῦς
καὶ χεῖλη προσφύντες.

Πάτροκλον πρόφασιν 67 s.

προφέρεσθαι 84 s.

προφορά XVI m. Melet. de
N. H. ed. Cramer. p. 23, 13. ὁ ἐν
προφορᾷ καὶ χρήσει (leg. ῥήσει
nim. λόγος) - ῥήμα ἀπὸ διανοίας
ἐκπεμπόμενον μετὰ φωνῆς.

προφορικὸς λόγος) (ἐνδιάδειος
XVI m.

πρόχειρος XVII i.

πρώην et πρώτην 69 i.

πρῶτος i. q. πρότερος XVI m.
Add. Dorvill. ad Char. p. 437.
Jacobs. ad Ael. H. A. p. 38.
Sturz. Lex. Xen. h. v.

πρῶτος vid. φέρειν.

participia adverbiorum loco
cum alio participio eodem casu
conjuncta 104 i.

participia verborum cum εἶναι
conjuncta 64 m.

percutere, percussus XXV m.

philosophiae ope cum rebus
divinis conversamur 106 s.

phraeseologicum studium
graecorum scriptorum laudatur
XLIII i.

Platonicae sententiae et locu-
tiones XVII m. XXII s. XXV i.
XXVII i. XXIX i. XXX m. 60
m. i. 62 s. bis 63 m. bis [cum
Platonis loco Rep. 7, 519 A. prae-
ter Origenem et Clementem,
Schneidero T. 2, p. 267, b. lau-
datos, conferas Plutarch. Non
Posse Suav. V. S. Epic. cap. 14.
κατατείναντες-τὸ θεωρητικὸν εἰς
τὸ σῶμα καὶ κατασπάσαντες ὥς-
περ μολιβδίσι ταῖς τῆς σαρκὸς
ἐπιθυμίαις: Theophan. Ceram.
Homill. p. 360, A. τὸν νοῦν κα-
τασύρει τῆς ἁμαρτίας ἢ μολιβδίσ.]
66 s. 70 s. 83 m. 84 i. 83 s. m.
88 s. m. bis 89 s. 91 m. 93 s. 102
s. 103 s. 104 m. 106 s. bis.

pluralis verbi et singularis in
eadem persona conjuncti 78 i. et
sq. Add. Menage: Observations
sur la langue françoise, ed. 2. T.
1, p. 592.

putare-appellare XXII m.

Pythagorae de sermonis ori-
gine sententia XVII m.

P.

ρ insolenter duplicatum 89 i.
ῥαδύμως 97 s.

ῥοή p. 58, 9 eo positum signi-
ficatu, quo ῥεῖν dici res huma-
nas notissimum est; videsis Bois-
sonad. ad Zachar. Mityl. p. 440.

ῥοῖζος XVI m.

Σ. S.

ς et ι subscriptum 86 m.

σεμνός, ὁ σεμνόν, τό XXXII
m. i. et sq.

σεμνότης XXXIII s. Anonym.
ap. Cramer. Anecd. T. 1, p. 169.
15 sq. τῆς Ἰσοκράτους σειρήνος,
τῆς Δημοσθένους ἡχοῦς, τῆς Ἡρο-

δότου γλυκύτητος, τῆς Θουκυδίδου
σεμνότητος.

σκοπεῖν ἐπ' ἀληθείας-ἀκριβῶς-
πρὸς ἀκρίβειαν-πρὸς λόγον XIX
m.

σκώπτειν et σκόπτειν, σκοπεῖν,
κόπτειν 104 i. et sq.

σμικρός et μικρός 73 m.

σόλοικος et derivata XVIII s.

σοφῶς et σαφῶς 73 m.

στήλαι ἐν τῇ ψυχῇ 106 m.

στοιχεῖον XVI i.

στοῖχος et στίχος simm. 72 s.

στοχάζεσθαι XXVIII i.

στρέφειν 93 i.

στροφή 93 i.

συγγίνεσθαι ἐπιβούλως XXIX s.

συγγραφεύς XXXVII m. Add.
J. C. Wolf. ad Pseudo-Orig.
Philosophum. p. 107. Alia
ratio vocabuli, ubi in universum
prosaie orationis scriptorem de-
clarat, de qua significatione mo-
nuit Menagius: Obs. sur la
langue franç. T. 2, p. 96.

συγγραφή XXXVII m.

συγκαδιέναι 93 m.

συγχόω 107 s.

συμβαίνω· εἰ συνέβαινε 66 m.

συμπαραπέμπειν 93 m.

συναγελαστικός homo XXX s.
60 s. Add. Melet. de N. H. ed.
Cram. p. 19, 10. φύσει συναγε-
λαστικὸν καὶ πολιτικὸν γέγονεν ὁ
ἄνθρωπος, ubi ζῶον recte om.
cod. B. uti etiam factum a
Ritschlio p. 10, 26.

συναισθάνεσθαι XIII i.

συναμφότερον, τό· συνάμφω,
τό· συναμφότερον ζῶον, τό, homo
XXXI m. i. Simplex formula
τὸ συναμφότερον apud Neme-
sium p. 37 Matth. quem exscrip-
sit Meletius p. 130, 13 sqq. Cra-
mer.

συνάπτω cum dat., cum πρὸς,
cum μετὰ, cum ἐπὶ 66 m.

συναρπάζειν τὸν νοῦν 93 i.

συνδήσας, ὁ, deus 63 i. Add.
Joseph. Rhakendyta περὶ πείρας,
ἐμπειρίας καὶ ἐπιστήμης, cod.
Monac. 78, fol. 6, a. ὁ μὲν δη-
μιουργὸς συνέδησε τῷ σώματι
τὴν ψυχὴν, ὁ δὲ (suicida) βούλεται
τὸν τοιοῦτον δεσμὸν διαλύειν
παρὰ τὴν τοῦ συνδήσαντος
κέλευσιν: Melet. de N. H. ed.
Cram. p. 142, 9.

συνήθεια XXII s. XXXII i.
συνήθεια)(λόγος XIV s.

συνίστημι· συνιστάναι, συστή-
σαι XXIX m.

σύνταξις μονοειδής XVII i.
διττὴν δέχεσθαι σύνταξιν XVII i.

συντάττειν cum dativo, cum
μετὰ, cum πρὸς, cum διὰ 66 m.
διττῶς-διχῇ-μοναχῶς-μονομερῶς
συντάττεσθαι XVII i.

συστέλλεσθαι XIII i.

σφόδρα τι XXVIII m.

σχετικῶς p. 4, 31. Cf. Olym-
piod. in Alcib. 1, p. 16 ed. Creuz.
αἱ τοῦ χρυσοῦ γένους (ψυχαί),
αἵτινες σχετικῶς ἔχουσι πρὸς τοὺς
δαίμονας. Vid. qui de voc.
σχέσις et derivatis egregie expli-
cuit, Casaubon. ad Pers. Sat.
3, 71.

σώζειν XXIII m.

σωματικῶς p. 21, 24, 23. i. q.
solide, handgreiflich. Vid. J.
Steph. Bernardi Reliqq. Medico-
Critt. ed. Gruner. p. 29. et conf.
Arnob. Adv. G. 3, 18 init. ubi
corporaliter exsequi i. q. solide
exsequi.

sapientiae pulcritudo XXV m.

sauciare, saucius XXV m.

scriptorum nomen pro scripto
86 i.

senectus maximus morbus

106 m.

sermo cogitationis interpres XIV i. Melet. de N. H. ed. Cram. p. 23, 10. τὸν λόγον δὲ τὸν ἀνθρώπινον τινὲς ἄγγελον ὠρίσαντο νοήματος. Lucret. 6, 1150.

sermonis in intima humana natura fontes III m. cum not. 15.

sermonis humani fons divinus III i. cum not. 22). Sermonem humanum non ex commercii humani necessitate. sed simul cum homine ortum et divino instinctu ab eodem prolatum recte recc. docent philosophi. Conf. Rosenkranzium in Psychologia p. 283 sq.

similiter incipientia temere repetita 70 m.

simplicia et composita saepe confusa 82 i.

singularis: v. pluralis.

solocismus XVIII s.

sophistici flosculi XXXV m. i. et sqq.

stoicorum de sermonis origine sententia XVI i.

subsidia critica ad edendum Glycae opus adhibita V sq.

substantivorum structura passiva cum ἐπό XXXVIII m.

T. T.

τὰ νῦν et τανῦν 74 i.

ταράττειν 91 s.

ταῦτα res corporeae 88 s.

τάχος, τό, breviloquentia 95 m.

τέλειος et τέλος XXII m.

anaphora in voce τέλειος XXII i.

τέλεον advb. 104 m.

τελείωσις et λείωσις 90 s.

τελεώτερα, τά, XXIV m. 106 s.

διχῇ τέμνειν τῷ λόγῳ 93 m.

τέχνη XIV s.

τῇδε terram versus 76 s.

τῇδε et τῇ δέ 76 s.

τετρώσκειν-εσθαι XXIV m. i. et sq. Add. Macar. Aegypt. Homil. 4, p. 56 ed. Prit. ἔρωτι θείου πνεύματος τρωθέντες: id. ibid. p. 55. νενικῆσθαι-τῷ οὐρανίῳ πόδι καὶ τῇ πτώσει (leg. τράσει) αὐτοῦ (leg. αὐτῷ) ἠνῶσθαι: id. Hom. 5, p. 79 κάλλει ἄρρήτῳ τετρώσθαι, nim. divino pulcro: id. Ibid. p. 80 ἔτρωσε τὴν καρδίαν αὐτῶν ἔρωτι θείῳ et p. 81 supr. ac saepe al.: Isidor. Pelus. in Append. Schotti ep. 205 μηδεπώποτε συντετυχηκότας διὰ γραμμάτων, εἰς τὴν σαντοῦ ἀγάπην ἐξεβάκχευσας καὶ τοσοῦτον κατέτρωσας, ὥς μηδὲ πρὸς τὸ ἀκαρὲς δύνασθαι ἀμνημονεῖν: Thom. Mag. Laud. Angeli p. 174 ed. Normann. βέλῃ (nim. amoris) οἷς αὐτοὺς ἔτρωσας: Schol. Jo. Climaci p. 103 τῇ ἀγάπῃ τοῦ θεοῦ τετρώσθαι. τὸ ἐξ ἀρχῆς 74 i.

τὸ πρῶτον 74 i.

τοι et τι v. οὐδέν XXVIII m.

τοιούτος, ὁ, ἡ, τό 60 m. In Cram. Anecd. T. 3, p. 160, 11. loco vulgati τοῦ τούτου reponere τοῦ τοιούτου.

τόπος XIII i.

τράγημα 96 m.

τραυματίας XXIV i.

τραχύνεσθαι XVI i.

τρέπειν τὸν νοῦν 93 i.

τρέφειν 101 i.

τρέχειν εἰς-ἐπὶ XX m.

τύπος· τύπος et κανὼν· εἰς τὸν τύπον ὑπάγειν τύπος et φύσις· τύπος et τρόπος. XII i. XIII s.

τυποῦν XXXVII s.

τυχεῖν· τυχών· ὁ τυχών XVII m.

τύχη et ψυχή 106 m. Add. Unger. Theban. Parad. p. 437.

tempus omnia examinat
XXXVIII i. et sq.

tempus quoque ruinam trahet
107 i.

Υ.

υ et β 80 m.

υ et η 83 m. 86 s.

ὑβρίζειν XXXV m.

υἱέσι forma XXXVI m.

ὑπάγειν εἰς τὸν τύπον XII i.

ὑπέκκαυμα 103 m.

ὑλὲρ τὰ ἐσκαμμένα 102 i. Add. Boissonad. ad Anecd. T. 1, p. 393.

ὑπερέχειν 88 m.

ὑπεροχή 88 m.

*ὑπερσέμνως XXXII i.

ὑπὸ XXVIII m. cum passivis XXIX s.: — in substantivorum structura passiva XXXVIII m. τὰ ὑπὸ αἴσθησιν καὶ ῥοήν, τὰ ὑπὸ τὴν αἴσθησιν-ὑπὸ τὴν ὕλην· οἱ ὑπὸ αἴσθησιν 106 i. Conf. οἱ ὑπὸ γένεσιν ap. Cyrill. Al. in Maii N. Coll. Vett. Scriptt. T. 8, 2, p. 103. ἐν τοῖς ὑπὸ γένεσιν καὶ ἀρχὴν τοῦ εἶναι λαχοῦσι: formula οἱ ὑπὸ θάνατον de mortalibus idem ibid. et saep. al. usus est.

ὑποδέχεσθαι XXXII s.

ὑποδοχή XXXII s.

ὑπόδεσις 99 m.

*ὑπόκλονος 93 m. Conf. Indic. v. ἀκλόνητος.

ὑποπεπωκότως 79 i.

ὑποπίπτω 79 i.

ὑπόπτωσις 79 i.

ὑποτείνειν τῇ συντάξει XII i.

ὑποφέρειν XIII s.

ὑφesiς 69 i.

Φ. F.

φαινεσθαι XXVI i. sq. φαίνεσθαι et φέρεσθαι 64 i.

φέρειν - φέρεσθαι τὰ πρῶτα simm. XXXVII m. Add. Krabbing. ad Synes. de Provid. p. 336.

φέρειν τι ἐν τινι 92 s.

φέρεσθαι 87 i. φέρεσθαι εἰς-ἐπὶ τι XXI i.

φιλόκοινος homo XXIIX i.

φιλολογεῖν 73 m.

φιλολογεῖν et φιλεῖν XL i.

φιλοσοφεῖν XLIm. 73m. In Cramerii Anecd. T. 1, p. 43, 29. φιλοσοφήσαντες dicuntur, qui reapse intelligendi sunt φιλολογήσαντες.

φιλοσοφεῖν et φιλεῖν XL i. et sq. 73 m.

φιλοσοφία et φιλία XL i. et sq.

φιλόσοφος XLI m.

φιλότης, ὧ XXXIV i. 83 i.

φίλιτατε, ὧ XXXIV i.

φλοίσβος XVI m.

φουτᾶν τινι 101 m. — παρὰ τινι 101 m.

φροντίζειν τινός 74 s.

φυλάττειν XXI m.

φύσιν ἔχειν XXIIX m. c. infin. XXIIX s. m.

φυτεύειν translate usurpatum de Deo p. 3, 8, 9. Conf. Plato haud uno loco ex iis quos Ast. Lex. Plat. T. 3, p. 323 sq. attulit: composito περιφυτεύειν (τινί τι) de Deo itidem usus est Melet. de N. H. ed. Cram. p. 26, 11.

φωράω, exploro, p. 16, 7. 42, 26 sq. Add. Anecd. Cram. T. 3, p. 208. οὐχὶ ὁμώνυμος ἡμῶν πεφώραται ἡ κατηγορία. Vid. Leo ad Chrysost. de Sacerd. p. 137. Quod ap. Glyc. ll. cc. πεφωράσ-

δαι, idem apud alios posterioris aetatis Graecos κατάφωρον γίνεσθαι: cf. v. c. Aelian. V. H. 12, 38. Galen. Opp. ed. Basil. 1, p. 437, 21. Eustath. Antioch. c. Orig. de Engastr. ed. Allat. p. 367. τοῦτο μὲν οἶμαι τοῖς ἐν φρονούσι κατάφωρον ὑπάρχει πάσιν, ὅτι —. Nomen φωρᾶς *examinis* significationem habuit in titulo libri ab Oenomaο φωρὰ γοήτων inscripti.

fax 105 m.

figere definitione XIII m.

filius metaphorice IX sq.

formulae loquendi platonicae XXXIX i. et sq. Vid. Platon.

futuri usus quidam 77 m.

X.

χαίρειν εἶν-κελεύειν XXIII m.

χάμαι ἐρχόμενος XXXIII m.

χαμερπής XXXIII m.

χάριεν, τό XXXII i. χάριεν et χαρίεν 108.

†χάριν XXII m.

χείρ XLI m.

χόω et composs. 107 m.

χρηστός 105 s.

ὁ πολὺς-ὁ μακρὸς χρόνος XXVII i.

χρόνω, τῷ XXVII i.

χολός, χωλεύω, χωθεία 73 m.

Locus Aristidis Quintiliani, a nobis notatus, sic habet: ἐκεῖ δὲ μὲν ἡ ἐνέργεια τελεία καὶ ἀνεμπόδιστος γίνεται, ἐνταυθοῖ δὲ ἐλ-

λειπῆς καὶ χωλεύουσα καὶ δύσκολος, quibuscum plane conspiciant Apuleiana de Deo Socr. p. 227 ed. Bip. «cum — vivacitas illic (in coelis) aeterna et indefecta sit; hic (in terris) *caduca* et *subcisiva*.»

χώρα XXXII s.

χωρίζειν-χωρὶς λαβεῖν τῷ λόγῳ 95 m.

χωρίον 39 m.

χωριστὸς διανοία 95 m.

Ψ.

ψ et ξ 84 i.

ψυχὴ et τύχη 106 m.

Ω.

ὠδινειν XXIII i.

ὠδὶς XXIV s.

ὠραίζεσθαι XXXVI m.

ὠραϊσμός XXXVI m.

ὥς 87 m. Ὡς δέ in apodosi post ὥς—in protasi loco vulg. ὥς δέ re-
pone in Cram. Anecd. T. 3, p. 210, 21.

ὥς cum partic. futur. 105 s.

ὥς-ἄρα XXVIII i. ὥς ἐνῆν 62 m.

ὥς ἔοικε XXVIII s. ὥς-ὥς περ λέγω-ἔφην-ἔφραμεν-εἶπον-εἶπομεν XIX s. XXXV s.

ὥσαν et ὥς ἐν ὥσανει et ὥς ἄν 79 i. et sq.

ὥς περ καὶ 78 i. -οῦν 78 m, Cf. ex Latinis Ciceronem de leg. 1, 3. «sit ista res magna, sicut est —.»

IV.

INDEX AUCTORUM CRITICUS *).

Andreas Cretensis 63 m.
 Anecdota Crameri saep. in
 Indice IIIto.
 Anonymus ap. Suid. 98 i. De
 usu χορός vocabuli, qualis ap.
 Anonymum l. c. apparet, cf. mea
 in Basilio Plotiniz. p. 42 sq.
 Aristides XXXVIII i.
 Aristides Quintilianus 84 m.
 122 b.
 Aristophanea 98 s.
 *Auctor προτελείων εἰς τὸν
 Πλάτωνα 83 i.
 Auctor *Xenedemi* dialogi XL
 m.
 Basilius Magnus 96 i. 107 i.
 *Chemicorum corpus 90 s.
 Clemens Alex. 87 m. 89 i. 104
 m. [Platonis locum, a Clemente
 expressum, imitatus est etiam
 Plotinus 1, 8, p. 80, G. (ubi
 Creuzer. Annot. p. 76, b.) et 3,
 3, p. 330, cap. 11, B. ubi Creuz.
 Annot. p. 294, a, b.] 107 m.
 Clemens Rom. 128, a.
 Cyrill. Alex. 104 i. et sq. 122,
 a, b.
 *Damascius 102 i.
 Dio Chrysostomus 96 m.
 Epiphanius 117, b.
 *Epistolographus anonymus
 68 m.

Eusebius 79 i. et sq.
 Eustath. Antiochenus 103 s.
 120, b. 123, b. 126, a. 129, a.
 Geminus 88 i. 89 i.
 *Georg. Lacapenus 90 s.
 *Georgius Pachymeres 89 i.
 *Gregorius anonymus 81 s.
 *Gregorius Monachus 63 m.
 Hierocles 80 m.
 Jamblichus 68 m. 107 i.
 liber Jobi XXIII m.
 Justinus Martyr XXXI m.
 Longinus 66 i.
 Lucianus 117, b. [Magis etiam
 quam τῇ-ὁδύνῃ ἀγχόμενος nunc
 mihi placet τῆς-ὁδύνῃς ἀρνούμενος
 loco vulgati τῆς-ὁδύνῃς ἀρδόμε-
 νος] 121, a, b.
 Macarius Aegypt. 67 s. 133, b.
 Maximus Tyr. XXXI s. 81 i.
 Meletius 123, a. 126, b. 127,
 a, b. 131, a. 132, a.
 Menander XXIV m. Winkel-
 mannus ad Plut. Erot. p. 763, B.
 annot. p. 203 verba δ' εἴσω δὴ
 in καίριαν mutari vult. Sed eun-
 dem versum ap. Stob. p. 393 et
 ap. Plut. l. c., omissis quidem h.
 l. verbis εἴσω δὴ, afferri, sponte
 apparet. Itaque, si qua opus
 emendatione, non in alia omnia
 abeundum est, sed premenda

*) Auctores, quorum scripta laudantur inedita, asterisco demon-
strantur.

sunt vestigia verborum εἴσω δὴ.
Sed nulla opus esse emendatione,
nostra satis ostendit interpre-
tatio.

*Nicephorus Gregoras 89 s
(bis).

Nilus XXXVII i. Non οὐδὲν
εἰοχλεῖ sed οὐδὲν ἐνώχλει repo-
nendum loco vulgati οὐδὲν ὥχλει.

Paulus Apostolus 79 m.

Philo XXIX i. 69 m.

Plato XXXI m. 67 i. 81 m. 87
i. sq.

Plotinus 62 i. 64 i. 72 i. 76 s.
81 m. 85 s. 88 m (ter). 90 i.

Plutarchus 116, a.

Porphyrus 107 m.

Proclus 84 i.

Procopius 93 m.

Scholiastes M. Antonini 106 i.

*Scholiastes anonym. Gregorii
Naz. 86 m.

Scholiastes Oribasii 63 m.

Stobaeus 81 m.

Suidas XIII s. XXVI m.

Synesius 67 i.

Theodorus Metochita 107 s.

123, b sq.

Theophylactus, Bulg. Episc.

102 m.

Thomas Magister XXXV m.

OPERARUM ERRORES.

XVII supr. numerum paginae ex XVI in XVII commuta — XVII, 33 pro ¹⁶⁾ scrib. ^{16 a)} — XVII, 41 pro ¹⁷⁾ scrib. ¹⁸⁾ — XVIII, 17 pro ¹⁸⁾ scrib. ¹⁷⁾ — XVIII, 34 pro ¹⁹⁾ scrib. ¹⁸⁾ — XIII, 14 ante ὁρδότητα add. τὴν — XXIII, initio lin. 14 haec exciderunt: *Denique de divino sermonis fonte vid. p. 3, 4—9 ubi haec annotanda videntur* — XXIX, 43 leg. ἄνθρωπος — XXXV, 31 sollicitata — XXXVII, 20 φέρονται — XLII, 24 κειμήλια — 1, 3 οἶονεῖ τινι — 10 χαμερπῇ τινι — 12 ὥσπερ τινι — 2, 6 σημαίνειν τι — 10 προβῆναι τε — 28 προῦπ et 47, 7 — 35 ante δικαί. add. καί — 3, 26, 27 leg. σύντομόν σοί τινι — 27 κανόνα — 4, 2 ποταμοῦ τινος et εἰ τινες quae scriptura saepius reponenda — 33 ταῦτό τινες — 5, 2 κοινωνικόν — 6, 9 Fol. 4, a pro Fol. 1, a — 15 προᾶξιν τινι — 32 ἀξιόσωμεν — 7, 8 ἐδέησε — 7, 10, 11 ἐξαλκαγῆς τινος etiam 7, 29, 30 — 19 δικαστικῶν, τῶν — 8, 1 ὁ Δημ. — 26 μέρος τι — 11, 7 ῥημάτων — 18 δεχομένοις — 20 εἴληπται — 13, 17, 18 πείραν — 15, 28 Ἀθηναῖοι — 17, 12 ὅπωςδήποτε — 28 ἐκεῖθεν — 30 in marg. inter. 30 pro 30 — 18, 22, 23 ἐκείνου — 19, 29 κανόνι — 22, 7 δηλονότι — 23, 7 σημαινομένων — 25 συνταπτομένων — 24, 9 δούλω — 25 ἐπὶ — 27 τί ἐστι — 26, 23 τρίτη — 24 διχῇ — 27, 16 ἐαυτήν — 28, 21 τὴν — 29, 30 ἐπιμελοῦμαι — 30, 25 in marg. inter. scribe 25 pro 26 — 31 τοῦτο — 32, 2 κατὰ — 34, 16 Fol. 21, a pro Fol. 21, b — 31 ταῦτῳ — 35, 11 τούτων — 38, 6 καὶ τὸ — 8 εἰς ἐαυτὶ-ὁμοιόν ἐστιν — 30 ἕτερον — 59, 9 θατέρου — 38, 30 ἕτερον — 39, 5 φησιν ὥς ἐάν — 15 Πλάτωνα ὥς εἰ μὴ — 30 in marg. inter. 30 pro 30 — 41, 20 αὐτοῦ — 42, 13 ὅτι διὰ ταῦτα — 22 περιγ. — 43, 8 μή ἐστί τι — 26 Κίμωνι — 44, 9 ἀλλ' αὖτα — 18 γὰρ εἶναι — ἐδνῶν — 46, 14 Ἥπορ. — 49, 17 ἴν' — 55, 7 εὐθείαν — 57, 13 σχημάτων — 61, 32, 33 scrib. p. 2, 4, 27. 34, 24 pro 2, 4. 34, 24 — 63, 9, 10 δέδοται — 37 dele p. 25, 8. — 71, 11 ὀφειλῆς — 81, 1 διοικητής — 8 in loco Scholiastae Greg. — 81, 16 Epict. — 82, 7 τοιαύτας — 85, 31 συγκολᾶσθαι — 88, 25 scrib. ex ν in ι subscriptum —

89, 6 a f. scrib. T. 3 pro T. 2 — 90, 11 τελειώσεως — 32
 ἀνακαθῆρ. — 93, 12 διαβαίνειν — 93, 2 scrib. T. 1, p. 327, C
 et 2, 3 τινές ἐσμεν — 96, 20 αὐτοῖς — 98, 38 χορῶ — 99, 15, 16
 ἡμνημόνευσαν [*quam quidem scripturam, a codd. meis confir-*
matam, bonae notae non esse, non est quod doceam post
Lobeck. ad Phryn. p. 566] — 100, 1 σχῆμα — 102, 1 plato-
 nicae — 104, 30 exsculptae — 113, a, 24 XXI m pro XTIm. —
 118, a, 21 ἄτοπος — 120, a, 10 διακόπτειν — 128, b, 7 κα-
 λούμενος —.

Glycas, Jon.

Opus de vera syntasceos ratione, supplementum Walziani corporis rhetorum
graecorum Tribus e coducibus Monacensibus edidit at que recensuit Alb.
Jahnus

Bernae 1849

A.gr.b. 1590

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10236031-5